

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A funny, cozy romantasy with a splash of Indiana Jones. I can't wait for the next installment!"
—Julia Quinn, #1 *New York Times* bestselling author of the *Bridgerton* series

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

INDIA HOLTON

THE

GEOGRAPHER'S

MAP TO

ROMANCE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİN ÖVGÜ

Ornitoloğun Aşk Rehberi

"India Holton hikâyeyi alaycı bir zekâ ve meta esprileriyle süslüyor. Her cümle, dudaklarınızı kahkahalarla birbirine bastırmanıza neden olacak türden bir çekicilikle titreyiyor. Yine de Holton, tüm bu çirkin ve camp eğlencenin ortasında, gerçek bir aşk hikayesi kurmayı da başarıyor - yıllarca dünyayı uzakta tutan ama bir şekilde birbirlerinin içinde bir yuva bulan iki insan arasında. Ve eğer bu sizi ikna etmezse, en azından bu kitabın 'tek yatak' mecazına uzun zamandır okuduğum en komik dönüşlerden birine sahip olduğunu bilmelisiniz."

-NPR

"Holton, dünyanın önde gelen *boğuşma* mühendisi olmaya devam ediyor. Kuşbilimcinin *Aşk Rehberi* tam anlamıyla şekerleme: keskin kelime oyunları, ölümcül büyülü kuşlar ve arsız bir anlatı farkındalığıyla sarmalanmış, tatlı ve samimi bir aşk hikâyesi."

-Alix E. Harrow, *Starling House*'un *New York Times* çoksatan yazarı

"Holton'ın düzyazısı zekâ ve sihirle göz kırıyor ve parlıyor, kahkahalarla güldüren komiklikler, bayıltıcı romantizm ve kuş oyunları dolu maceralar arasında ustalıkla gidip geliyor. *Ornitoloğun Aşk Rehberi* saf, eğlenceli ve kalbinizi yerinden oynatacak."

-Allison Saft, *A Fragile Enchantment* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Kimse India Holton gibi şaka ve cazibe yazamaz. Beth ve Devon'ın aşk hikâyesi sadece eğlenceli ve eğitici değil, aynı zamanda bayıltıcı. *Kuşbilimcinin Aşk Rehberi* tadına doyumaz bir akademik macera."

-Raquel Vasquez Gilliland, *Vahşi Şeylerin Cadısı* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"Vay canına! Kuşbilimcinin *Aşk Rehberi*, India Holton'ın kendine has zekâsını, kavgalarıyla çay içmekten hoşlanan kibar hanımları ve tabii ki bir sürü sihirli cinayet kuşunu içeren, rakipler ve aşıklar arasında geçen çılginca bir macera. Başından sonuna kadar büyülendim!"

-Jenna Levine, *Oda Arkadaşım Bir Vampir* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"India Holton'ın son tarihsel-fantastik aşk romanına bayıldım! Kalbim bir kuş olmalı, çünkü Profesör Beth Pickering ve Devon Lockley onu yakaladı. Holton zekâ ve karpisizle yazıyor, karakterlerini egzotik kuşlar, acımasız ornitologlar ve çok ilgili bir grup Fransız balıkçıyla dolu çılgin bir maceraya gönderirken hassas ve şehvetli bir romantizm inşa ediyor. Hikâye büyüleyici, bayıltıcı ve nefis bir şekilde inekçe ve Holton'un düzyazısı hem sinsiz mizah hem de muhteşem bir şekilde işlenmiş tasvirlerle parlıyor. Büyüleyici romantik bir zevk."

-Sarah Hawley, *A Witch's Guide to Fake Dating a Demon* kitabının yazarı

"India Holton'ın yazıları sadece şimdiye kadar okuduğum en canlı ve benzersiz değil, aynı zamanda gözlerinizden yaşlar akıtacak kadar komik. Birbirine rakip kahramanlardan renkli yardımcı oyuncu kadrosuna kadar tüm karakterleri saf zekâ, bayıltıcı bir karizma ve büyümlü bir sıcaklıkla ışıltıyor. *Ornitoloğun Aşk Rehberi'ne balıklama* dalmak ve sonsuza dek tüylü yaratıkların ve büyüleyici akademinin arasında yaşamak istiyorum."

-Kate Golden, *A Dawn of Onyx* kitabının yazarı

"Çok az şey bir India Holton kitabı kadar keyiflidir ve ne zaman bir tane okuma şansını bulsam kendimi Noel sabahı gibi hissederim. Zekice kelime oyunları, muhteşem düzyazı, macera ve kalbimi defalarca mutlu eden romantizm - *Ornitoloğun Aşk Rehberi* bir romanda istediğim her şeye sahip ve okuma deneyimi sihirli bir kazanda oturup keyifle fokurdamak gibiydi."

-Sarah Hogle, *Old Flames and New Fortunes* kitabının yazarı

Çay ve İhanetin Gizli Servisi

"*Çay ve İhanetin Gizli Servisi* istediğim ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi. Kimse India Holton gibi yazamaz ve ben daha sürükleyici bir kitapla karşılaşmadım! Bu Viktorya dönemi romantik komedisi kesinlikle ışıltıyor! Şefkatli bir şekilde güçlü, komik bir şekilde romantik ve lezzetli bir şekilde buharlıydı. Bu fantastik seriye mükemmel bir katkı!"

-Sarah Adams, *The Cheat Sheet* kitabının yazarı

"Ah benim baş döndürücü kalbim! *Çay ve İhanetin Gizli Servisi* zekice bir çılgınlık, çılgın bir eğlence - hafiyelik saçmalıkları, patlayıcı aksiyon ve hepsinden önemlisi, ışıltılı, romantik bir neşe. Her sayfasına bayıldım."

-Chloe Liese, *Two Wrongs Make a Right* kitabının yazarı

"Yüksek komedi ve inanılmaz tatlılık anları, Holton'a özgü zilyon tane daha saçmalık ve harika bir nöroderjik kahramanla *Çay ve İhanetin Gizli Servisi* neşeli, muhteşem bir eğlence."

-Sangu Mandanna, *The Very Secret Society of Irregular Witches* kitabının yazarı

"Tüm zamanların en sevdiğim aşk romanlarından biri olan *The League of Gentlewomen Witches*'i takip etmek kolay bir iş değildi, ancak Holton bu örnek gizli aşk romanıyla onun mükemmelliğini yakalamayı başarıyor."

-BuzzFeed

"Holton'un alametifarikası olan zekâsı ve düzyazısı *Çay ve İhanetin Gizli Servisi'nin* tamamında mevcut ve Alice ile Bixby arasında kıvılcım eksik olmuyor. Hikâyenin birçok yerinde kendinizi yüksek sesle gülerken ve baygınlık geçirirken bulacaksınız."

-Yapıştır

Centilmen Kadın Cadılar Birliği

"Macera, romantizm ve Oscar Wilde-varı absürdlüğün muhteşem bir karışımı; tüm yıl boyunca okuduğum en esprili, en orijinal romantik komedilerden biri."

-Evie Dunmore, *Bringing Down the Duke* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"Bir India Holton kitabı okumak kadar güzel bir edebi deneyim yoktur. *Centilmen Kadın Cadılar Birliği*, çılgın korsanlar, kaotik cadılar, uçan evler (ve bisikletler ve balkabakları), keyifli şakalar ve ciddi bir buharla dolu, vahşi, yuvarlanan, lezzetli bir karnaval yolculuğu hikayesi. Daha önce hiç böyle bir Viktorya dönemi romantizmi okumamıştınız... ve bu sizi diğer her şey için mahvedecek."

-Lana Harper, *İntikam Bir Cadı'nın New York Times* çoksatan yazarı

"Seksi, komik ve son derece büyüleyici olan *Kibar Kadın Cadılar Birliği*, aşırı kafeinli, lezzetli bir tarihi romans romanı gibi. Holton bize kahramanımız olarak ateşli feminist bir cadı ve başroldeki erkek olarak gösterişli bir korsan sunmakla kalmıyor, aynı zamanda lirik bir düzyazı ve çatırdayan bir şaka da sunuyor. Kemerlerinizi bağlayın okurlar, çünkü bu kaçırmak istemeyeceğiniz bir yolculuk."

-Lynn Painter, *Bay Yanlış Numara* kitabının yazarı

"Asil ve düzgün bir cadının yolu gösterişli bir korsanla kesişirse ne olur? Elbette alevli bir kaos ve lezzetli bir sefahat. *Kibar Kadın Cadılar Birliği*, India Holton'ın yarattığı bu görkemli dünyada hınzırca komik bir boğuşma daha."

-Harper St. George, *The Devil and the Heiress* kitabının yazarı

"Huysuz bir cadı, tehlikeli derecede sevimli bir korsanda eşiyle karşılaştığında... eşleşme alevler içinde patlar! India Holton'ın bu neşeli, bayıltıcı, tür patlaması yaratan romanı, zekâ (ve silahlar!) ile dolu ve aşkla dolup taşan bir harikadır. *Centilmen Kadın Cadılar Birliği* kalbinizi çalacak, onu aya uçuracak ve sihirle kıvılcımlar saçarak tam da çay vaktinde göğsünüze geri getirecek."

-Joanna Lowell, *The Runaway Duchess* kitabının yazarı

Wisteria Bayan Alçaklar Derneği

"Holton İngiliz dilinin izin verdiği ölçüde eğleniyor; düzyazı bazen tek bir cümle içinde aptallıktan yüceliğe ve oradan da geriye doğru sürekli değişiyor. Ve her nasılsa tüm bu melodram, şakalar ve komik bir şekilde karıştırılmış edebi referanslar arasında, derin bir travmatik deneyimin yıllar sonra üstesinden gelebileceği gibi, hızlıca kesen duygu anları var."

-*The New York Times Book Review*

"Sherlock Holmes'un Viktoryen zekâsını Indiana Jones'un atılgan maceracılığıyla birleştiriyor.... Atmosferik bir Gotik manastırdan gizli topluluklara kadar her şeyi sunan canlı bir feminist hikaye."

-*Entertainment Weekly*

"*Wisteria Society of Lady Scoundrels*, 2021'in en keyifli ve çılgın tarihi-fantastik romanı! Uçan evlerde yaşayan kadın korsanlar ve çok fazla isme sahip centilmen suikastçılarla dolu bu romanın her anından büyük keyif aldım."

-Jen DeLuca, *Well Played* kitabının yazarı

"Tüm yıl boyunca okuduğum en büyüleyici, zekice ve kahkahalarla güldüren komik kitap... *Wisteria Society of Lady Scoundrels*'ı okuyup da kadın korsanlarına, uçan evlerine ve bayıltıcı romantizmine aşık olmamak imkânsız. India Holton'ın bu son derece keyifli ilk kitabı baştan sona büyük bir keyif."

-Martha Waters, *To Have and to Hoax* kitabının yazarı

"*Kitap* okumayı tercih eden korsan bir kadın kahraman ve birçok kılığa girerek (biraz lekelenmiş) altın bir kalbi gizleyen bir kahramanla, *Wisteria Society of Lady Scoundrels*, yağmurlu bir öğleden sonra bir fincan çayla mükemmel bir eğlence. Ne eğlenceli!"

-Manda Collins, *A Lady's Guide to Mischief and Mayhem* kitabının yazarı

INDIA HOLTON'UN BAŞLIKLARI

TEHLİKELİ GENÇ KIZLAR

Wisteria Bayan Alçaklar Topluluğu

Centilmen Kadın Cadılar Birliği

Çay ve İhanetin Gizli Servisi

AŞK AKADEMİSİ

Ornitoloğun Aşk Rehberi Coğrafyacının

Romantizm Haritası

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 yazan India Holton

The Antiquarian's Object of Desire'dan alıntıdır telif hakkı © 2025 India Holton Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı Katie Anderson Kapak
görselleri Shutterstock'un izniyle
Kitap tasarımı Katy Riegel tarafından yapılmış, e-kitap için uyarlanmıştır

Kongre Kütüphanesi Kataloglama-Yayın Verileri İsimler:

Holton, India, yazar.

Başlık: Coğrafyacının romantizm haritası / India Holton.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2025. | Seri: Aşk Akademisi

Tanımlayıcılar: LCCN 2024047020 (basılı)| LCCN 2024047021 (e-kitap) |

ISBN 9780593641477 (ticari ciltli kitap) | e-kitap ISBN 9780593641484 Konular:

LCGFT: Romantik kurgu. | Fantastik kurgu. | Tarihsel kurgu. | Romanlar. Sınıflandırma:

LCC PR9639.4.H66 G46 2025 (basılı)| LCC PR9639.4.H66 (e-kitap)

| DDC 823/.92-dc23/eng/20241007

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024047020> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024047021> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur9780593641484

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci
Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin

D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>.

ep_prh_7.1a_150810811_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Önemli Karakterler Tablosu 5-SEQ

Fey Hattı Haritası

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Yedinci

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onyedinci

BölümOnuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Onaltı

On Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Yirminci
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yirmi Üçüncü
Bölüm Yirmi Birinci
Yirmi İkinci

Tesekkür

Antikacının Arzu Nesnesi'nden Alıntı Yazar Hakkında

*Gökyüzünü düşleyen, fırtına yürekli olanlar için.
Bazen huzur durgunlukta gelir, bazen de vahşi bir dansa.*

ÖNEMLİ KARAKTERLER TABLOSU

GÖRÜNÜŞ SIRASINA GÖRE

ELODIE HUGHES TARRANT...kaos uzmanı

MOTTHERS...metaforik fırtınanın gözü GABRIEL

TARRANT...profesyonel bir huysuz

BEETLESON...düşmüş bir adam

AMELIA TARRANT...sağlam zemin

ALGERNON JENNINGS...bataklığın insan eşdeğeri MR.

BLOYD...muhteşem bir uçan makinenin operatörü ÇEŞİTLİ

TURİSTLER

MR. PARRY...rüzgarın hangi yönden estiğini görür

TEGAN PARRY...henüz keşfedilmemiş topraklar

BEBEK... böyle bir isimle, kızgın olması şaşırtıcı mı?

ÇEŞİTLİ YEREL HALK

PIMMERSBY & HAPSITCH...şiirsel bir ikili

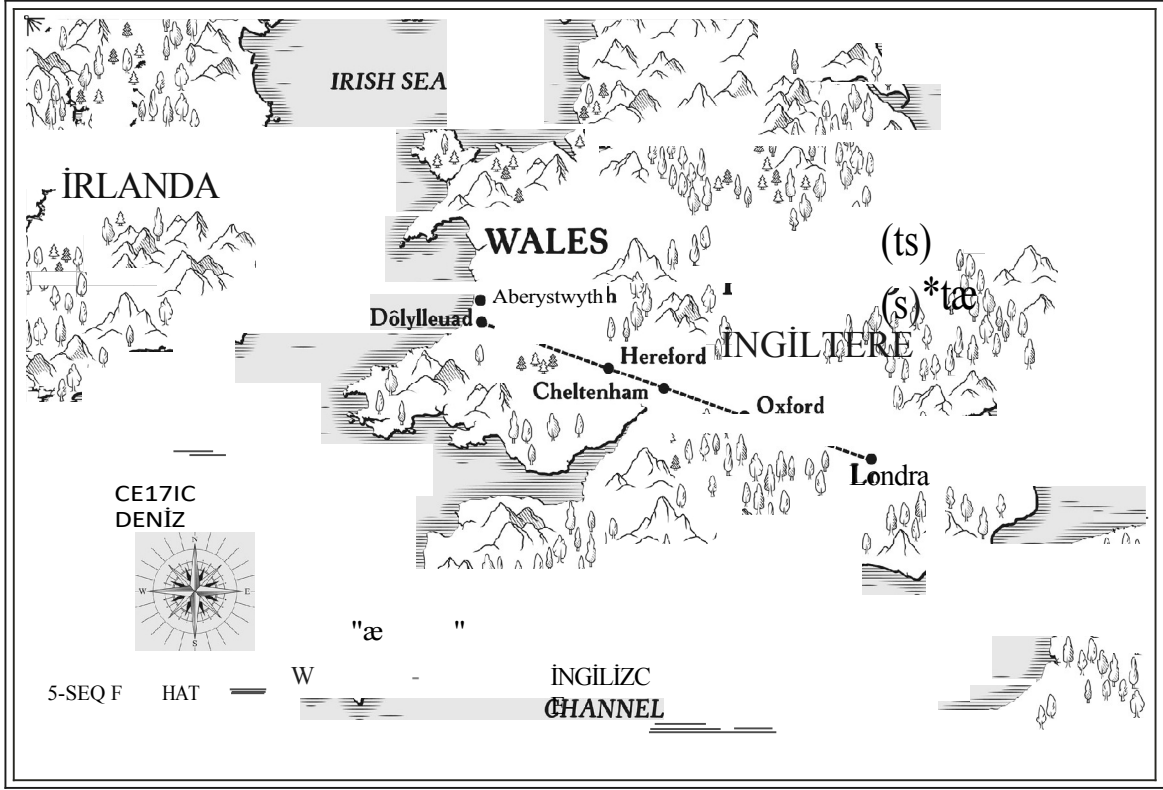
MUMBERS...mankafa

PROFESÖR JACKSON...bir afet uzmanı

RASTGELE ÖĞRENCİLER

FARKLI ÖĞRETİM ÜYELERİ

PROFESÖR SLUMMERY...gerçek düşman

BİRİNCİ BÖLÜM

Alçak sesle konuşun ve büyük bir teleskop taşıyın.

Blazing Trails, W.H. Jackson

Oxford, 1890

A COĞRAFYACI HER ZAMAN SAKİN **BİR** SAYGINLIKLARLA
DAVRANIR. Elodie Tarrant yıllar boyunca birçok profesör tarafından bu
özdeyişten haberdar edilmişti,

Ve bunu kendi öğrencilerine de aşılama için büyük çaba sarf etti. İngiltere'nin haritacıları ve haritacıları edepleriyle tanınmalıdır ki, izinsiz girip ateş etmeleriyle tanınmasınlar. Sonuç olarak Elodie o sabah Oxford tren istasyonuna gitmek için sokaklarda koşmak yerine bisiklete binmeyi tercih etmişti; ne kadar geç kaldığı düşünüldüğünde ağırbaşlı bir şekilde yürümesi söz konusu bile olamazdı.

Bisikletin buharla çalışan bir velocipede olması gibi küçük ama önemsiz olmayan bir mesele olmasaydı, bu tamamen övgüye değer olurdu.

Etrafında buhar bulutları uçan ve arkasında uzun, düğmesiz bir tüvit ceket dalgalanan, cılız tekerlekli bir mekanizmanın üzerine tünemiş kasklı bir kadının görüntüsüne hemen tanık olmayan herkes, makinenin gürültülü tıkırtısı, tıslaması ve rastgele geçirmeleriyle uyarıldı. En azından eteği dalgalanmıyordu ama bunun nedeni eteğinin dizlerinin etrafında düğümlenmiş olması ve böylece çoraplı bacaklarının ortaya çıkmasıydı.

"Daha hızlı!" diye seslendi araca, sanki bunu yapmak hızında bir fark yaratabilirmiş gibi. "Treni kaçırırsam felaket olur!"

Kelimenin tam anlamıyla konuştu. Dün Galler'de büyük bir fırtınanın ardından ağaçları tutuşturan ve koyunları havaya uçuran bir sihrin ortaya çıktığı haberi gelmişti. İçişleri Bakanlığı krizi yönetmesi için Profesör Tarrant'ı çağırmişti.

Elodie, İngiltere'nin en önde gelen acil thaumaturjik coğrafi dinamikler (ses tellerine değer veren insanlar için "büyülü kargaşa" olarak da bilinir) uzmanlarından biri olarak bu tür pek çok talep alıyor ve bunları genellikle yüksek lisans öğrencilerine devrediyordu. Ancak Michaelmas dönemine daha bir hafta varken, Elodie sonbahar kırsalında birkaç gün geçirmeyi tercih ediyordu.

Ayrıca, bu işin gerçekten de onun ileri uzmanlığını gerektirmesi için küçük bir şans vardı. Galler kıyı şeridinin on mil doğusunda küçük bir köy olan Dôylleuad'da, bilinen tüm yeryüzü büyü kaynaklarını ve bunları dünya çapında karmaşık bir ağla birbirine bağlayan fey hatlarını kaydeden Coğrafi Paranormal Araştırma haritasında beşinci seviye olarak işaretlenmiş bir yeraltı thaumaturjik mineral yatağı bulunuyordu. Beşinci seviye, tehlikeli büyü enerjiyi Oxford'a ve patlamayı bekleyen çeşitli kütüphanelerine, oradan da vahşi büyüünün istilasının dehşet verici sonuçlar doğuracağı Londra'ya gönderecek kadar güçlü minerallere işaret ediyordu.

Elodie hemen bir bavul hazırladı, süt dağıtımını erteledi ve Galler'e giden en erken sabah trenini yakalamak için organize oldu. Bu mükemmel bir hızlı tepkiydi.

En azından çalar saatini kurmayı unuttuğu kısma kadar.

Oxford İstasyonu'na varmasına on dakikadan az bir süre kalmıştı, velocipede'i park etti ve bavulunu bagaj tablasından çözüyordu ki genç bir adam yaklaştı, ince kahverengi yüzünde titreyen bıyıklarıyla bir pano dolusu kâğıda sarılmıştı.

"Profesör Tarrant?" diye dikizledi.

"Ah, işte buradasın, Motthers." Elodie hızlı bir baş hareketiyle ona döndü. Elodie'nin ceket, beyaz gömlek ve gri etekten oluşan son derece mantıklı kıyafetini, sonra da tamamen mantıksız çoraplarını (biri siyah Fransız danteli, diğeri yeşil, çiçeklerle işlenmiş) gözünün önüne getirdi ve öyle derin bir şekilde yüzünü buruşturdu ki boynu kayboldu. "Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi. Acil müdahale kitim, tren için iki biletim ve bol miktarda sandviçim var."

Elodie bekledi.

"Peynirli jambon," diye açıkladı.

Sırıttı. "Aferin." Kaskını çıkararak uzun, soluk sarı saçlarını salladı. Umursamaz dalgalar halinde aşağıya dökülüyordu; on üç yaşındayken büyülü olduğunu bilmediği ay ışığıyla aydınlanmış bir gölde yüzene kadar faremsi kahverengi olan saçları kelimenin tam anlamıyla büyülüydü. "Geciktiğim için özür dilerim," dedi saçlarının dağınık tellerini yüzünden süpürürken. "Uyuyakalmışım, sonra kahvaltı sırasında Persephone'nin nar tanelerini yemeden önce yeraltı dünyasında nasıl dokuz gün geçirdiğini merak etmeye başladım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Biliyor musun?"

"Neyi biliyorsunuz Profesör?" Motthers ihtiyatla sordu.

"Bunca zaman su bile içmeden nasıl hayatta kaldı, tabii ki."

"Um."

"Boş ver. Döndüğümde klasikler bölümünden birine sorarım." Kaskını velocipede'in gidonuna astı ve saçlarını toplamaya başladı, sanki ona kolaylık sağlamak için havada klipsler belirebilirmiş gibi etrafına bakındı. Sonra Motthers'ın şaşkın bakışlarını fark etti. "Ne?"

"Bilet, hanımefendi," dedi ve titreyen eliyle uzattı. Elodie bileti ondan aldı, saçları yine dağılmıştı.

"Çok minnettarım."

Ama Motthers'ın titremesi bitmemişti. "Küçük bir sorun var."

"Ah?" Elodie bileti incelerken pek dinlemeden sordu. Bilet ona Oxford'dan Aberystwyth'e ikinci sınıf bir koltuk sağlıyordu, sonrasında Motthers'la birlikte kiralık bir arabayla Dôylleuad'a gideceklerdi. Bu tamamen uzun ve sıkıcı saatler sürecektir bir yolculuktu ama Elodie buna aldırmadı, sıkılmanın en iyi hayal gücü fırsatı olarak tanımlanabileceğini düşünüyordu.

"Sadece çok küçük bir sorun," diye ısrar etti Motthers. "Yani aslında oldukça büyük ve *sorunlu*."

"Hı-hı." Elodie mesleğinde o kadar çok sorun yaşamıştı ki, endişelenmeye başlaması için bunların gerçek felaketler olması gerekiyordu. Ancak Motthers sadece bir yüksek lisans öğrencisiydi ve henüz yakalanmamıştı.

Onu yokuş yukarı kovalayan kızgın kayalardan kaçmak şöyle dursun, azgın bir selin içinde bile. Bakış açısını geliştirmesi için birkaç felaket daha yaşaması gerekiyordu. Sonuç olarak, bir sonraki konuşmasında sesi bademciklerinin arkasına saklanmaya çalıştı.

"Dünkü telgrafta Profesör Tarrant'tan nasıl yardım istendiğini hatırlıyor musunuz?"

"Elbette," dedi Elodie, zar zor dinleyerek. Elinde bavulu, istasyon binasından platforma doğru yürümeye başladı, sağlam yarım botlarının topukları diğer yolculara profesyonel bir kahramanın geldiğini duyurmak istercesine yere vuruyordu - ancak görünüşe göre bu, "günahkâr körlük" hakkında mırıldanarak kenara sıçramak zorunda kalan Profesör Palgrave için yeterince açık değildi.

Motthers, bacakları Elodie'ninkilerden birkaç santim daha uzun olmasına rağmen (bu da onu düğümlemiş eteğinden bahsetmesi gerekip gerekmediğini düşünmeye sevk etti, ancak cesareti kırıldı) ayak uydurmaya çalışarak, "Hımm," dedi. "Görünüşe göre telgrafın bir kopyası alınmış ve adını vermeyeceğim biri [Ralph Salterling] onu ikinci bir ofise teslim etmiş."

"Ah?" Elodie peronun kenarında durdu ve boştaki eliyle gözlerini sabah güneşinden koruyarak raylar boyunca treni görebilmek için baktı. İnanılmaz bir şekilde erken gelmeyi başarmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam etti Motthers, "mesajın ilk etapta kime yönelik olduğundan *tam olarak* emin değiliz, size mi yoksa... diğer Profesör Tarrant'a mı?"

Elodie elinin altından ufka bakmaya devam etti, çünkü donup kalmıştı. Sonra yavaşça dönüp platformdaki küçük kalabalığa baktı.

Ve işte oradaydı.

"Sen," diye mırıldandı öylesine vahşice ki, beyefendinin kendiliğinden yanmaması şaşkınlık yaratmış olmalı. Yine de irkilmedi bile. Gerçekten de Elodie'nin en kötü anısının onuruna dikilmiş bir heykel olabilirdi. Tüm tanıdık detaylar mevcuttu: düzenli siyah saçlar, neredeyse siyah gözler, zeytin rengi ten, o kadar kusursuz bir takım elbise ki, onu giyebilirdi

Agnostik olmasaydı, Papa'yla tanışmak isterdi. Herhangi bir insan sıcaklığı yoktu. Arkasında bir yüksek lisans öğrencisi acil durum müdahale kitiyle uğraşıyordu ama o onları ve tüm dünyayı görmezden geliyor, bunun yerine elindeki küçük, dikdörtgen tahta bloğa, bir kayayı titreyen jöle gibi gösterecek kadar sert bir ifadeyle bakıyordu.

Yine de Elodie onun kendisini gördüğünü biliyordu, hiç şüphesiz. O her şeyi gördü. Gabriel.

Profesör Tyrant öğrencilerine (ve kimsenin onları duyamayacağını düşündüklerinde birkaç öğretim üyesine).

Kocası.

Elodie'nin yüzü parladı. Bakmadan bavulu Motthers'a doğru itti, topuklarının üzerinde döndü ve velocipede doğru geri adım atmaya başladı.

"P-Profesör!" Motthers haykırdı ama Elodie onu duymazdan geldi. Uzaklaşmak zorundaydı... zihni hafıza çukuruna doğru koşarken bile.

-

GABRIEL'LE, neredeyse tam bir yıl önce, Eylül ayında bir Pazartesi öğleden sonra evlenmişti. Bir kaza sonucu olmuştu.

Keşke yıllık Thaumaturgic Haritacılık Sempozyumu'na katıldıktan sonra Londra'nın akademisyenler için özel kulübü Minervaeum'a gitmeseydi. Keşke kulübün Paracelsus Salonu'ndan yayılan pipo dumanı, buharda pişmiş puding ve nitrogliserin kokuları yüzünden midesi bulanmasaydı da bir pencere açmaya karar verseydi. Ve keşke bunu yapmak onu Gabriel'in Profesör Dubrovic'le oturduğu yere, konuşmalarına kulak misafiri olacak kadar yaklaştırmasaydı.

"Ah canım," diyordu Profesör Dubrovic. "Dairenizin üst katında dört Balliol öğrencisi mi yaşıyor?" Başını sempatik bir şekilde salladı.

"Sürekli şiiirden alıntı yapıyorlar," diye cevap verdi Gabriel, o kadar zarif bir tonda homurdanmayı başarıyordu ki, insan doğal olarak haklı olduğunu varsayıyordu çünkü öyle olması gerekiyordu. "Ve avazları çıktığı kadar Shakespeare'in yazarlığını tartışıyorlar. Ya da belki de sadece her saat kahvaltı istiyorlar - her halükarda, Bacon için bir çığlık daha duyarsam, gideceğim

Oldukça çılgınca. *Eğitime* yönlendirilmeden önce yeni *bir* konaklama yeri bulmalıyım.

onları."

Dubrovic, "Holywell Caddesi'nde karşımdaki yer boş," dedi.

"Biliyorum ve bu ideal olurdu. Soruşturdum ama ev sahibesi sadece evli bir çift istiyor."

Dubrovic omuz silkti. "O zaman evlen."

Odanın öbür ucundaki kimya profesörünün pudingini patlatması nedeniyle sohbeta bir ara verildi. Diğer müşteriler çeşitli şekillerde neşelenir ya da şikâyet ederken Dubrovic viski bardağının kenarından Gabriel'e sırtıttı. "Bu kadar tedirgin görünmene gerek yok, eski dostum. *Amor est mortuus*. Ben mantık evliliğinden bahsediyorum."

Gabriel kaşlarını çattı. "Öyle mi? Peki bu kadar kısa sürede nereden bir eş bulabilirim?"

Seninle evlenirdim, diye düşündü Elodie hüzünlü bir iç çekişle. Thaumaturgical Cartography'nin İleri İlkeleri dersinde tanıştıkları günden beri ona hayrandı; on sekiz yaşında iki genç, yaşıtlarından çok daha önce yüksek lisans yapmaya başlamıştı. O oraya lisans derecesiyle (First Class Honors with Distinction) ulaşmıştı, oysa onun yolu, hayatının çoğunu coğrafyacı ebeveynleriyle birlikte Avrupa ve Kanada'nın tarlalarında geçirmiş olan istisnai bir girişten geçiyordu. Aralarındaki eğitim farkı zıt kişiliklerini yansıtıyordu ama Gabriel en başından beri Elodie'nin ideal erkekliğini temsil ediyordu çünkü genç bir adamken bile etkileyici bir ağırbaşlılığa ve olağanüstü bir zekâyâ (mükemmel hizalanmış yüz hatlarıyla birlikte) sahipti.

Ama onun varlığını da titizlikle görmezden geliyordu. Ancak Elodie onu suçlayamazdı. Ne güzeldi ne de zayıftı, gerekli incelikten yoksundu ve bir de sınıfta bir sineği ezmek için kullanırken yanlışlıkla pahalı, thaumaturjik olarak yüklü bakır eleği ezdiği zaman vardı...

Birdenbire çınlayan bir sessizlik başını kaldırıp pencerenin mandalına bakmasına neden oldu ve bunun üzerine Gabriel'in

ve ona öyle bir bakıyordu ki, kendini yeni keşfedilmiş bir sahilin haritası gibi hissediyordu.

Elodie çılgınca bir saniye boyunca elbisesinin üzerindeki her kırıxıklığı ve mürekkep lekesini zihninde katalogladı. Sonra içinde bulabildiği tüm saygınlığı bir araya getirdi ve gözlerini ona dikti. "Ne?" dedi savunmacı bir tavırla.

"Benimle evlenir misin?" diye sordu, görünüşe göre yüksek sesle söylediği düşünceyi yankılayarak.

Oh, lanet olsun.

-

"DİĞER PROFESÖRLER BANA SAYGI DUYMUYOR," diye açıkladı iki gün sonra Oxford'a döndüklerinde, Gabriel'in başvurusunu kabul eden ev sahibesi kiliseye doğru yürürken. Elodie'nin saçları saatlerini harcadığı karmaşık düzenlemeden çözülüyordu, beyaz elbisesi bu durum için gerçekten çok fazla evliliğe uygundu ve yolun bir yerinde, belki de geleneksel "mavi bir şey" için satın aldığı mendille aynı yerde, sessiz asaletini kaybetmişti. Her birkaç metrede bir müstakbel kocasına bakıyor, içinde bulunduğu duruma hâlâ tam olarak inanamıyordu. O sadece önüne bakıyor, yalnız yürüyormuş izlenimi veriyordu. Yine de Elodie konuşmadan duramıyordu.

"Evlenmemiş bir kadın profesörün korkunç bir fikir olduğunu düşünüyorlar. Bu yüzden seninle evlenmeyi kabul ediyorum." (Bir de düşüncelerini kendi kafasında tutamayan bir aptal olduğu gerçeği var).

"Hı-hı," diye cevap verdi Gabriel, yakındaki bir meşe ağacına bakarak, yaşlı kızıl yapraklarını dilek gibi patikaya döküyordu.

Aslında şimdi o söyleyince Elodie bu konuda oldukça öfkeli hissetti. "Kraliçe Charlotte'un sponsorluğu sayesinde kadınlar yüz yıldır yükseköğrenim görebiliyor ama Oxford'un coğrafya çalışanları doktoralı bir kadının tuhaf bir şey olduğunu düşünüyor. Benden bile genç bir kadın ornitoloji profesörü olduğunu boş verin; boş verin

Ne yaptığımı bildiğimi. Birçoğunun toplamından daha fazla saha deneyimim var ama umurlarında mı?"

Gabriel, ağzında ciltsiz bir romanla ağaca tırmanan bir sincabı izlerken, "Ne tuhaf," dedi.

"Evet, kesinlikle! Ben olsam tam da böyle tanımlardım. Tuhaf ama bir o kadar da yaygın. Kadın düşmanı. Bölüm sekreteri bana açıkça 'cazip uygunluğumla' diğer profesörleri rahatsız edeceğimi söyledi. "

"Hm."

"Annem bunun muhtemelen bana çıkma teklif etme şekli olduğunu söyledi."

Gabriel neredeyse bir kaldırım taşının kenarına takılıp düşüyordu. "Ne?" dedi, sonunda ona baktı, alnı kaşlarıyla çatılmıştı.

"Biliyorum! Buna inanabiliyor musun?"

"İnandın mı?" diye sordu karşılığında.

Bir kahkaha attı. "Hayır. Hammerson'ın bildiği tek tarih, kozmopolit olma çabasıyla manavdan satın aldıkları."

Gabriel sokağın ilerisindeki kiliseye doğru ilerlerken ona ters ters baktı. Belli ki konuşmak istemiyordu ama Elodie içinde bir kapatma düğmesi bulduysa bile onu uzun zaman önce kaybetmişti.

"Seninle evlendiğimde bana saygı duymak zorunda kalacaklar." (Bunu yapmazlarsa Profesör Tyrant'ın gelip onlara *bakabileceği* korkusundan başka bir sebep yok).

"Yani," dedi Gabriel, "eğer bunu yaparsak, ben düzgün bir ev alacağım ve sen de akranlarının saygısını kazanacaksın öyle mi? Bunun iyi bir anlaşma olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elodie onun kendisine bir geri çekilme şansı sunduğunu fark etti ve bunu değerlendirdi - yani hemen, tamamen reddetti. Teklifi tesadüfi olabilirdi, ama Gabriel Tarrant'la evlenme fırsatı, daha mütevazı öğrencilerinin dediği gibi, hiç de akıllıca değildi.

Başka bir deyişle, beynini bu işe vermeyi başaramadı. "Evet," diye cevap verdi.

Yirmi dakika sonra, Gabriel papazı onları evlendirmeye ikna ederken o, güneşin aydınlattığı sessiz bir şapelde duruyor ve umutsuzca saçını düzeltmeye çalışıyordu.

On dakika sonra karı koca ilan edildiler. Gabriel onu öpmek için başını eğdi.

"Britanya Kilisesi'nde böyle şeyler yapmayız," diye araya girdi papaz.
-Ama gösterişli bir aryaya da başlayabilirdi ve Elodie bunu fark etmezdi. Gabriel de fark etmemiş olmalıydı, çünkü devam etti ve dudaklarını hafifçe Elodie'nin dudaklarına bastırdı.

Ona başka hiçbir yerde dokunmamış olmasına rağmen, Elodie onun tüm varlığı tarafından kucaklandığını hissetti. Kalp atışları yıldızlara dönüştü ve beyni, ancak iki gün sonra Gabriel'in dairesinde, Gabriel'in yatağında, yasal gereklilikleri karşılamakla kalmayıp zevkle aşan bir derecede tamamlanmış olan evliliğin içinden isteksizce çıktığı altın bir zevk sisi içinde eridi. (Ne de olsa onlar yaptıkları işte çok titiz olmayı seven iki insandı). Başlangıçtaki utangaçlık, kızın neşeli doğası, Gabriel'in soğukkanlı kibri ve öpüşmelerin mükemmel kalitesi tarafından yok edilmişti.

Banyoda kullanılmış havluların doğru yerleştirilmesi konusunda küçük bir tartışma yaşansa da (Elodie'nin öğrendiğine göre "yerde bir yığın halinde" değildi) olumlu bir başlangıç gibi görünüyordu. Üçüncü gün, Holywell Sokağı'ndaki kiralık eve doğru yürüdüler; Gabriel'in beklenmedik bir şekilde Elodie'nin parmağına taktığı altın yüzük tarafından tutulan sihirli bir büyü gibi hissettiren arkadaşça sessizlikleri vardı. Doksan dokuz numaralı evin kapısının eşliğinde Gabriel onu ev sahibesine karısı olarak tanıttı. Elodie'nin kıkırdamamayı başarması anne ve babasını hayretler içinde bırakacak kadar gururlandırmıştı.

Ancak ev sahibi eşiği onlara kapattı. "Ben burayı çoktan kiraladım," dedi.

Şaşkınlık içinde ona baktılar. "Bir anlaşmamız vardı," dedi Gabriel. "Özür dilerim. Dr. Costas bana daha iyi bir teklif yaptı."

"Dr. Andro Costas?" Gabriel sordu.

"Onu tanıyor musun?"

"Uzun boylu. Sarışın. *Bekar*."

Kadın Elodie'ye göz kırptı. "Evet, sinirsel durumum için kirayı ücretsiz masajla tamamlayacak. Özel bir titreşim cihazı var." Ve kapıyı yüzlerine kapattı.

Yepyeni bir ev inşa edebilecek kadar kapsamlı bir sessizlik içinde durdular. Elodie'nin kalp atışları yaklaşan felakete dair bir içgüdüyle hızlanmaya başladı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Gabriel ona ihtiyatla baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, biz sadece bu evi alabilmen için evlendik."

Gabriel'in beti benzi atmıştı ama ona bakarken gözleri geceden daha karanlıktı. Kulağa nasıl geldiğini geç de olsa fark eden Elodie aceleyle durumu açıklığa kavuşturmaya çalıştı. "Yani, anlaşmamızdan istediğimi aldım ama..."

Hayır, dur! diye bağırdı beyni. Ama artık çok geçti. Gabriel'in ifadesi gök gürültüsüne dönüşmüştü. Aniden dönerek uzaklaştı. Elodie bir an arkasından baktı, sonra ters yöne doğru gitti.

Evlilikleri de bu şekilde sona ermişti.

-

"PROFESÖR!" MOTTHERS, peron boyunca onun peşinden koşarken bavul, pano, sırt çantası ve aklıyla hokkabazlık yapmaya çalışıyordu. "Tren!"

"Onu yakalayamayacağım," dedi Elodie, daha hızlı yürüyerek. O düğünden bu yana geçen bir yıl içinde Elodie'nin saygınlığıyla ilgili genel kanı iyileşmenin tam tersini yapmıştı; gerçekten de kötü dedikodular coğrafya bölümünün ötesine, Oxford'un çoğuna ve hatta Shropshire'daki ailesine kadar yayılmıştı; onlar da Elodie'nin ani bir hevesle bir meslektaşıyla evlenip sonra da hem onu hem de itibarını terk ederek yalnız yaşamaya devam etmesine şaşırdıklarını (ama ne yazık ki pek de şaşırmadıklarını) söylemişlerdi. Gabriell'in kalacak yer arayışı da tamamen raydan çıkmıştı, zira ayrı yaşadığı kocası bekâr bir kiracıdan bile daha az güvenilir bir kiracı olarak görülüyordu. Sonuç olarak, evliliğin gerçekten de çok sakıncalı olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak evliliği feshetmek için hiçbir gerekçeleri olmadığından, evliliğe mahkum olmuşlardı.

Her ikisi de diğerini suçladı - ya da en azından Elodie başlangıçta kendini suçladı ve suçlu bir umutsuzluğun derinliklerinde yuvarlandı, ama Gabriel onu başka türlü ikna etmek için hiçbir çaba göstermediğinden, kolayca onu suçlamaya başladı. Kısa süre içinde *sevgili* olmaktan çıkıp *düşman* oldular. Gerektiğinde birkaç kısa selamlaşma dışında aralarında hiçbir konuşma geçmedi ve

Fakültenin ay dolabında çikolatalı jumble mı yoksa sade digestive bisküvi mi bulundurulacağı konusunda özellikle ateşli bir sözlü çatışma yaşandı.

Dahası, Elodie gerçek bir kaçış sanatçısı olmayı öğrenmiş, Gabriell'i her gördüğünde kapı aralıklarından, çitlerin arkasından ve merdiven boşluklarından kaybolmuştu; hatta bir keresinde birinci kattaki bir pencereden atlamıştı -bileğindeki yaralar neyse ki artık iyileşmişti, böylece tren peronunda hızla ilerleyebiliyordu. Kuşkusuz, ürük bıyıklı bir yüksek lisans öğrencisi onu durduramazdı.

"Ama sihir!" Motthers ağladı.

"Profesör Tarrant -diğeri- bununla ilgilenecek. Siz de onun ekibine katılabilirsiniz."

"Ama patlayıcı bir şekilde thaumaturgize olmuş Neoproterozoik-Kambriyen kaya parçacıklarının aeolian taşınımından kaynaklanan toprak kirliliğı!"

Elodie'nin kalbi sıkıştı. *Lanet* olsun. Motthers haklıydı. Dôylleuad'ın kötü bir durumda olduğu kesindi. Yaşamsal gıdadan mahrum kalan çocukların açlıktan ölmüş yüzlerini hayal etti... Bölgenin ana ürününü hafızasında aramak için durakladı... Ee, armut.

"Peki," diye mırıldandı ve durdu.

"Pardon?" Motthers cesurca sordu.

Elodie döndü ve bavulu geri almadan önce ona kısa bir bakış fırlattı. "Tamam. Ben giderim."

Motthers o kadar geniş sırttı ki bıyıkları kayma tehlikesi geçirdi. "Yaşasın!" Sonra yüzünü buruşturdu. "Um, er, isteyebilirsin..."

Adam parmağıyla kadının alt kısmına işaret edince Elodie aşağı baktı ve eteğinin hâlâ düğümlü olduğunu fark etti. Aceleyle çözdü ve Waterloo'ya yaklaşan bir Fransız askerinin havasıyla raylara doğru bir kez daha yürümeye başladı. Uzaklarda bir buhar bulutu trenin yaklaştığını işaret ediyordu. Şanslıysa, tren gelmeden önce Gabriel'le konuşmak için sadece bir dakikası olacaktı.

Ona yaklaşmak uzun zamandır yaptığı en zor şeydi ve bu, trigonometri konusunda kapsamlı bilgi gerektiren bir doktora sahip bir kadından geliyordu. Bu soğuk kalpli, affetmeyen adamdan nefret ediyordu.

Onu kesinlikle, tamamen seviyordu-bekle, hayır, ondan *nefret ediyordu*. Platformda onun yanına vardığında, kısa ama kibar bir selam verdi.

Ama Gabriel elindeki bloğa bakmaya devam etti, yüzünde öyle sakin, kasvetli bir güzellik vardı ki Elodie'nin boğazını ağrıttı. *Az önce zehir yutmuşum gibi ağrıyor*, diye öfkeyle düzeltti. Bavulunu yere bırakarak boğazını temizledi ve bir yanıt alamayınca tam olarak hangi küfrü edeceğine karar vermeye çalıştı...

"Bu sesi hissediyor musun?" Gabriel aniden bakışlarını kaçırmadan sordu.

"Günaydın" ya da "Sen benim karım değil misin?" bile onun konuşma gereksinimlerini fazlasıyla karşılıyor gibiydi. Elodie kendini kızgınlıktan tam bir kafa karışıklığına sürüklenirken buldu.

"Um?" dedi.

Bir yüksek lisans, bir doktora, bir profesörlük ve tek söyleyebildiği *"um"* mu? Zekası utanç içinde gözlerini devirdi.

Ama Gabriel elbette fark etmemişti. Kendini toparlayan Elodie tekrar denedi. "Yani bir ses *duyuyor* muyum?"

"Hayır."

Kızgınlık, kafa karışıklığını bir kenara iterek beynine geri döndü. "Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi soğuk bir sesle.

Ve sonra duydu. Küçük bir ses kulak kanallarını tırmalıyor, sınav günü olduğunu unutmuş bir öğrenci gibi sızlanıyordu. "Bu da ne?" diye merak etti yüksek sesle, başını sallayarak.

Gabriel o sırada ona baktı, elindeki bloğu Elodie'nin görebileceği şekilde eğerek bunun taşınabilir bir meteoroloji istasyonu olduğunu gösterdi: üzerindeki dört pirinç halkalı gösterge sıcaklık, hava basıncı, nem ve thaumaturgy seviyelerini ölçüyordu. Elodie bir bakışta sonuncusu hariç tüm değerlerin normal olduğunu fark etti. Küçük gümüş ibresi tehlikeli bölgenin sınırında titriyordu.

"Thaumaturgic rezonans," dedi Gabriel. *Büyü*.

Birbirlerine sarp tepeler, yeraltı nehirleri ve sıcak, tehlikeli bir şimşek çakması gibi saf coğrafi bir ifade verdiler. Elodie hemen başını çevirdi. İstasyonda tehlike işaretleri aradı ama tam da öğrenciler dönmeye başlamışken şehir dışında tren bekleyen utanç verici sayıda profesör dışında hiçbir şey yoktu.

yanlış görünüyordu. İstasyondaki başka hiç kimse garip sesler hissetmekten muzdarip görünmüyordu. Arkasında Motthers yavaşca yaklaşan trene sanki hızlanmasını istemiş gibi bakıyordu. Gabriell'in  ğrencisi bile tamamen acil durum müdahale çantasına bir dowsing çubuğu yerleştirmeye odaklanmıştı. Yine de büyünün sesi, kadın profesörlerin üniversiteyi mahvedeceğini düşünen bir Oxford don'u gibi Elodie'nin havasının içinde sızlanmaya devam etti. Coğrafi büyüyle ilgili bir ömür boyu edindiği deneyim, bir yerlerde bir şeylerin ters gittiği konusunda onu uyarmıştı.

(Elodie her zaman bilimsel uzmanlığın canlı bir sözlükle birlikte gelmemesi için hiçbir neden olmadığını iddia ederdi).

Giderek artan bir sıkıntıyla Gabriel'e tekrar baktı ve onun kendisine baktığını gördü.

"Tahrik edici," diye mırıldandı.

Elodie'nin yüzünü matador pelerini gibi bir kızarıklık kapladı, nabzının nasıl yükseldiği düşünüldüğünde bu özellikle uygun bir tanımdı. "Affedersiniz?" diye sordu coğrafi bir asaletle.

"Rezonans. Sinirlerimi çok rahatsız edici bir şekilde uyarıyor."

"Ah, anlıyorum. Evet, benim de. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu." Onları sakinleştirmek için bir elini bir kolunun altına soktu. "Ve-"

BOOM!

İKİNCİ BÖLÜM

İşlerin kolaylıkla yürümesini
istiyorsanız, umursamamanız
gerekir.

Blazing Trails, W.H. Jackson

(Elodie giysisinin altından uzanıp çıplak tenini oksayınca GABRIEL önce hislerinin patladığını sandı. Demek buraya kadarmış. Elodie'nin

On sekiz yaşındaki Bayan Elodie Hughes'un beyaz danteller giymiş, bağlanmamış saçlarında menekşelerle, Oxford'da yolunu şaşırmış ve akademisyenlik yapmaya karar vermiş bir Pre-Raphaelite perisi gibi görünerek İleri Thaumaturjik Kartografya'ya girdiği ve hemen ardından kendi ayaklarına takılıp masasına çarptığı ve düzenli ders kitapları yığınınu yuvarladığı andan beri beklediği hemorajik inme.

Zihinsel disiplininin hiç bahsetmiyorum bile.

Ona hiç alışamamıştı (Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu bir kasırgaya alışmaya çalışmak gibi bir şeydi.) O ilk karşılaşmada bile, o kelimeleri bulamamıştı, o ise görünüşe göre tam tersi bir sorundan muzdaripti, kitaplarını tamamen yanlış sıraya dizmiş, çekimler hakkında şakalaşmış ve menekşeleri ayaklarının her tarafına saçmıştı. O zamandan beri de işler düzelmemişti. O sevimli yeşil gözlerin bir bakışıyla, muazzam kelime hazinesi buhar olup uçuyordu. Tek mucize, sağlığının bu kadar uzun süre dayanmış olmasıydı.

Bu nedenle, önce bir, sonra iki parmağımı gömleğinin koluna sokup tahrik olmuş tenini yatıştırma ve *kocam* sözcüklerinin dudaklarından titreyerek dökülmesini sağlama arzusu çok şaşırtıcıydı.

Neyse ki bunu yapamadan, *asıl* patlamanın yarattığı şok dalgası onu tökezletti.

Tılsımlı hava hızla geçerek Elodie'yi ona doğru itti. Gabriel hiç düşünmeden tepki verdi, onu kollarının arasına aldı ve bir eliyle başının arkasını kavrayarak sıkıca tuttu. Bir an için kaskatı kesildi, sonra ham thaumaturjik güçle sarsıldıklarında onu kavradı.

Gabriel'in kemikleri sızladı, ama metanetini korudu. Hayatında sadece iki kez soğukkanlılığını kaybetmişti: kuzeni Devon çocukken Amerika'ya gönderilip onu tek arkadaşından mahrum bıraktıktan sonra; ve Elodie'yle düğün gecesinde, onun uykusunu izlerken kendini açıklanamaz bir şekilde nefessiz ve titrerken bulduğunda. Eğer bu anı atlatabilirlerse, ona anlatacaktı-

"Lanet olsun!"

Acı dolu bir haykırış düşüncelerini darmadağın etti. Başını kaldırdığında, yardımcısı Henry Beetleson'ın yere yığılmış, ela ve bakırdan yapılmış bir dowsing çubuğunun parçalanmış parçalarıyla çevrelenmiş olduğunu gördü. Genç adamın alnındaki bir yarıktan kan akıyor ve mavi büyü kıvılcımları küçük vampir ateşböcekleri gibi üzerinde titreşiyordu.

"Üzgünüm Profesör," diye inledi.

Gabriel itici enerjinin aniden yok olduğunu ve ardında uzun, ağır bir nefes verme gibi sessizlik bıraktığını fark etti. Olay yerini hızlıca gözden geçirdiğinde, Beetleson'ın bir şekilde dowsing çubuğunun patlamasına neden olduğunu ve önceki kullanımdan içinde depolanan thaumaturjik enerjiyi serbest bıraktığını anladı. Öğrencinin kendisi dışında, istasyon platformundaki hiç kimse yaralanmış görünmüyordu; aslında, sahneyi hafif bir ilgiyle izliyorlardı. Ne de olsa burası Oxford'du ve üniversitenin varlığı her an ölümcül bir büyülü kuşun, ele geçirilmiş bir objenin ya da aşırı kafeinli bir öğrencinin kaçıp ortalığı kasıp kavurabileceği anlamına geliyordu. Bir thaumaturjik cihazın patlaması özel bir şey değildi; geriye kalan tek şey, patlama menzilindekilerin çiçek çalılarına ya da büyük guguklu saatlere dönüşüp dönüşmeyeceğini görmektir.

Gabriel kaşlarını çatarak Elodie'den uzaklaştı, sonra vücudunun bu emri görmezden geldiğini ve hâlâ Elodie'ye yakın durduğunu, onun yumuşak, çiçek kokulu sıcaklığının tadını çıkardığını fark etti. Şaşırdı, sinirlendi ve kendine sert bir disiplin notu gönderdi.

Aynı anda Elodie nefesini verdi. Havanın hafif esintisi boğazına değdiğinde, disiplin notası alevler içinde kaldı.

Hem sağlığı hem de onuru için merhametli bir şekilde kendini kurtardı. "Herkes iyi mi?" diye sordu, yüzündeki kızarıklığın ötesindeki ifadeyi incelemesini engelleyen hızlı bir tavırla etrafına bakınarak. Yine de heyecanın onun tüm varlığını nasıl aydınlattığını gözden kaçıramazdı. "*Büyüleyiciydi!*"

"Hm," dedi Gabriel, kollarını sıkıca kavuşturarak, kendisinin de hissettiği hayranlığı kanıtlamamaya kararlıydı. Bir adam etrafta öylece meraklı olarak dolaşamazdı. Bu öyle bir şeydi ki, bir yandan akademik dereceler *almasına*, diğer yandan da "*Tanrı aşkına, alüvyonlu ovalar hakkında beş dakika çeneni kapa*" denmesine neden oluyordu.

Aynı zamanda yanınızdan geçerken görünmemek için çitlerin üzerinden atlayan bir kadınla evlenmenize de yol açtı.

"Keşke yanımda bir thaumometre olsaydı," diye heyecanla konuşuyordu Elodie. Saçları, elleri, zekâsı, her şeyi hareket halinde görünüyordu. "Yoğun kinetik thaumaturjik enerjinin itici yankılanmasından kaynaklanan bu tür atmosferik uyarılma genellikle -oh, merhaba! Sizi tanıyor muyum?"

Konuyu aniden değiştiren Gabriel, kime hitap ettiğini görmek için döndü ve ifadesi o kadar kasvetli bir hal aldı ki, iki mil ötede uyuyan öğrenciler içgüdüsel olarak ürperdi.

Karşılarında koyu renk gözlü, koyu renk saçlı ve ağırbaşlı bir seyahat kıyafeti giymiş bir kadın duruyordu. Bir elinde küçük deri bir bavul, diğerinde bir kitap ve öyle ağırbaşlı bir soğukkanlılık havası vardı ki, Gabriel kendi sinirleri gerilmeye başlarken bile Elodie'nin bu havanın etkisiyle sakinleştiğini gördü. Gabriel'i tepeden tırnağa tarayan Elodie'nin tavrı, eğer bir sorun yaşıyorsa (Gabriel istese de istemese de) bunu düzelterceğini ve sonra da yardımcı bir bonus olarak, tam olarak nasıl yanlış yaptığı konusunda ona tavsiyelerde bulunacağını gösteriyordu. Adamın yaralanmadığına karar verince kibar bir gülümsemeyle Elodie'ye döndü.

Gabriel onu durdurmak için bir yol bulamadan, "Biz tanışmadık," dedi. "Bunu hatırlayacağımı biliyorum."

"Amelia," diye kaba bir şekilde araya girdi Gabriel. "Burada ne işin var senin?"

Uzun, kalın kirpiklerini kırıştırarak gülümsemesini tekrar ona doğru çevirdi. "Bulduğumuz yer göz önüne alındığında bu inanılmaz görünebilir ama ben bir tren bekliyorum. Rahatsızlığı fark ettim ve zarar görüp görmediğinizi kontrol etmek istedim."

"Ben yaralanmadım."

"Çok rahatladım. Yani..."

Gabriel kaba bir tavırla, "Hoşça kalın," dedi.

Amelia bunu mükemmel bir soğukkanlılıkla görmezden geldi. "Beni hanımefendiyle tanıştıracak mısınız?"

Gabriel'in Çene sıkıldı. Ama Elodie genişletilmiş onu el hiç tereddüt etmeden. "Profesör Tarrant," dedi.

"Ne kadar ilginç," dedi Amelia. "Bu benim de adım."

Arkalarındaki kalabalığın içinden, "*Tanrım, üç kişiler,*" diye bir mırıltı yükseldi. Amelia, Elodie'nin uzattığı eli tuttu ve sıkıca sıkı. "Özür dilerim.

Görgü kurallarına ne oldu bilmiyorum."

Elodie güldü. "Görgü kuralları söyleyecek daha ilginç bir şeyi olmayan insanlar içindir."

Bu Amelia'nın gülümsemesini aydınlattı. "Ben Bayan Amelia Tarrant, Oxford'da tarih profesörüyüm," dedi. "Ayrıca Gabriel'in kız kardeşi. Ve siz de onun karısı olmalısınız-"

"Konuşacak zaman yok," dedi Gabriel, Elodie'nin dirseğinden tutup onu kız kardeşinin büyülenmiş bakışlarından uzaklaştırarak. "Mary Teyze'nin Pazar yemeğinde görüşürüz."

"Tanıştığımıza memnun oldum!" Elodie omzunun üzerinden seslendi. Sonra dirseğini Gabriel'in elinden çekip aldı, *onunla* tanışmanın hiç de hoş bir şey olmadığını belli eden bir bakış fırlattı ve dikkatini ayağa kalkmış, alındaki kanı silen Beetleson'a yöneltti. Yüzünü endişe kaplamıştı. "Ah canım, iyi misin delikanlı?"

Delikanlı (aslında yirmi üç yaşında, yüksek lisans derecesine sahip bir adam) ona solgun ve acınası bir bakış attı. Sonra Gabriel'in kaşlarını çatıldığını fark edince, belli ki çok hızlı bir kalp atışıyla rengi soluktan parlak kırmızıya döndü.

"F-iyi," diye kekeledi -yanlışıyla, çünkü başındaki yaraya ek olarak, Oxford'dan ya da ayak bileklerinden bir yılan çukuruna asılmanın eşiğindeydi, Gabriel hangisinin yeterli olduğuna karar verirse

thaumaturjik ekipmanı dikkatsizce kullanarak Elodie'nin herkesin hayatını tehlikeye atmasının cezası. "Ne olduğunu anlamıyorum. Ben sadece dowsing çubuğunun dallarını büküm, böylece onu çantaya daha iyi sığdırabildim."

"Onları bükün mü? Önce çubuğun içinde artık enerji olmadığından emin olmadan mı?" Gabriel öfkeliydi. "Bundan daha iyisini bilmen gerekirdi, Beetleson. Bu temel bir güvenlik meselesi."

"Üzgünüm Profesör," diye mırıldandı Beetleson hüznle.

"Kazalar olur," dedi Elodie, Gabriel'e azarlayıcı bir bakış fırlattıktan sonra Beetleson'a dantelli bir mendil uzattı ve alına bastırırken hafif bir sempatiyle yüzünü buruşturdu.

Gabriel sinirlendi. "Kazalar kesinlikle olmaz. Öğrencilerimle olmaz. Beetleson hem patlamadan hem de şu anda yüzünü yiyip bitiren bir büyüye sahip olmasından tamamen sorumludur."

"Ne?!" Beetleson dehşet içinde haykırdı.

"Belki de acelesi vardı," diye önerdi Elodie.

"Yüzümü mü yiyorsun?" Beetleson yanaklarını ovuşturdu ve ardından mavi kıvılcımlar fırlayıp vızıldayarak bir sürü oluşturup tekrar üzerine saldırdıklarında dehşet içinde feryat etti.

Gabriel, "Bir çocuk bile bir thaumaturgic dowsing çubuğunu yeniden yapılandırmadan önce thaumaturgic kalıntıyı güvenli bir şekilde topraklamak ve boşaltmak için temel bir Hesselthop manevrası yapmayı bilir," dedi. "Beetleson'ın beceriksizliği mazur görülemez."

"Aman Tanrım!" Beetleson'ın sürünün içinden ağladığı duyulabiliyordu.

Elodie ellerini kalçalarına koydu. "Çok sert davranıyorsun."

Gabriel kollarını kavuşturdu. "Çok hoşgörülü davranıyorsun. İnsanlar ölebilirdi."

"Ama yapmadılar."

"Ama yapabilirlerdi."

"Öleceğim!" Beetleson uludu.

"Öyle mi?" Amelia endişeyle sordu ama kimse fark etmedi. Elodie ve Gabriel dokuz yıllık tanışıklıklarında hiç olmadığı kadar uzun süre birbirlerine baktılar. Elodie'nin yanakları telaşlı bir renkle parlıyordu ve Gabriel

Ayık bir itibarın korunması için tavsiye edilenden daha fazla nefes aldı. Kalabalıktaki birkaç kişi her an birinin tokatlanacağını ya da öpüleceğini birbirlerine fısıldadı.

Neyse ki Motthers tam zamanında öne çıktı, bıyıkları titriyordu.

"Profesör Tarrant," diye c i y a k l a d ı . "Ve, ş e y , Profesör Tarrant. Özür dilerim.

Tren geldi."

-

ELODIE Gabriel'e baktı, sadece tuttuğu değil, aynı zamanda bağlayıp ağzını tıkadığı nefesini de bıraktı. Sinirlerini sükûnete zorlamaya çalışmanın bir anlamı yoktu; bir kasırgada meditasyon yapmaya da kalkışabilirdi. Gabriel o kadar can sıkıcıydı ki, *hayatında* tanıdığı en kibirli adamdı!

(Ayrıca onu *korumak* için kendini riske atarak onu *kucaklamıştı*! Ve kız kardeşi Elodie'nin karısı olduğunu açıkça biliyordu, bu da *ondan ailesine bahsettiğini* gösteriyordu!)

Evet, bir de patlama olmuştu.

Bu italik yazılarla meşgul olan Elodie, perondaki diğer yolcuların trene doğru koşuşturmaya başladığını belli belirsiz fark etti. Motthers elindeki panodan sayfaları çıkarıp ona uzatıyordu; o da dalgınca katlayıp geri verdi. Amelia topuklarının üzerinde yavaşça dönerek atmosferde kalan mavi rengi inceledi ve "thaumaturjik kalıntı" hakkında bir şeyler mırıldandı ama Elodie kelimeleri sadece belli belirsiz hatırlıyordu. Ondan *bahsetmişti. Ailesine!*

Gabriel, "Bu ne dağınıklık," diye homurdandı.

Elodie onun tartışmaya devam etmek üzere olduğunu düşünerek dikkatini toplamayı başardı. Midesi sıkışmıştı. Ama aslında bakışları, dowsing çubuğunun kalıntıları arasında kambur duran Beetleson'daydı ve şimdi tüm kafasını saran parıldayan büyü bulutunu çılgınca temizlemeye çalışıyordu.

Gabriel genç adama, "Pazartesi sabahı masamda bu olayın tam bir raporunu istiyorum," dedi, sesi uyuyan bir yanardağ gibiydi: sessiz, sakın, ama her an korkunç bir etkiyle patlayabilecek potansiyele sahip. "Newton'un birinci hareket yasası üzerine bir makale eşliğinde."

"Aghhhh," diye yanıtladı Beetleson.

Elodie düşünmeden, "Motthers, zavallı çocuğun revire gitmesine yardım et," dedi; sonra düşündü ve Gabriel'le tek başına göreve çıkmaya kendini mahkûm ettiğini fark ederek irkildi. Ama artık çok geçti; Motthers çoktan panosunu bırakmış ve acil müdahale çantasını öyle bir hevesle silkmişti ki, trenin kondüktörü "Herkes binsin!" diye seslenerek dikkatini dağıtmasaydı Elodie gücenecekti.

"Yarın peşinden gelmeye çalışayım mı?" diye sordu, sanki Everest Dağı'na tırmanmayı teklif ediyormuş gibi bir ses tonuyla.

Soru karmakarışık sinirlerinde yankılanırken Elodie kaşlarını çatı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı ve durumu Gabriel'le tartışmak için arkasını döndüğünde Gabriel'in bir elinde bavulu, diğerinde acil durum kiti olduğunu ve trene doğru ilerlediğini gördü.

Aynen böyle.

Elodie onun ardından ters ters baktı. Yanı başındaki Amelia, Elodie'nin kalbinden geçenlere çok benzeyen ağır bir iç çekti. "Çok gergin," dedi kadın. "Bırakın gülmeyi, en son ne zaman rahatladığınızı bile hatırlamıyorum."

"Onu bir kez gülümserken görmüştüm," dedi Elodie ve ardından o ana dair anısını, felaket bir duygu tsunamisini tetiklemeden hemen kapattı. Etrafına bakınıp bavulunu aradı, bavul aslında Motthers'ın acil durum kitiyle birlikte ayaklarının dibinde duruyordu. Motthers çoktan Beetleson'a yardım etmeye gitmişti, görünüşe göre Elodie'den bir cevap alamazsa, bunun bir hayır kadar iyi olduğunu düşünüyordu. Beyni karar veremeyecek kadar karışık, bu yüzden kiti sırtına aldı, bavulu kaldırdı ve düzgün bir saç modeli yerine saçının bir tarafını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra Amelia'ya başıyla işaret etti.

"Acele ettiğim için üzgünüm ama sizinle tanışmak gerçekten güzeldi."

"Ve sen," diye yanıtladı Amelia, sonra Beetleson'a baktı. "Öğrenci iyi olacak mı?"

Elodie, "Büyü dağılınca bir şeyi kalmaz," dedi. Sonra daha da yaklaşarak sinsice ekledi: "Ayrıca, bu korku delikanlıya thaumaturjik aletler söz konusu olduğunda temel güvenlik kuralları konusunda o kadar dikkatsiz olmamayı öğretecektir."

Amelia bir an için irkilerek gözlerini kırpıştırdı, sonra güldü. "Hereford'a gidiyorum," dedi, "ama döndüğümde belki çay içebiliriz? İstemiyorsan sorun değil."

"Bunu gerçekten isterim..." Elodie böyle dedi ama peronun karşısındaki Gabriell'i fark edince sesi kesildi. Birinci sınıf vagona binerken duraklamıştı ve kaşlarını çatmış ona bakıyordu, şüphesiz trene yetişmeye niyetli olup olmadığını merak ediyordu. Bir an için bunu yapmamayı tekrar düşündü. Kırsalda kocasıyla birkaç gün geçirmek kalbinin gizli bir dileği olabilirdi, ama aynı zamanda sadece en sinsi iyilik perilerinin gerçekleştirebileceği bir dilekti.

Yine de, ağırbaşlı olma konusunda sık sık başarısız olsa da, diğer her açıdan profesyoneldi. Gabriel'le kişisel sorunları ne olursa olsun, işini yapacak ve bir yetişkin gibi iyi yapacaktı. İşte böyle!

"İyi şanslar," dedi Amelia. Ve trene binen kardeşini izleyerek, "İçimden bir ses buna ihtiyacın olacağını söylüyor," diye ekledi.

"Oh?"

"Burası bir felaket bölgesi olacak."

"İşimiz bu," dedi Elodie.

"İş mi?" Amelia alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, o da var."

"Son çağrı!" diye anons etti kondüktör. Elodie hızla trene doğru koştu. Motthers çılgınca adını haykırmaya başladığında henüz içeri girmişti. Duraklayan Elodie döndüğünde öğrencinin elindeki panoyu ona doğru salladığını gördü. "Profesör, bekleyin! Size söylemeyi unuttum! Çok acil! Başka bir sorun var."

-"!"

Toot!

Kondüktör vagonun kapısını kapattı ve Elodie bir koltuğa yuvarlanırken, tren büyüye doğru yolculuğuna başladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yukarı çıkan şey aşağı inmeli, ancak bu
saniyeler ile bin yıllar arasında sürebilir,
Birin insan ya da dağ olmasına bağlı olarak.

Blazing Trails, W.H. Jackson

(Tren öğleden hemen sonra Aberystwyth'e vardı. Her iki Profesör Tarrant da birkaç metre arayla ayrı vagonlardan indiler.

İstasyonun etrafına ve ötesindeki masmavi gökyüzüne baktılar. Bavullarını iki kez kontrol ettiler. Platform boyunca süzülen okyanus kokulu esintiler üzerinde süzülen bir martıyı izlediler. Sonunda, her bir bahane kullanıldığında, birbirlerine bakmaya başladılar-

"Profesör Tarrant!"

Elodie o kadar hızlı döndü ki başı döndü. Solgun tenli genç bir adam, elinde bir pano sallayarak ona doğru koşuyordu. Rüzgârda savrulan saçlarının arasından onu endişeyle izledi ve onun, ders önkoşullarından şikâyet etmek için Galler'e kadar kendisini takip eden bir öğrenci olabileceğinden korktu...

Birden Gabriel koruyucu bir duruşla yanında belirdi, kollarını kavuşturmuştu, yüzünde yılmaz bir ifade vardı. *Tanrım*, diye düşündü Elodie. Kadınların yeteneklerini ne kadar ~~da şövalyeye~~ küçümsüyor! Onun baygın bir genç kız olduğunu mu düşünüyordu? Kendini bataklıklardan sürükleyerek çıkarıyor, ağaçlardan düştükten sonra tozunu alıyordu ve belki de bu pek de yardımcı bir düşünce tarzı değildi.

Genç adam önlerine geldi, istasyon platformundaki kısa koşusunun bir sonucu olarak ağır nefes alıyordu. "Profesör Tarrant," dedi soluk soluğa. "Ben Algernon Jennings, İçişleri Bakanlığı'nda muhasebeciyim. Bu görevi yürütmek üzere dün atandım ve bütçemizi düşünerek gece trenine bindim."

Daha pahalı bir sabah servisi yakalamış olmalarına yönelik imalı eleştirisi Elodie'nin gözünden kaçmadı. Bay Jennings'e daha yakından baktı. Ucuz, cılız gri bir takım elbise giymiş, bir elinde eski bir bavul ve kolunun altında rulo yapılmış bir çadıyla, belli ki bir ofiste kamp kurmayı planlıyordu. İnce kahverengi saçlarında o kadar çok pomat vardı ki, bırakın Elodie'ninkilerle oynayan öğleden sonra esintisini, bir kasırga bile karıştıramazdı. Testosteron üst dudağının üzerinde bir bıyık oluşturmaya çalışıyordu ama pek başarılı olamadı.

Motthers'ın onu uyarmaya çalıştığı diğer sorun da bu olmalıydı. Elodie sorunlar karşısında her zaman yaptığı şeyi yaptı: gülümsedi. "Memnun oldum Bay Jennings."

Genç adam sanki onun varlığını yeni fark etmiş gibi gözlerini kırptırdı. "Merhaba, siz Profesör Tarrant'ın sekreteri misiniz?"

Gülümsemesi fakülte salonundaki çöreklerden daha hızlı kayboldu. "Hayır, kesinlikle değilim."

"Özür dilerim. Profesörün karısını işe getirmesi ne kadar iyi."

Elodie gözlerini kırptırdı. Gabriel onun yanında aniden öksürmeye başladı.

"Ben Profesör Tarrant'ın karısı değilim," dedi sertçe. "Yani, *öyleyim* ama bu konunun dışında." (Aslında şu anda konuyu alıp birisine saptırmayı tercih ederdi. Etrafındaki iki adamdan biri de bunu yapabiliyordu). "Ben de kendi çapımda bir profesörüm. Neden bize bir yönetici verildi?"

Algernon Jennings cevap vermek için izin istemesine Gabriel'e baktı. Elodie bıkkınlıkla valizini aldı, topuklarının üzerinde döndü ve istasyon çıkışına doğru yürümeye başladı. Gabriel de ona katıldı ve Algernon ona yetişmek için koşuşturdu.

"Son zamanlarda çok fazla saha operasyonu bütçeyi aştı," diye açıkladı. "Daha geçen ay Bay Kapoor yeni bir dürbün aldı, oysa mevcut dürbününün bir merceği hâlâ mükemmel bir şekilde çalışıyordu. Ve-"

"O çadıra ihtiyacın olmayacak," dedi Elodie, ilk cümleden sonra onun konuşmasını dinlemeyi bırakmıştı. Aslında onun neden görevlerine katıldığını umursamıyordu. Sadece onun kendilerine uygun bir yer sağlayacağını fark etmişti.

Gabriel ile arasındaki üçüncü varlık, onu bir "sorun" olmaktan çıkarıp bir nimet haline getirdi. "Hava durumu kamp yapmak için çok dengesiz," diye açıkladı. "Köy hanında kalacağız."

Jennings'in gözleri büyüdü. "Han mı?! Ama bütün bir takım için oda kiralamanın maliyeti... takım nerede?"

"Biziz," dedi Elodie ona. "Acele edin lütfen, kaybedecek vaktimiz yok."

"Ama-ama-" Algernon elindeki panoyu düşürdü, sonra da neredeyse takılıp düşüyordu.

onu almak için acele etti. Elodie ve Gabriel adımlarına ara vermediler ve o da tekrar yetişmek zorunda kaldı. "Ama bir felaket oldu!"

"Evet," diye yanıtladı Elodie hızlıca. "Bu yüzden buradayız."

"Hayır, bir başkasını kastediyorum!"

Aniden durdular. Gabriel kaşlarını çatarak Algernon'a baktı. "Hızlı konuş." "Kasaba halkı telaş içinde," diye geveledi genç adam. "Rheidol Nehir yer yer kana bulandı!"

Gabriel, "Bu bölgede yaygın olan Eski Kırmızı Kumtaşı'nın aşınmasından kaynaklandığına şüphe yok," dedi.

"Ve garip bir sis bütün bir seyyar satıcı kalabalığını kasabaya geri koşturdu! Perilerin onları çağırdığına yemin ettiler."

"Sığır sesleri. Ses sisten dolayı bozulur."

"Ah." Algernon sanki periler, su moleküllerine bağlı olarak akustik zayıflama ve dağılmadan daha ilginçmiş gibi oldukça üzgün görünüyordu.

Elodie saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için bavulunu yere bıraktı. "Kasabada batıl inançlara dayalı paniğe gerçekten gerek yok," dedi. "Büyü elbette var-"

"Mantıklı, bilimsel büyü," diye araya girdi Gabriel. "Periler değil."

"-ama 5-SEQ fey hattı Aberystwyth'den yaklaşık dört mil uzakta. Herhangi bir taşmanın bu mesafeye ulaşması için enerji yoğunluğunun eşi benzeri görülmemiş olması gerekir. Burası ile hat arasında yangın gibi sonuçlar görebilirsiniz." Güneyi işaret etmek için açı yaptı ve şehrin sınırının ötesinde yükselen büyük bir duman bulutunu görünce gözlerini kırptırdı. "Şey, böyle şeylerden *daha çok var*."

"Bunların bizi Dôylleuad'a götürmekle ne ilgisi var?" Gabriel kol saatine dikkatle bakarak sordu.

"Kimse sizi oraya götürmeyecek," diye açıkladı Algernon. "Sis dağılmış olsa da, sığırların... şey, alçalması riskini göze alamayacaklarını söylüyorlar. Profesör Jackson bisikletle gitmek zorunda kaldı."

Elodie kaskatı kesildi. "Jackson mı dediniz? Eskiden Oxford'da profesör olan *Woodrow* Jackson gibi mi?"

"Evet. Şu anda Aberystwyth Üniversitesi'nde ders veriyor, bu yüzden İçişleri Bakanlığı onu ön gözcü olarak gönderdi."

Elodie ve Gabriel, Profesör Jackson'ın onları şarkı söyleyen sarkıtları görmeye götürdükten sonra jilet gibi keskin *dönen sarkıtlara dönüşen* mağaradan zar zor kaçtıkları mağaradan daha karanlık bir bakış attılar.

Belli ki Motthers'ın "diğer sorunu" buydu. Jackson şu anda olay yerindeyse, oraya yeterince hızlı gidemezlerdi.

Esinti bir kez daha saçlarını savurdu ve yüzüne dolanan saç tellerini sinirli bir şekilde karıştırdı. Birden Gabriel'in eli önünde belirdi, baş ve işaret parmakları arasında elastik bir bant vardı. "Aman Tanrım," dedi şaşkınlıkla. "Üzerinde bunlardan bir tane mi var?"

"Elbette," dedi, ifadesiz bir şekilde önüne bakarak. "Ben bir coğrafyacım."

"Ve ben-" "Elastik bandı al, Ellie."

Neredeyse nefesi kesiliyordu. Yıllardır kimse ona Ellie dememişti. Bir anda Oxford'un şirin küçük kahvehanesi Jabbercoffee'ye geri döndü, diğer öğrencilerle gülüyor ve genellikle burnu bir kitapta, grubun kenarında oturan yakışıklı, gözlüklü çocuğa bakmamaya çalışıyordu. Akranları ve öğretmenleri onlara her zaman uyumlu bir *çift - dahiler* - olarak davranırdı ama hiçbir şey bundan daha az doğru olamazdı. Gabriel olağanüstü bir bilgindi, Elodie ise bir joker. Gabriel'in her matematik sorusuna anında bir cevabı vardı; Elodie ise yedi dilde "Vay canına, ne büyük bir kaya" diyebiliyordu. Oysa Gabriel şık tüvit ceketler giyer ve kasabada asla

kravat taktığında, Elodie bir keresinde dersin yarısına kadar gelmiş ve alev ağaçları, mücevher rengindeki su gölleri ve Tennyson'ın şiirlerindeki ruhani manzaralar hakkında hayal kurarken geceliğini değiştirmeyi unuttuğunu fark etmişti.

Yine de yıllar içinde aralarında bir anı ve meslektaşlık bağı oluşmuştu; evlilik yüzüğünün bile ona hissettirmedeği bir tür aidiyet. Midesi bulandı.

Eldivenli parmaklarının birbirini sıyırmamasına özen göstererek elastik bandı aldı ve teşekkürlerini mırıldandı. Gabriel cevap vermedi, sadece elini kalçasına doğru uzattı ki bu da yeterince anlamlı bir hareketti. Elodie elastik bandı Gabriel'in yüzüne doğru küçük bir sapan olarak kullanmayı düşündü ama buna gerçekten ihtiyacı olduğuna karar verdi.

"Dinle," dedi Algernon'a saçlarını geriye doğru bağlarken. "Bu çıkmazın bariz bir çözümü var."

"Yürümek mi?" Algernon

tahmin etti. "Hayır."

"O zaman... ne...?"

-

Algernon bir saat içinde on üçüncü kez, "*AMAN TANRIM,*" *DIYE* feryat etti. "Bir sıcak hava balonu!" Sanki hayatı, takmakta ısrar ettiği emniyet kemeri ve koşum takımına değil de buna bağılıymış gibi hasır sepetin kenarına sıkıca sarıldı.

Elodie ona bıkkınlıkla baktı. Bunun hem gazyağı hem de yanan sıcak gazla çalışan *motorlu* bir sıcak hava balonu olduğunu belirtmeye çalışmıştı ama nedense bu onun endişesini giderememişti. "Neredeyse vardık," diye güvence verdi ona, sesini motor kanatlarının vızıltısının üzerine yükselterek.

"Nereden biliyorsun?" Algernon sordu.

"Mesafeleri değerlendirmek için para alıyorum. Ayrıca, sadece aşağıya bak." Aşağıdaki yeşil kır parçasının üzerinde bir broş gibi duran küçük köyü işaret etti.

"*Aşağı bakmak mı?!*" Görünüşe göre bu öneri Algernon'un makul davranış standartlarına uymuyordu. "Bana bu işin zemin seviyesinde bir pozisyon olduğunu söylediklerinde, kelimenin tam anlamıyla anladım!"

Elodie gözlerini devirmemek için Gabriel'e baktı ve onun da kendi gözlerini devirdiğini gördü. Sepetin kenarına yaslanmış, kollarını ve ayak bileklerini kavuşturmuş, orta mesafeye bakarken yüz hatlarını gerginlik kaplamıştı. Elodie onun bu görevde sözde eşiyle birlikte olduğu için kendini mutsuz hissettiğini düşündü. *O da öyle hissediyordu.*

Algernon'a geri döndü. "Oldukça güvendesin. Aslında, yerdeyken fey hatlarını geçerken daha fazla tehlike altında olurdunuz."

"Hatlar zamanın yüzde doksan dokuzunda sabit!"

Bu doğrudu; gerçekten de bir insan tüm hayatı boyunca yeryüzünün altında dağınık halde bulunan ve sadece doğal koşullar beklenmedik şekillerde karıştığında alevlenen nadir, sihirle aşılınmış minerallerden kaynaklanan tek bir rahatsızlık bile yaşamayabilirdi. Ancak kariyeri yüzde bire odaklanan ve bu nedenle sık sık bir büyü fırtınası ve onun feci sonuçları içinde yaşayan (üniversite öğrencilerine ders verdiği eşit derecede yorucu dönemler arasına serpiştirilmiş) Elodie için Algernon'un sakın bir balon yolculuğu konusundaki histerisine sempati duymak zordu.

Ne yazık ki pilot Bay Bloyd, tam o sırada, "Sanırım kötü bir hava geliyor, öyle," diyerek duruma yardımcı olmadı. Güneybatıyı, Elodie'nin bir süredir izlediği kümülonimbus oluşumunu işaret etti. Geniş, dalgalanan beyaz yığının altı fırtına vaat eden ağır, kasvetli bir karanlıkla boyanmıştı. Gabriel'in de onu izlediğini ve bu durumun yüzündeki gergin ifadeyi açıkladığını geç de olsa fark etti.

"Yakında yaşlı kadınlar ve sopalar yağacak, benden söylemesi," diye öngördü Bloyd, yüzü endişeyle kazınmıştı. "Bu yolculuğa çıkmayı asla kabul etmemeliydim."

Elodie ona, "Bilime verdiğin asıl hizmeti bir düşün," dedi.

"Sana ödediğimiz küçük serveti düşün," diye ekledi Gabriel.

Bloyd, "Bu balona yıldırım düşerse paranın bana pek faydası olmaz," diye homurdandı.

"Aman Tanrım!" Algernon feryat etti.

Bloyd onunla alay etti. "Sen tam bir *lembo*'sun, değil mi?"

"Bu ne anlama geliyor?" Algernon zayıf bir sesle sordu. "Ben matematik okudum; yabancı dilden anlamam."

"I söyle," Elodie araya girdi önce biri attı ve Muhasebeci denize düştü. "Sence o hava gelmeden önce karaya çıkabilecek miyiz?" Bloyd, "Belki inebiliriz," dedi. "Ama tekrar havalanmak konusunda emin değilim. Ve o *kafiyeli* yerde bir dakikadan fazla kalmayacağım."

Sol omzunun üzerinden tükürdü (ve *tamamen tesadüf* eseri, rüzgâr akımı tükürüğü Algernon'un yüzüne savurdu).

Birdenbire sepet sarsıldı.

"Aaagghh!"

Elodie, Algernon'un çılgılığı karşısında irkildi. Bloyd, mırıldandığı küfürlerle birlikte aceleyle benzin deposunun vanasını ayarlamaya başladı. Gabriel kaşlarını kaldırdı.

"Ne oluyor?" Algernon çılgılık attı.

"Türbülans," dedi Elodie ona. "Merak etme, sadece hava akımları-"

Thwomp! Bir rüzgâr sepete çarparak sallanmasına neden oldu. Atmosfer, gaz alevini çılginca titreten parlak, parıldayan mavi bir ışıkla ürkütücü bir şekilde parladı.

"Aslında bu sihir," diye düzeltti Elodie.

"Ama ben büyüünün toprakta olduğunu sanıyordum!" Algernon feryat etti.

"Öyle, ama topraktaki çatlaklardan, su buharından ya da bitkilerin solunumundan yükseliyor. İnsanları bu şekilde hücreler ve atmosferik koşulları yaratır-"

Güm. Dersi, sepeti sallayan pratik bir gösteriyle kesildi. Algernon uludu. Elodie sınanırcasına iç çekti. Gabriel ceketinin cebindeki mendili düzeltti.

"Onu uzun süre tutamayacağım!" Bloyd bağırdı. "Geri dönmeliyiz!"

"Hayır, bekle!" Elodie ısrar etti. "Neredeyse geldik. Sana on şilin daha ödeyeceğim." Eteğinin cebine uzandı ve bir avuç dolusu bozuk para çıkardı.

(ve büyüleyici çakıl taşları ve eşini bir yerlerde kaybettiği tek bir küpe). Onlara daha yakından bakarak, "On bir şilin" diye düzeltti.

Bloyd alaycı *bir* tavırla, "Madem *on bir* oldu," dedi. Ateşi kısarak havayı boşalttı ve sepet alçalmaya başladı. Sihirle yüklü esinti *vınladı*. Kıvılcımlar uçuşurken Algernon "*Eeeek!*" diye bağırdı.

"Sorun yok," dedi Elodie ona. "Dışarıdan geliyorlar."

Algernon belki de kıvılcımlardan biri sepetin bir köşesini tutuşturduğu için bu konuda hiç rahat değildi. Gerçekten de kollarını sallamaya başladı ve güvenlikleri için havadan ya da ateşten daha fazla risk yarattı. Elodie onu kenara itti, paltosunu çıkardı ve alevler sönene kadar onlara vurdu.

"Bak," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Biz mükemmeliz-"

Güm. Bir başka rüzgâr sepeti salladığında herkes tökezledi.

Gabriel acil durum kitlerinden birini açıp ipleri ve koşum takımını çıkarmaya başlarken Elodie Bloyd'a, "Bizi indirebildiğin kadar aşağı indir," dedi. "Yolun geri kalanını iple ineceğiz."

Algernon'un bu öneriyi neden kabul edemeyeceğine dair, çoğunlukla *asla*, *Tanrım* ve *Anneciğim* sözcüklerinden oluşan kapsamlı bir açıklamasını izledi! Elodie bunları duymazdan geldi. Arkasında, Gabriel sanki bir sınıfa girmeye hazırlanıyormuş gibi son derece sakın görünerek koşum takımını takıyordu. Elodie aceleyle eteğini ve kombinezonunu çıkararak sadece uzun bir donla kaldı, böylece koşum takımını da takabildi. Sonra çantasından bir kangal ip çıkararak, kişisel valizinin olabildiğince büyük bir kısmını yeni boş alana tıktırdı, çantayı sırtına aldı ve Gabriel onun karşısında aynı şeyi yaparken ipi sepetin dikmelerinden birine sabitlemeye koyuldu.

"Bay Jennings, hazır mısınız?" diye sordu papyon düğümünü atarken.

"Hayır!" diye bağırdı adam, başını şiddetle sallayarak.

"Tanrı aşkına," diye tersledi Gabriel. "Evine git, evlat. Ve oraya vardığında omurganı bulmaya çalış." Elodie'yi çevirdi ve kemerinin tokalarını ve kayışlarını çekiştirerek güvenliklerini kontrol etmeye başladı, bu da Elodie'nin omurgasının eriyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Düğün gecelerinde onu soyarken yaşadığı anılar teninin üzerinde gezinerek

karıncalandı ve kızardı. Onları zorla bastırarak, mantıklı bir profesyonel gibi sırayla onun koşum takımını kontrol etti, sonra ikisi de diğlerinin gözleriyle karşılaşmadan ayrıldılar.

"Hazır mısın?" Gabriel sordu. "Elbette," diye yanıtladı Elodie.

Başka bir şey söylemeden iplerini sepetin kenarından aşağı attılar.

"Tanrım, sen delisin!" Algernon feryat etti. "Öleceksin!"

Emniyet kemerinin tokasını ipe takan Elodie, işi kayalara tırmanmak (ve bazen onları atlatmak) olan birinin rahatlığıyla kendini sepetin kenarına çekti, sonra Gabriel diğ tarafta aynı pozisyona gelene kadar ön ayaklarını dokuma kamışa dayayarak durdu. Adam ciddi bir kararlılıkla ona baktı. Gabriel de ona sırtarak karşılık verdi.

"Yarışalım."

Gabriel kaşlarını çattı. "Kesinlikle olmaz. Güvenlik yönetmelikleri-"

Elodie gülererek kendini gökyüzüne doğru itti. Yarım saniye sonra Gabriel de onu takip etti.

Aşğı inerken Elodie'nin midesi coşkuyla doldu. Rüzgârın parçaladığı ışık, kuşların parlak anıları gibi yüzünde titreşti. Büyü tenini öptü, sıcak ve tatlıydı. Bloyd onları doğrudan Dôylleuad'ın üzerine getirmeyi başarmıştı ve Elodie oraya doğru alçalırken, alçak, ağaçlık tepelerin arasında uzanan yemyeşil çayırların arasına sıkışmış beyaz badanalı kulübelerin oluşturduğu pitoresk kümeye hayranlıkla baktı. Ystwyth Nehri, denizin ışıltılı bir rüyası gibi yakınlarda sakin bir seyir izliyordu. Sonbaharın parlaklığı yeşilliklerin arasında sanki eski, efsanevi tanrılar topraklarda dolaşırken bakır, altın ve yakut saçmışlar gibi parlıyordu. Elodie tam koyunlar ve incilerle ilgili bir benzetmeye başlamıştı ki köyün arnavut kaldırımli sokağına ve inişinin sonuna geldi. Ayakları bir sarsıntıyla yere çarptı; aynı anda Gabriel de yere indi.

"Berabere," dedi ona, adrenalinden başı dönüyordu.

"Bu bir yarış değildi," diye cevap verdi titizlikle. "Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benim sol ayağım sizinkinden yarım saniye önce yere değdi."

Elodie alay etti. Klipslerini açtılar ve Gabriel, balonu hemen hızlandıran Bloyd'a el salladı. Elodie gözlerini kapatarak eski yaprakların, baca dumanının ve parıltılı büyüünün kokusunu içine çekti. Bir ödevin başlangıcında, her şey vahşi, bilinmez ve süre uzatımı için sefilce yalvaran öğrencilerden arınmışken her zaman olduğu gibi büyüleyici bir heyecan içini kıpır kıpır etti.

"Cehennem çanları, ne kadar kaba bir sensagger!"

Bir anda heyecanı küle dönüştü. Bu lehçeyi biliyordu ve Galce değildi. Gözlerini açtığı anda, inişi sırasında manzaranın tadını çıkarmakla o kadar meşgul olmuştu ki, içindeki insanları tamamen kaçırdığını fark etti. Beyaz dantel şemsiyelerin altında beyaz dantel elbiseler giymiş iki genç bayan ve bej kayak şapkalı, bej takım elbiseli ve ince bej bıyıklı üç genç beyefendi şaşkınlıkla ona bakıyordu. Resmi tamamlamak için eksik olan tek şey bir çay servisi, elinde kriket sopası tutan biri ve amfizemik bir bulldogdu.

Beyefendilerden biri, "Bu fil için çok iyiydi, ne!" dedi.

Bir başkası heyecanla, "Balmy on the crumpet," dedi.

"Dimber-damber ekker, kesinlikle wagger pagger bagger'a ayak basıyor!" diye katkıda bulundu üçüncüsü.

Elodie dehşete düşmüştü. Sadece bir tür bu kadar anlaşılabilir konuşuyordu: iyi eğitilmiş bir adam. Gabriel'e doğru biraz eğildi. "Bir şekilde dönüp dolaşıp Oxford'a mı geldik?"

"Hm," diye cevap verdi, Elodie'nin anladığı *kadarıyla insana benzeyen yeryüzü şekilleri olmadıkça ilgilenmiyorum*. Acil durum kitini yere bırakarak kemerini çözmeye başladı ve işin insan coğrafyası boyutuyla ilgilenmesi için acımasızca Elodie'yi bıraktı. İç çekişini bastırarak en iyi profesyonel yüz ifadesini takındı ve elini uzatarak ilerledi...

Sonra durdu ve omzunun üzerinden bir şeyin kalçasına çarptığına baktı. Koşumunun gevşek bir kayışını görünce ona ulaşmaya çalıştı, sonra tüm kayışı çıkarmasının daha iyi olacağı sonucuna vardı ve bunun üzerine...

-

"İYİ AKŞAMLAR," dedi GABRIEL, şaşkın sessizlikte bir adım öne çıkıp önce bir adamın, sonra diğerinin elini sıkarken, Elodie nefes nefese mırıldanarak koşum takımıyla boğuşuyordu. "Adım Tarrant."

"Nasılsınız?" diye cevap verdi bıyıkları dudağının üzerinde öyle eğri büğrü duran bir adam, Gabriel düzeltmek için bir cetvel ve jilet çıkarmak istedi. "Pimmersby, hizmetinizdeyim. Eğlence için mi geldiniz?"

"Eğlence mi?" Gabriel tekrarladı.

"Sihir, tabii ki. Ne korkunç bir heyecan! Calloo! Callay! 'İşaret fişegi gibi havadar abeleler! Uçuşan güvercinler-' "

Lanet olsun. Bu adam ya tutarsız bir deli ya da bir beşeri bilimler öğrencisiydi. (Gabriel aradaki farkı anlamayı her zaman kolay bulmazdı.) "Tehlikeli, kısıtlanmamış thaumaturjik enerjinin tezahürlerini kastediyorsun," dedi kaşlarını çatarak.

"Evet, aynen öyle! Haberi duyduğumuzda Hapsitch ve ben Noughth Haftası için Oxford'a gidiyorduk ve hemen geri döndük. Mumbars Aberystwyth'de tatil yapıyordu-"

Yukarıda adı geçen Mumbars neşeli bir gülümsemeyle, "Zatülcenp lekesi," diye araya girdi. "Frenoloğum bunun için en iyi tedavinin nemli deniz havası olduğunu söylüyor."

"-ve Bayan Trevallion Tintern Manastırı'nı keşfetmekten vazgeçti. Artık 'burada, bu karanlık çınarın altında dinlenmek' yerine, buraya geldiler..."

Bayanlardan biri Gabriel'e, eteklerini nazlı bir şekilde kaldırıp ipek çoraplı soru işaretini parlatan bir sesle, "Peki bu soygunu duyduğunuzda neredeydiniz?" diye sordu.

Gabriel'in kaşları iyice *çatıldı* ve Noel'deki *Püriten* seviyesine geldi. "İçişleri Bakanlığı tarafından Dôylleuad'ın hayati tehlikesi hakkında bilgilendirildiğim Merton College'daki ofisimdeydim."

Bayanlar koro halinde "Ooh," diye bağırdı. Ancak beyler, doğal düşmanları olan bir üniversite bağışçısıyla karşı karşıya olduklarını anlayınca geri çekildiler.

Gabriel, "Dr. Tarrant ve ben Majestelerinin coğrafi acil müdahale ekibindeyiz," diye açıkladı. "Bu krizin tetiklediği tehlikeleri değerlendirecek ve gerekli olabilecek her türlü yardımı organize edeceğiz."

Aslında bu, işlerinin en küçük kısmıydı ve daha büyük kısmı için bir koruma sağlıyordu: büyülü bozulmaların kaynağını bulmak ve ikincil ekip gelene kadar mümkün olduğunca ilk düzeltmeleri yapmak. Eğer bir toprak kayması, hava koşullarına tepki olarak alevlenen bir thaumaturjik mineral damarını açığa çıkarmışsa, onu tekrar kapatırlardı. Sihirle aşılınmış bir su havuzu taşıysa, kıyılarını destekleyeceklerdi. Ancak böyle bir görev her zaman son derece gizli tutulmalıdır çünkü coğrafyacılara uzun zaman önce tehlikeli bir büyü alanının yakınlarda bulunduğunu ve her an patlayabileceğini duyurmanın paniğe yol açmaktan çok insanları parmağını sokmak, yanında fotoğraf çekirmek ve kenarında bir hediyelik eşya dükkanı açmak için o alana koşturacağını öğrenmişlerdi.

Gerçekten de bu grup tam bir örnek teşkil ediyordu. Sadece aptallar bile bile thaumaturjik bir krize *doğru* koşardı. Elbette o ve Elodie hariç... onların akranları... thaumaturji öğrencileri... jeologlar... haber muhabirleri... ordu yedekleri... hemşireler... *ama* bu siviller için hiç de uygun değildi. Fırtına kovalamak bir turizm türü olmamalı!

"Affedersiniz," diye cüret etti bir bayan, dantel eldivenli narin elini kaldırarak. Gabriel beklentiyle ona baktı. "Acaba sekstantım için bana yardım edebilir misiniz?" dedi, kirpiklerini öyle bir şiddetle kırpyordu ki görebilmesi bile mucizeydi.

Gabriel aniden konuşma toleransının sınırına ulaştı. Elodie'ye bir bakış fırlattı ve Elodie koşum takımını bırakarak, üzerinde bir gömlek ve dantelden başka bir şey olsaydı grubun tüm dikkatini çekeceğine şüphe olmayan, ısıltılı ve çekici bir gülümseme sundu. "Herkesin güvende olduğundan emin olmak istiyoruz," diye açıkladı, "ve-"

Güm.

Gabriel'in bunun Elodie'nin bacaklarını süzen diğer erkeklerin görüntüsüne tepki veren kalbi olmadığını, aslında Algernon Jennings'in serseri bir şekilde yola indiğini anlaması bir saniye sürdü. Delikanlı birkaç kez zıplar gibi oldu ve Elodie aceleyle koşarak onun kayışını halattan çözmeden önce korku içinde inledi. Saniyeler sonra, bavulu oturduğu yerden birkaç santim öteye düştü.

"*Lembo!*" diye bağırdı yukarıdan. Yukarı bakan Gabriel, Bloyd'un uçan makinesini bir kez daha Aberystwyth'e doğru yönlendirmeden önce kızgın bir hareket yaptığını gördü.

"George adına, hepsi çatlak!" Pimmersby, kayıkçı şapkasını vurgulamak için kalçasına vurarak haykırdı.

Bayan Trevallion hülyalı hülyalı, "Ne cesaret!" diye iç geçirdi. "İmzanızı alabilir miyiz?" diye yalvardı diğeri.

Gabriel bir parmağını alnına bastırarak sabrın yiğitliğin en iyi tarafı olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı (ya da buna benzer bir şey; Shakespeare'le ilgili tek gerçek deneyimi, bir saha çalışması için çiçek örneklerini bastırmak üzere derlenmiş eserlerin bir cildini kullanmaktı). Fiziki coğrafya okumayı sadece eğlenceli matematik yüzünden değil, aynı zamanda insanlarla çok az ilişki kuracağını varsaydığı için seçmişti ve "diplomasi", "müzakere" ve "çalışmanızdan herhangi bir gelir elde etmek istiyorsanız öğrencilere öğretmek" gibi kelimelerle tanıştığında, bunun yerine bir vergi denetçisi olmak için çok geç olmuştu.

Gruba baktı, tüm dikkatlerini toplayana kadar sessizce bekledi, sonra sakın ve kibar bir sesle konuştu.

"Konuş onunla."

Ve Elodie'yi işaret ederek dikkatini ötesindeki yemyeşil manzaraya çevirdi.

Coğrafi Paranormal Araştırma, Dôylleuad'ın kuzeybatısındaki büyük thaumaturjik mineral hazinesini ortaya çıkarmıştı. Gabriel o yöne baktı ve kırılmış ağaçlar, yanmış topraklar ya da saz yerine tüyden yapılmış bir çatı gibi bozulmuş bir fey hattına dair kanıtlar aradı. Öyle bir şey görmemişti ama yine de burası kesinlikle, Bloyd'un dediği gibi, *rhyfedd*'di. Tuhaf. Serin sonbahar havası gizli bir büyüyle titriyor gibiydi.

Elodie onun yanında Bayan Trevallion'a dantelli donların ne yazık ki dış giyimde son moda olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Gabriel onun koluna dokundu ve Elodie soran bir bakışla ona döndüğünde başıyla kuzeybatıyı işaret etti. "Hazine şu tarafta," dedi.

"Evet, biliyorum," diye cevap verdi, sadece *harita okuyabildiğimi belli eden bir tonla*. Bir an için profesyonel bir sessizlik içinde durdular,

manzarayı tarıyorum. Sonra-

"İşte," dedi Elodie, köyün uzak ucundaki bir kilise mezarlığını işaret ederek. "Orası sorunlu bir nokta olabilir."

"Katılıyorum," dedi Gabriel. "Çürüyen madde thaumaturjik enerjiyi emme ve yoğunlaştırma eğilimindedir." Coğrafi Paranormal Araştırma haritasının zihnindeki görüntüsünü olay yerine yerleştirip fey hattının vektörünü izlerken gözleri kısıldı. Bu hazine ile bir sonraki hazine arasında, yaklaşık elli mil güneydoğuda, köyün yakınından geçen küçük tortulardan oluşuyordu. Çok yakın. Ve kıvılcım çıkarıyordu. O izlerken bile, mavi ışık çitlerle çevrili tarlalarda titremeye başladı ve fey hattını takip eden bir yol boyunca toprak ve çimenlerin patlamasına neden oldu. Köyün içinde bir yerde cam kırıldı.

Elodie sıırttı. "İşler ilginçleşmek üzere."

Gabriel aynı zamanda "Bu durum kargaşanın eşiğinde görünüyor," dedi.

Çatlak!

Yolun ilerisinde bir çakıl taşı patladı. Ona bakmak için döndüler. *Çat!* Bir diğeri alevler içinde kaldı. Hava hayali, gümüşü mavi bir parlaklıkla beyazlaştı.

"Büyü," diye soludu Elodie.

"Eek!" Algernon ellerini ağzına götürerek bağırdı.

Gabriel'in nabızı hızlandı. "Herkes içeri girsin!" diye bağırdı. "*Şimdi!*"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Coğrafya bir ölçüm bilimidir;
Örneğin, "Kaç dakika sonra
Bu sivrisinek dolu bataklıktan çıkıp bira içmeye gidelim mi?"

Blazing Trails, W.H. Jackson

FKISA, keskin bir an boyunca turistler şaşkın şaşkın baktılar. Sonra birden harekete geçtiler; yani dürbünlerini çıkardılar ve barometreler, heyecanla etrafta sihir işaretleri aradılar ve birbirlerinden yoldan çekilmelerini istediler çünkü tüm şemsiyeler ve bıyıklarla net bir şekilde görmek imkansızdı.

"Ahoy!" diye bağırdı Hapsitch, havalanan bir taşı işaret ederek. "Poltergeistic aktivasyonu saat ikide!"

"Polter-ne?" Elodie, cevap vermeyen Gabriel'e mırıldandı. Pantolonunun cebinden demir ve altından örülmüş ince bir bobin çıkarmış, sol kulağının etrafına asmıştı. Bu manzara karşısında Elodie bileğine sarılı benzer bir hilali çıkarıp kendi sol kulağına ustalıkla taktı. Bu basit cihaz, kişinin düşüncelerini bozabilecek herhangi bir thaumaturjik ses dalgasına karşı koruma sağlıyordu, ancak Elodie'nin deneyimine göre en büyük etkisi kişiyi heyecan verici bir şekilde uzman göstermekti.

Gabriel bir kez daha turistleri tehlikeye karşı uyarmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. "Bu çok saçma," diye homurdandı onların yanan çakıl taşlarını ters çevrilmiş şapkaları ve şemsiyeleriyle yakalamaya çalışmalarını izlerken. "Dinlemiyorlar bile."

"Bu yüzden büyüleniyorlar," dedi Elodie. "Bu onların kendi hatası."

"Bu bizim sorumluluğumuz. Burada profesyonel olan biziz." Bunu sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi söyledi; sanki onun bu aptallığa katılmaya yarı meyilli olduğundan şüpheleniyormuş gibi, ki bu elbette tamamen mantıksız ve aşağılayıcıydı ve *tanrım, beyaz tüylü şapkalı hanımefendiden ne kadar harika bir yakalayıştı!*

"Mesele şu ki," diye yanıtladı, "bu insanlar risk konusunda bilgilendirildi. Acı dolu bir ölümle yüzleşmek isteyip istememeleri kendi tercihleridir."

Bunu duyan turistler durakladı ve endişeyle birbirlerine baktılar. "Korkunç mu dedi?" diye fısıldadı biri.

"İnsanlar sorumsuzca davrandığında," diye karşı çıktı Gabriel, "birilerinin saçları tutuşmadan önce aralarındaki mantıklı kişilerin sorumluluğu üstlenmesi gerekir."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Bayan Trevallion.

Beyefendilerden biri, "Bu hiç de neşeli değil, eski dostum!" diye bağırdı.

"Peki ya özgür irade?" Elodie ellerini göğsünde birleştirerek Kalçalar.

"Ne olmuş ona?" Gabriel, sanki özgür irade bir üniversite profesörü olarak kabul edemeyeceği bir şeymiş gibi sordu.

"Eğer istedikleri buysa neden büyüünün onları kurbağaya dönüştürmesine izin vermesinler ki?"

"Kurbağalar mı?" diye bağırdı diğer Bayan Trevallion.

Gabriel başını salladı. "Thaumaturjik bir fırtınanın ortası felsefe tartışmak için uygun bir yer değil."

"Saçmalık!" Elodie karşılık verdi.

"En iyi argümanınız bu mu? 'Saçmalık' mı?" Gabriel açıkça alay edemeyecek kadar düzgün biriydi ama Elodie onun içten içe bunu yaptığını hayal etmekte zorlanmadı.

"Sizi Fransızca taşımamı tercih ederseniz '*absurdité*' kelimesini önerebilirim," dedi.

Bu onu vatansever bir kaş çatmaya kışkırttı. Kadın ona bir adım daha yaklaştı. Saçının bir tutamını geriye attı ve ona baktı (ya da daha doğrusu, adam on santim kadar daha uzun olduğu için ona baktı). Aralarındaki hava, ilerideki yolda çakıl taşlarını patlatan büyüden çok daha güçlü bir büyüyle çatırdıyordu.

"Şey, affedersiniz." Algernon'un ince, tiz sesi gergin sessizliklerine sızdı.

İkisi de ona ters ters bakmak için başlarını çevirdi ve o da ciyaklayarak geri sıçradı. "Bana zarar verme! Sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm..."

"Ne?" Gabriel sordu.

"İnsanlar gitti."

Etrafına göz atan Elodie, turistlerin çeşitli binaların içinde kaybolduğunu gördü. Bir yağmur damlası yüzüne ani, küçük bir soğuk patlamasıyla çarptı ve hemen ardından bir diğeri geldi. Fırtına bulutu her an yarılabilirdi.

"Bir sığınak bulacağım," diye kibirle ilan etti. Acil durum çantasını kaptığı gibi yol boyunca ilerlemeye başladı. Yaklaşık elli metre ötede, eski, yıpranmış taşlarla kaplı, iki duman tüten bacanın yükseldiği arduvaz bir çatıyla düzgünce örtülmüş büyük kahverengi bir bina duruyordu. Küçük, coşkulu bahçesini beyaz bir çit çevreliyordu. Kapısının üzerinde asılı ahşap bir tabelada ağzında bira bardağı tutan bir koyun resmedilmişti, bu da binanın bir han ya da belki de bir bira fabrikası olduğunu gösteriyordu. Açıkçası, Elodie bu olasılıkların her ikisi için de heyecan duyuyordu. Adımlarını hızlandırdı. Gabriel onu takip etti, Algernon da arkasından.

Hiçbiri, bir çitin arkasına yarı gizlenmiş, onları yakından izleyen üç yaşlı kadını fark etmedi.

"Demek yaşlı Kraliçe'nin hizmetkârları fırtınaya tutulmuş bir halde ve yanlarında gölgeler getirerek geliyorlar," dedi biri çatlak bir sesle.

"Ne?" dedi diğer ikisi, ona bakarak. "Neden garip davranıyorsun, kardeşim?"

Kadın sinirlendi. "Ben o bilim adamlarından bahsediyorum. İçişleri Bakanlığı'nın felaketi yönetmesi için gerçekten birini göndereceğini beklemiyordum."

"Bu çok sinir bozucu," diye ekledi bir başkası. "Bu turistlerden bir servet kazanıyorum."

"Yine de kızın külotunu beğendim," dedi üçüncüsü. Bunu genel bir onay mırıltısı izledi.

"Peki biz üçümüz bir daha ne zaman buluşacağız kardeşlerim? Gök gürültüsünde mi, şimşekte mi, yoksa yağmurda mı?"

"Evin nesi var Betty?"

"Hey, Lew Jones'un kulübesinin orada uçan bir inek mi var?"

"Vay be. Görünüşe göre birileri bu akşam yemekte biftek yiyecek."

BİNANIN Queen Mab adında bir han olduğu ortaya çıktı. Lobisi, sıcaklık, rahatlık ve karbon monoksit zehirlenmesinden yavaş ölüm vaat eden turba yanan bir ocak ateşinden gelen bereketli, kırmızı-altın ışıkla parlıyordu. Ancak coğrafyacılara bunun tadını çıkaramadılar, çünkü mal sahibi kapıda durmuş, girişlerini engelliyordu. "Şaka yapıyorsunuz!" dedi gülerek. "Üç yatak odası mı istiyorsunuz?"

Elodie, "İki, eğer elinizdeki tek yatak odası buysa," dedi, "çünkü eminim beyefendiler bir-" Gabriel'in kaşlarını çatıldığını fark ederek durdu. "Üç yatak odası lütfen."

"Size sunabileceğim bir tane bile yok hanımefendi. Ben doluyum. Taliesin'in Arpı, Pendefig Dyfed ve Gwalchmai fab Gwyar'ın Altın Dili de öyle."

"Bu kadar küçük bir köyde dört han mı var?" Elodie şaşkınlıkla söyledi.

Bunun üzerine hancı kapının yanındaki masadan bir broşür aldı ve ona uzattı. Elodie, bir erik bahçesinin üzerindeki gökkuşağında dans eden koyun resmine şaşkınlıkla baktı.

DÔLYLLEUAD!!
Büyülü Bir Tatil İçin!
Yıldızları Göreceksiniz!

D : Ne Dôylleuad köy meclisi ne de ilgili hizmet sağlayıcıları, thaumaturjik güçler ve/veya havadaki sığırların çarpması nedeniyle yıldızların görülmesiyle sonuçlanan beyin sarsıntısı da dahil olmak üzere herhangi bir yaralanmadan sorumlu olmayacaktır.

"Ah canım," diye mırıldandı Elodie. Belli ki Mothers'in "başka bir sorun" derken kastettiği şey *buydu*.

"Sihirbazlık Gösterisi nedeniyle kulaklarımızdan turistler fışkırıyor." Bunu söylerken eliyle bir işaret yaptı, sanki

bir tür kullanılmış araba satıcısıydı. Ama yüz ifadesi acımasızdı. "Size hiç yardımcı olamam."

"Lanet olsun." Elodie, Algernon'a çadırını geride bıraktırdığı için şimdi pişmanlık duyuyordu; yine de fırtına sırasında dengesiz bir thaumaturjik fey hattının yakınında kamp yapmak, kişinin hayatı için bir risk olmasa da, bu hayatın bir çalı veya alışılmadık derecede uzun bir tavuk şeklinde devam etme riskiydi.

"Üç pound," dedi Gabriel. Herkes ona baktı. "Ne diyorsunuz bayım?" diye sordu hancı.

"Evet, ne diyorsun?" Algernon telaşla yankılandı. "Üç pound," diye tekrarladı Gabriel. "Oda başına."

Bunu çok önemli bir sessizlik anı izledi...

"Her gece," diye ekledi.

"Gecelik, hey?" Hancı sırtarak onları içeri almak için kenara çekildi. "Anlatmaya çalıştığım gibi, elbette yardımcı olabilirim! *Croeso, fy cyfeillion*. Bir Galli'nin İngilizlerin gelip evini ele geçirmesinden memnun olmadığı asla söylenmesin! Delikanlı benim en küçük oğlumun odasını alabilir, kızımın odası da size ve eşinize uyar, efendim."

Bir anda Elodie'nin nabızı paniğe kapıldı. Ama yapacak bir şey yoktu: bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmışlardı - ya da daha doğrusu, hiçbir yer yoktu.

Ayrıca aynı odayı paylaşmak felaket sayılmazdı. Ne de olsa Gabriel'le aralarında evlilik cüzdanından (ve Elodie'nin yayıncıya doğru adresini defalarca ve giderek daha umutsuzca bildirmesine rağmen Gabriel'in posta kutusunda çıkmaya devam eden *The Fashionable Scholar* dergisine abonelikten) başka bir şey yoktu. Kocasına bakarken kalbinde hissettiği titreme, Oxford'dan gelen yorucu yolculuğun ardından bir çay içme isteğinden başka bir şeye işaret etmiyordu.

Aslında, o bile değil. Çay için bir *eğilim*. *Belirsiz bir istek*. İçinde hiçbir arzu yoktu.

Hancı onları içeriye götürdü, adının Bay Parry olduğunu ve tamamen hizmetlerinde olduğunu söyledi (nakit ödedikleri sürece, ekstra

ve yemeklerini tesisten satın aldılar). "Sizi Dôylleuad'a getiren nedir?" diye sordu üst kata çıktıklarında.

"Dr. Tarrant ve ben coğrafyacınız," dedi Gabriel. "Buraya İçişleri Bakanlığı tarafından thaumaturjik rahatsızlıkları araştırmak üzere gönderildik."

"Araştırmak mı?" Parry sertçe yankıladı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Bir konunun gerçeklerini araştırmak," diye yanıtladı Gabriel. "Latince *vestigium*'dan, iz sürmek."

"Bizim işimiz sorunları tespit etmek," dedi Elodie, hancı daha fazla kafa karışıklığına düşmeden, "ve elimizden geldiğince düzeltmek."

Parry burnunu çekerek, "Neden bir şeyi *araştırmanız* ya da *düzeltilmeniz* gerektiğini anlamıyorum," dedi. "Kimse yaralanmadı. Yaşlı Ellis Jones dışında, ama o da sokakta piposunu tüttürmemeliydi. Lloyd Brown'ın papatya fidanına dönüşmesi de tamamen alakasız bir olaydı. Ayrıca, kuraklıktan sonra, sihir için minnettarız, gerçekten. Ekonomimiz için harikalar yarattı. Bir sonraki patlama şehri olacağız, Llandrindod Wells'ten bile daha büyük olacağız, bundan eminim! Onların sadece şifalı kaplıca suları var. Bizim sularımız patlıyor!"

"Hiç sanmıyorum-" diye başladı Gabriel ve Elodie, saha çalışmasının İkinci Kuralı'nı feda etmeden önce araya girdi: *yerlilerle sorun çıkarma* (Birinci Kural, *her ihtimale karşı yanına kendi tuvalet kâğıdını almaktır*).

"Rahatsızlıklar ne zamandan beri devam ediyor?" diye sordu.

"Yaklaşık bir ay," dedi Parry. "Aberystwyth'ten gününbirlik gezilere gelen turistlere daha iyi hizmet verebilmek için oteli yeni genişletmiştim, bu yüzden benim için şanslı bir zamanlamaydı."

"Aberystwyth'ten bahsetmişken, Woodrow Jackson'ın burada misafir olma ihtimali var mı?"

"Gerçekten de öyle. Tuhaf bir adam."

"Tuhaf mı?" Elodie ihtiyatla sordu. Bu, insanların Profesör Jackson hakkında "bağımlı" ve "Felaket uzmanı" gibi şeyler söyleyemeyecek kadar kibar olduklarında kullanma eğiliminde oldukları türden bir kelimeydi.

Parry boğazını temizledi. "Öncelikle, bize Aberystwyth Üniversitesi'nde kürsü başkanı olduğunu söyledi. Belli ki aklı başında değil.

Mobilya. Dün Devil's Knob'a gitti ve o zamandan beri onu görmedik. Eğer yarına kadar dönmezse, emin olun ki ben-"

"Bir arama ekibi gönderelim mi?"

Parry, "Odasını kiralayın," diye düzeltti.

Elodie endişeyle dudağını çiğnedi. Woodrow Jackson'ın en son tek başına bir yere çıktığı ve ardından meydana gelen toprak kaymasından çıkarılmak zorunda kaldığı zamanı yorucu bir şekilde hatırlıyordu. Yine bir sorunla mı karşılaşmıştı, yoksa coğrafi durumu değerlendirirken kamp mı yapıyordu?

Bu iki olasılığı tartarak, zihnindeki Acil Görevler listesine *profesörü kurtarmayı* da ekledi.

"Devil's Knob nerede?" diye sordu.

Ama belli ki Parry, ona söylesse, *araştıracağını* ve böylece köyün gelirini tek başına yok edeceğini düşünmüştü, çünkü "şu tarafta" diye bir şeyler mırıldandı ve elini belli belirsiz bir şekilde salladı. "İşte geldik, bu odalar sizin için."

Algernon tek kelime etmeden kendi evine girdi ve kendini içeri kilitledi. Parry diğerine doğru döndü. "Duvarlardaki Prens Albert Victor'un dergi resimleri için şimdiden özür dilerim," dedi. "Kızım bir romantiktir." Ve bu uğursuz sözle birlikte kapıyı açtı.

Elodie'nin korktuğundan da kötüydü. Vücudundaki tüm kaslar endişeyle kasılmadan önce odaya belki dört adım atmaya başladı. Yanında duran Gabriell'in de nefesi kesilmişti. Birlikte, bir duvara yaslanmış yatağa baktılar. Yatak, fırfırlı yastık kılıfları ve pembe işlemeli gülleriyle onlara nazlı nazlı bakıyor gibiydi. Tek bir yatak bile değil, bir yatağın dörtte üçü gibi görünüyordu; Elodie'nin bakarken bile sıcaktan bunalmasına neden olan bir yığın tezgâhın altında endişe verici derecede dardı. Neredeyse gelin beyazı olacak kadar soluk ışık, odanın sıcak alacakaranlığı içindeki yatağı aydınlatmak için bir pencereden süzülüyordu; ve gerçekten de, eğer odada başka mobilyalar varsa bile, Elodie'nin zihninde hızla bir yataktan bir işkence aletine dönüşen parıltılı, baştan çıkarıcı, oldukça korkunç şey tarafından kör edilmişti.

Sakin ve ağırbaşlı olmayı bir karakter özelliği olarak geliştirmede için pişmanlık duymaya başladı. Nabzı bir İtalyan operasını canlandırmaya başlamıştı, hayal gücü ise

Gabriel'le o yatakta zaten rahattı ve ona çeşitli animasyonlu görüntüler göndererek gerçekten ama gerçekten yardımcı olmuyordu. Yanındaki gerçek Gabriel taşlaşmış, yani taşa dönmüş gibiydi.

Parry, onların gergin sessizliğinden habersiz, koşuşturarak eşyaları topladı. "Size biraz taze çarşaf getireceğim (beş şilin). Ve musluk odasına gelerseniz, Dôlylleuad'ın en iyi erik brendisini tatmanıza izin veririm (bardak başına beş peni) veya sizi ısıtmak için güzel bir fincan çayı tercih edebilirsiniz (üç peni, süt ve şeker ekstra, artı bir çay kaşığı kiralama ücreti). Korkarım büyük bir yatak değil ama rahat edeceğinizi umuyorum."

Aslında, büyük kelimesinin o kadar zıttıydı ki, bu kelimenin resmi bir zıt anlamlısı olarak hizmet edebilirdi. Elodie'nin tahminine göre, bırakın kendisi ve ayrı yaşadığı kocası-düşmanı bir yana, tek bir kişi için bile zar zor yeterliydi...

Ve *bu* şartlar altında böyle bir düşünceye sahip olmak hiç de yararlı değildi. "Tamam o zaman?" Parry sordu.

"Mm," dedi Elodie.

"Hm," dedi Gabriel.

Acil durum kitlerini aynı anda yere *bıraktılar*.

"O zaman sizi yalnız bırakayım. Ve eğer istersen-oh, zahmet. Bunun burada bırakıldığını fark etmemiştim." Tuvalet masasının yanından rulo haline getirilmiş bir şilte çıkardı. "Sana daha fazlasını vermek için onu alacağım-"

"Hayır!" Elodie ve Gabriel ikisi de bağırdı.

Elodie ısrarlı bir gülümsemeyle, "Sorun değil, zahmet etmeyin," dedi.

Parry, "Sorun değil," diye onu temin etti ve şilteyi çekerek

Kapı.

"Gerçekten, lütfen, sırtını inciteceksin," diye ısrar etti

Elodie. "Yapabilirim, yapabilirim," diye ısrar etti Parry.

Gabriel aniden onun yoluna çıktı ve yatağa tutundu. Hancı beceriksizce gülerek ona tutundu. Gabriel çekiştirdi; Parry çekiştirdi; ikisi de kaşlarını çatı. Sonunda Gabriel kararlı bir çekiş yaptı ve Parry geriye doğru tökezleyerek tutuşunu bıraktı. Gabriel sanki dünyanın kaderi buna bağlıymış gibi şilteyi kavradı.

"Her şey için çok teşekkür ederim," dedi Elodie hemen ve Parry'nin elini sıkamak için acele etti. "Gerçekten minnettarız," diye ekledi adama rehberlik ederken.

Kapıya doğru. "Harikaydınız. Tekrar teşekkürler." Ve onu odadan dışarı çıkardı.

Gabriel'e dönerek gülümsemeye çalıştı ama Gabriel yatağı bir kenara bırakıp odanın kenarına çekilmiş, acil servis kitinin üzerine eğilmiş, göz temasından özenle kaçınıyordu. *İyi*, diye düşündü Elodie. *Ben de sana bakmak istemiyorum*. Odanın diğer tarafındaki pencereye geçti. Artık birbirlerinden ve yataktan olabildiğince uzaktaydılar; Elodie'nin keşfetmek istemediği ilginç bir coğrafi üçgenleme durumu. Pencerenin pervazlı camlarından dışarı bakarak atmosferi kontrol etti.

Neyse ki köylüler evlerine kapanmıştı, çünkü köyün üzerindeki gökyüzü yağmurla birlikte parlak büyü parçacıkları saçan karanlık bir fırtına bataklığıyla kıvranıyordu. Bela sadece ortalıkta dolaşmıyor, aynı zamanda bir geçit töreni düzenliyordu.

Gabriel'e, "Bu havayla muhtemelen en fazla dört saat daha ışığımız olacak," dedi.

"Üç buçuk," dedi kol saatine bakarak ve Elodie gözlerini devirdi. "Yakın çevrede tehlike olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Yerlileri araştıracağım," diye cevap verdi Elodie. Çantasından bej rengi keten bir etek çıkarıp aceleyle giydi. Sadece orta baldır uzunluğundaydı; bir felaket bölgesinde izin verilen riskli bir tarzdı, çünkü Britanya halkı kadınlarının uzun elbiseler giymesini sevse de, nehir tsunamilerinden ve patlayan kır çiçeklerinden korunmayı daha çok seviyorlardı. "Notlarımızı karşılaştırmak için akşam yemeğinde buluşalım mı?"

"Anlaştık," dedi Gabriel. Uzun siyah paltosunu giydi ve Elodie eteğinin düğmelerini iliklerken o da bir cebinden defterini ve kalemmini, diğerinden gözlüğünü çıkardı ve memnun bir ifadeyle kaşlarını çatarak listedeki maddeleri kontrol etmeye koyuldu. Sonra onun kendisine doğru baktığını fark etti ve kaşları daha da çatıldı. Listeye bir şey ekledikten sonra hemen işaretledi, kalemi Elodie'nin tamamlanan maddenin *karısıyla kibar bir konuşma* olduğundan şüphelenmesine neden olan bir metanetle hareket ediyordu.

Gerçi bir kez daha düşününce, hayır, bu mümkün olamazdı, *çünkü bütün gün bunu yapmamıştı*.

Sinirlenmiş olması gerekirdi. Bunun yerine, içinde bir cadı mayası gibi fesatlık kabardı. Haysiyet bunu bastırmaya çalıştı ama kapsamlı bir eğitim, toplumun görüşü ve bölüm başkanından gelen birkaç uyarı mektubunun bunu her zaman başaramadığı göz önüne alındığında, oldukça cılız olan haysiyetinin hiç umudu yoktu. Gabriel'e gülümsedi.

"Peki sen nasılsın?" diye sordu hoş bir sesle.

Gözlüklerinin ince gümüş kenarlarının üzerinden boş gözlerle ona baktı. "Ne?"

"Umarım iyisinizdir? Günlerinizin tadını çıkarıyor musunuz?"

Gözlerini bir ihtiyat gölgesi kararttı. "Neden bilmek istiyorsun?" Elodie'nin gülümsemesi geriye yaslandı ve ayaklarını mecazi bir masanın üzerine koydu.

"Sadece dostça sohbet ediyorduk."

Temkinliliğin gölgesi güvensizliğin gece yarısına dönüştü. "Bu şartlar altında çene çalmak uygunsuz."

"Aynı yatak odasında birlikte uyumak üzere olan bir karı kocanın içinde bulunduğu durumun sohbet etmeyi *gerektirdiğini* iddia ediyorum."

"Argümanınız birçok yanlış içermektedir."

Ah, işte şimdi kızgınlığı geldi, yaramazlığı bir kenara itti ve çenesini yukarı kaldırdı. "Sadece bilgiçlik taslıyorsunuz," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

"Birincisi *doğru* olmaktır. Örneğin ben yerdeki şiltede uyuyacağım, dolayısıyla 'birlikte' kelimesi geçerli değil."

Elodie, yepyeni bir haritaya ihtiyaç duymadan gerçek mizahtan olabildiğince uzak bir kahkaha attı. "Sen bir coğrafyacısın, göreceli mesafe kavramını takdir etmelisin. Ayrıca, yerde uyuyamazsın. Bunu yapmanın baş ağrısı yaptığını herkes bilir."

Ona *başımı ağrıtlıyorsun* diyen bir bakış fırlattı, o kadar açıktı ki söze gerek kalmadı. Konuşma aniden kesildi. Elodie acil durum çantasını, astarını yırtmaya yetecek bir güçle çekerek açtı. Gabriel kendi çantasından şemsiyeyi öyle bir kuvvetle çıkardı ki şemsiye tuvalet masasına çarptı. Elodie bir palto çıkardı (aslında mor kadife bir sabahlık olduğunu fark etmemişti) ve üzerine geçirdi. Gabriel defterini tuvalet masasının üzerine fırlattı (sonra düzeltti ve kalemi tam olarak aynı hizaya getirdi).

yanında). Sonunda kendi şemsiyesini kapam Elodie kapıya doğru yürüdü.

Tam o anda Gabriel de kapıya doğru yürüdü. Çarpıştılar.

BOOM!

Gök gürültüsü evi sarstı - ya da Elodie'nin nabızı damarlarında hızla atıyordu. "Affedersiniz," dedi kenara çekilirken kibarca.

"Affedersiniz," dedi Gabriel aynı anda, kapıyı açmak için bir adım öne çıkarak.

Tekrar çarpıştılar. Hava, uyluklarını birbirine kenetlemiş gibiydi.

Gabriel kendi dinini kurabilecek kadar aşırı bir nezaketle, "Önce bayanlar," dedi.

"Hayır, hayır," dedi Elodie. "Önden buyurun."

"Israr ediyorum. Sanırım kapı girişlerinde bir ömür boyu yetecek kadar sorun yaşadık."

Düğün günlerini hatırlatan bu söz ve onu o kadar gücendiren düşüncesiz yorumu Elodie'nin kıpkırmızı kesilmesine neden oldu. Daha fazla uzatmadan koridora doğru yürüdü. Gabriel kapıyı arkalarından kapattı ve onu takip etti.

Küstah herif, diye homurdandı Elodie gıcırdayan, eskimiş döşeme tahtalarının üzerinde tepinirken. *İğrenç, sinir bozucu, kibirli herif*. Bu kibrin sırtına baskı yaptığını ve daha hızlı yürümesi için ona ilham verdiğini hissedebiliyordu. Koridorun sonundaki bir pencereden gelen ışık, onun gölgesinin yarasa kanatları gibi etrafında belirmesine neden oldu, otoriter ve dünyasını kararttı. *Onun lanet gölgesi bile kibirli*, diye düşündü.

Birdenbire duygularını daha fazla bastıramadı. Aniden durdu, döndü ve Gabriel ona üçüncü kez çarpmamayı ancak başarabildi.

"Açık olmak gerekirse," diye açıkladı, "anlaşmamız hakkında söylediklerimde ciddi değildim."

"Anlaştık mı?" diye şaşkınca tekrarladı. Gözlüklerini çıkarmayı unutmuştu ve Elodie kendini onun gözündeki gecenin üzerine yerleşmiş beyaz bir yıldız gibi görebiliyordu.

"O gün," diye açıkladı.

"Hangi gün?"

Elodie başını iki yana salladı, onun kasıtlı dalgınlığı karşısında hayrete düşmüştü. Düğünlerinden Sonra Holywell Sokağı'ndaki Sahneyi nasıl bu kadar kolay unutabilirdi? Evlilik anlaşmalarından istediğini elde ettiğini söylediğinde yüzünde beliren ifade hafızasında en önemli yeri işgal ediyordu. O anda bu kadar dehşete düştüğü için onu suçlayamazdı; ne de olsa iki günlerini "çıkar için evlenme" fikrini çok daha ilginç bir şeye dönüştürmekle geçirmişlerdi ve keşke Elodie sözlerine daha çok dikkat etseydi, ilişkilerini güzel, büyüleyici bir rüyadan daha az bir şey olarak gördüğü gibi acımasız bir izlenim vermezdi.

Ayrıca Gabriel uzaklaştıktan sonra ters yöne gitmek yerine onu takip ederdi.

Elbette bir yıl sonra bir barın koridorunda dikilmek, kendini açıklamak için ideal bir fırsat sayılmazdı ama Gabriel'i daha önce bu kadar yakınında bulmamıştı -yani, dilini tekrar sürçtürüp işleri daha da kötüleştirmemek için onun yanında bu kadar uzun süre kalmaya cesaret edememişti. Ama bu görevde mecbur kaldıkları yakınlık düşünüldüğünde, en azından havayı temizlemek çabaya değer görünüyordu. Ve böylece, tedirgin bir ruh hali ve kalp atışlarında büyük bir çarpınısla, "O gün yanlış konuştum. Yine de kendimi tamamen suçlayamam. Eminim her yeni evli kadın kendini titrerken bulur-"

"Titrek," diye tekrarladı Gabriel boş boş, sanki az önce eski Fransızca konuşmuş gibi.

"Evet. Bu şartlar altında kim güzel konuşabilir ki? Bununla birlikte, hatamın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Bunu yapmakta iyiyimdir, kabul etmelisiniz. Yeterince pratik yaptığım kesin. Annemin de dediği gibi, "Hata yapmakta bu kadar usta bir kız hiç olmamıştı. Gerçekten de, biri bile - o da ne?"

Gabriel ona gözlerini kırptırdı. "Neymiş o?"

"Şu." Omzunun üzerinden, koridorun duvarında eğri büğrü asılı duran Kraliçe Mab'ın çerçeveli resmini işaret etti.

Gabriel arkasına baktı. "Bu bir resim," dedi.

"Yani, hanın üzerine çizilen sembol nedir? Üç spiral mi?" Gabriel daha yakından baktı. "Bir triskelion. Eski bir Kelt sembolü."

Elodie kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir şeyi bilmene şaşırdım."

"O zaman neden bana sordun?" Tabloyu düzeltti, tam olana kadar küçük derecelerle ileri geri hareket ettirdi. "Tasadüfe bakın ki, babam aslen Snowdonia'lı olduğu için ailemin evinin kapısında da bir tane var."

"Gerçekten mi?" Elodie bu açıklama karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Galli misin?"

"Yarı Gallerli." Adam hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. "Elbette biliyordun? Bir yıldır Tarrant adını taşıyorsunuz."

Bu, kelime dağarcığına biraz lezzet katmış olsaydı, "*Benim adımı taşıyorsun, benimsin*" kadar heyecan verici bir ifade olmasa da, yine de Elodie'ye fırtına vücuduna girmiş, onu dağınık ve yer yer biraz nemli bırakmış gibi hissettirdi. "Teşekkür ederim ama hatırlatmana ihtiyacım yok," diye cevap verdi küstahça. "Peki... Galce konuşabiliyor musun?"

Kaşlarını çattı. Bunu evet anlamına aldı.

"Bu durumda, yerlileri benim yerime senin kontrol etmen gerekmez mi?"

Kaşları çatıldı. Bu sefer bunu kesin bir hayır olarak tercüme etti.

"Peki." Duyguları yeniden kabardı ve onları kontrol altına almaya bile çalışmadı. Bu adama aynı anda hem bu kadar tapıp hem de ondan nasıl bu kadar nefret edebiliyordu? (Unutmadan, mavi peynir için de aynı şeyi hissediyordu, yani açıkça mümkündü). "Bu basit bir iş olmalı. Bugün acil durumu değerlendiririz, yarın fey hattında gerekli onarımları yaparız ve ertesi gün eve gideriz. O zaman artık rahatsız edilmene gerek kalmayacak. Ben de yerdeki şiltede uyuyacağım, bu konuda da endişelenmeyin."

"Neyden rahatsız oluyorsun?" diye sordu.

Elodie bu soruyu duymamış gibi davranarak gitmek istedi ama Gabriel onun yolunu kesmek için harekete geçti. Kollarını kavuşturmuş, başını yana eğmiş, eski bir haritanın yeni bir yorumuna bakar gibi ona bakıyordu. "Neye canın sıkıldı?" diye tekrarladı.

Ama Elodie geçtiğimiz yılı olası bir çatışmadan mümkün olduğunca sık kaçarak ve ortadan kaybolarak geçirmemişti ki şimdi başlasın. "Şu gözlükleri çıkarman gerekmiyor mu?" diye sordu. "Onlara sadece bir şeylere yakından bakmak için ihtiyacın var."

"Odak noktam tam olarak olmasını istediğim yerde. Neden rahatsız oldun Elodie?" "Yola devam etmeliyiz, gün ışığını boşa harcıyoruz."

Bir süre daha ona baktı, sonra omuz silkti ve arkasını döndü. "Hiçbir şey beni rahatsız etmez," diye mırıldandı merdivenlerden inerken.

Elodie neredeyse gülecekti. Bu kadar zeki bir adam nasıl olur da kendi iç görüşünden bu kadar yoksun olabilirdi? O bir metre boyunda, çenesini sıkarak yürüyen bir embotheration'dı ve Elodie bu konuda herhangi bir sözlüğe katlanmaya hazır değildi. Gabriel Tarrant'ın huysuzluk seviyesi başlı başına yeni bir kelimeyi hak ediyordu.

Adama yüzünü buruşturdu (adam ona arkasını döndüğü ve bu yüzden yüzünü göremediği için bu haysiyetsiz bir davranış sayılmazdı). Ancak yüzünü buruşturmasının ardında -daha doğrusu birkaç santim altında- kalbi, bir uçurumun kenarında durup ufku özlemle seyreden bir kadın kahraman gibi sızladı.

Gabriel, "Eğer canı sıkılan biri olsaydım, acil durum coğrafyacısı olarak çalışmazdım," diye homurdandı. "Ve yerde uyuyan da ben olacağım."

"Senden bunu yapmanı istemiyorum," dedi Elodie.

"Olmadığını biliyorum. Ben söylüyorum. Ben bir beyefendiyim."

"Bir beyefendi bir hanımefendiyle tartışmaz. *Ben* yerde yatacağım."

Lobiye ulaştığında durdu ve bir kez daha ona döndü. Kısa bir an için onun gözlerinde kendi bastırılmış mutsuzluğuna çok benzeyen bir şey gördü...

BOOM!

Gök gürledi ve onlara kendi ilişkilerinin ötesinde onları bekleyen felaketi hatırlattı. Elodie yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. Gabriel kaşlarını çatı elbette.

"Bunu bu gece tartışacağız," dedi. Bu da konuşmanın kalıcı olarak kapandığını düşündüğü anlamına geliyordu.

Elodie'nin hüzünlü hali bir öfke aleviyle tutuştu. "Beni aşağılayarak konuşma," diye karşılık verdi ve lobinin taş zeminine patiklerinin takırtısıyla basarak Gabriel'i geri çekilmeye zorladı. Ne yazık ki Gabriel'in boyu ondan kısa olduğu için, bu durum Gabriel'in kelimenin tam anlamıyla onu aşağılamasıyla sonuçlandı.

"Değilim," dedi.

"Dinle, kızgın olduğunu biliyorum-"

"Küstün mü?"

"-Ama eğer burada iyi bir iş çıkaracaksak-"

"Küstüm!"

"-bizim-ne olarak çalışmamız gerekiyor?"

"Neymiş o?" diye sordu belli belirsiz bir öfkeyle. Elodie yavaşça bir elini kaldırarak arkasını işaret etti. "Şu." Gabriel arkasına baktı ve ifadesi çözüldü. "Yüce Tanrım. Bu da ne böyle?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Thaumaturjik coğrafya tartışılırken bölge, "terör" kelimesiyle ifade edilebilir.

Blazing Trails, W.H. Jackson

(") (A) AAAGGHHH!"

Çılgık Elodie'nin beynindeki her şeyi sarstı. Hangi iyi bir şey olabilirdi, çünkü belli ki halüsinasyon görüyordu. Ne de olsa otel lobilerinde genellikle püsküllü sakallı, pembe örgü ponponlu şapkalı ve daha da önemlisi (kelimenin tam anlamıyla) şapkasından büyük sivri boynuzlar çıkan beyaz bir teke bulunmazdı.

Ancak bir an sonra aklı başına geldi ve kendini hâlâ iri bir keçiye bakarken buldu. Aradan geçen iki saniye içinde hayvan ona ve Gabriel'e dik dik bakmaktan, başını eğip oflayarak Algernon'a doğru bir saldırı açısı oluşturmaya başlamıştı; görünüşe göre lobiye girmiş, keçiye bir kez bakmış ve anında içsel bir heyelan yaşamıştı. Çılgılığı durumu daha da kötüleştirmişti, şimdi bir büfenin altındaki beş inç yüksekliğindeki boşluğa sürünmeye çalışıyordu.

"Yaratığın dikkati dağılmışken gidelim," diye mırıldandı Gabriel Elodie'ye. "Ama zavallı Bay Jennings," diye karşı çıktı.

"Onu beslemek için harcayacağımız paradan tasarruf edeceğimizi bir düşünün. Kendisi de bunu onayladı."

Elodie bunu görmezden gelerek öne çıktı, dilini hafifçe şaklattı ve keçiye elini uzattı. Ponpon şapkasıyla gerçekten de çok sevimli bir adamdı.

"MEHH!"

Keçi korkunç bir hızla ona doğru döndü, arka toynaklarının üzerinde şaha kalktı ve havayı dövdü. Elodie'nin nabızı kekeledi. Ama o

Gabriel hareket edip onu kabaca geri itmeden önce elini geri çekecek kadar bile zamanı olmamıştı. Peki, ne kadar iğrenç-

Thwomp.

Şemsiyesi patlayarak açıldı. Elodie ile keçi arasında bir kalkan gibi tuttu ve yaratık dört toynağının üzerine düştü.

"Mehhhh," dedi (yani keçi, Gabriel değil), teslimiyet ve mutlak küçümsemeyi tek bir seste birleştirmeyi başarmıştı. Coğrafyacılar bir sonraki adımında ne yapacağını görmek için beklerken bir anlık korkunç bir sessizlik oldu.

"Bebeğim!"

Çağrı, hanın mutfak kapısından bir kırbaç gibi şakladı. Keçi de dahil olmak üzere herkes sarsıldı. Siyah lüleli genç bir kadın koridora adım attı, bir elinde oklava, diğerinde elma vardı. Kadın elmayı fırlattı ve keçi öne doğru zıplayarak elmayı ustalıkla ağzına götürdü. Elodie bu başarıdan o kadar etkilenmişti ki kendini alkışlamak zorunda hissetti.

Algernon büfeye yaslandığı yerden ona düpedüz dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Az önce seni *öldürmeye* çalışan bir *canavarı* nasıl *alkışlarsın*?" diye sordu, heceleri keçinin kendisinden daha fazla sıçırıyordu.

"Çünkü o böyle bir insan," dedi Gabriel ve şemsiyesinin mandalını sertçe *tıklatarak* kapattı.

Elodie hızla gözlerini kırptırdı. Bu kocasından gelen bir hakaret miydi yoksa bir iltifat mı? Soracak ve şüphesiz yeni bir tartışmaya yol açacaktı ama o anda genç kadın seslendi.

"Hadi bebeğim, uslu bir çocuk ol!" Kız onun kalçasını sıvazladı ve keçi ağzında elma, kuyruğunu sallayarak ona doğru koştu. Kız, keçinin geçebilmesi için kenara çekilmeden önce boynunu kaşdı. Toynaklarının taş zeminde ve mutfakın içinde çıkardığı ses rahatlatıcı olmalıydı ama bir şekilde "yenilginin" keçi dilinde "nihai intikam" için kullanılan başka bir kelime olduğunu gösteriyordu.

Algernon yüzündeki teri silerek ayağa kalktı. "Şimdi coğrafyacıların neden tehlike tazminatı talep ettiklerini anlıyorum," dedi titreyerek.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi genç kadın, sesi özür dilemekle zorlukla bastırılmış bir eğlence arasında gidip geliyordu. "Bebek

genelde utangaç bir adamdır. Ona ne oldu da şimdi bu kadar arkadaş canlısı davranıyor anlamıyorum."

Elodie, Baby'nin samimiyet anlayışının, bu kelimeye genellikle atfedilenden daha canice olduğunu düşündü ama İkinci Kural'ı gerekçe göstererek bunu söylemekten kaçındı. Kıza gülümsedi. "Sevimli bir hayvana benziyor," diye kibarca yalan söyledi.

"Ben Tegan Parry, babam bu hanın sahibi," dedi kız. "Size çay getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler, biz dışarı çıkıyoruz."

Tegan'ın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. "Ama yağmur yağıyor! Soğuk algınlığına yakalanıp hızla zatürreeye yakalanabilir ve tüm çabalarımıza rağmen bu ıssız, uzak köyde, sevdiklerinden uzakta ölebilirsin."

"*Aman Tanrım!*" Algernon gözleri büyüyerek bağırdı.

Elodie, "Kötü hava koşullarına alıştık," diye açıkladı, "ve zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmek istiyoruz." Gerçekten de Gabriel lobiyi yarılamıştı bile ve hızla ilerliyordu. "Ama eminim Bay Jennings rahatlatıcı bir fincan çaya hayır demez."

"Çay mı?" Algernon yankıladı. "Canavar her an geri dönebilecekken çay mı?"

Elodie, öğrencilerinin tehlike anlamına geldiğini bildiği o aldatıcı yumuşak ses tonuyla, "Ya da bizimle birlikte fırtınaya çıkabilirsiniz," diye cevap verdi. "Patlayıcı yağmur ihtimaline karşı yanmaz bir şemsiyeniz var mı?"

Algernon hemen, "Ben burada kalıp çay içeceğim," diye cevap verdi. Gabriel ön kapıyı arkasından tiksinti dolu bir *gümbürtüyle* kapattı. Elodie sıkıca gülümseyerek Tegan'a döndü.

"Ele geçirdiğimiz sizin yatak odanız mı, Bayan Parry?"

Kız kendisine resmi bir şekilde hitap edilmesinden duyduğu memnuniyetle kızardı. "Bunu vermekten mutluluk duyarım. Bilim adamları, burada küçük Dôlylleuad'da! Çok heyecan verici! Eğer yıldırım çarpmaz ya da bir *pwcca* tarafından kandırılıp bataklığa düşmezseniz, size coğrafya hakkında her şeyi sormak istiyorum!"

"Elbette," dedi Elodie ve kız yeni bir kıyamete başlayamadan kaçtı.

Dışarı adımını atar atmaz Elodie öğleden sonranın maviye döndüğünü fark etti ("cehennem mavisini" için kullanılan özel bir coğrafi terim). Hanın bahçesi, şemsiyesine hafifçe vuran şeffaf yağmurla parlıyordu. Baca dumanı soğuk, hışırtılı esintiyi lekeliyor, kokusu ona ateşin yanında tombul bir koltuğa kıvrılıp sıcak çikolatanın ve gerçekten iyi bir haritanın tadını çıkarmayı diletliyordu. Ancak her nefeste büyüünün acılığını da tadabiliyordu ve yakın geleceğinde rahat bir sahne olmayacağını biliyordu.

Kasvete rağmen Dôlylleuad, kekik ve böğürtlen gülleriyle kaplı köhne taş duvarlarla çevrili patikaları, yağmurla şarkı söyleyen kulübelerinin arduvaz çatılarıyla ilginç bir çekiciliğe sahipti. Rüzgâr içlerinde dolaşırken çok sayıda ağaç titriyordu. Kırmızı, altın sarısı ve yanık bakır rengindeki dökülmüş yaprakları, yaz aşkının hatırası gibi yere dökülüyordu (ve Elodie'nin botları üzerlerinde kayarken korkunç bir şekilde yaralanmasına neden olma tehdidinde bulunuyordu). Hayal gücünün sıcak ve rahat köşelerinde güzel sonbahar hayallerinin kıpırdadığını hissetti ve onları bir kenara iterek arazinin ve binaların durumu ve bunların herhangi bir thaumaturjik patlamayla nasıl etkileşime girebileceği hakkında soğukkanlı ve mantıklı gözlemler yaptı. Ne de olsa hayal kurmanın zamanı değildi. Yapraklar ayaklarının altında mavi mavi parlıyordu, sanki ıslak topraktan rüyalar çıkarmış gibiydi. Elodie, yeni oluşan büyüünün içinde yürürken, onun narin iplikçikler gibi tenine değdiğini hissederken, her an evliliğinin olduğu gibi bir felakete dönüşebileceğini biliyordu - aniden felakete dönüşen hassas bir sevimlilik.

Gabriel çoktan yağmur sisinin içinde kaybolmuştu. Elodie onu aradığından değil, dikkatinizi çekerim. Profesyoneldi, odaklanmıştı ve *bakın, ne güzel bir ağaç!* Sapsız mı yoksa saplı bir meşe miydi? Ona doğru yöneldi, sonra tekrar uzaklaştı, kendine rastgele bir merakla kaybedecek zamanı olmadığını hatırlattı: hava kararmadan önce başarması gereken önemli işleri vardı. Bir kulübenin ferforje demir kapısını açarak bahçenin taşlı yolundan ilerlemeye başladı, saksı çiçeklerine ve -Caddenin ilerisinde, köyün sınırına doğru ilerlerken gümüşü pusun içinde sadece bir gölge olan Gabriel miydi? Eğer öyleyse bile umurunda değildi, kendini kendi görevine adanmıştı ve-

Crash!

Bir yığın boş tencere, onlara çarparak patikaya savruldu. Elodie tökezleyerek geri çekildi ve bir an sonra kulübenin kapısı açıldı.

"Kim var orada?" diye homurdandı sakalının yumuşak tüylerine rağmen yüz ifadesi Galler kayrak taşı kadar sert olan bir adam.

"Çok özür dilerim," dedi Elodie, bir eliyle şemsiyesini tutmaya, diğer eliyle de saksıları yerlerine yerleştirmeye çalışarak.

"Bu nasıl bir isim böyle?" diye alay etti adam.

Ne kadar sık söylediğimi düşünürsek, bunu benimsemeliyim, diye düşündü Elodie, toparlama çabaları bir tencerenin patikadan aşağı yuvarlanmasına ve bir diğerinin içindekilerin botunun üzerine dökülmesine neden olurken.

"Eğer turistseniz," diye devam etti adam, o cevap vermeden önce, "hepimiz doluyuz."

"Teşekkür ederim ama ben İçişleri Bakanlığı'ndan geliyorum," dedi ve saksıları bırakıp doğruldu ve doğrudan adama baktı. "Meslektaşım ve ben köydeki büyümlü rahatsızlıkları araştırmak için buradayız. Benim adım Dr. Tarrant."

Normal hayatta bu unvanı nadiren kullanırdı ama sahadayken otorite havası yaratmak için uygun bir yol olabilirdi. Ancak adam cevap vermeyince onu yanlış anladığını tahmin etti. "Açık olmak gerekirse, ben sizin nabız ölçen, ilaç dağıtan doktor türünüzden değilim... aslında ilaç dağıtacak kişi bir eczacı olurdu, değil mi? Oxford Üniversitesi'nden coğrafya bilimi doktorası aldım, bu da bana Dr. Tarrant olarak bilinme hakkını veriyor -gerçi tam olarak Bayan Dr. Tarrant'ım sanırım. Ancak şans eseri (ve bazı talihsiz dinlemeler, ama bu başka bir hikaye) bir doktorla, yani doktoralı başka bir coğrafyacıyla evliyim ve Dr. Tarrant ile evliliğime rağmen kendi başıma Dr. Tarrant olmadığımı düşünmenizi istemiyorum. Dr. Gabriel Tarrant, yani. Ben Dr. Elodie Tarrant'ım. Ancak ilk yardım konusunda eğitim aldım, dolayısıyla ihtiyaç duymanız halinde nabzınızı tutabilirim."

Adam ona boş boş baktı, ama Elodie insanların yüzündeki bu ifadeye alışkındı ve ona bir coğrafyacının gülümsemesini verdi, özel mülkiyetin sadece kağıt üzerindeki çizgilerden ibaret olduğunu ve lütfen içeri girebilir mi? Bunun üzerine adam kapının kenarını kavradı, kapıyı kadının suratına çarpmaya hazırlanıyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Elodie elini sıkmadan indirdi. "Buraya sadece tespit etmek için geldim-"

"Osian?" diye kadınsı bir ses geldi kulübenin içinden. "Kim o?"

"Osian, "Bir doktor," diye cevap verdi, bir yandan da Elodie'ye, sanki Elodie'nin kendisine suikast düzenleyeceğinden şüpheleniyormuş gibi bakıyordu.

Birden büyük bir gürültü arkasındaki odayı doldurdu. Bir kadın, çarpık sırtlı yaşlı bir adam ve bıyığı pampa otu kadar ince bir genç tarafından kenara itildi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi kadın eski moda bir reveransla. "Çıbanlar hakkında bir şey bildiğinizi sanmıyorum?"

"Hayır, üzgünüm," diye yanıtladı Elodie. "Ben o tür bir doktor değilim."

Yaşlı adam Elodie'ye göz kırparak, "Meggie, çıban için herhalde bir uzman gerekir," dedi. "Öte yandan, doktor hanımın bakma nezaketini gösterebileceği bir isiliğim var?" Pantolonunun düğmelerini açmaya başlamadan önce onun cevabını beklemedi.

"Ah, şey, um," dedi Elodie, aceleyle bir adım geri atarak.

"O balonla geldiğini gördüm," diye araya girdi genç adam, bıyıklarını parmağıyla düzelterek. "İnanılmaz! Sanırım meslektaşınız da sizinle birlikte değil?" Umutla omzunun üzerinden bakmak için başını eğdi.

"Şey, şey, şey," dedi Elodie.

"Neden içeri gelmiyorsun?" diye teklif etti kadın. "Size güzel bir fincan çay, reçelli ve kremalı çörek yaparım, belki siz de bana bir insanın çıbanı sızdığında ne yapması gerektiğini söylersiniz."

Whoosh!

Aniden çıkan şiddetli bir rüzgâr kulübenin bahçesine çarptı ve tam zamanında Elodie'nin dengesiyle birlikte şemsiyesini de alıp götürdü. Elodie tökezledi ve Osian tüm düşmanlığına rağmen ona yardım etmek için uzandı. Ama sonra ikisi de durup bahçeden güneye doğru bakmaya başladılar.

Tepeler gök gürültülü bulutların ardında kaybolmuştu. Şimşek, çalkantılı, kötücül karanlığı yırtıyor, anıların çarptığı kederli bir kalp gibi acımasızca parçalıyordu. Yağmur bir örtüden bir kefene dönüşüyordu.

Osian kapı aralığında haç çıkardı. Ama Elodie fırtınaya doğru bir adım attı ve ufkun aşağısını değerlendirirken bir eliyle gözlerini siper etti. Rüzgâr onu şiddetle itti ama o aldırmadı. Yerliler havanın biraz serinlediğinden bahsediyordu; onları da görmezden geldi. Büyülü vahşi doğa zihnini doldurdu. Ürkütücü, ölümcül, evi gibi hissettiriyordu. Her zaman üniversite koridorlarında ve insan sohbetlerinde yolunu şaşırdı, ama burada, felaketin kıyısında, dünyanın havayla sayıkladığı ve tüm kesinliklerin çözüldüğü, geriye sadece tüm *varoluşun* kalbini tutan umudun kaldığı yerde - burada, merkezdeydi. Sessizce durup bekledi...

Sonra geldi. Köyün kenarındaki eski taş kilisenin arkasındaki mezarlıkta, sanki şairler ellerinde fenerlerle ölümlerin arasında kendilerini arıyormuş gibi birkaç parlak mavi ışık yanıp sönüyordu.

Çok uzun boylu şairler, Dôylleuad'ın kalbine giderek yaklaşıyorlardı.

Elodie'nin içgüdüleri sıçradı ve nabzını da onlarla birlikte yukarı fırlattı.

"İçeri girin!"

aileye bağırdı. "Ve her kapıyı, her pencereyi kapatın!"

Daha fazla açıklama için zaman yoktu ve Elodie sadece itaat etmelerini umabilirdi. Patikadan aşağıya doğru koştu -düşmüş çömleklerin arasından geçerek- ıslak rüzgâr yüzüne çarptıkça irkilerek- kapıya ulaştığında durmadı. Bir elini kapının üzerine koyarak, kapıyı açıp içeri girmek için fazladan iki saniye harcamakla kıyaslanamayacak bir kolaylıkla atladı ama bu kuşkusuz daha etkileyiciydi.

Sola dönerek, cadde boyunca vahşi doğanın karanlık midesine doğru koştu, botları bulanık su birikintilerinde sıçradı, saçları düğümünden çözüldü, rüzgâr arkasından onu iterken sabahlığı dramatik bir şekilde dalgalandı. Neyse ki herkes içeride, fırtınanın harap ettiği atmosferde alevlenmeye başlayan büyüden güvende kalacaklarını umduğu yerde görünüyordu.

Kulağının etrafına koruma olarak demir ve altın takılı olsa bile, Elodie o büyüünün bir siren şarkısı gibi sınırlarını gerdiğini hissedebiliyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Vücudunun derinliklerinde, en kırılgan hayallerinin eski makbuzların ve çocukluk çizimlerinin arasına sıkıştırılmış çiçekler gibi saklandığı yerleri ısıtıyordu. Çoğu Gabriel'le ilgiliydi ve birlikte geçirdikleri gecelerin hatırasıyla kızarmıştı; utangaç bir ritimle salınan nazik ve sessiz geceler, yavaş yavaş başka bir ruha söylemeye asla cesaret edemediği dileklere dönüşüyordu. Ve bunun ölümcül bir yeryüzü büyüsu olduğunu bilmesine rağmen, yine de tam içine girene kadar devam etmesini, onu tam orada, yolda mutlu bir küçük ölümle öldürmesini istiyordu.

Görünüşe göre demir ve altın bile bazı büyülere ya da anılara karşı yeterli değildi.

Ancak bu, coğrafyacılardan acımasızca ve esasen eğitimini aldıkları bir şeydi ve Elodie korkmuyordu. Hatta bu tehdidin onu canlandırdığını hissediyordu. *"Tanrılar istediklerini yaparlar, bir fısıltıyla kasırgaları çağırırlar ya da bir aşk mektubu gönderir gibi bir tsunami gönderirler,"* diye gökyüzüne eski Yunanca seslendi gülerek.

Eski kiliseyi geçtikten sonra, büyük bir meşe ağacının etrafından kıvrılan yolu takip etti, sonra aniden durdu ve kalp atışları kendini zorladı.

Gabriel kilisenin mezarlığının girişinde duruyordu, uzun siyah paltosu evcilleştirilmiş fırtına gölgeleri gibi dönüyordu. Şemsiyesini havada tutarken, thaumaturjik yıldırım metal ucuna sürekli, hassas bir enerji huzmesi halinde çarpıyordu; bu gerçek bir yıldırım olsaydı ve şemsiye de gümüş ve büyü müşambadan yapılmış bir Hava Hafifletme Cihazı yerine gerçek bir şemsiye olsaydı onu öldürebilirdi. Ölülerin iyiliği için tehlikeli havayı bağlayan bir kara meleğe benziyordu.

Ooh, Elodie'nin ruhunun nefesi kesildi. Toprak büyüsunü boş verin; kendi şehvetinin büyüsu içinde alev aldı, öyle ki yağmurun başının üzerinde buharlaşmaya başlamamasına şaşırdı.

Gabriel tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden baktı. Nemli, rüzgârla birbirine karışmış saç telleri yüzüne düşmüştü ve koyu, karanlık gözleriyle onları incelerken, Elodie'nin içindeki alevler bir cehenneme dönüştü.

Ama dokuz yıl önce adamı ilk gördüğü andan beri bu tür tepkiler veriyordu ve şimdi kayıtsızmış gibi görünmek için biraz çaba sarf etmesi gerekiyordu.

"Merhaba," diye seslendi, elleri eteğinin ceplerinde yaklaşıarak. "Aeolus bu öğleden sonra kesinlikle oyun oynamak için dışarıda."

Gabriel cevap vermedi. Bunun nedeninin Yunan fırtına tanrısının adını bilmemesi mi, yoksa fiziksel çekiciliğine rağmen *iğrenç, kibirli bir herif* olması mı olduğuna karar veremedi. Sonra onun siyah eldivenli elindeki thaumaturjik pusulayı fark etti.

"Yolunuzu mu kaybettiniz?"

"Hayır," dedi, sesini sakın bir şekilde şimşeklerin çıtırtısının üzerine yükselterek ve Elodie onun yüzüne çarpsa bile şakayı tanımayacağını düşündü. Bu görevin metodik, düzenli ve etkili olacağına dair içini kemiren bir his vardı; bunların hepsi resmi raporda harika görünecek ama bu görevde yaşamayı sıkıcı bir ızdırıp haline getirecekti.

"Geri çekilmek isteyebilirsin," diye uyardı Gabriel onu. "Tahmin ettiğimiz gibi, mezarlık fey hattından aşırı güç çekti ve thaumaturjik süblimasyon atmosfere büyü yayıyor. Durum her an vahim bir hal alabilir."

Geride durmak mı? Sanki o da kendisi gibi bir profesyonel değilmiş gibi! Sakin, mantıklı ve sarsılmaz bir zihinsel disipline sahip bir profesyonel! Gerçekten de o kadar profesyoneldi ki, elinde tuttuğu şemsiyeyi, şimşegi ve her şeyi alıp bir kenara atabilirdi-

"Öhöm." Elodie, aniden aklına gelen şiddetli fikir kelimelere dönüşüp geçmişte yüksek sesle düşünmenin başına açtığı türden bir belaya yol açmadan önce boğazını temizledi -örneğin, şemsiyeli küstah herifle evlenmek gibi.

"Bunu görebiliyorum," dedi onun yerine, adımlarını sürdürerek. Gerçekten de tehlikenin farkına varmaması için beşeri bilimler uzmanı olması gerekirdi. Mezarlığın yemyeşil, yapraklarla kaplı çimenlerinin üzerinde, sızan thaumaturjik enerjiden oluşan birkaç tutuşmuş gaz kıvılcımı, büyüdükçe büyüyle titreşen tek bir yeşilimsi mavi küreye dönüşmek üzere bir araya geliyordu. Mezar taşlarının üzerinde dans eden, onları geçici ve uğursuz ışıyla aydınlatan bu küre, "will-o'-the-wisp" isminin fazlasıyla hayal ürünü görünmesine neden oluyordu. *Bu* hayalet ışık bir kâbustu.

Elodie aceleyle kürenin muhtemel yörüngesini hesapladı ve hiç şüphesiz köye bir bomba gibi çarpacağını fark etti. Her ne kadar ignis fatuus fenomeni, thaumaturjik olarak aktive edildiğinde bile, genellikle yüksek bir yük yoğunluğuna sahip olmasa da, yine de sivillerin yanma veya tavuk sürüsüne dönüşme tehlikesi devam ediyordu.

Eğer kendi şemsiyesini kaybetmemiş olsaydı, Gabriel'in kendi şemsiyesiyle yaptığı gibi, gümüş ucuyla enerji bombasını çekebilir ve kontrol altına alabilirdi. Ama bu haliyle, yaklaşan felaketi önlemenin bir yolu yok gibiydi.

"Düşün, Elodie Hughes; düşün," diye mırıldandı nefesinin altında, Gabriel'le evlenip Tarrant adını aldıktan sonra bile değişmeyen eski bir alışkanlıktı bu...

"Aha!" diye öyle güçlü haykırdı ki, Gabriel kaşlarını tekrar kaldırıp ona baktı. Aklına bir fikir geldi ve hemen koşmaya başladı. Mezarlığın girişini kesen dar, yabani otlarla kaplı bir hendeğin üzerinden atlayarak mezar taşlarının arasından gelişigüzel bir rota çizdi, devedikenlerinin üzerinden atlarken ve bulanık su birikintilerinden sıçrarken tarla eteğinin kısa boyuna içtenlikle şükretti.

"Ne yapıyorsun sen?" Gabriel talep etti.

"Benim işim!" Elodie cevap olarak bağırdı. Yağmur daha sert yağmaya başladı, gözlerini sulu ışıktan yıldızlarla doldurdu ve her türlü konuşma olasılığını sona erdirdi. Kendini thaumaturjik enerji akışına girmiş gibi hissetti. Derisine ve botlarının altına batan enerji, onu tam anlamıyla hava ve sihirle koşana kadar yaklaşık üç santim kaldırdı. Keyifle güldü. Cızırdayan mavi ışık bombası ona doğru koşarken, sanki onu durdurmak için dünyada herhangi bir umudu varmış gibi elini kaldırdı.

Ve her şey altına dönüştü.

ALTINCI BÖLÜM

Bir coğrafyacı, güvenliğı sağlamak için
tehlikeye aşına olmalıdır.

Blazing Trails, W.H. Jackson

FVEYA KORKUNÇ BİR AN, Gabriel'in kalbi kendini midesinin çukuruna yerleştirdi. Yanan ışıktan başka bir şey göremiyordu ve onun özünde Elodie'nin ölümüne el kaldırışının keskin görüntüsü. Panik, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar onu ele geçirdi. Şemsiyesini bir kenara fırlattı, kullandığı thaumaturjik enerjiye ne olduğunu umursamadan gözlerini kapattı - nefes alıyor, nefes alıyor, umutsuzca iç ortamını kontrol etmeye çalışıyordu. Beş saniye kadar sonra, lanet olası bir *sonsuzluktan* sonra, ışık soldu. Daha gözlerini açmadan koşmaya başladı. Ne de olsa karısının tam olarak nerede durduğunu bilmek için bakmasına hiç gerek yoktu. Her zaman onun farkındaydı, tıpkı bir tarladaki mevcut tehlikelerin farkında olduğu gibi: kendini savunmak için.

Ama şimdi ayakta değildi. Bir mezar taşı ile kirli bir mermer melek arasında çamur ve çimenlerin üzerinde sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı, ağzından garip bir ses çıkıyordu...

Gülüyor muydu?

Dizlerinin üzerine çökerek onun yanında durdu. Kadın gerçekten de gülüyordu, parlak bir yaz gününde kayaların üzerinde yuvarlanan nehir suyu gibi bir kahkaha. Gabriel şaşkın şaşkın bakarken, kadın gözlerini açtı ve doğrudan Gabriel'in gözlerinin içine baktı.

Şimdi ölen oydu, bir an için öyle bir duyguyla dolmuştu ki, içinde var olmaya dayanamıyordu. Elodie'nin gözleri, bir insanın cennetin çayırlarının nasıl göründüğünü hayal edebileceği kadar yeşil parlıyordu.

Ve bunun üzerine Gabriel bilimsel, kendinden iğrenen bir gümbürtüyle aniden kendine geldi. *Hayal etmek mi? Cenneti mi?* Kadının ona yaptığı şey buydu. Onun etki alanında daha uzun süre kalsaydı şiir yazıyor ve pofuduk kedi yavruları evlat ediniyor olurdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu, kadının omuzlarını kavrayıp onu sarsmamak için kendini zor tuttu. Ne de olsa kahkahası bir yaralanmaya karşı histerik bir tepki olabilirdi...

Bu düşünce onu yeniden öldürmeye çalıştı. "Yaralandın mı?" diye sordu, aceleyle vücudunu tarayarak. Kadın cevap vermeyince, fiziksel bir muayene yapmak için eldivenlerini çıkardı ama tereddüt etti, elleri kadının üzerinde geziniyordu, edep ya da korku ya da tüm akademik niteliklerine rağmen anlamaya bile başlayamadığı lanet bir his tarafından kısıtlanmıştı.

Sonra gülümseyerek uzandı ve sanki güven vermek istercesine bir elini onun göğsüne koydu. Ya da belki de ne yaptığını bilemeyecek kadar sersemlemişti. Her iki durumda da Gabriel nefesini, nabzını, tüm dünyayı basitçe hissetti...

Dur.

Kalan büyü Elodie'nin ıslak, çamurlu yüzüne fantazmik bir parıltı yaydı. Burnu soğuktan kıpkırmızı olmuş, saçları kirli çimenlerin üzerine dağılmıştı. Bütün bunlar öyle bir ruhani güzellik görüntüsü yaratmıştı ki, insan gerçekten de onu yaratan bir cennete inanmaya başlayabilirdi. Bir yağmur damlası kirpiklerinden düşüp Elodie'nin ağzının bir köşesini öperken Gabriel merakla ona baktı. Elodie'nin gülümsemesi soldu. Eli göğsünü okşayarak gümüşü bir sihirle parıldayan bir sıcaklık yarattı. Giysilerden, deriden, kemikten süzülerek Gabriell'in kalbine, sadece onun için sakladığı gizli anı hazinesi kadar hassas ve savunmasız bir şey aşıladı...

Ve aniden hem nabızı hem de mantığı yeniden atmaya başladı. Dünyanın keskin kenarlı unsurları bir kez daha acı verici bir şekilde netleşti. Gabriel Elodie'nin elini tutup kendisinden uzaklaştırdı ve iki parmağını bileğine bastırarak nabzını kontrol etti. Nabız sıçradı ve titredi.

"Ben iyiyim," dedi Elodie ona, bu fiziksel kanıtla çelişerek. "Yine de çok ıslak. Kalkmama yardım eder misin?"

"Hayır," dedi Gabriel kabaca. Kadının elini bırakarak ayağa kalktı ve arkasını dönerek eldivenlerini öyle bir şiddetle geri çekti ki, eldivenleri yırtılma riskiyle karşı karşıya kaldı.

Dikişler. Nefesi boğazında düğümlendi. Yağmur onu anlamsızlığa itmeye çalışıyordu. Yolda, havaya rağmen yanan bir şey vardı ve gökyüzünden daha gürültülü bir kaş çatmayla ona baktı. Ancak bunu gerçekten göremedi. Tek gördüğü, yerde yatan Elodie'nin hatırasıydı.

Çat! Küçük ateş patladı ve yağmur damlalarını kısa süreliğine alevlere dönüştürdü. Arkasından Elodie'nin kendini yukarı itmeye çalışırken mırıldandığı daha da rahatsız edici bir ses geldi.

İyi, diye düşündü acımasızca. Kalbinin hâlâ nasıl isyan ettiğini ve zihinsel disiplininin nasıl çözüldüğünü düşünürsek, mücadele etmeliydi. Bütün gece mezarlıkta yatıp yaptıklarını düşünmeliydi.

Sonra geri döndü ve ona bakmadan elini uzattı. Kısa bir duraksamadan sonra Elodie elini tuttu. Gabriel onu ayağa kaldırdı. Ayağa kalkarken biraz tökezledi ve Gabriel'in tüm sinirlerini çarpışma ihtimaline karşı uyardı. Ama kendini durdurmayı başardı, aralarındaki mesafe o kadar azdı ki Gabriel, sanki onları ısıtacak bir öpücük bekliyormuş gibi hafifçe aralanmış mavi dudaklarının arasından onun nefes alışını duyabiliyordu. Alarm, feryat eden bir sirene dönüştü.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Gerçekte ne karısı ne de sevgilisiydi. Ve kesinlikle onun öğrencisi de değildi. Onu azarlamaya hakkı yoktu. Sadece makul ve profesyonel bir şekilde onun davranışlarının ardındaki mantığı sorgulaması gerekiyordu...

"Tanrım, Elodie, seni ne halt ele geçirdi böyle?!"

Yüz ifadesinden hızlı bir duygu silsilesi geçerken gözlerini kırptırdı. Gabriel, yüzünün normalde nazik olan düzlemlerine sert ve amansız bir şekilde damgasını vuran sessiz asalet geçit törenini sonlandırmadan önce bunların yarısından azını tanıdı. "Benim işim," dedi.

"İntihar iş tanımında yok." "Ne yaptığımı biliyordum."

"Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor, kadın!"

Kelimeleri söylediği anda onları sessizliğe geri çekmek istedi. Ve elbette Elodie'nin asaleti öfkeli bir kaş çatmaya dönüştü. Gabriel geri adım atmaya başladı, ama o çok sıkıntılıydı -

onaylamadığını fark etti. Adam çenesini sıktı, kadının gözleri karardı ve ikisi de aniden hâlâ el ele tutuştuklarını fark etti.

Onları o kadar hızlı ayırdılar ki, Elodie neredeyse dengesini yeniden kaybediyordu. Ayaklarını ıslak zemine daha sıkı bastırdı, çenesini kaldırdı ve meydan okurcasına Gabriel'e baktı. Yüzünü cadı ışığı gibi aydınlatan ıslak saç telleri ve gözlerindeki müthiş zekâ ateşiyle korkunç ve büyüleyici görünüyordu.

"Saçmalık!" diye ilan etti. "Büyüyü durdurdum ve köyü felaketten kurtardım. Yine de," diye ekledi isteksiz bir dürüstlikle, "yönlendirilen enerjinin tüm mezarlıkları ıskalaması özellikle iyi bir şans."

İkisi de yanı başındaki, üç metre derinliğindeki yarığın parlak büyü parçalarıyla parıldadığı yere bir göz attı. Elodie birdenbire bunun kendisine kolaylıkla olabilecekleri temsil ettiğini anlamış gibiydi ve Gabriel'in onu görmesini engellemek için ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Hemen, içgüdüsel olarak uzanıp bileğini yakaladı-

Ve yarığa yuvarlanmadan hemen önce onu ileri doğru çekti. Vücutları artık büyüden kaynaklanmış olması gereken bir şokla çarpıştı. Beş santimlik tehlikeli mesafeden birbirlerine kaşlarını çatarak baktılar.

Gabriel öfkeyle, "Sen iflah *olmazsın*," dedi.

"Umarım öyledir," diye karşılık verdi Elodie, "yoksa hiçbir şey yapılamazdı. Bilgiçlik *taslıyorsun*."

"Eğer meslektaşımın görev tamamlanmadan ölmesini istememek bilgiçlikse, o zaman suçluyum demektir." Adam kızın bileğini bıraktı ve geri çekildi, kızgın kaşları şaşkınlıkla biraz çatılmıştı. "Sadece dokunarak ignis fatuus'u nasıl durdurdun?"

"Sen Gallerlisin," diye cevap verdi Elodie; her zamanki gibi konuşmalarını alıp bambaşka bir yöne çevirmişti.

Ciddi şekilde sinirlenmiş bir halde ona göz kırptı ve kendisini bu şekilde sinirlendirecek kadar hayatta olduğu için şükrederek dizlerinin üzerine çökmekten kendini ancak alıkoyabildi. (Tabii ki bu koşullar altında *herhangi bir* meslektaşı hakkında da böyle hissederci).

"Ve?" dedi sertçe.

Sol elini kaldırdı, arkası ona dönüktü. "Bu alyans Galler altını, değil mi? Bandın iç tarafında bir ejderha damgası var."

Gabriel sanki sihirle ya da en azından beynini acıtan bir metaforla gafil avlanmış gibi taşa döndü. Eğer gerçekten taş olsaydı, içten yanmanın eşiğinde hissetmezdi. Tek söylediği "Hm" oldu.

"Babanızın Snowdonia'dan geldiğini söylemişsiniz ve Dolgellau da orada bulunuyor. 3-SEQ fey hattındaki en güçlü hazinelerden biri olan altın zengini bir bölge. Sizin ya da atalarınızdan birinin yüzüğü oradan almış olabileceğini tahmin ettim." Tepki vermesi için yüzünü izleyen kadın aniden sırtıttı, kaşları güneş ışığının geri dönüşüyle yenik düşen gölgeler gibi kayboldu. "Bana sihirli bir yüzük verdin."

Vay be. Kadın haklıydı. Yüzük baba tarafından büyükannesine aitti ve altın gerçekten de Dolgellau'dan gelmişti. Ama Gabriel ona değerli bir aile yadigârı verdiğini bilmesini hiç istememişti (elbette sadece para biriktirmek için, başka hiçbir nedeni yoktu) ve şimdi yanaklarına gerçek bir kızarıklık yayıldığını hissetti. Dehşetle kaşlarını öyle bir çattı ki, sıcaklığı dönem sonunda evine gitmek üzere yola çıkan bir öğrenciden daha hızlı kayboldu.

"Böyle çılgınca bir tahmine dayanarak hayatını riske mi attın?" Başını iki yana salladı. "Bundan daha aptalca, pervasızca, delice bir şey duymadım."

"Başarılı," diye karşılık verdi. "Altın her durumda güçlü bir thaumaturjik engelleyicidir ve beşinci seviye bir Galler hazinesinden gelen altının özellikle başka bir Galler fey soyunun büyüğü üzerinde etkili olacağını düşünmek mantıklı geldi. Ignis fatuus'u durdurmak için yüzüğü bir kalkan olarak kullandım. Ve işe yaradı."

"Şanslısın."

Sözleri ona bir kırbaç gibi çarpmış gibiydi. Gülümsemesi kayboldu ve güneş ışığını da beraberinde götürdü. "Ben yapmadım. Bir rahmim olabilir - Tanrı aşkına yüzünü ekşitme, sen bir bilim adamısın - ama inandıklarına rağmen bu ülkedeki çoğu erkekten daha iyi düşünebiliyorum. Önümdeki kanıtları analiz ettim ve bunları makul bir eylem planı oluşturmak için kullandım. Saniyeler içinde, ekleyebilirim. Her ne kadar kendimi mazur görmeme gerek olmasa da, risk değerlendirmesi

Bu plan. Yüzük sihirli olmasaydı bile yine de altındı ve ignis fatuus'a karşı koymak için yeterli olma ihtimali vardı. Bu yüzden beni *şanslı* olmakla suçlamayın, teşekkür ederim. Şans için fazla zekiyim."

Yağmur yılların pişmanlığı gibi yüzlerinden aşağı dökülürken ve hava rüzgâr ve dile getirilmemiş duygularla soluk soluğa kalırken Gabriel gözlerini kırpmadan ona baktı. Elodie'nin sadece büyü fikrini sevdiği için coğrafya okumayı seçtiğini çok iyi biliyordu. O bir bilim adamıydı çünkü bu ona profesyonel bir hayalperest olma imkânı veriyordu. Ve yine de bu hayal gücü, sonsuza dek dinmeyen merakı ve zihninin katıksız neşesinin yanı sıra, onu Britanya'daki en iyi acil durum thaumaturji analisti haline getirmişti - Gabriel itiraf edebilirdi ki (özel olarak, birkaç zihinsel barikatın ve yasaklayıcı bir bakışın ardında) kendisinden bile daha iyiydi. Elodie, cesaret etse (ya da etmese bile) çatıda dans edecek türden biriydi, oysa o tam anlamıyla bir merdiven ve güvenlik kılavuzunu okuyan bir adamdı. Dôlylleuad sahada tek başına olsaydı şu anda yanıyor olurdu, çünkü ignis fatuus büyüsünü altın bir yüzük kullanarak durdurmayı asla düşünemezdi. Beyni böyle keskin bir dönüş yapamazdı.

Ayrıca Oxford Üniversitesi öğretim üyelerinin çoğunun Elodie'yi "Tarrant'ın evlendiği güzel kız" olarak gördüğünü de biliyordu. Eğer zahmet etseydi, Gabriel onlara Elodie'yi tanımlamak için çok daha uygun sıfatlar bulabilirdi. Sinir bozucu. Çıldırıcı. *Gizemli-kanlı-öldürücü*.

Ve zekice, lanet olsun. O kadar zekiydi ki, Gabriel'in mantıklı anlarında, onun kendisini ya da dünyanın yarısını yok etmesini nefessiz bir şekilde beklemediği zamanlarda, onu asla sadece şansa güvenmekle suçlamazdı.

Ne yazık ki, onun varlığı çoğu zaman onu mantıksız bırakıyordu.

Sağ eli açıklanamaz bir şekilde karısının yüzüne doğru kalkmıştı ve şaşkın bir nabız atışıyla elinin gökyüzünden sihirli bir bomba fırlatmak kadar tehlikeli bir şey yapmaya niyetli olduğunu fark etti: karısının yanağındaki çamur sıçramalarını nazikçe fırçalamak. Dehşete kapılarak onu paltosunun cebine soktu ve parmaklarını içindeki pusulanın etrafında kenetledi. *Kendini ve yordakçılarını bir an önce kontrol altına al*, diye emretti beynine.

Buna karşılık, alaycı, kendini beğenmiş bir kötü adam gibi, ona Elodie'nin eskiden olduğu, neşeli, güneşli, rastgele evlenme teklif eden kadının bir görüntüsünü gösterdi

ona. Kaşlarını çatarak onun yerine önündeki versiyona odaklandı. Geçtiğimiz yıl araları açıldığından beri çok sertleşmişti. Sırılsıklam olmasına ve kadife bir sabahlık giymiş olmasına rağmen yılmaz görünüyordu. Gabriel'in gözü korkmamıştı, kesinlikle korkmamıştı. Ama eğer *korkacaksa*, şimdi bunun tam zamanıydı.

Bunu asla kabul etmezdi. Ancak hatalı olduğunu kabul ederdi. Yapılması gereken tek doğru şey buydu.

"Yanlış konuştum," dedi ona. "Özür dilerim."

-

ELODIE her şeye rağmen thaumaturjik bomba tarafından öldürüldüğünü ve şimdi cennette olduğunu öğrenince ŞAŞKINA döndü. Gabriel'in az önce kendisinden *özür dilediğini* düşününce varabileceği tek sonuç buydu. Kesinlikle böyle bir şey gerçek hayatta asla olmazdı.

Beyni konuyu kavradığında, Gabriel çoktan yola geri dönmüş, yağmur gölgeli gökyüzünü sürüklerken ve meşe yaprakları kendi ölümlerini fısıldarken onu ürkütücü bir mezarlıkta yalnız bırakmıştı. Elodie kuru bir yutkunmayla onun peşinden koştu. Hayaletlere ve perilere inandığından değil, anlıyorsunuz ya. Ancak kendi hayal gücünün gücüne oldukça inanıyordu.

Gabriel'e yetişirken, "Buradan sonraki planımızı konuşmalıyız," dedi.

"Tartışmaya gerek yok," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, ıslak saçlarını yüzünden iterek.

"Elbette ihtiyaç var!" diye karşı çıktı. "Biz bir ekibiz. Tek taraflı kararlar alamazsınız."

"Yağmur rüzgârı öldürüyor. Büyüyü durdurdun. Akşam yemeği ve sıcak bir banyo için hana dönüyorum. Tartışın."

"Şey, evet, onu da yapacağım." Kadın kaşlarını çatarak adama baktı, ama adam ona doğru bakmadığı için gelecekteki kırıksıklıklardan başka bir şey elde edemedi. "Gerçi yarın birileriyle mezarlığa drenaj döşenmesi hakkında konuşmalıyız, aman Tanrım, şemsiyen."

Yolda durdular ve şiddetli yağmura rağmen alevler içinde kalan Hava Hafifletme Cihazına baktılar.

"Yani çok için su geçirmez," Elodie dikkat çekti alaycı bir şekilde.

"Bu tamamen bunalmış durumdaydı."

"Nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Gabriel nefesinin altından.

Birdenbire a ses ortaya çıktı itibaren ve Kasvet, hırıltı sert bir şekilde.

"Dikkat et!"

Elodie ve Gabriel döndüklerinde bir çitin yanındaki derin gölgelerin arasından uzun, koyu renk paltolar giymiş iki figürün belirdiğini gördüler. Elodie'nin beyni vampirlerden Hades'e, oradan da haydutlara sıçradı. Gabriel kendisine yaklaşılmamasından duyduğu hafif rahatsızlıkla tek kaşını kaldırdı.

"Dikkat et!" diye mırıldandı yine biri. " 'Rüzgar, fırtınalı ağaçların arasında karanlık bir seldir! "

Gabriel keskin, sinirli bir iç çekti. Elodie, galoş ve kapüşonlu yağmurluk giymiş turistler Pimmersby ve Hapsitch'i tanıdı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu en sert sesiyle (aynada o kadar çok pratik yapmıştı ki artık lisans öğrencilerinin bile sesini duyduğunda ürpermesine neden oluyordu ve bastırılmış kahkahalarla *ürpermiyordu*, çok teşekkür ederim).

Pimmersby, "Hancımız bize burada, mezarlıkta gerçekleşen Gotik Alev Gösterisi'nden bahsetti," dedi. "Yol tarifi için bizden beş şilin, yağmurluk kiralamak için de adam başı altı peni aldı ama buna değdi, vallahi!"

Şaşkınlık Elodie'nin sertliğini bir kenara itti. "Sizi değişken bir thaumaturjik faaliyet bölgesinde gezmeye mi çağırdı?"

Pimmersby, "O tam bir kıkırdak," dedi ve şemsiyeyi işaret etti. "Bonus olarak büyü bir ateşimiz bile var! 'Gecenin ormanlarında ıslıl ıslıl yanıyor!'"

Gabriel acımasız bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Buraya en fazla bir koru diyebilirim. Ve saat daha beş bile olmadı."

Ama beyefendiler doğru zaman tutma gibi saçmalıklarla ilgilenmiyorlardı. "Mumbers bunu kaçırdığı için çok kızacak!" Hapsitch kıkırdadı. "Yangının bir taslağını çıkarmalıyım!" Küçük bir kitap çıkardı.

yağmurluğunun cebine koydu ve Gabriel'e doğru uzattı. "Yanında dururken bizi çizer misin?"

Gabriel ona öylece baktı. Profesör derecesinde bir bakıştı bu, herhangi bir silah kadar dehşet vericiydi. Ruhunuzun ölçüsünü alan, sonra da onu size düzeltmelerle kaplı olarak geri veren türden bir bakış. Elodie, Gabriel'in bunu hiç aynada yapmadığını hayal etti; muhtemelen doğum sırasında ebeye de böyle bakmıştı.

"Şey, aslında boş ver," dedi Hapsitch, boğazı düğümlenerek. Elodie onun gözlerinde sınavların parladığını görebiliyordu. "Hana geri dönebilirim... Okumak için *çok* heyecanlandığım bir Latince ders kitabım var..."

Pimmersby'nin kolunu çekiştirdi. "Ama sihir!" Pimmersby sızlandı.

Gabriel bir göz kırpışıyla bakışlarını ona çevirdi.

Pimmersby, bir Edgar Allan Poe şiirinin öznesinden daha hayalet gibi solgunlaştı. "Aslında, akşam yemeği servisini kaçırmadan önce acele etsek iyi olur," dedi ve köye doğru eliyle işaret etti. "Ne de olsa önümüzdeki dönem için kendimizi sağlıklı tutmalıyız." Sırayla Hapsitch'in ceketini çekiştirdi. Gerçekten de o kadar çok çekiştirme oldu ki, iki adam neredeyse birbirlerinin dengesini bozacaktı. Kâbuslarında bir konferansa çıplak katılmak gibi şeyler gören insanların aceleciliğiyle yoldan geri çekildiler.

Gabriel arkalarından kaşlarını çatarak, "Rüzgâr şu anda sadece on deniz mili kadar," diye mırıldandı. "Ben buna sel demezdim."

Elodie, "Sanırım şiirsel bir dil kullanıyordu," diye açıkladı. Yanan şemsiyeye dönerek sabahlığının cebinden, üzerinde çoktan unutulmuş önemli notlar bulunan birkaç kâğıt parçası çıkardı, Gabriel'e uzattı, sonra sabahlığı çıkarıp büyümlü ateşe vurdu, ta ki geriye kömürleşmiş, vıcık vıcık bir karmaşa kalana dek. Elleri kâğıtla dolu olan Gabriel şaşkınlıkla onu izledi. Ateşin yeniden alevlenmeyeceğinden emin olunca, harap olmuş sabahlığını kül yığınının üzerine bıraktı ve Gabriel'in onu takip edip etmediğini umursamadan köye doğru yürümeye başladı.

İyice sırlıslıkla olmuş, botları suyla dolmuş ve eldiven giymeyen parmakları yanacak kadar üşümüştü, kendini buzdan bir blok gibi hissediyordu. Onun

Dişlerini gıcırdatmaya başladı ve hipotermiden korunmak için nafile bir çaba olacağını bildiği bir şekilde kendine sarıldı.

Yanına yaklaşan Gabriel ona doğru karanlık bir bakış fırlattı, sonra paltosunu çıkarmaya başladı. Elodie'nin nefesi kesildi. Lanetli adam bunu ona verecekti! Ne kadar düşüncesizdi! O onun ayrı yaşadığı kocasıydı; bir kadının ona karşı nerede durduğunu bilmesi için sürekli kaba ve küstah olması gerekirdi! Adam düşünceli şeyler yapmaya devam ederken sağlıklı bir antipatiyi nasıl sürdürebilirdi ki?

Hemen daha hızlı yürümeye başladı, botlarının ıslak derisi sürtündükçe ayaklarının nasıl acıdığını görmezden gelmeye çalışıyordu. Gabriel hiç çaba harcamadan adımlarını hızlandırdı. Elodie görüş alanının kenarından onun bir kolunu ceketinin kolunun içinden çıkardığını gördü...

"Hayır," dedi ve hızını bir kez daha artırırken elini reddederek kaldırdı.

"Anlayamadım?" Gabriel aynı anda hem şaşkın hem de baskıcı bir ses çıkarmayı başararak sordu.

"Düşünceniz için teşekkür ederim, ama lütfen çekici ya da kibar olmayın. Bana paltonuzu vermeyin."

"Neden olmasın?" diye şüpheyle sordu. "Vücut bitim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aah!" Bu öneriden çok utandı ve eliyle yüzünü kapattı. "Hayır, tabii ki hayır! Sadece titizlikle profesyonel kalmamız gerektiğini hissediyorum." *Başka bir deyişle, senden hoşlanmama neden olma, yoksa seni sevdiğimi hatırlarım ve bu benim için herhangi bir fırtınanın yaratabileceğinden daha kötü bir felaket olur.*

"Hm," diye yanıtladı. Aslında, o bile değil. Yarım bir hm. Bir cevap olarak tanımlanabilirken mümkün olan en az ses miktarı. O halde gerçekten çekici olması gibi bir tehlike yoktu. Elodie neden sadece bir tebeşir yüksekliğinden bir dağ yarattığını merak etmek zorundaydı. Üstelik dişleri artık o kadar sert gıcırdayıyordu ki, karakterinden çok dişlerinin bütünlüğünden endişe ediyordu. Bir kulübenin penceresinden taşan berrak kırmızı-altın ışık şeridinde durdu ve yağmura karşı gözlerini kısarak ona eğik bir şekilde baktı.

"Benzer profesyonel koşullar altında başka bir meslektaşınıza teklif etmediğiniz sürece tabii."

Hemen paltoyu çıkardı. Elodie, adamın paltoyu omuzlarına örtmesinin heyecanına karşı belini bağladı...

Ama adam sadece ona uzattı. Kadın şaşkınlıktan hiçbir şey söylemeden otomatik olarak aldı ve adam yolda yürümeye devam etti.

"Çok kaba!" Elodie ceketini çekiştirirken nefesinin altından mırıldandı. Kolları parmak uçlarının ötesine, etekleri de ayak bileklerine kadar sarkıyor, kendini beceriksiz bir çocuk gibi hissetmesine neden oluyordu. Ancak su geçirmezlik özelliği saten astarın kuru ve sıcak kalmasını sağlamıştı ve dış kısmı da -aslında ıslak yün ve yıldırım dumanı kokuyordu- aynı zamanda sadece erkeksi olarak tanımlayabileceği koyu bir misk kokuyordu. Gözlerini kapadı ve bir anlığına *Gabriel'in paltosunun içinde* olmanın keyfini çıkardı. Yıllarını bunun hayalini kurarak geçirmişti. Gabriel o rüyalarda paltosunu ona sarmış, yakasının altından saçlarını nazikçe toplamış ve sonra bir alın öpücüğüyle onu kendine çekerek gücüne ve sarsılmaz kalbine karşı rahatlatmıştı-

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye seslendi yolun ilerisinden. İç geçiren Elodie aceleyle onu takip etti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Boylam size göreceli konumunuzu söyler, tıpkı
özlemin yaptığı gibi.

Blazing Trails, W.H. Jackson

A SICAĞ BANYO Elodie'nin neşesini yerine getirdi ve eski, rahat beyaz elbisesini ve kahverengi hırkasını giydikten sonra Gabriell'in ona verdiği elastik bantla yıkanmış saçlarının kenarlarını tuttu ve yatmadan önce kuruması için yumuşak, dalgalı uzunluğunu sırtından aşağıya dökülmeye bıraktı. Sonra fazladan yatağı açarak üzerine bir gecelik yerleştirdi.

"İşte böyle," dedi, elleri kalçalarında ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ağzını eğerek- sonra boş bir odaya konuştuğu için kızardı. Gerçekten de, o zamandan beri bu kadar çocukça davranmamıştı... Şey, belki de buna cevap vermemek daha iyiydi, geçen ay Merton Koleji'nin dekanına su bombası attığı anılar aklına gelmesin diye. Bunun yerine hızla alt kata indi.

Hanın içki salonu, Elodie'nin çocukken ailesi Avrupa'yı gezip büyüü coğrafyasını incelerken yavaş hareket eden arabaların arkasında okuduğu kaçakçılarla ilgili macera romanlarından birine benziyordu. Kapının girişinde durakladı, ellerini kalbinin önünde kavuşturarak yetişkinliğin hiçbir zaman tamamen yok edemediği eski bir şaşkınlık hareketini yaptı (muhtemelen içinde hâlâ on iki yaşında bir çocuk olduğu için).

Dumanlı, gül rengi ateş ışığı engebeli taş duvarların üzerinde sallanıyor ve alçak tavan kirişlerinden sarkan kupa koleksiyonuna çarpıyordu. Vahşi denizlerdeki eski yelkenlilerin ve meşe ormanlarında ejderhalarla savaşan ortaçağ şövalyelerinin ahşap çerçeveli resimleri hayal gücünü heyecan verici bir karmaşaya sürükledi

Gecenin ilerleyen saatlerinde, uyumadan önce dinlemek üzere bir kenara ayırdığı hikâyeler. Birkaç turist odanın etrafındaki iri masalarda oturmuş, yağ kokan yemekler yiyor ve Elodie'nin hissettiği şaşkınlığa benzer bir şeyle birlikte mırıldanıyorlardı. Gazyağı lambaları, bir köşedeki masada tek başına oturan Gabriel'e yönelttikleri meraklı bakışları aydınlatıyordu. Alt kattaki tuvalette yıkanıp giyinmişti ve şimdi önündeki masaya yayılmış birkaç haritayla bir not defterine bir şeyler yazmakla meşgulken pırıl pırıl parlıyordu.

Gözlüklerini takmış, örme yeleği ve kahverengi tüvit ceketinin altına bembeyaz gömleği ve koyu renk kravatıyla erkek profesörlüğünün kusursuz bir örneğini sergiliyordu; gerçekten de her an ayağa kalkıp sürpriz bir sınav duyurusu yapacakmış gibi görünüyordu. Öte yandan, alnına dökülen nemli saç perçemi onu genç ve gerçekten de oldukça tatlı gösteriyordu. Elodie, evliliklerini tamamladıktan sonra birlikte uzanıp sessizce birbirlerine bakarlarken saçlarını onun gözlerinden uzaklaştırdığını hatırlayınca özlemle gülümsediğini hissetti. O zamanlar da hava nemliydi, çünkü kendini epeyce zorlamıştı. Sanki şefkat onu rahatsız ediyormuş gibi parmaklarına dokunduğunda biraz sertleşti ve havayı bozduğu için endişelenerek elini geri çekti. Adam uyumakla ilgili bir şeyler mırıldanmış ve sırt üstü dönmüştü... ama bir saniye sonra onu yanına çekmiş, sıcak ve koruyucu bir şekilde sarılmış ve evliliklerinin her şeye rağmen doğru olabileceğine dair ona umut vermişti...

"Ha!"

Turistlerden birinin ani kahkahası Elodie'yi hüzünlü anılarından uzaklaştırdı. Gabriel gözlüklerinin kenarından, "tatlı "yı anında yakan ve küllerin üzerine damgasını vuran bir bakışla yukarı baktı. Gabriel'in dikkati Elodie'ye kaymaya başlayınca Elodie ona baktığını fark etti, elleri hâlâ birbirine kenetliydi ve yüzünde umutsuzca sevgi dolu bir ifade vardı. Adam onu yakalamadan önce arkasını dönerek bara doğru yürüdü.

Algernon orada durmuş Tegan Parry ile sohbet ederken genç kadın ona bir bardak bira doldurdu. "Evet, zekâm düşünüldüğünde üniversite eğitimi almak benim için mutlak bir zorunluluktuk," diyordu. "*Cobio, ergo sum.*"

"Sen küçük bir balık mısın?" Elodie onun yanına gelirken alaycı bir şekilde gülümseyerek sordu. Sonra gülümsemesini Tegan'a çevirdi. "Bir fincan çay alabilir miyim, lütfen?"

"Elbette, Bayan Doktor, hanımefendi." "Lütfen bana Elodie deyin."

Kız, sosyal geleneklerin bu rahatça yok edilişi karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Nasıl isterseniz, Bayan Doktor Elodie, hanımefendi. Şey... kocanız farklı bir masa ister mi acaba...?"

Elodie omzunun üzerinden, ellerini masanın kenarına dayamış olan Gabriel'e baktı ve kaşlarını çatarak önce masanın bir ayağını, sonra diğerini itip kakarak küçük bir dengesizliğin kaynağını bulmaya çalıştı. "O iyi," dedi kadın. "Sadece geometri ile eğleniyor."

"Bu iki kelimenin aynı cümlede kullanıldığını daha önce duyduğumu sanmıyorum," dedi Tegan alaycı bir ifadeyle. "İş matematiğe gelince pek zeki değilimdir. Eğer bir şeyi parmaklarımla sayamıyorsam, denklemin dışındayım demektir."

Elodie sırttı, kızın muhtemelen kendisine verdiğiinden daha zeki olduğunu düşündü. "Arşimet matematiğin sırlarını sadece ona saf bir aşkla, kendi güzelliği için yaklaşanlara açıkladığına inanırdı," dedi ve Gabriel'e tekrar baktı. Acaba kaç kadın kocasına güzelliği için yaklaşmıştı? Onlardan herhangi birine o güzel kara gözlerinin ardındaki sırları anlatmış mıydı?

"Hey!" Algernon haykırdı.

Bu acı dolu çığlık Elodie'yi sarstı ve Tegan'ın az önce bardağa koyduğu bira bardağını alıp içindekilerin neredeyse yarısını uzun bir yudumda içtiğini fark etti. Aniden hareketsiz kalarak bardağın kenarından Jennings'in kızgın bakışlarına ve Tegan'ın sırtışına baktı. Haysiyeti yüzünü duvara döndü ve ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, utangaç bir tavırla bardağı Algernon'a uzattı, sonra Algernon ona bakmaya devam ederken elinin tersiyle ağzındaki köpüğü sildi. "Uzun bir gündü, yarı uykuluydum."

"Kadınların bira içtiğini sanmazdım," diye mırıldandı Algernon, yeleğinin cebinden bir mendil çıkarıp bardağın kenarını öyle pasif bir agresiflikle sildi ki bardağın kırılmaması mucizeydi.

Tegan, muhtemelen Elodie'yi savunmak için, "Bayan Doktor Elodie bir hanımefendi değil, o bir bilim insanı," dedi. "Keşke *ben* de bir bilim insanı olabilseydim." Nemli bir bulaşık bezini özlemle kalbine bastırarak içini çekti.

"Neden yapamıyorsun?" Elodie sordu.

Tegan alay etti. "Benim gibi bir kız üniversiteye mi gidecek? Hiç sanmıyorum!"

"Eğer çok çalışır ve iyi notlar alırsanız, okumanız için hiçbir neden yok. Büyük miktarda paraya ihtiyacınız olacağı doğru ve cinsiyetiniz, sınıfınız ve Galler uyruğunuzla ilgili bazı önyargılarla karşılaşabilirsiniz... ve eminim bununla yararlı bir yere gidiyordum..."

Zengin ve iyi bağlantıları olan coğrafyacı bir anne babanın çocuğu olarak sahip olduğu ayrıcalığın farkında olarak yüzünü buruşturdu. Gençliğinde, Paul Vidal de La Blache'ın akşam yemeğine geldiğinde anlattığı hikâyeleri ve teorileri yalayıp yutmuştu. Sir Richard Burton ona bir nehrin kaynağının nasıl belirleneceğini öğretmişti. Üniversiteye başvurduğunda en büyük stresi, mükemmel bir fen bölümüne sahip Oxford ile annesinin mezun olduğu Sorbonne arasında seçim yapmak olmuştu. Yine de tüm bu ayrıcalıklara rağmen, kariyerini bir rahme sahip olmanın insanı coğrafya yeteneğinden alıkoymadığının sürekli bir göstergesi haline getirmek zorunda kalmıştı. Ve işte şimdi bile, bilimin makul bir kadın uğraşısı olduğuna ikna etmek istediği bir kız tarafından *Bayan* Doktor Tarrant diye çağrılıyordu.

Elbette yükseköğretimdeki kadınlarla ilgili *asıl* gerçek, toplumsal cinsiyet kaygıları ve sınıf ayrıcalığından daha derindi. "Bence," dedi yavaşça, dikkatlice, "yol zor olduğunda, insan-"

"İçsel güç," diye mırıldandı Tegan yorgun bir sesle.

"Mevcut tüm burslar," diye düzeltti Elodie onu.

Kız tekrar iç çekti, yarı ıstırap yarı umutla. Elodie onu başka nasıl cesaretlendirebileceğini düşünmeye çalıştı ama binaya çarpan ani bir rüzgârla dikkati dağıldı. Pencereler tıkırdadı ve ürkütücü mavi bir parıltı lamba ışığına karıştı, dağılmadan önce tepe büyüsünün anısıyla orada burada yanıp söndü.

Elodie doğruldu, anında uyandı. Etrafına bakındı, ama turistlerin hiçbiri uygunsuz bir şey fark etmemiş gibiydi: onlar bir

"Sihrin varlığında yanma garantili kristal seti ya da paranız iade." Tegan çayı hazırlamak için arkasını dönmüştü ve Algernon sanki içinde kız mikropları yüzüyormuş gibi gözlerini kısarak birasına baktı. Sadece Gabriel onun yaptığı gibi odayı taradı, mavi tonlu thaumaturjik enerjinin son ışıltısının da kayboluşunu izlerken ifadesi gergindi. Ortam, sanki fırtına hiç yaşanmamış gibi sıcak ve samimi bir havaya bürünmüştü ama yine de Elodie, şömine ışığının neşeli çıtırtılarının ve tombul, uyuklu gölgelerin altında, akşamın belanın kıyısında durduğunu ve atlama vaadiyle hınzırca sırıttığını hissetti.

Elodie öğrencilerine her zaman, *thaumaturjik tehlikenin en iyi ölçüsünün kendi sezgileriniz olduğunu* söylerdi. *Uçan bir ağacın kafanıza çarpmasından sonra en iyi ikinci şey.* Ama onlara söylediği bir sonraki şey, bu sezginin doğru bir araca dönüşmesi için yıllarca eğitim almanın, thaumaturjik mayın tarlalarında gezinmenin ve ders dinlemenin -evet, siz bile, arka sıradaki Bay Hazelcroft- gerekli olduğuydu.

Elodie hayatı boyunca kendininkini geliştirmişti.

"Hadi delikanlı, gidip oturalım," dedi Algernon'a hızlıca, sonra da cevap beklemeden odayı geçti. Ama genç adam aceleyle onun önüne geçti, Gabriell'in karşısındaki sandalyeyi kapı ve Elodie'nin yanında rahatça oturabilmesi için yeterli alan kalmayacak şekilde karıştırdı. Elodie tereddüt etti.

Ve Gabriel aniden ayağa kalkarak kendi sandalyesinin yanındaki sandalyeyi çekti. Gafil avlanan Elodie'nin hemen söyleyecek bir sözü yoktu ve kendini sandalyeye bırakırken sadece sessiz bir teşekkür mırıldanabildi. Gabriel sandalyeyi ustaca bir zamanlamayla itti ve böylece Elodie kendini güvenli bir şekilde oturmuş, masayla mükemmel bir şekilde hizalanmış ve Gabriel kendisinden birkaç santim ötedeki sandalyesine dönerken kalp atışlarını sakınleştirmekten başka yapacak bir şeyi kalmamış bir halde buldu.

Profesyonel beyni sekiz santim diye tahmin etti ve sonra çığlık atarak kaçtı. Bu sabah adamın *gerçek kucagında* olmasına rağmen, bir şekilde *normal bir evli çift gibi* bir masada yan yana oturmak *daha da heyecan verici* hissettirdi ve sahip olduğu tüm sağduyu *tamamen* italik hale geldi. Adamın varlığına dair farkındalığı o kadar yoğun bir şekilde *fizikseldi* ki

Kollarındaki minik tüyler ürperdi. Adamın temiz ve erkeksi kokusu, her soluk *alışta* erotik bir his uyandırana kadar nefes alış verişine siniyor ve *umutsuzca* bir vantilatör istemesine neden oluyordu. Adam masanın üzerindeki küçük bir lekeyi silerken, *güçlü parmaklarını çıplak teninde gezdirdiğini* hayal ederek kasları sıkıştı.

Bırakın yemek yemeyi, tekrar düzgün düşünebileceğine dair ciddi şüpheler beslemeye başladı.

Ancak Algernon böyle bir sorunla karşılaşmadı. Hanın menüsünü gösteren kartı eline alarak mutlulukla haykırdı: "Mükemmel! Haşlanmış patates!"

"Thaumaturgical flaşı fark ettin mi?" Elodie, Gabriel'e bakmadan da olsa ona sormayı başardı.

"Evet," diye cevap verdi, ona da bakmadan. Haritaları rulo haline getirip deri kılıflarına geri koymaya başladı. Elodie büyülenmiş gibi onu izledi. Elleri coğrafyacı elleriydi, nasırlıydı, kayalara sürtünmekten ve büyümlü kır çiçekleri tarafından ısırılmaktan kaynaklanan küçük yara izleriyle işaretlenmişti. Buna karşılık, ceketinin kolunun altından görünen gömleğinin manşeti o kadar bozulmamıştı ki, zeytin tonlarındaki teninde parlıyor gibiydi. Sade ketenin bir anlık görüntüsü nasıl erotik olabilirdi? Elodie bilmiyordu ama bu konuda fiziksel bir çalışma yapmayı tercih ederdi - elbette bilim adına.

"Aç mısın?" diye sordu biri ve mecazi anlamda konuşmak gerekirse, gerçekten de olması gerekenden daha aç olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Sonra Tegan'ın elinde bir avuç çatal bıçakla masalarının yanında durduğunu fark etti. Elodie yün toplarken (ya da daha doğrusu yün çıkarırken: hayal gücü kesintiye uğramadan önce Gabriel'in takım elbisesinin çoğunu çıkarmıştı) kız bir fincan çay koymuştu ve minnetle ona uzandı. Düşüncelerini uygarlaştırabilecek bir şey varsa o da çaydı.

Algernon, "Çörek içinde bir banger gerçekten iyi giderdi," deyince Elodie neredeyse bardağı düşürüyordu.

"Üzgünüm," dedi Tegan, "bugün sosis yok."

Algernon hayal kırıklığıyla burnunu çekti. "Doyurucu güveç nedir?" "Koyun eti."

"Ugh. Köy turtası ne olacak?"

"Koyun eti."

"Ve-"

"Koyun eti."

Algernon huysuzca iç çekti. Gabriel menüyü ondan kaptı ve Elodie'ye uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi ve fincanını masaya bıraktı, şu anda beyninde çay tabağı gibi efemeralara yer yoktu. Menüyü aldı, görmeden baktı, rastgele "koyun etli börek" dedi ve Gabriel'e geri verdi.

Hiç bakmadan yere koydu. "Üç porsiyon turta lütfen ve Bay Jennings için biraz haşlanmış patates. Teşekkür ederim."

Tegan, "Bir dakika içinde getiriyorum," dedi ve aceleyle gitmeden önce her birinin önüne bıçak ve çatalı koydu.

"Bu Dôylleuad'ın Coğrafi Paranormal Araştırması mı?" Elodie düşünceleri bir kez daha yozlaşmadan önce sordu. Masanın üzerinde kalan son haritaya başıyla işaret etti.

"Evet," dedi Gabriel, çatal bıçak takımını parlatmak için bir mendil çıkardı. "Fey hattından daha büyük bir patlama olması durumunda yakın bölgedeki potansiyel tehlikeler hakkında notlar alıyordum. Nehir kıyısının açısı Dôylleuad'ı sel baskınlarından koruyor ve tepeler de yeterince uzakta olduğu için thaumaturjik bir rahatsızlığın depremlere yol açması halinde olası toprak kaymalarından köy için herhangi bir tehdit söz konusu değil. Sıvılaşma bir endişe kaynağı olmaya devam ediyor, ancak buna gelince..."

Elodie, "Mezarlık söz konusu değil," dedi.

"Aynen öyle." Parmağıyla haritadaki kırmızı bir noktaya dokundu. "İşte köyün yaklaşık bir mil, beş yüz seksen metre dışındaki eski bir madenin içinde bulunan hazine. Ve bu da öğleden sonraki thaumaturjik enerji akışının yörüngesini hesapladığım yer." Dôylleuad'ın mezarlığından güneye doğru yeni çizilmiş bir kurşun kalem çizgisi izledi ve haritadaki fey çizgisinin yaklaşık altı yüz metre batısından geçti.

"Bu şaşırtıcı bir farklılık değildi," dedi Elodie. "Bitişikteki tarlalar şüphesiz son fırtınalar nedeniyle suyla doldu ve anaerobik

Thaumaturjik enerjiyi kolayca iletmeyen toprak koşulları. Mineralle aşılınmış suyun yeraltındaki hareketi sadece fey hattının taşmasına değil, aynı zamanda şemsiyenizi yok eden yıldırım gibi aralıklı şiddetlere de neden olabilir."

"Hm," diye karşılık verdi Gabriel.

"Affedersiniz, az önce ne dediniz?" Algernon şaşkınlıkla sordu.

Elodie ona nazik bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, sanırım biraz teknik bir konu oldu. Anaerobik hakkında açıklama yapmama izin verin-"

"Anaerobik umurumda değil," diye araya girdi. "Ben yok edilen şemsiyeyi önemsiyorum! Bir Hava Durumu Azaltma Cihazı yapmanın ne kadar mal olduğunu biliyor musun?"

Elodie'nin gülümsemesi şaşkınlıkla dalgalandı. "Profesör Tarrant o şemsiyeyi yıldırımdan yararlanmak için kullandı-"

"Yüce Tanrım!" Algernon, çatalının sapındaki bir lekeye kaşlarını çatarak bakan Gabriel'e döndü. "Değerli bir ekipmanla nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin?!"

"Bir şemsiye bir insanın hayatından daha değerli değildir, Bay Jennings," dedi Elodie.

Genç muhasebeci burnunu çekti. "Sigorta poliçesini okumadan bu konuda yorum yapamam."

Elodie güldü. "Hayat sigortamız olsaydı coğrafya bir macera olmazdı."

"Çıplak elleriyle büyülü bir ateş yakmaya karar veren kadın da öyle diyor," dedi Gabriel, çatalı sanki kirlenmiş gibi bir kenara bırakarak.

Algernon'un nefesi kesildi. "İkiniz *de tamamen* umursamaz mısınız? Uzman coğrafyacı yetiştirmek pahalı bir iştir!" Elindeki tereyağı bıçağını vurgulamak için Elodie'ye doğru salladı. "İkinizden birine bir şey olursa, bunun İçişleri Bakanlığı'na maliyeti çok büyük olur! Bunu kendi defterime yazacağım-"

Gabriel elini tutunca konuşmasının ortasında durdu. Korku ve öfke karışımı bir solukla ağzı bir karış açık kaldı.

Gabriel sözünü sakınmadan bıçağı elinden aldı, masanın üzerine koydu ve sonra kendi çatal bıçak takımını parlatmaya geri döndü. "Ne kadar eder?"

Sana bir şey olursa bunun bedeli ne olur?" diye sordu yumuşak, sohbet eder bir tonda.

Algernon cevap vermeden ağzını kapattı, anlaşılan geç de olsa sessizliğin faydasını keşfetmişti.

"Yarın ilk iş olarak hazineyi inceleyeceğiz," diye devam etti Gabriel, sanki kesinti hiç olmamış gibi. "Bu kadar çok thaumaturjik faaliyetle, açıkça hasar görmüş. Onarımları gerçekleştirdikten sonra, daha az birikintinin açığa çıkıp çıkmadığını kontrol etmek için hattın izini sürmemiz gerekiyor. Ayrıca tehlikeleri değerlendirmemiz ve takip ekibi için bir eylem planı yapmamız gerekiyor. Uzun bir gün olacak. İkiniz de şafakta yola çıkmaya hazır olun."

Elodie'nin erkekçe korumacılık gösterisinden sonra parıldayan sinirleri, şimdi erkekçe küstahlık çizgisini aştığı için kızgınlıkla titriyordu. "Tek taraflı kararlar almaman gerektiğini bir kez daha hatırlatırım," dedi.

"Mantıklı bir şekilde benimle aynı fikirde olacağınızı varsaydım, bu nedenle herkesin rahatlığı için konuşmayı kısılttım."

Çenesi havada, gözleri pırıl pırıl, birden fazla centilmen profesörün tozlu tüvit takım elbisesinin içinde titremesine neden olan bir pozla, "Yanlış tahmin ettiniz," dedi.

Gabriel ise onun bakışlarına kayıtsızca karşılık veriyor, en ufak bir titreme bile göstermiyordu. "Mantıklı olmadığınızı itiraf mı ediyorsunuz, Profesör Tarrant?"

"Bilimsel olmayan bir varsayımda bulunduğunuzu kabul ediyor musunuz, Profesör Tarrant?" diye cevap verdi.

Onların ateşli bakışlarından ve neredeyse vahşi bir büyüünün parlaması kadar tehlikeli hissettiren artan gerilimden habersiz olan Algernon sızlandı, "Şafak mı? Daha medeni bir saatte gidemez miyiz?"

Gabriel gözlerini Elodie'den ayırmadan, "Thaumaturjik enerji saate göre akmaz," dedi.

"Tabii Exeter Katedrali'nin saati değilse," diye ekledi Elodie ve sonunda bakışlarını ayırıp Algernon'a gülümsedi. "Birkaç yıl önce saati onardıklarında, Ecton Hill'de bulunan ve üçüncü seviye bir hazine olan malzemeleri kullandılar. Sonuç olarak, saat zamanı geldiğinde, 'Tanrı Uluları Korusun' şarkısının üç kıtasını çalmaya başladı.

Kraliçe' -en azından, yerel halk bu yüzden çılgına dönüp çana zarar verene kadar öyleydi. Şimdi sadece 'Tanrı' diye çalıyor, sanırım bir katedral için uygun olan da bu."

Bir anlık sessizlikten sonra Algernon, "Ya hala yağmur yağıyorsa?" diye sordu.

Gabriel ona karanlık ve tavizsiz bir bakış attı. "O zaman ıslanırsın."

Tegan yemekleriyle birlikte geldi ve ardından yemek, neredeyse bir veli-öğretmen konferansına dönüşecek kadar rahatsız bir ortamda yenmeye başlandı. Algernon hızlı hızlı yedi, sonra da kaçtı. Yalnız kalan Elodie ve Gabriel başka bir şey konuşmadan, hatta birbirlerine bakmadan yemeği bitirdiler. Aralarındaki atmosferik gerginliğin derecesi neredeyse acı verici bir hal almıştı. Aslında, Oxford'un kıdemli meteoroloji uzmanı Profesör Mulgrew orada olsaydı, bu konuda hevesli bir çalışma yapardı (meteoroloji uzmanı olduğu için değil, tüm üniversitedeki herkesten daha kötü dedikodu yaptığı için).

Tegan'ın yolu aydınlatmaları için verdiği fenerlerin yardımıyla yukarı çıktıklarında, Elodie havayı yumuşatmaya çalıştı. "Umarım Profesör Jackson orada dokunmaması gereken bir şeye dokunmamıştır," dedi gülümseyerek.

"Hm," diye yanıtladı Gabriel.

Gülümseme derhal tiksintiyle fırladı. "Böyle davranmana gerek yok."

"Sana katılıyorum," diye cevap verdi, o kadar hoş bir sakinlikle ki bir kadının tartışmaktan başka *seçeneği yoktu*.

"Birinin sana nasıl kibarca evet deneceğini öğretmesi gerekiyor," diye tersledi. "Evet demek tehlikeli bir şeydir." Omzunun üzerinden ona baktı Elodie neredeyse tökezliyordu. Belli ki evlilik yemininden bahsediyordu ve birden boşanma kararnamesini alıp kafasına birkaç kez vurmayı arzuladı. Bunun yerine ters ters baktı ama adam yine gözlerini kaçırıldığı için boşuna.

"*Lanet olsun,*" diye mırıldandı Elodie nefesinin altında. Ve sanki aynı fikirdeymiş gibi koridordan buz gibi bir hava akımı geçti. Fenerlerin alevlerini çalkaladı ve şu anda Elodie'nin onurunda büyük delikler açan öfkeli sıcaklığı soğutamasa da, yine de hırkasının kenarlarını birbirine çekerek biraz titredi. Havayı vahşi, nemli bir büyü kokusu kaplamıştı. Onlar

Aysız bir sonbahar ormanında yürüyor olabilirlerdi, her dalında özlem ve iç çekiş vardı, eski bir nehre doğru eğiliyorlardı. Bir rüyanın içinde kaybolmuş olabilirlerdi. Elodie yavaşça durdu, Gabriel'le olan tartışması unutulmuş, tüm duyuları merakla karıncalanmaya başlamıştı.

Her nasılsa, bir andan diğerine gece gotik bir hal almıştı, sanki koridordaki kapılardan birinin ardında bir tehlike (örneğin bir büyücü, canavar ya da neden kütüphane penceresinden dışarı tırmandığınızı öğrenmek isteyen bir üniversite memuru) gizleniyordu. Karanlık ona ürkütücü bir hüznle fısıldıyordu.

"Elodie?"

Gözlerini kırpıştırarak kendini garip hayallerden kurtardı ve Gabriel'in tekrar ona döndüğünü fark etti. Adını söyleme şekli hiç de hüzünlü değildi; aslında belli ki bir süredir söylüyordu. Gözlerine yakından bakmak için başını eğdi ve fener ışığı yüzünü aydınlattığında, alnını kaplayan hafif çatık kaşlar düşünceli bir şekilde ciddi göründü.

"Ne?" diye cevap verdi, kalbi asla gerçekleşemeyecek eski romantik dileklerin içinde erirken bile.

Kaşları daha da çatıldı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Yorgunum."

Gabriel kuşkulu görünüyordu. Yüzüne dokunacakmış gibi bir elini kaldırdı ve Elodie solunum sisteminin tüm faaliyetlerini askıya aldı.

Gözlerinin karanlığı daha da ağırlaştı. "Menekşeler," diye mırıldandı. Parmaklarının ucu *neredeyse* saçlarına değecekti ve Elodie onun sabununun kokusundan bahsettiğini anladı. "Hm," dedi adam.

Sonra elini indirerek bir kez daha yatak odasına doğru döndü ve Elodie hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi.

Yürürken her zamanki soğukkanlı ses tonuyla, "Bitkin halinizi göz önünde bulundurursak," dedi, "gece rahat bir uyku çekmeniz önemli. Yarın iş başında zorlanmanı istemeyiz. Bu nedenle yatağı sen, şilteyi de ben alacağım."

"Azal-?!" Elodie'nin kalbindeki tüm romantik arzular bir anda yok oldu. "Mücadele mi?!" diye mırıldandı, aceleyle onun peşinden gitti. "Ben

yatağı almanızı tavsiye ederim, böylece gece kalkarsam kazara yüzüne basarsın."

Sırtını ona dönmüş olmasına rağmen, bir kaşını kaldırdığını garanti edebilirdi. "Takım liderine karşı şiddet tehdidinde bulunmak, muhakeme yeteneğinin zayıf olduğunun güçlü bir göstergesidir."

"Kişinin ekip lideri olduğuna dair sanrılar da muhakeme bozukluğuna işaret eder," diye karşı çıktı.

"Çok yorgunsun. Yatağa geç."

"Çok iğrençsin. Ben yerde uyuyacağım." Yatak odasına geldiler ve durdular.

"Ah," dedi Elodie, aralık duran kapıya bakarak. "Kapattığıma yemin edebilirim."

Gabriel, Elodie'nin yağmur, akşam yemeği ya da Avustralya keseli hayvanlarının yaşam alanları gibi tamamen rastgele bir şey hakkında derin düşüncelere dalmış bir halde kapıdan çıkıp gitmesi fikrine gönülden bağlı olduğunu gösteren bir tavırla, "Hı-hı," diye cevap verdi. *Hayvan biyolojisi bölümünden birine sormam gerekecek* - ve böylece arkasındaki odayı emniyete almayı unutmuş *olacaktım*. Sadece muhtemelen haklı olduğu gerçeği onu azarlamaktan alıkoydu.

"Önden buyurun," dedi sert bir hareketle.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Gabriel. "Daha önce de belirttiğimiz gibi, önce bayanlar."

Elodie neredeyse ısrar edecekti ama adamın bakışı, Elodie sonunda teslim olana kadar bütün gece orada durup ok gibi kibarlık gösterisinde bulunmaya istekli olduğunu gösteriyordu. Böylece, son bir kibirli bakışla onun yanından geçip odaya girdi.

Gabriel de onu takip etti ve kapıyı arkalarından kapattığında tüm dünya küçük bir odaya ve birazdan soyunup en büyük düşmanları olan eşlerinin yanında uyumak için uzanacakları gerçeğine indirgendi. Fenerlerini havaya kaldırarak karşılıklı sessizlik içinde yerdeki şilteye baktılar.

Ve onu iştahla yiyen keçiye.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Coğrafya, tüm obrukları, fırtınaları ve tehlikeli büyüyle dağlar arasındaki boşluğu ve insanlar arasındaki boşluğu haritalandırır.

Blazing Trails, W.H. Jackson

(") (T) BU BİR SORUN DEĞİL," dedi Elodie. "Bunun üstesinden gelebileceğimize eminim."

"Sen deli misin?" Gabriel hayret dolu bir inançsızlıkla ona baktı.

"Hayır, o boynuzlarla *iyi başa çıkman* gerektiğini söylüyorum. Yeterince sert davranmıyorsun. Daha sert çek."

Gabriel kaşlarını çatı. Kadın beyaz elbisesi ve inci gibi saçlarıyla melek gibi görünebilirdi ama Gabriel onun özellikle kendisini kızdırmak için gönderilmiş dağınık bir şeytan olduğuna yemin edebilirdi. "Tamamen yeterli bir güçle çekiyorum," dedi. "Yaratığın kımıldamaması benim suçum değil. Daha sert itmen gerekiyor."

"Deniyorum," dedi. "Ayrıca, düzgün bir beyefendi bir hanımefendiden ellerini bir keçinin kıcına koymasını istemez."

"Erkek üniversite öğrencilerine ders veriyorsunuz. Eminim bir tekeyi idare edebilirsiniz."

"Ve eminim kımıldamamakla ilgili her şeyi biliyordur." Sabırsız bir iç çekti. "Bakın, biz profesyonel bilim insanlarıyız, ekip çalışmasını kullanabilmeliyiz."

Her ikisi de takım çalışmasının onları geçmişte nereye getirdiğini düşünürken bir an sessizlik oldu: bu berbat evliliğe.

"Daha sert it," dedi Gabriel.

"Daha sert çek," dedi Elodie aynı anda. "Kapıya doğru daha fazla eğin, ben de gerçekten büyük bir itiş vereceğim."

Gabriel kuşkuyla, "Hımm," diye mırıldandı ama yine de yaratığın boynuzlarını emredildiği gibi kavradı. Elodie karşı tarafa daha fazla eğilerek tüm ağırlığını bu işe verdi.

Tam o sırada koridorun ilerisinden bir düdük sesi duyuldu. "*Bebeğim!*" Tegan Parry'nin parlak, ikna edici çağrısı geldi.

Keçi anında tepki verdi. Kibirli *bir miyavlama* ve toynaklarını bir tekmeyle savurarak uzaklaştı, Gabriel'i de peşinden sürükledi ve Elodie'nin yırtık, keçi salyalı şiltenin üzerinde elleri ve dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu.

"*Ugh,*" dedi tiksintiyle.

"Ah," diye onayladı Gabriel canavarı serbest bırakırken, kendisi de dik durmak için tökezledi. Bebek kapı aralığında kayboldu ve bir an sonra Tegan Parry'nin sırttan figürü onun yerini aldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu neşeyle, sanki keçi güreşi Kraliçe Mab tarafından ücretsiz olarak sağlanan eğlencelerden biriymiş gibi.

Elodie saçlarını savurarak genç kadına ters ters baktı ama Gabriel onun İkinci Kural'ı hatırladığı anı gördü ve yüz ifadesini aceleyle medeni bir gülümsemeye dönüştürdü. "Gayet iyi," dedi.

Tegan, "Aman Tanrım, Bebek o eski yatağı berbat etti," dedi ve sonra gerçekten *güldü*. Bu neşeli ses Gabriel'e diğer insanların mizah anlayışını neden onaylamadığını bir kez daha hatırlattı. Onların eğlenceli buldukları şeyler genel olarak tamamen açıklanamazdı, oysa o açıklanabilir şeyler için yaşıyor, nefes alıyor ve bilim dereceleri alıyordu.

"Neyse ki kurnaz yaşlı alçak yatağa atlamadı!" Tegan şaka yaptı.

"Evet, çok şanslısın," dedi Elodie, ayağa kalkarken gülümsemesi neredeyse acımasızca nazikti. "Tanrıya şükür Dr. Tarrant ve benim hâlâ uyuyacak bir yerimiz var. Hem de tek yatakta. Birlikte."

Gabriel'e kara bir bakış fırlattı ama Gabriel bakışlarını kaçırdı, onun yerine kaşlarını çatarak orta mesafenin güvenliğine baktı. Bu, konuşmanın bittiğine dair açık bir işaretti, bu yüzden Tegan tekrar konuştuğunda kendini şaşkın ve sinirli buldu.

"Bay Jennings yarın erken çıkacağınızı söyledi. Senin için mutfaka bir kahvaltı paketi bırakacağım. Bak bakalım

Oraya gitmişken *Pwcca*'nın izlerini de bulun. O sonradan görme kasaba Llandrindod'un suyu güzel olabilir ama biz Dôlylleuad'dakiler bu konuda çok daha iyiyiz-"

Aniden çakan bir şimşek odanın içinde parlayarak onun irkilmesine neden oldu. Gabriel bakışlarını otomatik olarak pencereye çevirdi, ortaya çıkabilecek her türlü tehlikeye hazırды. Ama tek gördüğü, karısının karanlığa karşı loş bir yansımasıydı; açıkçası bu da yeterince tehlikeyi temsil ediyordu.

BOOM!

Gök gürlerken Gabriel Elodie'ye baktı ve Elodie de onun bakışlarına karşılık verdi. Yüz ifadesi *fırtınanın kötüleştiğini* söylüyordu.

Merak etme, onun cevabı.

İstersem endişelenirim, diye karşı çıktı kaşları.

Enerjinizi boşa harcamış olursunuz, diye omuz silkti.

Enerji sadece kullanılmadığında boşa harcanır, diye karşılık verdi tüm vücudu, bir ünlem işareti kadar sertleşerek. *Tıpkı evlilik yeminleri gibi*.

Tegan bu profesyonel konuşmadan habersiz, neşeli bir kahkaha attı. "Sonbahar çok dramatik bir mevsimdir. Geçen yıl onunla ilgili bir şiir yazmıştım, sanırım hala hatırlıyorum... 'Gökyüzü kasvetli, meşe ağacı perisi düşündü'..."

Gabriel dehşetle gözlerini Elodie'ye dikti. Elodie hemen parlak ve çekici bir gülümsemeyle Tegan'a döndü.

"Bizi Baby'den kurtardığınız için çok teşekkür ederiz. Ve yatak odanızı kullanmamıza izin verdiğiniz için. Şimdi gitmenize izin vereceğiz. İyi geceler, iyi uykular."

" 'Ruhu yorgun, rüzgar korkutucuydu'..."

Bir şekilde, nazik yönlendirmeler ve kibar mırıldanmalarla Elodie, İngilizceye daha fazla saygısızlık yapılmadan kızı odadan çıkarmayı başardı. Sonra kapıyı kapatarak iç çekti.

"Bu konuda içimde kötü bir his var." Pencereye baktı (ya da belki yatağa; gölgeli ortamda hangisi olduğu tam olarak anlaşılmıyordu ama Gabriel her iki konuda da ona hak vermek zorundaydı). "Bir şeylerin ters gittiğine dair bir his var."

Gabriel dudaklarını büzdü. "Bir şeylerin hissini" Noel Baba ile aynı kategoriye koyuyordu: hayal ürünü, saçma ve *kaprisin* düpedüz dehşetinden bir adım öte de. Ama üniversitede uzmanlık alanlarını gözlerini kapatıp işaret parmağını seçenekler listesinde rastgele bir yere koyarak seçen Elodie'ye bunu söylemenin bir anlamı yoktu. Onun yerine, "Yarın için iyice dinlendiğimizden emin olmaktan başka bir şey yapamayız," dedi.

Elodie'nin bu mantıktan hoşlanmadığı açıktı ama buna karşı çıkmanın da bir anlamı yoktu. "Haklısın, yatağa gitmeliyiz," dedi...

Ve sonra Gabriell'in nabzının ani bağırırları arasında duyamadığı birkaç kelime daha. *Yatak!-yatak!-yatak!* gibi geliyordu. Sadece bir (1) yatak olduğu düşünülürse, bu sadece rahatsız edici değil aynı zamanda yanlıştı. Yerdeki şilteye kaşlarını çatarak baktı. Belki de görüldüğü kadar kötü değildi. Yün ve samanı tekrar içine doldurabilirdi... ve salyaları bir battaniyeyle örtebilirdi... ve kokladığı keçi gübresi değilmiş gibi davranabilirdi...

"Mantıklı yetişkinler," dedi Elodie.

Gabriel gözlerini kırpıştırarak bir cümleyi, hatta belki de -kadının sesindeki kesikliğe bakılırsa- *gerçekten* ama *gerçekten* dikkat etmesi gereken koca bir paragrafı kaçırdığını fark etti. Bakışlarını usulca ona çevirdiğinde, onun şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın olduğunu gözlemlemekten kendini alamadı, yemyeşil, kremalı ve ballı yumuşak (bilimsel olarak konuşursak) ve yakında dünyanın en dar yatağında rahatsızlıktan öleceği için, en azından son deneyimi onun... uh, beyin korteksi hakkında bir şey mi? ya da karşıpaneller?... öpmesi inanılmaz derecede tatlı olan o sıcak, kadifemsi dudaklarından-

Hayır. Karısını öpmek istemiyordu. Sadece bu görevi daha fazla felakete yol açmadan tamamlamak istiyordu. Bu yüzden Elodie'nin saygıdan, yatağın kendi taraflarında kalmaktan ve lanet olası kirpiklerine bayılmaktan bahsetmesini ayık bir şekilde dinledi. Onları o kadar çok seviyordu ki kütüphanede insan kirpiklerini ve diğer göz özelliklerini araştırmak için saatler harcamıştı (bu bir bilim adamının şiire dalıp gitmesine eşdeğerdi).

Onu sevdiğinden değil, lütfen unutmayın. İnsan bazı kirpiklere sevgi besleyebilir ama bu sevgiyi o kirpiklerin sahibine yansıtamaz ve Gabriel

Ne de olsa, duygularını sadece aşırı baskı altında açığa vuran bir adamdı. Ayrıca, Elodie ondan nefret ediyordu. Ve adil olmak gerekirse, kendisi de o kadar hevesli değildi. Sonuç olarak, onun kirpikleri (ve gözleri, ve dudakları, ve bileklerinin neredeyse saydam derisi) gibi şeylere hayranlık duyabilirdi, ama yapmazdı, *yapmamalıydı* Hayır, yap herhangi bir şey o olur aşmak ve firma sınır o aralarında devam etti.

"Bu yüzden bana sarılmalısın," dedi ve Gabriel'in kendi kirpikleri aniden öylesine dalgalandı ki, tüm düşüncelerini şok edici bir sessizliğe sürükleyen bir iç kasırğa yaşadı.

-

Gabriel şaşkın şaşkın ona bakarken ELODIE KURU KURU YUTKUNDU. "Ben sadece yatağa girmeden önce fiziksel temasın bizi istemeden de olsa herhangi bir çarpışmaya karşı duyarsızlaştırılabileceğini düşünüyorum - yani, bilirsin işte. *Dokunmak.*"

Bu açıklama sadece genel atmosferi aydınlatmakla kalmayıp, Gabriel solgunlaşırken bile yüzünü ısıtan ateşli bir büyülü enerji patlaması gibi cızırdayınca yüzünü buruşturdu. "Bir fiil olarak 'dokunmak' dememek dışında, hayır, kesinlikle hayır, öyle maksatlı bir şey ima etmiyorum; aslında hiçbir maksat yok, sizi temin ederim. Güvenceye ihtiyacınız olduğundan değil. Ben de istemiyorum. Neden isteyelim ki? Evli bir çift olarak değil, tamamen profesyonel düzeyde birlikte uyuyacağız, evli olsak bile- yani, özetle, bir yatağı paylaşmamızın hiçbir önemi yok ve ben kendi adıma tamamen huzurluyum, şu endişelerden arınmış durumdayım _."

"Elodie." Bu ünlem omzuna konan bir el gibiydi. Derin bir nefes aldı ve karmakarışık kelimelerin Gabriel'in sessizlik aurasına gömülmesine izin verdi.

"Tabii ki," diye ekledi, "her zaman yerde yatma seçeneği de var."

"Hm." Gabriel söz konusu zemine öyle bir şiddetle baktı ki, Elodie onun her an yere uzanıp kendini ilan edeceğinden emindi

uyuyor. Sonra omuz silkti. "Daha önce de birlikte yatmıştık," dedi iş adamı tonuyla. "Yine yapabiliriz."

En son ne zaman aynı yatağı paylaştıklarını ve aslında ne kadar az uyuduklarını hatırladıklarında ikisi de derin bir sessizliğe gömüldü. Sonra Gabriel kaşlarını çattı. "Belki de duyarsızlaştırma iyi bir fikirdir. Biz... sarılacağız. *Bilimsel olarak*," diye ekledi ona sert bir bakış atarak. Şüphesiz bunun Elodie'nin gözünü korkutmasını bekliyordu ama bunun yerine Elodie'nin içini ışıltılarla doldurdu ve onu o kadar bilim dışı bir hale getirdi ki, aslında bir aşk sonesine dönüştü. Ceketini çıkarıp tuvalet masasının sandalyesinin üzerine düzgünce örttü, ardından kravatını çıkardı ve gömleğinin üst düğmesini açtı. Bu noktada Elodie biraz baygınlık geçirmiş olmalıydı, çünkü kendine geldiğinde Elodie kol düğmelerini çıkarmış ve harekete geçmeye hazırlanıyormuş gibi kollarını sıvamıştı. Adamın güçlü ve kaslı kollarını görünce Elodie'nin kalp atışları hızlandı.

"Neden öyle bakıyorsun?" Gabriel ihtiyatla sordu. "Kollarımı daha önce de görmüştün."

"Uhhh," diye cevap verdi - salya akıtmanın bu sözel eşdeğerinden duyduğu utanca rağmen, kuru, mantıklı bir sessiz harf üretemiyor gibiydi.

"Tüm çıplak vücudumu gördün," diye ekledi Gabriel. Bu da yardımcı olmadı.

"Unuhhh," diye başardı Elodie.

"Hm. Hırkanı çıkar."

Şaşkınlık Elodie'yi hayalperestliğinden uyandırdı. "Affedersiniz?"

"Hırkanı çıkar. Yün kaşındırarak gibi görünüyor. Kaşındıran şeylere tahammül edemem. Çıkar şunu."

"Ama-ama-"

"Bu hiç de müstehcen değil, Elodie. Ne de olsa ben de senin tüm çıplak vücudunu gördüm, unutma."

Öfkeli bir cevap vermeye çalıştı -*bir şey, küstah bir şey, bir şey- ama* hırka çoktan omuzlarından ahlaksız bir kolaylıkla kaymıştı. Yere düştüğünde Gabriel öne doğru bir adım attı ve Elodie onu yerden a l a c a ğ ı n ı düşündü. Ama birdenbire

onu kucaklıyordu. Daha doğrusu, bir ağaç tarafından kucaklanmış gibi hissettiren bir sertlikle kollarını ona dolamıştı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" dedi beceriksizce. "Evet."

"Çünkü eğer sen-"

"Sorun değil. Siz de katılmayı düşünüyor musunuz?"

"Oh. Doğru." Ona sıkıca sarıldı, göğüs bölgesinin kaya gibi sert uçurum yüzüne sokuldu. "Gördün mü, bu çok kolay," diye neşeyle yalan söyledi. "Yakında duyarsızlaşacağız."

"Hm."

Gergin bir sessizlik içinde beklediler. Ve beklediler.

"Bu iş beklediğimden daha uzun sürüyor," diye homurdandı Gabriel.

"Huuhh," diye onayladı Elodie. Konuşmak zordu, çünkü adam gevrek keten ve binlerce yıldızın altında soğuk geceler kokuyordu ve her nefes alışında tehlikeli bir şekilde hayal kurmaya doğru eğiliyordu.

"Çok yorgunum," dedi. "En azından uzanabilir miyiz?" "İyi fikir."

Hâlâ kucaklaşıyorlardı, yatağa gelene kadar yanlara doğru süründüler.

"Yorganı geri çek," diye önerdi Gabriel.

Elodie görevi yerine getirmek için bir elini uzattı. Ancak yatak alçaktı ve Gabriel'i de yanına alarak eğilmek zorunda kaldı.

"Dikkatli ol," dedi. "Dengemizi bozmayın."

"Tabii ki hayır." Ağır yorganı geriye attı ve bu hareket topukları üzerinde sallanmalarına neden oldu.

"Düşeceğiz," diye uyardı Gabriel.

"Yapmayacağız," diye alay etti Elodie ve hemen yere yığıldı.

Birlikte yatağa, daha doğrusu yatakta birbirlerinin üzerine düştüler.

Dünyanın ilk on büyüklüğündeki depremi sinir sistemlerinin içinde gerçekleşti.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Gabriel, nefesi Elodie'nin tepesindeki tüyleri (ve daha aşağılardaki diğer şeyleri) karıştırırken. "Nasıl hayatta kaldın?"

bu kadar uzun mu?"

"Benim hatam değildi," diye karşılık verdi Elodie. "Çok uzundun ve bu dengemi kaybetmeme neden oldu."

"Çok uzun boyluydum," diye hayretle yineledi. "Gelecekte daha kısa olmaya gayret edeceğim. Biraz daha sola kayın lütfen. Yatakta bir yumru var."

"Biraz daha sola gidersem yataktan düşeceğim." "Saçmalama. Seni tuttum."

Bu açıklamanın ardından kısa bir an için nefesi kesildi. Sonra Elodie kendine aslında ona sahip olmadığını hatırlattı. Evliliklerini terk etmişti ve mecazi anlamda güllerin dikenleri vardı. "Yastıkların çoğuna sahipsin, sahip olduğun şey bu," diye karşılık verdi.

"Kıvrınmayı kes."

"Elbisemin eteğine ulaşmam lazım, yukarı kayıyor."

"Yüce Tanrım."

"Küfür etme."

"Etmiyorum, sabır için dua ediyorum." "Ama dindar değilsin."

"Ona doğru sürükleniyorum. Bu kadar kıvrınmak *zorunda mısın?*"

"Evet. Pantolon cebinizdeki teleskop bana baskı yapıyor." "Pantolon cebimde teleskop yok."

"O zaman *wh-Oh*."

Sessizlik çöktü.

Birkaç sıcak ve hareketsiz saniyenin ardından Elodie temkinli bir şekilde, "Yorganı yukarı çekmek için uzanabilir misin?" diye sordu.

Gabriel, "Teleskopumu... hareket ettirmeden olmaz," dedi.

Elodie hemen, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Yorgana ihtiyacım yok. Kendimi yeterince sıcak hissediyorum."

"Hm," diye cevap verdi Gabriel, bu noktada ne anlama geldiğini herkes tahmin edebilirdi.

Sessizlik intikam duygusuyla geri döndü. Ancak gecenin ötesi bir ses kakofonisiydi. Rüzgâr uğulduyor, ağaç dallarını ve kayrak taşlarını

köyün etrafında takırdıyordu. Yağmur hanı bombardımana tutmuştu. Yatak odasındaki ortama kıyasla bir vaha gibi görünüyordu.

Elodie gözlerini kapattı. Kendini durduramayarak, Gabriell'in ona sadece bilimsel bir rahatlama arayışı için değil, ona yakın olmak için içten bir istekle sarıldığı bir rüyaya daldı. Dışarıdaki fırtına şiddetlenirken, birbirleri için bir sığınak oluşturdıklarını, Gabriel'in gücünün onu kesin bir şekilde sardığını ve yumuşak sıcaklığının günün yorgunluğundan kaynaklanan ağrılarını hafıflettiğini hayal etti. Farkında olmadan ona daha da sokuldu ve Gabriel'in kolları onun etrafında sıkılaştı.

Seni gerçekten seviyorum, korkunç adam, diye düşündü.

Ama bu inanılmaz güzellikteki rüya kalbine bir gülümseme yerleştirse bile, bunu bir utanç acısı izledi. Temaslarına verdiği fizyolojik tepki ne olursa olsun Gabriel ondan hoşlanmıyordu, bu yüzden onun dokunuşundan aldığı zevk bir şekilde etik dışı geliyordu.

"Özür dilerim," dedi ve geri çekildi.

Ama yatağın ne kadar dar olduğunu unutmuştu ve Gabriel onu yakalamasaydı hemen yuvarlanacaktı. Onu bir kez daha kendine doğru çekti, vücutları sert ve şiddetli bir öpücük gibi birleşti. Yüzlerce sinir ucu anılarla parladı, simya gibi içlerine heyecan gönderdi ve nefeslerini paramparça etti. Anında arkalarını dönmek için çabaladılar, Gabriel kendini duvara yasladı, Elodie tekrar düşmemek için yatağın kenarına tutundu.

"İyi geceler," dedi Gabriel kabaca. "Mutlu

rüyalar," diye yanıtladı Elodie.

Ve rüzgâr kahkaha atar gibi eve çarparak onlarla alay etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sırf harita okuyabiliyorsun diye
nereye gittiğinizi bildiğiniz anlamına gelmez.

Blazing Trails, W.H. Jackson

ELODIE büyüye uyandı. Vücuduna sıcak bir şekilde bastırıyor, yıldızların aydınlatığı hayalleriyle nabzını yumuşatıyordu ve gülümseyerek ona daha da sokuldu. Kendini sıcak hava balonlarından atıp doğrudan thaumaturjik bombalara doğru koştuğu gibi, bunu yapmanın doğasında var olan tehlikeye rağmen, vahşi yürekli bir kadındı.

Ne yazık ki, aynı zamanda iyi eğitilmiş bir kadın olmasına rağmen, beyninin yetişmesi biraz zaman aldı.

Ve sonra, aniden, yaptı. Hızlı bir durum değerlendirmesi yaparak, kaliteli sabun kokusunu ve vücudunun üzerinde kıvrılmış güçlü bir kol hissini not etti ve raporunu tam olarak anlayamadan gözlerini açtı. Böylece Gabriel'in gözleri de açılmadan önce ona sarıldığını fark etmek için yarım saniyesi vardı. Gözlerindeki ifade, kendi beyninden de aynı derecede endişe verici bir rapor aldığını gösteriyordu.

Elodie'nin profesyonel olarak *çok yakın* olduğunu tahmin ettiği bir mesafeden birbirlerine baktılar. Ve onu tanıdığından beri ilk kez Gabriel'in gözlerinde korku gördü.

Ya da belki de o ağır karanlıkta yansıyan kendi korkusuydu.

"Özür dilerim," dedi, kendini onun kucağından çekip çıkarak.

"Özür dilerim," dedi aynı anda, o da doğrulup oturdu.

Çatlak. Kadının alnı adamın

çenesiyle buluştu. "Lanet olsun,"

diye hep bir ağızdan yemin ettiler.

"Ben sadece..." Elodie, dedi ve neredeyse kendini yataktan aşağı attı.

Parlak, pembe ışık odayı doldurdu, bu da onların uyuyakaldıklarını gösteriyordu.

şafakla birlikte yükselme niyetindeydi. Yüzünün de aynı renkle parladığından oldukça emin olan Elodie banyoya kaçtı.

"Sen kendi kişisel felaket bölgensin," diye fısıldadı öfkeyle eski, benekli aynadaki yansımasına. Gölge çerçeveli gözler yorgun bir anlaşımla ona baktı.

Her zamanki abdestini tamamladıktan sonra, uzun, kuralsız saçlarından yapabildiği kadarını başının arkasında bir düğüm haline getirdi ve Gabriel'in elastik bandıyla sabitledi. Bir anda, olduğu gibi duran saçları orantısız bir şekilde sarktı. Elodie bunun büyüleyici olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı ama başarılı olamadı, sonra mitolojideki kadın kahramanların saçları için asla endişelenmediğine, kendisinin de profesyonel anlamda bir kadın kahraman olduğuna ve gününde yapacak daha iyi işleri olduğuna karar verdi.

Atalanta'yı ve prenses Ariadne'nin Bacchus tarafından "sarmaşıklarla süslü arabasında" karşılandığını hayal ederek teselli bulduktan sonra yatak odasına döndüğünde Gabriel'in alt kattaki banyoyu ziyaretten yeni döndüğünü gördü. Elbette saçları kusursuzdu, çenesi tıraş edilmişti, serin ve taze bir koku onu sarmıştı. Elodie, vahşi Bacchus imgesini derhal bir kenara bırakıp, tüm Apolloncu hassasiyetiyle bu adamı tercih etti.

"Günaydın," dedi biraz utangaç bir sesle.

"Günaydın," diye cevap verdi ve eğer kelimenin ardında bir utangaçlık varsa, ses tonu onu iki keskin, keskin kenarlı heceye dönüştürdü. Elodie kendi takımını alıp diğer tarafa, pencerenin yanına geçerken, o da takımını alıp odanın bir tarafına, tuvalet masasının olduğu yere geçti.

"Lütfen arkanızı dönün," dedi, sesi bakire bir teyze kadar asildi, "böylece üzerimi değiştirebilirim."

Elodie sinirlendi. "Seni dikizlemek gibi bir niyetim yok. Lütfen arkanızı dönün, ben de üstümü değiştireyim."

"Doğal olarak," diye yanıtladı

Gabriel. "Güzel."

"Mükemmel."

Elodie cevap vermemek için dişlerini sıktı. Bırakın son sözü o söylesin. Kendine saygısı olmasını tercih ederdi. Başlarken

Elbisesinin düğmelerini açarak kararlı bir şekilde pencereden dışarı baktı.

Bu da odayı mükemmel bir netlikle yansıtıyordu.

Gabriell'in yeleğini çıkarıp gömleğinin tüm düğmelerini çözmesini camdan izlerken vicdanı nihayet harekete geçti. *Dikizlemeyi kes!* diye bağırdı.

Kesinlikle, elbette, diye kabul etti Elodie, yere bakarak.

Sonra Gabriel gömleği çıkardı ve gözleri yeniden manzaraya doğru yükselirken hafif bir kırbaç darbesi aldı.

Sabah ışığı çıplak tenini parlatarak altın rengine dönüştürdü. Hafifçe eğilerek, erkeksi güç üzerine neredeyse bir sözlük oluşturacak kadar iyi tanımlanmış bir karnı ortaya çıkardı. Elodie'nin sinirleri, vücuduna bastırılan o karnın anısıyla titredi ve bir elini huzursuzca göbeğinde gezdirerek hislerini yatıştırmaya ve kendini kocasının karnının yasak olduğu ve hatta bakmaya bile değmediği şimdiki zamana daha sıkı bir şekilde geri getirmeye çalıştı. Ancak tüm başarabildiği, tüm vücuduna yayılmakla tehdit eden bir sıcaklığı körüklemek oldu.

Gabriel onun çektiği acıya aldırmandan çantasına eğildi ve siyah bir henley çıkardı. Elodie bu tür dar ve uzun kollu yelekleri daha önce Oxford Cambridge Tekne Yarışı sırasında erkek öğrencilerin üzerinde görmüş ama pek dikkat etmemişti. Ne de olsa erkekler dağlar ve taşlar için nedir ki? Ama Gabriel yeleğini çekerken, kasları hareketle dalgalanırken, Elodie onun bir Everest olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Öne doğru eğilerek alnını pencere camına dayadı. *Ondan nefret ediyorum, nefret ediyorum,* diye sessizce mırıldandı. Gabriel'in yansıması tekrar yer değiştirirken camın üzerinde bir gölge hareket etti ve dikkati otomatik olarak onu takip etti.

Pantolonunu çıkarıyordu.

İşte bu, diye düşündü. *Öleceğim an bu.* (Nefes almayı unuttuğu düşünülürse, bu görüldüğü kadar abartılı bir ifade değildi). Ağır ağır yutkunarak pencereden yana döndü ve tamamen rahatsız edici kocasını daha fazla fark etmemeye kararlı bir şekilde elbisesinin düğmelerine saldırdı.

-

CEHENNEM, GABRIEL sessizce LANETLEDİ, sonra iyi bir önlem için bir edat ekledi: *Cehennemdeyim*. Her ne kadar terbiyeli bir beyefendi gibi Elodie'ye sırtını dönmüş olsa da, tuvalet masasının aynasının, elbisesini çıkarırken lanet olası rahatsız edici karısını net bir şekilde görmesini sağlayacağını hesaba katmamıştı. Bir erkeğin hassasiyetlerini koruyacak bir korsenin bile olmadığı, sadece en ince kaşkorse ile örtülü üst bedeninin görüntüsü sinirlerini alevlendirdi. Aceleyle başka tarafa baktı.

Haki renkli sahra pantolonunu giyip sağlam çizmelerinin içine soktu, yeleğinin kollarını katladı (sonra birini diğeriyle tam olarak eşitlenene kadar yeniden katladı) ve acil durum çantasını sırtına yerleştirdi. Ardından gözlüklerini takarak tuvalet masasının üzerinden portatif meteoroloji istasyonuna uzandı.

Bu hareket kazara Elodie'nin aynadaki yansımasını bir kez daha görmesine neden oldu. Şimdi beyaz, dantel yakalı bir gömlek, ekose etek ve cızırtılı kahverengi bir hırka giymişti. Etek müstehcen bir şekilde kısaydı, dizlerinin sadece on santim altındaydı ve uzun botlar bacaklarını görünürlük skandalından sadece yüzeysel olarak koruyordu.

Birisi Gabriel'le bu konuda röportaj yapsaydı, güvenlik açısından pantolon giymesi gerektiğini söylerdi. Kadın formundan rahatsız olan her erkek zihinsel disiplinden yoksundur.

Tam o sırada Elodie gömleğinin ön kısmındaki kırıışıklığı fark etti. Elini göğsünün üzerinde gezdirdi-

-

Gabriel kendi nefesinde boğuluyormuş gibi görünürken ELODIE hafif bir panikle ona baktı. Anında kendi nefesi de patlamakla tehdit etti. Adam gözlüklerini takıyordu.

Daha spesifik olarak, kolları katlanmış dar bir henley, aksiyon için yapılmış bir pantolon, sert botlar ve gözlüklerini giyiyordu.

Beni şimdi öldür ve bitsin, diye düşündü ağır bir iç çekişle.

"Bir sorun mu var?" Gabriel huysuzca sordu.

"Nngghghnnh," diye cevap verdi. Neyse ki, sabahları yarı uykulu halde ders verme konusundaki uzun tecrübesi sayesinde bu cevap sakin bir tutarlılıkla çıkmıştı: "Hayır, yanlış bir şey yok. Hiçbir sorun yok. Kesinlikle iyiyim. Peki ya sen?"

"Peki," dedi ve elindeki meteoroloji istasyonuna öylesine hiddetle baktı ki, pirinç halkalı göstergelerinin cam kapaklarının kırılmaması bir mucizeydi.

"Okumalar kötü mü?" diye sordu acil durum çantasına dönüp gerekli olmayan eşyaları çıkarmaya başlarken.

"Hayır, hepsi normal. Fırtına geçti. Bugün iyi bir ilerleme kaydedebiliriz. Eğer biz..."

Adamın sesi azalınca Elodie ona baktı ve ayaklarının dibine serpiştirilmiş giysi ve banyo malzemeleri yığınının baktığını gördü.

"Merak etme, sonra temizlerim," diye güvence verdi ona. Hafifletilmiş çantasını kapatarak sırtına koydu. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Gabriel dikkatini yerden güçlkle çekebildi. *Gerçekten de o kadar dağınık değil, diye homurdandı* Elodie, kendi gözleriyle bakarak-

Ve teleskopun üzerine şehvetle örtülmüş ipek ve dantel çekmeceleri gördü.

Kalbi küçük bir feryat kopardı ve kendini bir utanç örtüsünün altına sakladı. Beyni ona dünün büyük bir kısmını tüm dünyanın görebileceği şekilde neredeyse aynı çekmecelerle dolaşarak geçirdiğini hatırlattı ama bu garip bir şekilde yardımcı olmadı. Her nasılsa, giysiler vücudunun üzerinde daha müstehcen görünüyordu. Dantel süslemenin her iki yanındaki pembe fiyonklar ona göz kırıyor gibiydi.

Tanrım, kahveye ihtiyacım var, diye düşündü. Sade, sade kahve. Gece yarısını öğlen gibi gösterecek kadar siyah kahve. Aslında votka olan kahve. Gabriel'le aynı anda kapıya doğru yürüdü. Çok ama çok dikkatli bir şekilde çarpışmadılar. Gabriel ona kendisinden önce gelmesini işaret etti ve Elodie dilini şaklattı.

"Gerçekten, 'önce bayanlar' her zaman sandığınız kadar nazik değildir," dedi çıkarken ona. "Burada bir hırsız pusuya yatmış olabilirdi ve ben de doğrudan onun pençelerine düşebilirdim."

"Hm," dedi onu birkaç fincan kahvenin yapabileceğinden daha fazla ateşleyen bir tavırla.

"Ancak görünen o ki bir hırsız çoktan gelmiş ve kelime dağarcığınızı çalmış," diye yorumladı alaycı bir şekilde.

"Söylediklerimin değerli olduğunu düşünmen gururumu okşadı." "Seni hiç düşünmüyorum."

"Oysa ben sürekli seni düşünüyorum."

Elodie'nin kalbi bu açıklama karşısında kekeleydi ama daha fazla heyecanlanmadan devam etti: "Böylesine aşırı tetikte olmak insanın ruh sağlığı için iyi değildir ama gerekli olduğu da kanıtlanmıştır. Afet çalışmaları alanında doktora yaptığım için şükredebilirim."

"Keşke benim doktoram da tıp üzerine olsaydı," diye mırıldandı Elodie, "başımı ağrıttığını düşününce."

"O zaman beni hiç düşünmediğin için ne kadar şanslısın."

Elodie, birbirleriyle meşgulken önünden geçtikleri Algernon'un yatak odasının kapısına baktı. "Sanırım Bay Jennings'i uyandırmamız gerekiyor."

"Redoubtable?" Gabriel inanmaz bir tavırla konuştu. "Yani, onun hakkında sürekli şüphelerim var."

Gabriel'in yüz ifadesi, dilin bu şok edici şekilde değiştirilmesini onaylamamakla, zekâsı karşısında eğlenmek arasında gidip geldi. Elodie ona sırtıttı ve bu ifade hemen kaşlarını çatmasına neden oldu. "Onu uyandırmalıyız," diye kabul etti. "Ne de olsa büyüü test etmek için maden kuyusuna atacak bir şeye ihtiyacımız olabilir."

Ancak Algernon yatak odasında değildi. Onun yerine otelin lobisinde bir ileri bir geri volta atarken buldular. Güzel havaya rağmen Mackintosh paltosuna ve yün şapkasına sarınmış, bir elinde kumaş kaplı bir sepet, diğerinde bavulu vardı. Onları görünce korkuyla sıçradı.

"Her şey yolunda mı?" Elodie sordu.

"Oh, hayır, hayır, hayır, hayır, elbette öyle," dedi ve titrek bir kahkaha attı.

Elodie alaycı bir ifadeyle, "Bir 'evet' cevabı için çok fazla 'hayır' var," dedi.

"Ha ha. Sadece seni bekliyorum, böylece hazine bölgesine gidebiliriz, hepsi bu."

Elodie hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Bavulunu da mı yanında götürüyorsun?"

"Hayır, sadece aşağıya getirdim çünkü... eğer... Bu bizim kahvaltımız." Sepeti uzattı. "Gidelim mi? Çabuk, şimdi."

Kapıya döndü ve arkasından Elodie ile Gabriel birbirlerini onaylayan (Elodie) ve hafifçe onaylamayan (tahmin edin kim) bakışlar attılar. Belki de Algernon Jennings o kadar da korkak bir zavallı değildi. Kapıyı açtı-

"Eee!" diye ciyakladı ve bavulunu yere düşürdü.

Tegan Parry kapının eşiğinde duruyordu, etrafı taze sabah güneşiyle çevriliydi. "Ah, işte buradasınız Bay Jennings," dedi gülümseyerek. "Bayan Jones'la konuştum. Aberystwyth'e gitmek üzere yola çıkmak üzere ve sizi arabasına almaktan mutluluk duyacak."

Algernon başını öyle bir şiddetle salladı ki, bıyıklarının düşme tehlikesi belirdi. "Hayır, hayır, ben, sen, aman Tanrım, ne, şey, yanlış anlaşılma, ha ha."

"Fortes fortuna juvat, Bay Jennings," dedi Gabriel sertçe. Cevap olarak boş bir bakışla karşılaşınca da "Şans cesur olanın yanındadır. En azından düzgün bir cümle kurmaya cesaret edin."

"Eve gitmek istiyorsan gitmelisin," dedi Elodie nazik bir sempatiyle. "Bizim için sorun olmaz."

Algernon ona döndü, yüz ifadesi sevince dönüştü. "Ne, gerçekten mi?" Sonra Gabriel'e baktı ve yüz ifadesi tekrar düştü. "Yani, hayır! Bir felaketin ortasında mı? Yüce Tanrım, kadın, sen deli misin?"

Gabriel aniden bir adım öne çıktı. "Karımla bu şekilde konuşma."

Algernon kızardı ama Elodie'nin yüzünü aydınlatan kıpkırmızı parlaklıkla karşılaştırıldığında bu sadece suluboya bir renkti. Gerçekten de, batık kayalıklar konusunda gemileri uyarmak için bir buruna yaslanmış olabilirdi.

"Özür dilerim," diye kekeledi Algernon, boğazı düğümlenerek.

Sorun yok, diye onu temin etmek istedi Elodie, ama tüm kelimeleri yıldızlara dönüşmüştü.

Gabriel parmağıyla kapıya işaret etti. "Gitme zamanı."

"Gitmek mi?" Algernon tekrarladı, bu kelime umut, korku ve belirsizlikle doluydu.

"Bir yerden başka bir yere gitmek," dedi Gabriel. "Bu örnekte, handan fey hattındaki hazineye. Yardımaınıza ihtiyacımız olabilir Bay Jennings, bu yüzden kalıyorsunuz. Ya da daha doğrusu, gidiyorsunuz. Bizimle geliyorsunuz. *Şimdi*."

"Ben de gelebilir miyim?"

Hepsi döndüklerinde turistlerden biri olan Bay Numbers'ın arkalarında durduğunu gördüler. "Evet deyin!" diye hevesle yalvardı. "Frenoloğum sağlığım için hayatıma daha fazla heyecan katmamı tavsiye etti ve sizler uzun zamandır karşılaştığım en heyecan verici insanlarsınız. Böyle neşeli bir toplulukta neşeli olmam mümkün değil. " Elodie'ye baştan çıkarıcı bir sırıtış yöneltti ve Elodie güldü.

"Ufkunu genişletmelisin," diye öğüt verdi genç adama kuru bir sesle. Gabriel onun yanında, "jocund" kelimesinin tanımını öğrenmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı ama Bay Numbers bunu duymazdan geldi.

"O zaman ben de gelebilir miyim?" diye sordu genç adam, topuklarının üzerinde biraz zıplayarak. "Tamamen hazırım!" Boynunda asılı duran küçük, altın kaplama dürbünü okşadı; o kadar zarif ve zarifti ki, muhtemelen bir metre önlerindeki ağacı bile göremezlerdi.

Ancak Gabriel'in kızgınlığını fark etmemek imkânsızdı. "N-"

"Elbette," dedi Elodie omuz silkerek. "Ne kadar çok o kadar iyi."

"Dr. Tarrant'a gizli bir yere gireceğimizi hatırlatabilir miyim?" Gabriel söze girdi.

"Buyurun," dedi Elodie, sonra da Numbers'a kendisinden önce gelmesini işaret etti. Gabriel'le arasına bir kişi daha girecekse Kraliçe Victoria'nın yatak odasının anahtarını bile verebilirdi. ("*Karım*" dedi, diye fısıldadı kalbi, ellerini birbirine kenetlemiş ve gözlerini hülyalı bir şekilde kaldırmıştı. Ancak beyni bir barikat kurmakla meşguldü. Gabriel'in ona zarar vermesini beklemiyordu; daha ziyade, umutsuzca karşılıksız aşkıyla kendine zarar veriyordu.

Ona karşı hislerim. Gerçekten de birinin kocasına ilgi duyması güvenli değildi. Mümkün olduğunca yalnız kalmamaları en iyisiydi).

"Yaşasın!" Mumbars heyecanlandı. "Ne eğlenceli!"

Gabriel herkesin yanından geçip sokağa çıkarken, "Burası coğrafya," diye homurdandı. "*Eğlencenin* bununla hiçbir ilgisi yok."

-

Ne yazık ki kimse bu gerçeği dikkate almadı. Thaumaturjik hazine Dôlylleuad'a sadece yirmi dakikalık bir mesafedeydi ama üç çeyrek kala Gabriel kol saatine bir kez daha baktığında otuz iki dakikadır yürüdüklerini fark etti. Otuz. İki. Yüksek sesli bir "cık" *sesini* bastıramadı.

"Şu çiçekleri incelemek zorunda mısınız?" diye sordu Elodie yol kenarındaki dikenli güllerin üzerine kendinden geçmiş bir şekilde eğilirken. Bu, yerlilerle sohbet etmek için durduktan, en az üç köpeği selamlamak için durduktan, mantıklı insanlar tarafından sadece düz mavi gökyüzü olarak tanımlanabilecek şeyi hayranlıkla seyretmek için durduktan ve hatta bir noktada harebell toplamak için yoldan tamamen uzaklaştıktan sonraydı - "büyülü peri çanları" diyordu, birkaçını saçının köhne demetine sokarken. Sonuç olarak, bir bilim adamından çok bir kurbağaya benziyordu ve Gabriel kızgınlığını sadece kadının saman nezlesi olan herkes için bir tehlike oluşturduğunu hatırlatarak sürdürmeyi başardı. Kadın kesinlikle onun nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Zaman sadece ileriye gitmez, derinlere de gider," diye yanıtladı onu şimdi. "Sadece bir yolda yürümek istemiyorum, onu *deneyimlemek* istiyorum. Bu sizin için coğrafya, Dr. Tarrant."

Sonra ona, kendisini bir anda affetmesini sağlayan neşeli, güneş ışıltılı bir sırtış fırlattı - en azından, uzun otların üzerinde dans eden bir tarlakuşunu izlemek için durduğu bir sonraki ana kadar.

Algernon'un ağır aksak yürümesi ve yolun çamurlu halinden sürekli şikâyet etmesi de işe yaramıyordu. Elodie kuşlara bakarken ve Mumbars haykırırken, " 'Göksel ozan! Gökyüzünün yolcusu! 'Kaygıların bol olduğu dünyayı hor mu görüyorsun? " muhasebeci

Sonbaharı lanetledi ve çamurlu çizmelerini bir tutam otlar ovuşturdu. Elodie güllere yönelirken ve Numbers onun arkasından dikenlerin tatlı dikenliği hakkında nutuk atarken, Algernon kahvaltılarında kalan son çörekten kuru üzüm koparmak için yolun ortasında durdu. Ve Gabriel kendini delirmenin eşiğinde hissettiğinde, *hepsi* dönüp Dôylleuad'a baktı.

"Ne kadar pastoral bir manzara," dedi Elodie, bir gülün kulağının arkasına yerleştirirken hülyalı bir şekilde iç geçirerek.

"Gerçekten de çok güzel," diye onayladı Numbers.

Algernon bir kuru üzümü çamur birikintisine atarken, "Keşke yatağıma geri dönebilseydim," diye homurdandı.

Gabriel zihinsel enerjisini asla pişmanlıklara harcamazdı ama şimdi kendini, başlangıçta planladığı gibi, kimse uyanmadan şafak vakti sıvışmış olmayı hararetle dilerken buldu.

Ve yine de... bunu yapmış olsaydı, rahat bir şekilde uyanmanın nadir deneyimini kaçırmış olacaktı. İlk başta bunun bir rüya olduğunu düşünmüştü, tıpkı geçen yıl sık sık gördüğü gibi; Elodie'nin menekşe kokulu sıcaklığında onunla kucaklaştığı, sonunda yatağının soğuk sabah boşluğuna teslim olmadan önce gözleri kapalı ve kalbi memnuniyetle iç çekerek oyalanmasına neden olan dokunaklı ama sevgili bir rüya. Onun tatlı yüzünü öptüğünü ve belki de daha fazlasını yaptığını hayal etmişti (örneğin, İskoç turba bataklıklarındaki ombrotrofik bitki örtüsü üzerindeki thaumaturjik mineral bozulmasının etkilerinin uzamsal-zamansal örüntü analizini tanımlayan bilimsel bir makaleyi birlikte yazmak gibi)...

Sonra aniden uyanmış ve bunun bir rüya olmadığını fark etmişti.

Karısının, yaşayan bir rüya *olması* dışında. Şimdi ona bakarken, gülümsemesinin cömert kıvrımını, neşeyle parlayan cennet gibi gözlerini ve hatta kaymaktaşı saçlarındaki karışık, kir benekli çiçekleri gördüğünde kaşlarını çatmayı neredeyse unutarak, onun bedensel gerçeklik için fazla ruhani güzel görüldüğünü düşünebildi.

Coğrafyacı olduğu için bu bir sorundu. Tüm varlığı dünyayı sıradan, sistematik, yavan terimlerle yorumlamaya odaklanmıştı.

İhtiyacı olan son şey, hayatındaki birinin, basit bir yolculuk olması gereken şeyi merak dolu bir başıboşluğa dönüştürmesiydi.

Gabriel bu şartlar altında yapabileceği tek bir şey olduğu sonucuna vardı: İflah olmaz kadını geride bırakarak yoluna devam etti. (Algernon bu karara katılmamıştı ve Gabriel turistin adını çoktan unutmuştu). Elodie'nin bu duruma üzülebileceğinden *en ufak bir endişe bile duymuyordu*. Nabzının yükselmesi sadece fiziksel egzersizden kaynaklanıyordu.

Beş hızlı ve verimli dakika içinde, altında thaumaturjik rezervuarın bulunduğu terk edilmiş maden sahasına ulaşmıştı. Elodie ve diğerleri üç dakika sonra içeri girdiklerinde, onu küçük bir ağaçlık tepenin gölgesinde, kırık binaların ve paslanmış ekipmanların kalıntıları arasında durmuş, elindeki thaumometredeki göstergelere ve seviyelere bakarken buldular.

"Ne oldu?" Elodie, saçlarından dökülen yapraklara rağmen anında profesyonelleşerek sordu.

"Hiçbir şey," dedi.

"Yüz ifadene bakılırsa bir şeye benziyor," diye ısrar etti. "Öyle.

Hiçbir şey yok. Hiçbir thaumaturgical enerji sinyali yok."

Kaşlarını çattı. "Bu imkânsız." Eteğinin cebinden kendi thaumometresini çıkarıp değerlerine baktı ve kaşları en az göstergelerin iğneleri kadar kalktı. "Huh. Hiçbir şey yok. Miktar-basınç-hız-hepsi düz. Kuyu kurumuş gibi görünüyor."

"Bir maden kuyusunda değil miyiz?" diye sordu turist, Elodie'nin omzunun üzerinden thaumometreye bakmaya çalışırken. O kadar yakındı ki, nefesi Elodie'nin yüzüne dökülen ince saç tellerini karıştırdı.

Mumbers, Gabriel hatırladı. Akciğer zarı iltihabı olan adam. Gabriel bunun için bir tedavi biliyordu: *Eğer karımdan uzak durmazsan ciğerlerini sökerim*.

Elodie, Mumbers'ın gölgesinden ustalıkla sıyrılarak, "Kuyuda yeraltında sihir yüklü bir su havuzu var," dedi. Güneş ışığı onu bir anda bir sevgili gibi kucakladı, vücudunu yaldızladı. (Gabriel daha önce hiç

Daha önce güneşi kıskanmıyordu, şimdi de kıskanmıyordu elbette; sadece fenomeni not etti). "Bu tür yerlerin çoğu uykuda kalır," diye açıklamaya devam etti, "hava koşulları ya da insan faaliyetleri onları etkilemedikçe, toprak çökmedikçe ya da fey hattı boyunca daha uzakta bir faaliyet olup bir çağlayana neden olmadıkça-"

"Fey çizgisi mi?" Mumbars sordu, kelimeler dilinde yuvarlanıyor ve bakışlarında merak uyandırıyor, sanki içten içe konuyla ilgili bir şiir besteliyordu. Gabriel onu izlerken kendi gözlerinin de kısıldığını fark etti.

"Toprağın altındaki sihir yatakları arasında uzanan hayali bir çizgi," diye açıkladı Elodie. Sesi heyecanlı geliyordu ve Gabriel bunun için onu suçlayamazdı. Genç bir insanın öğrenmeye olan ilgisi öğretmenler için kudret helvası gibiydi.

"Örneğin," diye devam etti, "5-SEQ-Britanya'nın beşinci güneydoğu çeyreği hattı, ki bu rezervuarın üzerinde bulunduğuy hatır- Britanya'nın güneydoğusunda Galler kıyısından başlayıp Londra'ya kadar uzanır ve burada sona erer. Oldukça ağırlıklıdır, yani hat boyunca önemli büyüklükte birçok yatak bulunmaktadır. Bu nadirdir ve onu güçlü bir hat haline getirir. Ancak bu özel yatak, madenciler tarafından seksen yıl önce, kısa bir süreliğine fareye dönüştürüldükten sonra keşfedildi ve şimdiye kadar özellikle aktif olmadı."

"Yani, eğer burası bir havuzsa, büyü suyun içinde mi?" Mumbars cesaret etti. "Yoksa vahşi vahşi gözleri olan güzel bir kadının yaşadığı bir elf mağarası mı?"

Elodie bu tuhaf fikre sevinerek güldü, kendi gözleri de parlıyordu. Gabriel ani bir acıyla irkildi. Meteoroloji istasyonunu kalçasına vurduğunu fark etti. "Sizinle biraz konuşabilir miyim, Dr. Tarrant?" dedi kısık bir sesle.

"Mm hm," diye cevap verdi Elodie ama sonra konuşmaya devam etti, tıpkı - (Gabriel'in beyni melodik bir benzetme yapmaya çalışarak kıvrıldı) gazlı elf suyunun akışına kapılmış bir çakıl taşı gibi. Mumbars'a sabırla, "Hayır, büyü belirli minerallerin içinde, belirli koşullar altında var olur," dedi. "Ayrıntılı bir açıklama için bir jeoloğa sormanız gerekecek, ama size bu minerallerin bazılarının suda veya toprakta çözündüğünü, bazılarının da kayalara gömülü olduğunu söyleyebilirim. İlk bilim adamları dağılımını kalıplarını ve bağlantılarını fark ettiler.

ve bunların haritaları oluşturuldu, dolayısıyla fey çizgileri. Genellikle yer kabuğunda parlak dikişler oluşturdukları için onlara çizgi diyoruz, ancak birkaçı daha çok kıpır kıpır-"

Gabriel inanmayarak, "*Kıpır kıpır,*" diye mırıldandı.

Elodie ona baktı, peri gözleri parlıyordu ve çenesi eğikti; çiçekli ve öpülesiydi ve lanet olsun ki, kadın için şiirsel tanımlamalar bulmaya çalışırken beynini kalıcı olarak yaralamadan önce etrafta bir şeylerin patlamasını diledi. Şiirsel! Sanki devlet üniversitesinde eğitim almış gibi!

"Basit bir kelime dağarcığı insanların kendilerini daha az korkak hissetmelerine yardımcı olur," dedi Elodie kibirli bir ses tonuyla.

Gabriel, kendisi kabul etmese de bu pedagojik teoriyi kabul etmeye hazırdı. Ama onun bu kadar rahat konuşmasının gerçek nedeninin bu olmadığını biliyordu. *Onu* tanıyordu. Hayatındaki diğer her şeyde olduğu gibi derslerine de aynı coşkuyu basitçe, bilinçsizce taşıyordu. Ve açıkça görülüyordu ki, Bay Mumbars ile konuşurken ondan daha rahattı.

Onun yanında hiç rahat değildi.

Bu düşünce kalbine inen bir yumruk gibiydi. Mahcup bir halde topuklarının üzerinde döndü ve maden sahasında kararlı adımlarla ilerledi. Kaçmıyordu. Sadece gitme niyetiyle yola çıktı.

-

ELODIE hayal kırıklığına uğramış ve incinmiş bir halde Gabriel'in geri çekilişine baktı. Ondandır hoşlanmadığını bu kadar belli etmek zorunda mıydı? Ve o da bunu bu kadar önemsemek zorunda mıydı?

Lütfen, diye yalvardı kalbine. *Hissetmeyi bırak.*

Kalbi buna bir gözyaşı sisi göndererek karşılık verdi, dünyayı mutsuzluk içinde boğuluyormuş gibi gümüşü ve belirsiz bir hale getirdi. Ama Elodie insanların önünde asla ağlamazdı (Vezüv Yanardağı'nın patlamasıyla ilgili ders verdiği bir sefer dışında) (ve bir de Bay Durbent kompozisyonunu teslim etmekte geç kaldığını çünkü sevgili büyükannesinin

öldüğünde) (ve öğrencileri ona doğum günü için pasta verdiklerinde) (ve her dönemin sonunda). Bu yüzden öfkeyle gözlerini kırıştırdı, saçındaki çiçekleri çekti ve Gabriel'in peşinden yürüdü. Ne de olsa o gerçekten bir profesyoneldi, Gabriel ne düşünürse düşünsün, yapması gereken bir işi vardı ve uzaktan meteoroloji istasyonuyla kazara onun suratına vuramazdı.

Maden kuyusunu koruyan bir kulübenin asma kilitli çift kapısının önünde duruyordu ve Elodie yanına geldiğinde kapılardan birine tekme attı. Bunun asma kilidi tıkırdatmaktan ve Elodie'nin sinirlerini germekten başka bir etkisi olmadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Hasar yok," dedi Elodie.

Gabriel alaycı bir tavırla, "Ayak parmaklarım hariç," diye cevap verdi. Bir elini saçlarının arasından geçirdi, bir atlasın sayfasını köpek gibi yırtmak gibi vahşi ve öfkeli bir şey yapmanın eşiğinde bir adam gibi görünüyordu.

Elodie soğukkanlı ve işbilir bir tavırla, "Siteyi kastetmiştim," dedi. "Fırtına hasarı yok. İlk raporda Dôlylleuad'a musallat olan büyülu olayları kötü hava koşullarının tetiklediği söyleniyordu ama kanıt nerede? Burada yok ve buraya giden yol boyunca da yok," diye ekledi sivri bir bakışla. Gabriel sessizce karşılık verdi, kendi ifadesi de barikatlıydı. "Büyülu kömür de yok, sivilaşma yok, ağaca dönüşen bina yok," diye devam etti. "Rapor edilen thaumaturjik aktivitenin derecesi göz önüne alındığında, birincil bölgede sonuçlar görmeyi beklerdim. Ama dediğiniz gibi burada *hiçbir şey yok*."

"Aman Tanrım, söylediğim bir şeye katılıyor musun?" Gabriel kuru bir sesle konuştu. "Yine de müziğin çok daha hoş bir sesi olduğunu biliyorum."

Elodie ona gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Barikatta sivri uçlar oluşmuş gibiydi. Ve gözlerinde yanan katran kazanları. "Ne?" diye yankılandı savunmacı bir sesle.

Tekrar gözlerini kırıştırdı, şaşkındı. "Az önce Shakespeare'den alıntı yapmaya mı çalıştın?" Gabriel kızarak, "Saçmalama," diye tersledi.

Profesyonel bir huysuz olan kocasının şiir yazmaya çalıştığını düşününce yerinden fırlayan kalbi, şimdi yankılanan bir gümbürtüyle yere indi. Yüzünü yarı yarıya ondan çevirerek tozlu otlara ve boş binalara baktı. "En küçük bir sihir kıvılcımı bile yok," diye ilan etti.

Gabriel bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve gözlerini şiddetle kısarak baktı. "Hiçbir kırıltı yok."

Sonra tekrar birbirlerine baktılar, kaçınılmaz olarak manyetik kuzeye dönen pusulalar gibi. Elodie gözlerinin acıdan gölgelendiğini hissetti. Gabriel sanki ışık canını yakıyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

"Yine de büyü'nün var olduğunu biliyorum," dedi, sesi etraflarındaki manzara kadar sessiz ve kuru çıkmaya başlamıştı.

"Öyle," diye kabul etti.

Elodie bakışlarını bir kez daha kaçırana kadar konuşmadan bakmaya devam ettiler. Gabriel thaumometresine bakarak kaşlarını çatı.

"Bu okumaya göre yeraltında da bir şey yok," dedi.

Elodie, "Belki de enerji burada hasarı en aza indirecek bir hızda yayılmıştır," diye önerdi. "Aynı zamanda maden yatağını da tüketmiş olabilir, bu da sıfır değerlerimizi açıklar. Ama buranın gerçek bir yer olduğu hissi var..."

"Sahipsiz," dedi Gabriel.

"Bir dodo kadar ölü," dedi aynı anda.

Ve her nasılsa yine birbirlerine bakıyorlardı. Elodie onun deyimsele diliyle ilgili başka bir yorum bekliyordu ama bunun yerine Gabriel'in ağzının kenarındaki eğlenme seğirmesini gördü. Kalbi bir kez daha çarptı. Gabriel hızla arkasını döndü, profili boş gökyüzüne karşı sertti ve Elodie'nin bir ışık oyunundan daha fazlasına tanık olmadığı sonucuna varmasına neden oldu. O anda iç çekmedi ama nefesini oldukça ağır bir şekilde verdi.

"Daha fazla araştırma yapacağım," dedi ve adamın cevap vermesine fırsat vermeden oradan ayrıldı.

Ama bir saat boyunca yabani otları kurcalamak, ölçümler yapmak, Algernon'un can sıkıntısıyla ilgili şikâyetlerini duymazdan gelmek ve maden ekipmanının çeşitli kırık parçaları hakkında soneler yazarken Numbers'ın yollarına çıkması, sonunda onları başladıkları yere geri getirdi: yan yana durmak, birbirlerine bakmamaya çalışmak.

Gabriel, "Bu alan tükenmiş durumda," dedi.

Elodie başını salladı ve kazara bakışlarını Gabriel'in güneşte yaldızlanmış profiliyle aynı hizaya getirdi. "Tüm kanıtlar bunu gösteriyor."

"Hm." Gabriel bir elini saçlarının arasında gezdirdi, bu da tamamen tesadüf eseri Gabriel'in ona bakmasıyla sonuçlandı. "Son krizin nedeni, bir tür -"

"Keşfedilmemiş thaumaturjik yatak," diye koro halinde konuştular. Aralarında bir heyecan parıladı. Elodie, heyecanla öne atılıp Gabriel'e sarılmamak için topuklarını yere vursa da sırtmasını engelleyemedi. O da aynı derecede heyecanlı görünüyordu; ağzı açık, kaşları çatıktı.

"Hesaplamalarım dünkü enerji patlamasının yörüngesini buranın altı yüz metre batısına yerleştirdi," dedi gözlerini kısarak o yöne doğru bakarak. Arazi hafifçe kabarmış, yemyeşil sonbahar örtüsü güneş ışığında yanıyor gibi görünen bir meşe ormanı ile kaplanmıştı. Gabriel dikkatle bakarken kaşlarını çattı ve Elodie onun ağaçları değil, açılı ve inçleri gördüğünü anladı. "Batıya doğru ilerlemeyi ve o yönde thaumaturjik rezonans yakalayıp yakalayamayacağımıza bakmayı öneriyorum."

"İyi plan," diye kabul etti Elodie. Durakladı ve utangaç bir tavırla bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Umarım ayağın hâlâ ağrıyamıyordur."

Gabriel sanki kadın ona hakaret etmiş gibi kaskatı kesildi. "Sorun değil," diye mırıldandı ve başka bir konuşma yapmadan uzaklaştı. Elodie bu kez iç çekti. Sonra aceleyle onun peşinden gitti, çünkü başka ne yapabilirdi ki?

Bir dakika sonra diğer iki adamın varlığını hatırladı, çünkü Algernon hem ona hem de Gabriel'e yavaşlamaları için yalvarmıştı. Ama Gabriel thaumometresine odaklanmıştı ve Elodie yeni, haritası çıkarılmamış thaumaturjik malzeme hazinesi beklentisiyle o kadar enerjik hissediyordu ki, tepesinde sessizce hışırdayan yaprakların akkor halindeki ihtişamına bir kez bile bakmadı ya da aşağıdaki gölgelerin hangi peri eğlencelerini saklıyor olabileceğini hayal etmedi.

Tepenin zirvesindeki ormandan çıktıklarında, batıda denize ve doğuda Britanya'ya doğru uzanan geniş bir kırsal alan manzarasıyla karşılaştılar; bal rengi çalılıkların arasına ve nehir kenarına sıkışmış köyler ve çiftlik evleri, açılmamış hayaller gibi bacalarından yükselen dumanlar.

Ama Elodie ve Gabriel bunların hiçbirini görmedi. Durdular, aralarında bir sessizlik şoku geçti.

Otuz metre kadar ileride bir monolit vardı. Altı metre boyunda, üzerine yoğun bir şekilde semboller kazınmış olan bu taş antiklik, kutsallık ve tehlike hissi uyandırıyor; sonuncusu daha çok eğildiği açıdan kaynaklanıyordu ve karşısında eğilmiş, tamamen devrilmesini engellemeye çalışan bir insan figürü vardı.

Elodie ve Gabriel aynı tonda yorgun bir hayal kırıklığıyla nefes verdiler.

Algernon arkalarından gelirken, "Bakın," dedi. "Doktor'u bulduk. Jackson."

"O kayayı nasıl tutuyor?" Mumbers hayretle sordu. "Sanki-"

"Sihir," dedi herkes.

O anda yaşlı profesör onların geldiğini fark etti. Büyük yuvarlak gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak onlara baktı, yüzünü buruşturdu, monoliti desteklemek için harcadığı çabadan dolayı yüzü mosmordu.

"Merhaba!" Mumbers el sallayarak seslendi.

Dr. Jackson el salladı...

"Aaahhh!" diye bağırdı.

THUD.

"Lanet olsun!" Gabriel ve Elodie hep bir ağızdan küfrettiler ve düşen taştan mavi dumanlar yükselirken bile koşmaya başladılar.

ONUNCU BÖLÜM

Thaumaturjik olarak dinamik bir manzara doğrusal olmayan bir sistemdir. Başka bir deyişle, her yöne doğru *patlamaya* meyillidir.

Blazing Trails, W.H. Jackson

"MERHABA, siz Tappets's i n i z , değil mi?" Profesör Jackson ona yardım ederken merakla onlara baktı.

Kayanın düşmesiyle kendini attığı ıslak çimenlerin üzerinde. "Şu garip evliliği olanlar mı?"

"Kulağa doğru gibi geliyor," diye mırıldandı Elodie nefesinin altında. Gabriel'le ilişkisi hakkındaki dedikoduların Britanya'nın sınırlarına kadar ulaşmış olması, akademinin doğası düşünüldüğünde onu şaşırtmamıştı. Ama cevabını hızlı ve profesyonel bir şekilde verdi. "Tarrant, efendim. Acil müdahale ekibi. İyi misiniz?"

"Sanırım sandviçi cebimde ezdim," dedi yaşlı profesör, tüvit ceketini sıvazlayarak (ve böylece aslında düşüşten kurtulmuş olan söz konusu cebindeki sandviçi ezerek). "Lanet olsun, o da tavuktu."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı, beyaz saç bulutu dalgalandı ve tökezlemesine neden oldu. "Biraz sersem *gibiyim*. Ama iki gündür bir fincan çay bile içmedim, yani bu beklenen bir şey." Sanki denge duygusunu geliştirecekmiş gibi bir gözünü ovuşturdu; parmağını, camları olmadığı anlaşılan gözlüklerinin çerçevesinin içinden geçirerek bu işi yapmaya çalıştı. Sonra, etraflarında sürüklenen şeffaf mavimsi dumanın ani ve gecikmiş farkındalığıyla yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bu iyi olamaz."

"Ne oldu?" Gabriel, adama sertçe kaşlarını çatarken kollarını kavuşturarak sordu.

"Benim hatam değildi," diye yanıtladı Jackson, açıkça ve tartışmasız bir şekilde kendi hatası olan bir belaya yakalanmış yaramaz bir çocuğun tüm hızı ve hararetiyle. "Ben sadece kayaya baktım."

Gabriel kuşkuyla, "Sadece baktım," diye tekrarladı.

Profesör omuz silkti. "Belki bir miktar dürtme olmuştur. Ama yüzeyindeki oymalar çok büyüleyici. Ayrıca bunun thaumaturjik bir nesne olduğunu nereden bilebilirdim ki? Öyle kokmuyor." Cebinden yassılaştırmış sandviçi çıkardı, üzerindeki tiftiklere bakarak yüzünü buruşturdu, sonra büyük bir ısırtık aldı.

Elodie acil müdahale setini yere bıraktı ve toru daha yakından incelemek için çömeldi. "Bu gravürler gerçekten büyüleyici," dedi ve görsel olarak izlerini sürerken başını eğdi.

"Rünler mi?" Gabriel, Jackson'a bakmayı kesmeden sordu.

"Hayır, daireler ve spiraller, Newgrange mezarındakilere oldukça benziyor."

Gabriel o zaman yüz ifadesini aydınlatan bir ilgiyle baktı. Newgrange tüm İrlanda'daki en büyük thaumaturjik maden yatağının bulunduğu yerdin ve adanın genel olarak ne kadar büyüldü olduğu düşünülürse, bu gerçekten de bir şey ifade ediyordu. Elodie ona sırtarak baktı. Karşılıklı bakışları *yeni bir hazine* olduğunu söylüyordu. (Ayrıca, *Tanrım, seni öpmek istiyorum*, ama her biri bunu diğetine göz yorgunluğu olarak tercüme etti).

Mumbers ve Algernon olay yerine vardıklarında bir soluk sesi duyuldu. Elodie hangisinin soluğunun kesildiğini anlayamadı -Algernon soluk thaumaturjik duman karşısında dehşete kapılmıştı, ya da Mumbers heyecanlanmıştı.

"Antik pagan tasarımları!" diye haykırdı ikincisi. "Bir resmini çekmeliyim!" Ceketinin cebinden bir eskiz defteri çıkardı ve Algernon'a uzattı. "Beni kayanın yanına çiziz misin? Ve Bayan Tarrant, yanımda durun!"

"*Bayan Tarrant*," diye homurdandı Gabriel, sanki Mumbers'a bir boks maçında meydan okumayı planlıyormuş gibi takımını çıkarıp kollarını daha da yukarı iterek.

"Aslında bu tasarımların çok da eski olduğunu sanmıyorum," dedi Elodie, parmağını taşın yüzeyinde gezdirirken heyecanlı sırtışı azaldı. "Bu taşlar

girintiler keskin kenarlı, aşınmamış, bu da yakın zamanda yapıldıklarını gösteriyor. Ayrıca kayanın üzerinde hiç liken yok."

Profesör Jackson bir lokma ekmek ve tavuğun arasından, "Topuz," dedi. Herkes şaşkınlıkla ona baktı. "Şeytan Topuzu," diye açıkladı sandviçini monolite doğru sallayarak. "Yerlilere göre Arawn'ın Nos Calan Gaeaf'teki Annwn'dan çıktığı bir geçidi işaret ediyor."

"Yeraltı dünyasının Galli kralı!" Mumbars haykırdı, sanki Arawn'ın her an ortaya çıkıp ruhunu almasını bekliyormuş gibi gözleri büyüdü (bu gerçekten de neşeli bir sansagger olurdu!).

"Folklor genellikle thaumaturjik faaliyetlerle ilgili yerel bilgileri aktarır ve insanların uzak durması için bir uyarı görevi görür," diye homurdandı Gabriel, açıkça üç adamın bu uyarıyı dikkate almasını diliyordu.

"Bunun bir uyarı olduğundan şüpheliyim," diye savundu Profesör Jackson, "hancı Bay Parry'nin beni bir şilin karşılığında Arawn'ın doğaüstü tazılarından birini görme ve okşama şansı ile birlikte bir gezi turuna çıkarmayı teklif ettiğini düşünürsek."

Elodie, monolitin devrildiği çukurun üzerine eğilirken, "Toprağın kendisinde thaumaturjik materyal izi yok," dedi. "Ve bu solucan popülasyonu sağlıklı ve normal görünüyor. Burada gördüğümüz thaumaturjik enerjinin başka bir kaynaktan taşıdığını ve kayanın da bunu emdiğini tahmin ediyorum. Aslında, sanırım-oops!" Aceleyle doğruldu ve saçında cızırdayan bir büyü teline vurdu.

"Thaumaturjik basınç artıyor," dedi Gabriel, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi bir sesle -gerçi meslekleri düşünüldüğünde belki de öyle değil, başka, sıkıcı bir konudan bahsediyordu. Thaumometresine bakarak kaşlarını çatı. "Taşma olsun ya da olmasın, bu güçlü bir enerji ve granitin bunu uzun süre tutabileceğini sanmıyorum. Bu değerlere bakılırsa, her an delici bir geçirme olabilir."

"Bir perfor-ne?" Mumbars ihtiyatla sordu.

"Patlamak üzere," diye açıkladı Elodie, ellerini yumruk yaptıktan sonra göstermek için açtı.

"Hepimiz öleceğiz!" Algernon feryat etti.

"Saçmalık," diye alay etti Profesör Jackson. "Tamamen güvendesiniz, bana güvenin."

Çatlak!

Monolitte bir yarık açıldı ve içinden mavi kıvılcımlar fışkırdı. Herkes eğildi.

"Aaahhhh!" Profesör Jackson haykırdı, sandviçi kendiliğinden büyük beyaz bir tavuğa dönüşürken havaya fırlattı. Kuş çılgınca kanat çırpı, ciyakladı ve yüzünü gagaladı, sonra yere düştü ve Profesör etoburluğunun kelimenin tam anlamıyla onu ısırarak için geri gelmesinin şokuyla sallanırken kaçtı.

"Aaahhhh!" Algernon çığlık attı, çünkü o Algernon'du.

"Diyorum ki, çok eğlenceli!" Mumbars alındaki bir kesikten kan damlarken haykırdı.

Monolitin etrafındaki hava titreşen gümüş bir ışıltıyla parlamaya başladı. Elodie ve Gabriel ona doğru yaklaştılar.

Gabriel, "Ucu mavi," diye belirtti. "Oradan boşalacak."

Elodie sıırttı. "Fallik imgelere dikkat çekmem bir hanımefendiye yakışır mı?"

"Evet."

"Nereyi gösteriyor?"

Gözlerini kısarak ufka baktılar. "Aberystwyth," dedi Gabriel.

"Aman Tanrım!" Profesör Jackson haykırdı. "Üniversite kütüphanesinde büyüyle vurulduğunda kargaşaya neden olacak ortaçağ kitapları var!"

Elodie topuğunun üzerinde dönerek diğerlerine acilen işaret etti. "Onu çevirmek zorundayız! Patlamadan önce acele edin!"

Mumbars gülerek, "Bu kocaman bir kaya," dedi. "Onu asla kaldıramayacağız."

Profesör Jackson, "Büyü göreceli yoğunluğunu aşındırdı," dedi. "Bir tüy kadar hafif."

Monolitin yanına dizildiler ve kollarını etrafına dolayarak onu bel hizasına kadar çektiler.

"L a n e t olsun," diye inledi Algernon. "Tüy k a d a r hafif dediğini sanmıştım. "

Profesör Jackson, "Mamut kartal tüyünü kastetmişim," dedi.

"Hanımefendi bu işin bir parçası olmamalı," diye asilce konuştu Numbers. "Yaralanabilir."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Elodie. Gabriel'e baktı. "Hangi yöne?"

"Batıya," diye önerdi. "Denize doğru gönder."

Garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek monolitin yönünü değiştirdiler ama görünmez bir güç çabalarına karşı koydu.

Elodie, "Fey çizgisine uyum sağlamaya çalışıyor," diye fark etti.

"Ah, az önce bastığın benim ayağımdı!" Numbers haykırdı.

"Öyle miydi? Özür dilerim," dedi Gabriel, sesi kayanın kendisi kadar sertti.

"Boş ver ayakları!" Profesör Jackson bağırdı. "Üniversitenin *Malleus Mephitidae*'nin orijinal cildi patlarsa kimse ayaklarını umursamaz!"

"*Kokuşmuş Porsukların Çekici* mi?" Elodie şaşkınlıkla tercüme etti.

"Kesinlikle!"

"Daha fazla dayanamayacağım," diye nefes nefese kaldı Algernon.

"Beni düşün, zatülcenpten daha yeni kurtuldum!" Numbers ona söyledi. "Ölümlülük, isteksiz bir uyku gibi üzerimde ağırlaşıyor. "

"Batıya dönmeye devam et," diye homurdandı Gabriel.

"Peki çekiç porsuklarda mı, yoksa...?" "Batı!"

"Ah! Yine ayağıma bastın!" "Taş ağırlaşıyor!"

"Sakın düşürme!"

"İnsanların porsuklara çekiçle vurmasını beklemiyorlardır herhalde? Bu-"
ÇAT!

Birdenbire hava paramparça olmuş gibiydi. Elodie kendini geriye doğru uçarken buldu. Yere çarptı, acı onu şok etti. Bir saniye sonra Gabriel vücudunun üzerindeydi ve kılıç parçaları onu koruyordu.

Renkli büyü yağdı. Rüzgâr acı içinde çılgılık attı. Yer büküldü. Tüm varoluş kendini bir arada tutmak için gerildi.

Ve sonra, aniden-sessiz.

Elodie başını kaldırıp Gabriel'e baktı. Dökülen saçlarının ardındaki gözleri o kadar karanlıktı ki, sihir onların derinliklerinde bin yıl boyunca kendini kaybedebilirdi. Nefesi neredeyse hiç çıkmıyordu. Elodie, yıllar önce Gabriel'le beklenmedik bir şekilde dersler arasında yürüyüp haritacılık gündemlerini tartışırken hissettiği heyecanın aynısını hissetti. Bodleian'da onun karşısında oturup, günün sonunda kütüphaneciler onları dışarı çıkarana kadar sessizce Eratosthenes'in öğretilerini incelediği zamanki gibi rahatladığını da hissetti. Ve bu çok güzeldi, çok güzeldi, tıpkı onun parmağına altın bir yüzük takmasını izlerken küçük, sessiz bir kilisede ışığın ve gölgenin yavaşça süzülmesi gibi.

Gabriel boğuk bir sesle, "İnanılmaz," dedi.

"İnanılmaz," diye onayladı, bu kelime bir iç çekişten fazlası değildi.

"Öznel simya dönüşümü oldukça spesifikti." "Ve voltaj!" diye ekledi.

"Nispeten küçük bir güçten lode!"

Ayağa fırladılar, o kadar belirgin bir akademik hevesle etrafa bakıyorlardı ki, ikisi de kollarının birbirine değdiğini fark etmedi, elleri birbirine sürtünmekten çok, başka koşullar altında neredeyse dayanılmaz derecede heyecan verici olacak bir şekilde birbirine karışıyordu.

Dünya gözyaşı dolu bir göz gibi parlıyordu. Monolit yanıyordu, mavi alevler uzunluğu boyunca dans ediyordu. Ucundan gümüş parlaklığında bir enerji ışını çıktı ve neredeyse bir mil ötedeki bir tarlaya çarpana kadar büyük, yarı saydam bir yol gibi tepenin zirvesinden aşağı doğru açtı.

"Yoğun," diye nefes aldı Elodie.

"En az yedi bin büyü olmalı," dedi Gabriel. Etrafına bakındı. "Thaumometrem nerede?"

"İşte orada." Elodie birkaç metre ötedeki çimenlerin arasında fokurdayan bakır ve cam havuzunu işaret etti. Sonra coğrafyanın insan unsurunu geç de olsa hatırlayınca midesi bulandı. "Herkes iyi mi?"

"Nggh," diye cevap verdi Profesör Jackson, sırtüstü yattığı yerden, gözlükleri yamuk.

"Eve gitmek istiyorum!" Algernon yere tutunarak uludu. Numbers şaşkınlıkla daha önce şapkası olan buğday parçasına baktı.

"Beklediğim kadar uzağa ulaşmadı," diye mırıldandı Gabriel, thaumaturjik enerji ışınına kaşlarını çatarak. Altındaki çitler parçalanıyor ve kır çiçekleri parlak toza dönüşüyordu. Kuşlar tüylü çığlıklar gibi havalanıyor, havayı kısa süreliğine tutuşturan büyüü takip ediyorlardı. Işının toprakla buluştuğu yerde, sanki orada bir küp thaumaturjik altın yatıyormuş gibi gökkuşağı parçaları dönüyordu.

"Tüm bu enerji bir *yerden* geliyor olmalı," dedi Elodie. "Belki de kaynak o alandadır."

"Ne yapacağız şimdi biz?" Profesör Jackson kendini yerden kaldırırken sordu, gözlükleri bir kulağından sallanıyordu. "Kelime oyunumu mazur görün, ha ha."

Elodie ona sıırıttı. "Aşağı inip bir göz atacağım," dedi. Çantasına dönerek, pusula ve mezura gibi çeşitli acil durum aletlerini içeren bir yardımcı kemer çıkardı ve beline sarmaya başladı.

"Ben de gelebilir miyim?" Numbers hevesle sordu.

"Hayır," dedi Gabriel. Kendi çantasından kısa bir teleskop çıkardı ve elinde tarttı. Yüzü buruşan Numbers geri çekildi.

"Bay Jennings'e köye kadar yardım eder misiniz?" Elodie adama dikkati dağılmış bir şekilde gülümseyerek sordu. "Güvenliğiniz için Profesör Jackson size eşlik edecek."

Profesör, adının söylenmesi üzerine, başka bir sandviç bulmak için ceketinin ceplerini karıştırırken başını kaldırdı. "Ne? Ne?"

"Bu adamları Dôylleuad'a geri götür," diye emretti Elodie, bir yandan da taşınabilir hava istasyonundaki göstergeleri kontrol edip cihazı eteğinin cebine soktu.

Gabriel teleskopu bir bacağının baldırına bağlarken, "İçişleri Bakanlığı'na telgraf çekerek durumu bildirin," diye ekledi. "Yardıma ihtiyacımız olacak."

"Lütfen kitlerimizi de yanınıza alın," dedi Elodie. "Fazladan yük taşımak istemiyorum."

"Ve muhtemelen Aberystwyth'i uyarmalısınız," dedi Gabriel, "hat boyunca dökölme ihtimaline karşı."

"Ve Dôylleuad halkının güvende olduğundan emin olun." "Ve en önemlisi, *artık hiçbir şeyi kurcalama.*"

"Doğru." Yaşlı profesör, kendisine anlatılanların yarısını bile anlamadığını belli eden bir şekilde başını salladı. "Bisikletimi kullanmak ister misiniz?"

Elodie sol botunun içine bir dowsing çubuğu sıkıştırarak doğruldu. "Teşekkür ederim ama kestirme bir yol biliyorum." Gabriel'e yan yan sırttı. Uzun, koyu renk paltosunu giymiş ve bir haritayı iç cebine yerleştiriyordu ama Elodie'nin dikkatini çekmiş gibiydi; soğukkanlı, kayıtsız bir profesyonellikle başını kaldırdı. Yine de gözlerinde Elodie'nin parıltı karşıtı olarak tanımlayabileceği bir şey vardı: Heyecan o kadar ağırbaşlı, o kadar vakurdu ki, en koyu siyahtı, herhangi bir parıltıdan daha yoğunlu. Sırttı.

"Hazır mısın?"

"Hazırım," dedi.

Yüzlerini kuzeybatıya döndüler. Yanan monolitin kobalt alevleri onları büyülu bir parıltıyla aydınlatıyordu. Esinti saçlarını karıştırdı. Hep birlikte, her biri sol kulağının etrafına demir ve altın kanca taktı. Hep birlikte kahramanca bir görüntü sergiliyorlardı, tam bir etki için sadece pelerinlerinin dramatik dalgalanması eksikti.

Elodie, kendisini duyabilmesi için başını biraz Gabriel'e doğru eğerek, "Botheration," diye fısıldadı. "Eğer hayatta kalamazsak, biri benim iç çamaşırı yığınımı handa bulacak."

Güldü.

Güldü.

Belki de sadece rüzgârın etkisiydi, çünkü sonraki yarım saniye içinde yüzü yine taş kesilmişti. Ancak Elodie'nin kalbi için tam tersi söylenebilirdi, bir yaz fırtınasından daha çılğınca çırpınmaya başladı.

"Dikkatli olun!" Algernon bembeyaz suratıyla yere uzandığı yerden güçsüzce seslendi.

Elodie ona ışıltılı bir gülümseme verdi. Felaket arkasında yanıyor, felaket önünde öfkeleniyordu ama bildiği tek şey keyifti. Gabriel gülmüştü (muhtemelen)

(muhtemelen hayır) (ama gerçekten olmuş gibi davranacaktı). "Bizim için endişelenme," dedi Algernon'a neşeyle. "Bu bizim işimiz. Tamamen güvende olacağız."

"Öyle olsa iyi olur!" diye cevap verdi genç muhasebeci. "Cesetlerinizi Oxford'a geri götürmek bir servete mal olacak!"

"Gidelim," dedi Gabriel. Sonra başka bir şey söylemeden koşmaya başladı.

"Sonra görüşürüz!" Elodie diğerlerine el salladı. Ve onlar ağzı açık bakarken, Gabriel'i tepenin kenarından gümüş damarlı bir gökyüzüne doğru takip ederek onlardan hızla uzaklaştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bir thaumaturjik coğrafyacının matematik,
analitik ve deli gibi koşma konusunda yetenekli
olması gerekir.

Blazing Trails, W.H. Jackson

W ELODIE çocukken coğrafyanın insanoğlunun bildiğı en sıkıcı ders olduğunu düşünürdü. Dünyanın dört bir yanında durmadan Ebeveynleriyle birlikte kırsalda, diğerk çocukların arkadaşlığının eksikliğini telafi etmek için çeşitli yardımcılarının nezaketine bağımlı olarak, eğlenceyi doğanın ihtişamında aramış, uzun çimlere uzanarak, minik kanatlı böcekler üzerinde mucize kıvılcımları gibi uçuşurken hayal kurarak saatler geçirmiş... orman gölgelerini karıştırmış... mücevherlerden daha güzel taşlar ve kolyeler ördüğü kır çiçekleri toplamış. Ancak hayatındaki yetişkinler ne zaman işlerinden başlarını kaldırıp onu geç de olsa hatırlasalar, çimen kokulu hayalleri toprağın özellikleri üzerine derslere dönüştürdüler, çiçekleri bileşenlerini açıklamak için parçalara ayırdılar ve doğanın büyüsunü bir dizi sayıya, tabloya ve o uyanık kalmak için mücadele ederken akşam yemeğı partilerindeki uzun, kasvetli konuşmalara indirgediler. Hayatının ilk on yılında coğrafya eşittir bıkkınlıktı.

Ve sonra ona nasıl uçulacağını öğrettiler.

-

Tepedeki monolitten aşağıdaki tarlaya doğru akan thaumaturjik gücün PARILTILI İŞİNİ, Elodie'nin ayaklarının altında, çayırların yukarısında, yere doğru istikrarlı bir şekilde açıyla ilerlerken şarkı söylüyordu. Bu enerjinin, rüzgârın ve neşenin sesiydi. Her adımında onunla birlikte çınlayan coşkulu bir sihirdi bu. Daha küçük bir kızken bu tür thaumaturjik ışınların yoğunluğunu nasıl değerlendireceğini, yoğunluklarını nasıl hesaplayacağını ve

Parlak yarı saydamlıklarına rağmen ağırlığını taşıyacak kadar güvenli olup olmadıklarına dair mantıklı bir yargıya vardı. Tepenin kenarından koşarken bile beyninin içinde hesaplamalar zahmetsizce hızla devam ediyordu. Ama tüm sağduyudan yoksun ruhu sadece yükseliyordu.

Hava ona doğru vınladı ve kollarını açtı, avuç içleri serin havayı almak için öne dönüktü, saçları arkasında uçuşuyor, eteği dalgalanıyordu. Toprak, yeşil ve altından oluşan bir rüya gibi bulanıklaştı. Gözlerini kapattı ve hayat saf özgürlüğe dönüştü, içindeki karanlığın içinden ışıkla parladı. Kalbi sanki büyülenmiş gökyüzü için yeni bir güneş olacakmış gibi genişliyordu. Her an yanlışı bir adım atıp ölümüne yuvarlanabilirdi ama Elodie korkacak bir şey bulamıyordu. Sihirden çok, saf tutkuyla koşuyormuş gibi hissediyordu.

Sadece dört ya da beş saniye sonra -düşünürseniz hiç de zaman sayılmazdı ve bu *yüzden tamamen* umursamaz değildi- gözlerini bir kez daha açtı ve Gabriell'in çoktan yerde durduğunu, kollarını kavuşturmuş ve kızgın kaşlarını her zamanki yerinde çatmış bir şekilde ona baktığını gördü. Elodie onun beyninde dönüp duran güvenlik kurallarını hayal edebiliyordu. Sırıtarak ona el salladı. Adam duyamayacak kadar uzakta olmasına rağmen, onun huysuz bir "hm" ile karşılık verdiğini biliyordu.

Işın daha dik bir açı yapmaya başladı, enerjisi azaldıkça dalgalanıyordu. Altındaki alan eski, dökülmüş yapraklarla paslanmış ve son derece sağlam görünüyordu. Yerçekimi acımasızca boğazını temizledi ve Elodie'nin beyni dikkatli, mantıklı olması ve inişini yavaşlatması için acil talimatlar vermeye başladı.

Woo-hoo! diye cevap verdi ruhu, onu daha da hızlı gitmeye teşvik ederek. Yerçekiminden kaçmak için. Fizik kurallarına mutlak bir küstahlıkla meydan okumak ve fark etmemelerini ummak. Ne de olsa yıllarca böyle davrandıktan sonra hâlâ hayattaydı ve bundan daha mantıklı bir argüman bulamazdınız.

(Elodie orada burada biraz felsefe okumuştı, ama düşünce yasaları onun için diğer insanlar için Yeni Yıl kararları neyse oydu: *tüm bilgelikleri ve değerleriyle onaylanmış!* Sonra da anında unutulmuş).

Gabriel o kadar yoğun bir ifadeyle onu bekliyordu ki, Elodie her adımının final notu için değerlendirildiğinden şüphelendi. *Değil*

Umarım kelimenin *tam* anlamıyla *sondur*, diye mırıldandı beyni. Güldü.
Ve yol çözüldü.

-

UZMAN BİR BİLİM İNSANI OLARAK Gabriel'in kesin olarak bildiği bir şey vardı: Her zaman öğrenecek yeni bir şey vardı. Yeni teknikler, yeni teoriler... ve nefes kesici dehşetin yeni seviyeleri. Elodie'nin *gözleri kapalı bir şekilde* parçalanmış sihirli ışın boyunca koşmasını izlerken, Gabriel korku konusunda tam bir lisans dersi deneyimi yaşadı.

Bununla "düşmesi halinde hazırlaması gereken zaman alıcı kaza raporundan duyduğu korkuyu" kastediyordu, başka bir şey değil.

Vücudu, sihir boyunca geri koşmak ve onu yakalamak, onu kucağında güvende tutmak (ve ona ihtiyatlı olmanın önemi hakkında sert bir şekilde ders vermek) için karşı konulmaz bir içgüdüyle yanıyordu, ama bu imkansızdı. Ona ulaşamazdı. Sadece izleyebilirdi, kollarını kalp atışlarının acısına karşı sımsıkı kavuşturmuş, beyni çaresizliğini haykırıyordu.

Sonunda, ~~sanıyer~~ sonra, Tanrı'ya şükür gözlerini açtı. Sonra şaşkın kadın sırtıttı ve sanki az önce o kadar pervasız, o kadar dikkatsiz, o kadar *aptalca* bir şey yapmamış gibi el salladı ki Gabriel'in vücudundaki her hücre ve etrafındaki dünyadaki her atom, tehlikenin büyüklüğünden paramparça olacaktı gibi hissetti. Ve eğer parçalanırsa, bu iyi olurdu. O büyüden düşüp ölürse var olamazdı. Onsuz bir dünyayı hayal etmeye bile dayanamazdı.

Beynindeki histerik haykırımlar sakinleşmeye başladığında bile nefesi boğazında yüksek sesle sendeledi; *hm*, kaba ve keskin gibi geliyordu. Elodie şimdi yere daha da yaklaşıyordu, güvenliğe daha da yaklaşmıştı.

Sonra, bir anda, bir adımla diğeri arasında, thaumaturjik ışın onun altında, yerden üç metre yükseklikte parçalandı. Gabriel'in kalbi durdu. Ama Elodie kendi önlenemez kadınsı büyüyle hareket etmeye devam etti, zahmetsiz bir takla atarak devrildi. Ay rengi saçlarından çiçekler döküldü. Dantel, eteğinin altından kışkırtıcı bir göz kırpma gibi parladı.

Dik bir şekilde yere indi, botları toprakta bir gümbürtü çıkardı ve bu gümbürtü kalbinin yeniden ritme girmesiyle yankılandı.

"Çok eğlenceliydi," dedi, öylesine neşeyle gülümsüyordu ki Gabriel onun hâlâ zihninin içinde güneş ışığıyla koştığunu biliyordu. Bu neredeyse onun dengesini bozacak, önünde diz çökmesine neden olacaktı ama kaşlarını çatarak kendini sabit tuttu. Nabzı ise çırpınan bir enkaz gibiydi.

"Sen-"

"Dzeltilemez," diye sözünü kayıtsızca kesti. "Sorumsuz."

"Rakipsiz," diye düzeltti onu, sonra gözlerini kaçırdı. Sanki Elodie'nin nefesi kesilmiş gibi küçük bir fırtına duyduğunu sandı ama hiçbir şey onu Elodie'ye bakmaya teşvik edemezdi, yoksa söylediği szn Elodie'nin yüzündeki ifadeye ne yaptığını görecekti. Ve açıkçası, ağlamaktan, bağırmaktan ya da *kanlı gözleriniz kapalıyken* gökyüzünde sihirle koşmanın sizi seven insanların sağlığını neden tehlikeye attığına dair kapsamlı bir açıklama yapmaktan korkuyordu.

Sevilmedim. Hayranlık duyulan. Bir meslektaş olarak saygı duyulan.

Kendilerini içinde buldukları alana kaşlarını çatarak baktı.

Zemin nemliydi ve bir haftadır süren fırtınalar yüzünden rmşt. Thaumaturjik ıının parçaları kırık gökkuşakları gibi havayı kirletiyordu ama hızla soluyor, büyünün ardında sadece yırtık çitlerden ve sökülmüş imenlerden oluşan bir harabe bırakıyordu. eyrek mil ötede tek başına bir çiftlik evi duruyor, bacasından sakın sakın beyaz dumanlar yükseliyordu. Her şey sakın görünüyordu, sanki büyünün şoku kısa, parlak bir rzgardan daha kötü değilmiş gibi. Sabah güneş i sarımtırak yaprakları yakıp Elodie'nin saçlarını hafifçe altın rengine döndürürken Gabriel yine ona baktığını fark etti.

"Thaumaturgic hazinesinden bir iz var mı?" diye sordu. "Hemen değil."

"Buralarda bir yerde olmalı." evredeki kırlara baktı, şüphesiz ağaçları ve çamur birikintileri hakkında romantik sıfatlar biriktiriyordu - ve alışkanlığı olduğu gibi dudağını ısırmasa da, kulağının arkasına, neredeyse hiç ilgi ekiei olmayan bir kıvrım sıkıştırdı. Gabriel'in kalbi onu izlerken yeniden çarpmaya başladı. Tansiyonu hakkında endişelenmeye başladı ve sabahları aldığı ilaçları azaltmak için özel bir not aldı.

Hayır, bu sabah kahve içmemişti, değil mi? *Çünkü lanet olası karısıyla yataktaydı.*

"Can sıkıcı," diye homurdandı kendi kendine, içindeki başka şeyler çırpınmaya başlarken bile. Elodie duydu ve ona kırgın bir bakış fırlattı ve Gabriel bir an için kızaracağından korktu. "Seni kastetmiyorum," dedi aceleyle, beyni düşüncelerinin düzenli yığını hızla gözden geçiriyor, makul bir açıklama bulmak için onları bir oraya bir buraya savuruyordu. "Böyle bir muammayla uğraşmıyor olmamız can sıkıcı."

Zihinsel melekelerini çalıştırmak için iyi bir bilmecedan daha iyi bir şey sevmeyen iki insan hakkında söylenebilecek en saçma şeydi bu. Gabriel kendinden öğrenerek arkasını döndü ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. Alan gerçekten de çok sessizdi. Ürkütücü bir sessizlik. Hiçbir kuş ötmüyor, hiçbir esinti kıpırdamıyordu. Sanki dünya bir sırtışın ardında nefesini tutmuş, ona bir eşek şakası yapmaya hazırlanıyordu.

Sonra Elodie iç çekti. Bu öylesine kendinden geçmiş bir sesteki ki Gabriel ona bakmaktan kendini alamadı. Ellerini kavuşturmuş, yüzü coşkulu bir ifadeyle yukarı kalkmış, sanki ruhunu besliyormuş gibi ürkütücülüğü içine çekerek duruyordu. Gabriel şaşkınlıkla ona baktı, sanki böyle yapmak ona bu asi kadın hakkında daha iyi bir bakış açısı kazandıracakmış gibi başını yana eğdi.

Birbirine bağlı parmakları, çizik çizik görünen kahverengi hırkanın kollarında yarı yarıya gizlenmişti. İnce, dalgalanan bir tutam saç kirpiklerine takılmıştı. Genç görünüyordu ama Gabriel onun içindeki gücü kavrayamıyordu bile -kendini hiç düşünmeden sıcak hava balonlarından atıp evlenen ve inkar edilemez derecede zeki olduğu için (ve üniversite rektörünün zorlamasıyla) onu öğrenci olarak kabul etmelerine rağmen profesör olma düşüncesinden dehşete kapılan coğrafya okulunun huysuz yaşlı adamlarının arasında dimdik duran bu kadın. Eğer bir erkek olsaydı, sırtlarını sıvazlayarak ve en iyi pipo tütünü hakkında tavsiyelerde bulunarak onu hoş karşılayacaklardı. Ama *bir kadının* kendilerine eşit olması çekilmez bir şey olarak görülüyordu.

Aslında, aynı fakültenin bir üyesi olarak Gabriel, Elodie'nin hepsinden üstün olduğuna inanıyordu. Kesinlikle ondan çok daha fazla güce sahipti.

Oh, onu ayaklarından kaldırıp omzunun üzerinden atabilirdi (*kendine not*, beyni araya girdi: *bunu gerçekleştirmeye çalış*), ama asla onun ruhunun gücüyle boy ölçüşemezdi. Nasıl oluyor da her zaman bu kadar çok duygu hissediyor ve yorgunluktan yere yığılmıyordu? Kendisi de düğünlerini takip eden, tutkudan şaşkınlığa, sevince (Elodie'nin kahvaltıda ona gerçekten mükemmel bir omlet yapmasıyla) ve ardından her şeyin bir anda durmasıyla şok ve acıya dönüştüğü o kısa aranın etkisinden hâlâ kurtulmaya çalışıyordu. Ve son iki gün içinde Elodie'nin bir sihirli bombaya doğru hızla koştuğunu ve sihirli bir ışına doğru körlemesine koştuğunu gördüğü düşünülürse, bu iyileşme şimdi çok daha uzun sürecekti... dün geceki kucaklaşmadan hiç bahsetmiyorum bile, ki bu belki de hepsinden daha kafa karıştırıcıydı.

Şimdi ona sarılmak istiyordu. Ama bu çılgınlıktı. Bir kere, yine o lanet olası cızırtılı hırkayı giyyordu. İkincisi, bir adam karısına gelişigüzel sarılmazdı. Özellikle de sadece ismen karısı olduğunu açıkça belirtmişken.

Ama kahretsin, ona sarılmayı nefes almaktan daha çok istiyordu. Hayır, bu doğru değildi. Onu *öpmek* istiyordu. Ve onu soymak, yavaşça, nazıkçe, varlığının hiçbir zerresinin daha fazla tehlike altında olmadığını kesinlikle doğrulayana kadar.

Delilikten de öte bir şeydi. Yürek parçalayıcıydı.

Boğazını hırıltılı bir şekilde temizleyerek kendini bilimin güvenli bölgesine geri yönlendirdi. "Atmosferik koşullar, yakın bölgede devam eden herhangi bir thaumaturjik güç olmadığını gösteriyor," dedi gözlerini kısarak, mülayim genişlikte hiçbir büyü izinin kalmadığı gökyüzüne bakarak.

"Bu doğru," diye yanıtladı Elodie. "Ama yine de her şey şüpheli görünüyor." Gabriel kaşlarını çatarak, "Şüpheli," diye tekrarladı. "Açıklayın lütfen."

Omuz silkti. "Omurgamda bir karıncalanma var." Sonra ona yan yan sırıttı. "Biliyorum, bu bilimsel değil."

"Hm," dedi. "Hayır, öyle değil. Ama bu şartlar altında, bir uzmanın bilinçaltı farkındalığını göz ardı etmemek gerekir."

"Aman Tanrım, içgüdülerime güvenmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Elodie güldü ve dirseğiyle onu dürttü. *Dürttü. Dirseğiyle.*

İçindeki her şey ani ve tuhaf bir gülme dürtüsüne karşı kenetlendi... neydi bu duygu? Takdir mi? Hazımsızlık mı? Sevinç mi?

"İçgüdülerim bana önümüzde uzun bir gün olduğunu söylüyor," dedi. "Büyü yayılımının kaynağı bir yerlerde olmalı, ancak yeryüzünde kayda değer bir bozulma, mavi ışıklar ya da pençelerinin altında toprağı parçalayan devasa bir karanlık ve thaumaturjik ateş tazısı görmüyorum..."

Gabriel kuru bir sesle, "Ne kadar özel bir örnek," dedi. Şimdiye kadar düzgünce budanmış ruhunda renkli otlar gibi büyümeye başlayan rahatsız edici eğlenceyi bastırmaya çalışıyordu ama Elodie böyle şeyler söylediğinde bunu zorlaştırıyordu.

"Um," diye cevap verdi. Gözlerini kocaman açmış kuzeybatıya bakıyordu ve Gabriel onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu görmek için döndü.

"Bu çok sinir bozucu," dedi.

Alanın öbür ucundan sis ve öfkeden oluşan devasa, kambur bir figür süzüldü; tepenin gölgelerinden ve eski, gömülü büyüden şekillenmiş bir cehennem köpeğı. Kötücül mavi ışık sırtından fışkırıyor ve düştüğünde toprağı kabartan acı renkli yıldızlar gibi kırık parçalar saçıyordu. Volkanik ateşten bir hatıra göz görevi görüyor, kötücül bir açlıkla yanıp sönüyor ve kaynıyordu. Onunla ilgili elle tutulur hiçbir şey yoktu, sadece vahşi bir büyü ve mitolojinin bir yankısı vardı ama Gabriel, eğer onları yakalarsa, kemikleri ve ruhuyla yutulacaklarını biliyordu.

"Kaçın!" diye emretti.

Ve Elodie'nin elini tutarak onu kendisiyle birlikte lanetli vahşi doğaya çekti.

-

ELODIE çalıların ve eski çimenlerin arasından koşarken, ayak bileklerinin etrafında, uzun çizmelerinin derisinde bile şiddetli ve dikenli bir sihrin parladığını hissetti. Ama kalbindeki büyüün yanında bu hiçbir şeydi. *Gabriel onun elini tutuyordu.*

Hayatının çoğunu bir şeylerden kaçarak geçirmişti -ebeveyn kuralları, kışkırtıcı bir koca, büyülü ağaçlar. Ama daha önce hiçbir şeyden kaçmamıştı.

başka biri. Oh, bir kaya parçası tarafından takip edilirken tehlikeli tarlalarda rehberlik ettiği öğrenciler ve kamp ateşlerinin yanındaki öpücükleri çok fazla şarabın getirdiği melankolik düşüncelerden kurtulmasına yardımcı olan meslektaşları olmuştu. Ama hiç kimse elinden tutup onunla birlikte koşmamıştı, gerçek anlamda ya da başka türlü.

Saniyeler içinde, bunun inanılmaz, olağanüstü derecede yararsız bir deneyim olduğunu öğrendi.

Gabriel'in hızı onunkinden çok daha fazlaydı ve Gabriel ona ayak uydurmaya çalışırken defalarca tökezledi. Çamur eteğinin altına sıcıyor, donunun dantellerini sıcak, kokuşmuş bir thaumaturji ile yakıyordu. Bir noktada neredeyse düşüyordu ve ancak Gabriel'in kolunu çekmesiyle kurtuldu; dizlerini çürüklerden kurtaran ama omzunu neredeyse yerinden çıkaran bir müdahaleydi bu.

"Daha hızlı!" diye bağırdı, sanki Elodie bir şekilde bacaklarını istediği gibi uzatabilirmiş gibi. Elodie onun bu talebinin mantıksızlığına dikkat çekmeye çalıştı ama her nefesi başka bir şeyle meşguldü.

Pürüzlü kayalar toprağı şiddetle yararak toprak ve kumtaşı parçalarını havaya savurdu. Bir devediken kümesi yeşil bir ateşle patlayarak onları yön değiştirmeye ya da yanan dikenlere saplanmaya zorladı.

Sonra ani bir çamur gayzerinden kaçınarak tekrar yön değiştirdiler.

Ve yine, yüzlerinde yırtık kahverengi kelebekler gibi titreşen ölü yaprak sürülerine vuruyorlardı.

"Çiftlik evi!" Gabriel seslendi ve oraya doğru yöneldiler. Etraflarında yeraltı suları yükselmeye başladı; çamurlu, geriye doğru yağan bir yağmurdu bu ve öfkeli bir büyüyle hızla yüksek, ince sütunlara dönüşüyordu. Elodie üç beş tane su hortumu saydı; bunlar tarlayı sürmeye başlarken cadı öfkesiyle çılgık atıyor, otları, toprağı ve yanan taşları çalkalıyordu. Su havaya karıştı. Cehennem köpeği anında parçalandı, büyüünün siyah, pürüzlü kalıntıları havayı bıçak gibi kesti.

Elodie zar zor bir şey görebiliyordu, gözleri kir ve saç telleriyle doluydu. Sadece acı çeken rüzgârın çılgınlıklarını duyabiliyordu. Gabriel'in eli onun ağırlık merkezidi ve girdabın içinde eğilip kaçarlarken umutsuzca ona sarıldı. Hayatta kalmak imkânsız bir umut gibi görünüyordu, şiddetle parçalanmış ve yüzlerine tokat gibi çarpmıştı.

Sonra çiftlik evi önlerindeki çalkantılı gölgelerin arasından belirdi, kaya gibi sağlamdı - Elodie'nin birden fazla kayanın şenlik ateşine dönüştüğü ya da onu kovalayan bir sürü dişli kaz olduğu deneyimleri düşünüldüğünde kaya gibi değildi ama şu anda daha iyi bir benzetme yapma lüksü olmadığı için bu kadarı yeterli olacaktı. Kapısına kadar tökezlediler ve Gabriel kapıyı çalmak için boştaki elini kaldırdı.

Elodie ona kuşkulu bir bakış fırlattı, sonra kapı kolunu kavradı, kapıyı iterek açtı ve onu eşikten içeri iterek hemen arkasından takip etti. Rahat, ateşle aydınlatılmış bir odanın loş izlenimi duyularına zar zor kaydoldu. Gabriel kapıyı tekrar kapatıp, Gabriel de sürgülerken, sanki iki kat uzuvları olan tek bir kişiymişler gibi birbirlerine doğru hareket ettiler. Barikat görevi görmesi için botlar ve eski ayakkabılarla dolu büyük bir tahta kutuyu karşılarına çektiler, ancak bu içeri girmeye kararlı herhangi bir gücü zorlukla dışarıda tutacaktı. Sonra geri çekilerek yan yana durdular, neredeyse yorgunluktan nefes nefese kalmış bir halde kapıya baktılar.

Büyü ona çarparak ağır meşe ağacının menteşelerinde takırdamasına neden oldu. Rüzgâr ahşapla çerçevesi arasındaki boşluklardan geçerek uğuldadı ve küçük gümüş yıldızlara dönüştü. Ama kapı durdu ve bir dakika sonra Elodie ve Gabriel birlikte nefes verdiler.

"Şey, bu-" diye başladı Elodie ama Gabriel dönüp başını ellerinin arasına aldığı anda şaşkın bir sessizliğe gömüldü. Az önce yavaşlamaya başlayan nabızı bir kez daha fırladı ve neler olduğuna dair hiçbir fikri olmadan çılgınca koşuşturmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu. Sesi pürüzlüydü, sanki fırtınanın içinde arkasından sürüklenmiş gibiydi. Gözleri hiddetliydi, aceleyle kızın çamura bulanmış yüzünü değerlendiriyordu. Kızın yaralanmış olma ihtimali onu öfkelenirmişe benziyordu.

"İyiyim," diye yalan söyledi Elodie. Aslında, kapının ardındaki öfkeden daha yoğun bir güç tarafından tamamen sıkıştırılmış hissediyordu: bu adama olan umutsuz, karşılıksız aşkı. Tehlikede olduğu, ölmüş olabileceği düşüncesi onu çılgına çevirdi. Ellerini adamın göğsünde, kollarında gezdirdi, yaralı olup olmadığını kontrol etti, hatta o da aynısını kendisine yaptı. Yüzünü okşayan parmakları çamurda ve pis suda kayıyordu ve ugh,

Bir solucanın parçası olduğundan şüphelendiği sümüksü bir şey. Ama dünyanın en titiz adamı olan Gabriel irkilmedi bile. Kızın zarar görmediğinden emin olunca nefes alış veriş yavaşladı ama yine de içinde bir şey titriyordu, Elodie'ye neredeyse korku gibi gelen bir şey.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Sadece biraz nemli. Sen-"

"Peki," dedi kaba bir şekilde.

Bakışları kilitlendi. Bina o anda büyülü kasırga rüzgârlarıyla parçalanabilirdi ve ikisi de bunu fark etmezdi. Tüm dünyaları aralarındaki küçük, çaresiz boşluğa sıkışmış, atmosfer adrenalin, özlem ve yılların dile getirilmemiş aşkından oluşan bir fırtınaya dönüşmüştü.

"Sen-" Elodie başladı.

"Sen-" Gabriel, sesi onunkinin üzerine katlanarak söyledi. Ve sonra, aniden öpüşmeye başladılar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bazen mekan bir duygudur.

Blazing Trails, W.H. Jackson

(Zamanı durduran bir öpücük varsa, o da buydu. Fırtınanın harap ettiği Galler kırsalının derinliklerindeki bir kulübede durmuş, dudakları buluşmuştu. umutsuz bir tutkuyla... küçük bir Oxford şapelinde durdular, evlilik yeminlerini karşılıksız bir şefkatle mühürlediler... ve o anlar arasındaki yıl, ateşlerine derinlik katan bir gölge gibiydi.

Gabriel öpüşmeyi yoğunlaştırırken, Gabriel'in eli aşağı kayarak Elodie'nin ensesini kavradı ve Elodie kollarını Gabriel'in boynuna dolayarak onu kendine çekti. Adamın tadı su, toprak ve mükemmellikti. Onu öylesine ısıtmıştı ki büyüünün buz gibi acılığı teninden akıp gitmişti. Arzunun onu sürüklediğini hissediyordu ama aynı zamanda sanki her zaman burada onunla birlikteymiş, onu öpüyormuş gibi hissediyordu. Gabriel, gökyüzü, ağaçlar ve bölüm başkanına yazdığı özür mektupları kadar onun varlığının bir parçasıydı. Onu kıtaların şekillerini tanıdığı gibi tanıyordu. Onun öpücüğü eviydi.

Tüm özlemi aşkın parlak sisi içinde eriyip gitti. Elodie parmak uçlarına kalktı ve Gabriel bir kolunu onun beline doladı, her Gey sertleGip yumuGuyor, ağrıyor ve rahatlıyordu. Yarım saniyeden kısa bir süre için Gabriel açısını değiştirmek için bir santim geri çekildi ve Elodie kalbinin kırılabileceğini düşündü. Sonra daha da büyük bir şevkle tekrar buluştular, dudaklar ısındı, diller...

"Oy!"

Birbirlerinden ayrıldılar. Elodie gecikmeli olarak ve şimdi oldukça acil bir şekilde odayı inceledi. Bir köşesinde bir çıkırık, ortasında yiyeceklerle dolu bir masa ve hepsinden önemlisi, odanın uzak tarafındaki kapı aralığından elinde bir kâseyle yürüyen bir adamla rustik bir şekilde büyüleyiciydi.

Ellerinde bezelyeler ve yüzünü kaplayan şaşkınlık. Arkasında, kucağında yürümeye başlayan bir çocuk taşıyan bir kadın ve onun arkasında da görmek için başını eğen küçük bir çocuk vardı.

Elodie Noel'deki bir Atatürk çiçeği kadar kızardı, ama bayram neşesi çok daha azdı. "Ah, merhaba," dedi ve beceriksizce el salladı.

Aile cevap vermedi, ama o adamın gözlerinde izinsiz giriş bildirimlerini ve tüfek namlularını görebiliyordu. Belli ki acil bir güvenceye ihtiyaç vardı.

"Biz İngiliz hükümetinden geliyoruz," dedi onlara gülümseyerek.

Çöktü. Bezelye kasesi yere düşerken paramparça oldu.

Gabriel yüzünü buruşturdu. "Bir Galli'nin evine zorla girdikten sonra söylenecek en iyi şey olmayabilir," diye mırıldandı.

Gerçekten de söz konusu Galli, sanki bir kâsedan daha fazlası kırılmak üzereymiş gibi ellerini sıktı.

"Şimdi ne yapmalıyız?" Elodie gülümseyerek Gabriel'e sordu. Ama Gabriel cevap veremedi, adam aniden ileri doğru bir adım attı, kil parçaları çizimlerinin altında çıtırdadı.

"Burada ne yapıyorsunuz? Kur yapmak dışında yani."

Canoodling! Gabriel ile yaşadığı romantik anın bu şekilde tanımlanması Elodie'nin hassasiyetlerini zedeledi.

Ancak Gabriel'in bir sıkıntısı yoktu. "İyi günler efendim," dedi öyle bir vakarla ki odadaki herkes biraz daha dik durdu. "Ben Dr. Tarrant, Oxford Üniversitesi'nden bir coğrafyacım. Bu da Dr. Tarrant. Bu da."

"Biz evliyiz," diye katkıda bulundu Elodie, evlilik yüzüğünü göstermek için elini kaldırarak.

"Anne," dedi küçük çocuk, her yerdeki yetişkinlerin tüylerini diken diken eden o tatlı ve masum sesiyle, "komik insanlar neden yüzleriyle sarılıyorlardı?"

Elodie'nin yüzü öylesine kızardı ki, evi ateşe verme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. "Gördüğünüz gibi," dedi, "iki yetişkin rıza gösterdiğinde-"

"Bu kadar aceleci davrandığımız için özür dileriz," diye araya girdi Gabriel. "Fırtına bizi acil bir sığınak aramaya zorladı."

"Pfft." Adam alay etti. "Birazcık yağmurdan mı korkuyorsun? *Saeson!*"

Saygınlık zamanının gelip geçmekle kalmayıp, bir daha geri dönmeye niyeti olmayan bir gemiye binerek yabancı ülkelere gittiğini hissedenden Elodie, gülümsemesini genişleterek ve ~~daha geçen hafta yetişkin bir üniversite profesörü~~ olarak başını beladan kurtarmasını sağlayan şaşkın bakışını taklit ederek bir adım öne çıktı.

"Kapıyı çalmadığımız için *çok* özür dileriz," dedi. "Elbette kasenin değiştirilmesi için ödeme yapacağız. Hatta size daha büyük bir kase alacağız. Çok daha güzel bir tane. Ve lütfen, halınızı daha da kötü lekelemeden önce o bezelyeleri sizin için temizlememe izin verin..."

-

Yaklaşık on dakika sonra tarlada ilerleyen Elodie, işlerin nasıl bu kadar ters gittiğini anlamaya çalıştı. En azından thaumaturjik yayılımlar azalmıştı, bu da çiftlik evinden kızgın bir maşanın ucuyla çıkarılmanın vahşi büyümlü kasırgalar tarafından öldürülmekle sonuçlanmayacağı anlamına geliyordu. Ve su dolu tarlalardan geçerek Dôlylleuad'a geri dönmek sağlıklı ve mükemmel bir egzersiz sağlayacaktı. Dahası, şu anda araziye süpüren esinti *tamamen* dondurucu değildi ve sırlıklam giysileriyle hipotermiden ölmeyeceğine dair biraz umut veriyordu. Gerçekten de, resmin bütünü düşünüldüğünde, o kadar da kötü bir sabah olduğu söylenemezdi. Elodie olumlu düşünmeyi severdi.

Gabriel onun yanında, çamurlu otların arasında ezilerek ilerlerken bakışlarını ileriye sabitledi. Onunla ilgili her şey *kötü, çok kötü, lanet olası berbat bir sabahın* habercisiydi. Yüz ifadesi, buzla kaplandıktan sonra gece yarısı kış tundrasına bırakılmış bir kaya gibiydi (ve bu tanımlama bile doğru olandan biraz daha sıcaktı). Sessizliği satürn tonlarında kükrüyordu. Elodie "olumlu düşüncelerin" onun beynine bir parmağını daldırdığından ve anında donarak yok olduğundan oldukça emindi.

Dudağını ısırarak ıslak saçlarının arasından ona baktı. Bakışları değişmese de Elodie'nin dikkatini çektiği açıktı, çünkü etraflarındaki sıcaklık bir derece daha düşmüştü. Elodie oldukça kızgın bir şekilde

O da kendisi gibi sıırıslıkıam olmasına rağmen, bu sadece saçlarının daha pürüzsüz ve teninin daha parlak olmasına yaradııtı.

"Özür dilerim," diye cüret etti.

Gabriel cevap vermedi. Adam hödüğün tekiydi. Harika öpüşüyordu ama yine de kibirli bir serseriydi.

"*Ancak*," diye ekledi hararetle (ne yazık ki tam anlamıyla olmasa da) "bu kadar misafirperver olmamaları benim suçum değil."

Ne de olsa kase hakkındaki yorumuyla çiftçileri gücendirdiği için suçlanamazdı. Ve halı. Ve iltifat olarak söylediği dekorlarının ilginçliği. Yorgunluk hislerini alt üst etmişti, bu da onu sorumluluktan kurtarıyordu.

Dökülen bezelyelerin üzerine basıp kaydığı için de suçlanamazdı. Bu bir kazaydı, tıpkı yemek dolu masaya çarpıp tökezlemesi gibi.

Dolayısıyla, mantığa göre, masa sarsıldığında devrilen bir sürahi sütun sorumlusu *da* o değildi.

Belki de, sadece belki de, hırkasını utancın verdiği telaşla çıkarıp sütü silmek için kullandıktan sonra yemeğın üzerine çamurlu su damlatması onun hatasıydı.

"Özür dilerim," dedi tekrar, bu sefer daha pişman bir şekilde. Bir allık kıpırdanmaya çalıştı, ama başarılı olamadı, çünkü aceleyle ayrılmaları nedeniyle hırkasını masanın ortasında bırakmak zorunda kalmıştı ve pamuklu gömlek elbisesi tenine yapışan buz gibi bir kefen gibi hissediyordu.

Gabriel'in kirpikleri titredi.

"Suç tamamen bende," diye ekledi.

Adamın çenesi seğıirdi.

"Gerçekten, dizlerimin üzerine çökerek af dilemeli ve kefaretimi ödemeliyim-"

"Bu senin hatan değil," diye sertçe araya girdi. "Ben de kısmen sorumluyum. Ama bu konu üzerinde durmamıza gerek yok; sonuçta bu sadece az önce yaşadığımız tehlikeye karşı fiziksel bir tepkiydi. Sinirsel aşırı heyecan, başka bir şey değil."

Elodie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra adamın neden bahsettiğini anlayınca midesi bulandı.

Öpücük.

****Öpücük.****

Kesinlikle parlak italikleri hak ediyordu. Öyle bir öpücük ki! Düğün gecelerinde paylaştıklarının anısı bile bununla kıyaslanamazdı. İki günlük zevkin kıvılcımını çakan, ardından bir yıl boyunca hayallerini süsleyen o tatlı, geçici keşifler şimdi yanında sönük kalıyordu. Kesinlikle diğer insanlarla yaşadığı önceki deneyimler bir anda geçersizleşmişti.

Geleceğe gelince, tüm hedefleri değişmişti. *The Journal of Thaumaturgic Sciences* dergisinde yayınlanmak artık "*The Journal of Thaumaturgic Sciences* dergisinde yayınlanmak ve Gabriel'i tekrar öpmek" olmuştu. Pennine Alpleri'ni keşfetmek artık "Gabriel'i öperken Pennine Alpleri'ni keşfetmek" olmuştu (belki de sıcak bir kumsal daha iyi bir hedef olabilirdi, çünkü vücudunda daha az kıyafet olmasını gerektirecekti). Daha önce yapmamış olsaydı, onunla evlenmek isteyecek kadar ileri bile gidebilirdi.

"Sinirsel aşırı heyecan," diye yineledi düşünceli bir sesle. Sonra omuz silkerek başını salladı. "Kulağa mantıklı geliyor." *Ve aynı zamanda tamamen yanlış*. Ama Elodie bu konuda pusulasının sabır olması gerektiğini anlamıştı. Adamın kendisinden nefret ettiğini düşünürsek, bu sabrı ölüm döşegine kadar götürebilirdi ama bunu yapmaya hazırdı. Çünkü Gabriel onunla evlenmeden önce bile kalbinde başka biri yoktu ve artık asla olmayacağından emindi.

Bunu ona söyleyebileceğinden değil, Tanrı aşkına hayır. Kendini sıcak hava balonlarından atmak bir şeydi; kocasına aşkını itiraf etmek tamamen başka bir şey.

"Aslında, tehlikeye karşı verdiğim fiziksel tepkiden *sonraki* davranışım için özür diliyordum," dedi. "Çiftçiler beni tahliye etmekte haklıydı. Her zamanki gibi işleri berbat ettim."

Güldü, çünkü sözlerinin hafif olmasını istemişti ve soğuk yüzünden kendine sarıldı ve gözleri acıyana kadar solgun gökyüzüne baktı, çünkü söyledikleri ruhunun gizli oyuklarına niyet ettiğinden daha fazla dokunmuştu. *Kendini topla Elodie Hughes*, diye homurdandı, ya da annesi homurdandı (bazen kimin ne dediğini anlamak zordu).

bu iki iç ses arasındaki fark). İyi bir günde bile -örneğin saçlarının düzenli olduğu ve büyüğü hortumlar tarafından neredeyse öldürölmediğı bir günde- kendi derinliklerine yolculuk etmekten hiç hoşlanmamıştı ve şimdi de böyle bir isteğı yoktu. Gabriel'in bakışlarını üzerinde hissetti, sessizce düşüncelere dalmıştı ve dişleri birbirine çarparken biraz titreyen bir gururla çenesini kaldırdı.

"Buraya gel," dedi aniden. Elodie'nin bu talimatı anlayacak zamanı bile olmamıştı ki adam yoluna çıktı ve Elodie'nin aniden durmasını gerektirdi. Ve sonra -ve sonra!- onu nazikçe kollarının arasına aldı.

Elodie şaşkınlıkla gözlerini kırptıştırırken bile paltosunu ona sardı - en önemlisi, kendisi hâlâ içindeydi. Doğru, Elodie'yi son derece beceriksizce kucaklamıştı ama yine de vurgulamak gerekir ki Elodie'yi *kucaklamıştı*. Aslında bunu bir kucaklaşma olarak bile sınıflandırabiliriz.

Bu, Elodie'nin zihni bir çıkış gibi büyüyen duyguların altında kalmadan önce düşünebildiğı son mantıklı düşünceydi. Orada öylece durmaktan başka bir şey yapamadı, kucaklanmıştı, kolları sallanıyordu, gözleri Gabriel'in omzunun üzerinden ışık huzmesine bakıyordu.

"Acil ilk yardım uyguluyorum," diye açıkladı, sesi kemiklerini titreterek. "Donuyorsunuz ve hipotermiden ölmeniz durumunda Bay Jennings'in cenaze masraflarınızla ilgili vereceğı derse katlanmak istemiyorum."

"Tamam." Hipotermi artık bir risk değildi; gerçekten de, sadece birkaç saniye içinde o kadar ısınmıştı ki, vücudundan buhar çıkmamasına şaşırdı.

"Bu bir sarılma
değil." "Anlaşıldı."

"Bu ilk yardım."

"Evet, öyle demiştiniz. Olanlar için gerçekten üzgünüm. Eğer yardımı olacaksa, değişmeye çalışıyorum."

"Neyi değiştireyim?" Gabriel şaşkın bir ses tonuyla sordu.

Elodie'nin midesi utangaç bir şekilde kendi içine kıvrılmaya çalıştı. "Ben, tabii ki."

Gabriel onun omuzlarını kavradı ve kaşlarını çatabilmek için onu biraz geriye itti. "Sakın buna cüret etme."

Elodie böylesine sert bir yanıt karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Hayır, hayır, dalgın ve biraz da haysiyet yoksunu olduğumun farkındayım-"

"Yani?"

"Um..." O kadar insan arasında Gabriel'den böyle bir soru beklemiyordu ve kendini dürüstlüğü içinde buldu. "İstedığımı elde etmemi engelliyor." Ne de olsa Gabriel gibi seçkin bir adam böyle tuhaf birini asla sevemezdi - ki bu da gayet iyiydi, çünkü ondan nefret ediyordu (...etmiyor muydu? Bunu hatırlamak giderek zorlaşıyordu). Ve aslında yemeğin üzerine kirli su damlatmadığı ve kazara insanlara evlenme teklif etmediği zamanlarda kendini oldukça seviyordu, bu da kendini geliştirmeyi uzun ve yavaş bir süreç haline getirme eğilimindeydi.

"Bir şeyi elde etmek için kendini değiştirmen gerekiyorsa, o şey senin için doğru şey değildir," dedi Gabriel hışımla ve onu tekrar kucağına çekti. "Olduğun kişi için asla özür dileme." Onu daha da yakınına çekerken bile ses tonu bir iş adamına dönüştü. "Çeşitlilik doğada olduğu kadar insanoğlunda da önemlidir. Her birimizin toplumumuza sunabileceği eşsiz bir şey var. Senin durumunda-"

"Kaos," diye ekledi ve adam göremese de gülümsedi. "Canlılık," diye sertçe karşılık verdi.

Oh. Elodie'nin kalbi durdu. *Canlılık.* Bu, bir kadının hakaret olduğuna karar verecek kadar üzerinde düşünmeden önce uzunca bir süre keyif alabileceği bir kelimeydi.

"Özür dileyerek ve cömertçe yardım etmeye çalışarak o insanları gücendirmenize gelince," diye devam etti Gabriel, "bize sığınma hakkı vermemelerinin nedeni bu değildi. İngiliz hükümetinden olduğumuzu söylediğiniz içindi. Kaçakçı olduklarından şüpheleniyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sonbahar olmasına rağmen masada bir kase çilek vardı."

Elodie gülmemeyi başararak, "Çilek kaçakçıları," dedi. "Evet."

Duyduğu en saçma şeydi ve mutlak doğruluğu savunucusu Profesör Tyrant'ın bunu sadece onu kendi kendini cezalandırmaktan korumak için söylediği gerçeği, içindeki her şeyin eriyecekmiş gibi ısınmasına neden oldu. Başını eğip yanağını onun omzuna yaslamaktan kendini alıkoyamadı.

"Bunun bir felaket olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

Cevap vermeden önce birkaç belirsiz saniye geçti. "Şart değil. Sadece durumun karmaşıklığına dikkat etmemiz gerekiyor."

"Düşünceli."

"Evet."

Kollarını kaldırdı ve tereddütle ona doladı. Adam ellerinden birini kızın başına dayadı, diğeriyle de sırtını okşadı. Böylece yıkık dökük, bataklık tarla cennete dönüştü.

Tatlı, ürkek sessizlik yavaş yavaş demlenmeye bırakılmış kahve gibi daha zengin, daha sağlam bir şeye dönüşürken, saatlerce (ama yine de yeterince uzun değil) birlikte durdular. Elodie onu asla bırakmamaya meyilliydi. Kucaklamanın ilk şoku hafiflediğine göre, Gabriel artık yabancı otlardan etkilenmeyen ve büyüden etkilenmeyen sağlam bir zemin gibi hissetmeye başlamıştı. Onun kucağında durmak tam olarak bir güvenlik hissi değildi, çünkü çok utangaçtı ve onun güçlü erkekliğinin çok farkındaydı; duyularının yarısı daha fazla öpücük için haykırıırken, diğeri yarısı her zaman yaptığı şeyi yapmak ve kaçmak istiyordu. Yani bir rahatlık değil ama kesinlikle lezzetli bir huzursuzluktu.

"Harekete geçmeliyiz," dedi sonunda, tam olarak gizleyemediği bir isteksizlikle. "Biri yaralanmadan ya da daha kötüsü olmadan önce bu karışıklıkların kaynağını bulmalıyız."

Gabriel, "Katılıyorum," diye cevap verdi.

Ancak, adamın başını eğerek kadıninkine dayaması ve kadının dudaklarını adamın omzunun güçlü düzlemine bastırması (öpüşme değil; sadece ağzın yerleştirilmesi) ve nabızların sıçraması ve titremesi dışında hiçbir hareket olmadı.

"Yıldızlarım ve jartiyerlerim!"

Elodie duygularını yüksek sesle haykırdığını sanarak irkildi. Ama aslında yakındaki yüksek bir çitin arkasından çıkan ve yarım düzine kadar kişiden oluşan bir gruba liderlik eden bir kadındı. Elodie'nin sadece bir renk felaketi olarak tanımlayabileceği bir görüntü sergiliyorlardı. Turuncu, mor, yeşil ve kırmızı birbirine karışmıştı ve bu sadece ilk kadının elbisesiydi. Grubun tamamı benzer şekilde giyinmişti.

"Bak, Bobby!" diye bağırdı kadın. "Gerçek bir havai fişek gösterisi olacak!"

Elodie ve Gabriel birbirlerinden ayrıldılar. Ancak kadın onların ötesini işaret ediyordu. Etraflarına baktıklarında, onlar bir çift üniversite öğrencisi gibi sarılıp hayal kurarken, büyüünün onlara doğru yaklaşmakta olduğunu fark ettiler. On beş metre kadar ötedeki bataklık zeminin üzerinde birkaç küçük ignes fatui geziniyor, sadece ışık toplarına göre oldukça kötü niyetli görünüyorlardı.

"Yavru kedi gibi bağırmana gerek yok, Roberta!" diye bağırdı bir adam. "Ben tam burada duruyorum!"

Elodie ve Gabriel birbirlerine acımasızca baktılar. "*Amerikalılar,*" diye mırıldandılar. "Geri çekilin lütfen!" Elodie seslenerek grubun geri çekilmesini işaret etti.

Ignes Fatui'den geri çekildiler. Büyüye odaklandıkları dürbünlerini kaldırmak dışında hareket etmediler - en azından erkekler etti. Elodie kadınların çoğunun Gabriell'in kollarına odaklanmış gibi görüldüğünü fark etti. Kaşlarını çatarak, ani ve otoriter bir güçle onlara doğru yürüdü. Bu, diğer profesörlerin bir dersin sonunda soru sormak isteyen öğrencileri dağıtmak için kullandığını gördüğü bir numaraydı ve işe yaradı: turistler, Elodie onları ignes fatui'nin doğrudan yolundan uzaklaştıran ve bonus olarak artık kocasına o kadar da açıktan bakmayana kadar geri çekildiler.

"Merhaba!" diye tanıdık bir ses geldi. Grubun ortasından büyük bir piknik sepeti taşıyan Tegan Parry çıktı. "Sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz!" diye haykırdı. "Bu sabah eski madene gideceğinizi sanıyordum. Sanırım coğrafyacılar nasıl yol alacaklarını iyi biliyorlar."

Bir grup turiste döndü. "Millet, millet, bugün sizin için ekstra özel bir ikramımız var! Bu insanlar Oxford Üniversitesi'nden büyüler üzerinde çalışmak için gelen ünlü bilim insanları.

pitoresk köyümüzün. Kraliçe Mab'ın konuklarına özel olarak ve her biri sadece bir peni karşılığında sihirle ilgili sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyacaklardır."

"Yapacak mıyız?" Elodie şaşkın bir ifadeyle konuştu.

"Biz ünlü değiliz," diye homurdandı Gabriel.

"Şey..." Elodie omuz silkti. "Ben biraz ünlüyüm."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle misin?"

"Evet. Kent'te."

Diğer kaşı da birincisine katıldı. "Sen ünlüsün. Kent'te. Hangi mesleki başarınız için?"

"Oh şey, tam olarak *profesyonel* bir şey değil. Şununla ünlüyüm..." Bir şeyler mırıldandı ve Gabriel ona doğru eğildi.

"Pardon?"

"Canterbury Katedrali'nin çatı sırtı boyunca yürümek için."

Gabriel sanki gülse mi yoksa onu sarssa mı bilemiyormuş gibi baktı. O da meydan okurcasına baktı. Yüzü büyüğü güneş ışığında altın sarısı ve mavi parıltılıydı ve dudakları öpülmüş ve tekrar öpülmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Elodie kendi dudaklarının da ayrıldığını hissetti...

"*Ahem.*"

Başlarını çevirip Tegan'ı ve onları hayranlıkla izleyen turistleri gördüler.

"Bir sorum var!" Genç bir kadın kolunu havaya kaldırdı ve ifadesinden sorgunun coğrafi değil biyolojik bilimle ilgili olduğu anlaşılıyordu.

Sue-Ann'in herhangi bir kök sebzeye sahip olduğuna dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen, bir adam "Patatesini tut, Sue-Ann," diye bağırdı. "Benim daha önemli bir sorum var. Şu mavi ışık bu kadar hızlı dönmeli mi?"

BOOM!

Grubun içinden sıcak bir rüzgâr esti. Elodie ve Gabriel hemen eğilip kollarını başlarına doladılar. Atmosfer gümüş rengine parladı, sonra sessiz, sarsılmış bir solgunluğa dönüştü. Elodie ve Gabriel doğrulup birbirlerine döndüler. Kadın erkeğin yüzüne dokundu, erkek de kadının kine, görünüşte yaralanma olup olmadığını değerlendiriyorlardı ama daha çok okşuyor ve özlem duyuyorlardı

Tıbbi olarak gerekli olandan daha fazla bakıştılar - sonra ne yaptıklarının farkına vararak yanımış gibi ellerini geri çektiler.

"Yaralandın mı?" diye sordular, kelimeler birbirine karışmıştı. "İyiyim," diye cevap verdiler.

"Mmuuhhhhh."

Alçak, kederli ses onları geç de olsa gruba baktırdı. "Ah canım," dedi Elodie.

Tegan, birkaç saniye önce Amerikalı turistler olan yarım düzine turuncu ve sarı ineğin arasında ağzı açık, dehşet içinde duruyordu.

"Bu korkunç!" diye feryat etti kız.

Elodie ona, "Endişelenme," diye güvence verdi. "Ignis fatuus enerjisi kısa ömürlü olma eğilimindedir. Yaklaşık bir saat içinde tekrar insana dönüşecekler ve vejetaryenliğe eğilim dışında kalıcı bir zararları olmayacak."

"Onlar Teksaslı!"

Elodie yüzünü buruşturarak, "Ah canım," diye tekrarladı.

"Size bir çözüm önermeme izin verin," diye araya girdi

Gabriel. Tegan hevesle başını salladı.

Piknik sepetini işaret etti. "Yiyeceklerin bir kısmını bize verirsen ziyan olmaz."

Tegan ona inanamayarak baktı ama Gabriel, kariyeri boyunca sayısız büyülü dönüşüm görmüş ve artık bunu öğle yemeği yemeden gitmek için bir neden olarak görmeyen bir adamın gözünü kırpmadan sakinliğini sergiledi.

Tegan sandviçleri ve çay keklerini uzatırken Elodie, "Onları köye geri götürmeye çalışın," diye tavsiyede bulundu. "Ya da en azından onları daha sağlam bir yere götürün. Büyü buradaki yeraltı sularından sızarak atmosferi büyülüyor."

Tegan, sanki tehlikenin artmasına coğrafyacılardan kendileri sebep olmuş gibi, sesinde bir suçlama dokunuşuyla, "Şimdiye kadar sadece oldukça hafıftı," dedi.

"Güzel ışıklar kendi içlerinde tehlikelidir," dedi Gabriel ona sert bir şekilde. "Siz ateşle oynuyorsunuz. Kelimenin tam anlamıyla."

"Ah." Tegan'ın sesi kısıktı ama etrafına bakarken gözleri kocaman olmuştu, sanki bir adım bile atsa onu bir çeşit çiftlik hayvanına dönüştürecekmiş gibi.

"Merak etme," dedi Elodie ona, sıcak bir güvenceyle gülümseyerek. "Sadece dikkatli git, tetikte ol ve iyi olacaksın. Muhtemelen. Neredeyse kesinlikle."

Kız bu durumdan pek de cesaretlenmiş görünmüyordu. "Turistleri eve götürmeme yardım edemez misin?" diye sordu.

Gabriel, "Hayır, yapmamız gereken önemli işler var," dedi. "Bu kaos bir şey tarafından tetikleniyor. Tüm fey hattını çağlayana çevirmeden önce kaynağı bulmamız gerekiyor."

"'Cascade' kulağa hoş geliyor mu?" Tegan girişimde bulundu.

Gabriel kaşlarını çatı. "Bir hat çağlayanı binlerce insanın ineğe ya da daha kötüsüne dönüşmesi anlamına gelir. Hiç hoş değil. Hoş değil."

"Hadi Profesör Tarrant," dedi Elodie, kızı daha da korkutmadan önce kolundan çekştirerek. "Gidip sihrimizi bulalım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Harita, gördüklerimizin bir tercümesi,
değerli olduğunu düşündüğümüz
şeylerin kanıtı ve ihtiyacımız olduğunda
kullanabileceğimiz bir yer minderidir.

Blazing Trails, W.H. Jackson

(") (Y) YANLIŞ YERE BAKIYORSUNUZ."

Gabriel iç çekmemek için kendini zorladı. Tekrar. "Tam tersine, ben fey çizgisini tam olarak takip ediyorum." Kanıt olarak thaumaturjik pusulasını kaldırdı.

Elodie elindeki dowsing çubuğunu sallayarak bunu reddetti. "Coğrafyada 'tam olarak' sayılmaz."

"Ne? Tabii ki var!"

"Ortamı hissetmeniz gerekiyor."

Gabriel ona sert bir kızgınlıkla baktı. Beş saattir buradaydılar, ortamı hissediyor, ortamı ölçüyor ve lanet olası ortamda o kadar çok çamur birikintisinden geçiyorlardı ki botları tamamen mahvolmuştu. Buna boşa kürek çekmek de diyebilirdi (daha doğrusu, Elodie'nin dil konusundaki şeytani tavrı beynini işgal ediyor gibi görünmese, buna *kârsız bir* ayak işi de diyebilirdi), ama bu noktada bir şeylere kaşlarını çatarak bakmaktan başka ne yapabileceğini bilseydi kahrolurdu.

Bir saha coğrafyacısının olması gerektiği kadar zinde olmasına rağmen, gün boyunca yaptığı kaçamaklar onu kemik yorgunu yapmıştı. Sadece Tegan Parry'nin sandviçlerinin verdiği enerji (ve iyi bir inatçılık oranı) sayesinde bir saat önce pes etmemiş, hana ve banyo tesislerine çekilmişti.

Öte yandan Elodie, yorulmak bilmez gibi görünen bir coşkuya sahipti. Kendini tam anlamıyla işe vermişti.

Yabani otlarla dolu bir hendekte şüpheli bir şekilde parıldadığına yemin edebilirdi. Eteğinin etekleri kirliydi, saçları yırtık çiçek yapraklarıyla doluydu ve tırnaklarının altında bir düzine mikrop kolonisini barındıracak kadar kir vardı. Kısacası, gezinen bir biyolojik silahtı ve aynı zamanda Gabriel'in o güne kadar gördüğü en güzel yaratıktı. Alçalan güneş saçlarını ihtişamla dolduruyor ve dowsing çubuğunun gümüşüne yansıyarak onu bir peri masalından fırlamış gibi gösteriyordu. Gabriel'in sınırları öylesine gerilmişti ki, kendini tekrar kontrol altına alabilmek için soğuk çayın verdiği aceleyle düşünmek zorunda kaldı.

"Dikkatini veriyor musun?" Elodie dowsing çubuğunu sabırsızlıkla kalçasına vurarak talep etti. Bir erkeğin avucunun altında ipek gibi hissettiren güzel, kıvrımlı kalçası. Aradan geçen bir yıl bile onu okşadığı ve çubuğu kendi kalçasına hafifçe geçirdiği anıları silememişti...

"Uh-huh," diye cevap vermeyi başardı. "O zaman az önce ne dedim ben?"

Öpüşmekle ilgili bir şey mi? Beyni bunu önerdi. Onu yumuşak beyaz yoncanın üzerine yatırıp dudaklarını kullanarak vücudunun her bir kıvrımının haritasını çıkarmakla ilgili bir şey mi? Bu pek olası görünmüyordu. Daha önceki yakınlıklarını ilerletmek için hiçbir eğilim göstermemişti. Gerçekten de alt dudağı ısırıldığı yerden yırtılmıştı, bakışları önce ona sonra da başka bir yere kayıyordu ve alışılmadık sessiz bir gerginlik taşıyordu; tüm bunlar Gabriel'e ondan hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu. Bir noktada, iki ağaç arasındaki dar bir alanda ilerlerken elleri kazara birbirine değmiş ve Elodie'nin nefesi duyulabilir bir şekilde ürpermiş, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Hoşlanmamak. Bundan daha güçlü bir kanıt olamazdı.

Neyse ki o da ondan hoşlanmıyordu. Onu öpmeyi düşünmesinin tek nedeni, onunki gibi mükemmel bir zekânın bile zaman zaman erkekliğin temel niteliklerine yenik düşmesiydi. Oxford'a döner dönmez, rahatlığı ve kalışı olan katı zihinsel disipline bir kez daha başlayabilirdi.

"Ortamı incelemekle o kadar meşguldüm ki söylediğiniz her kelimeyi duyamadım," diye cevap verdi güzel bir küçümseme gösterisiyle.

Elodie kollarını açtı ve Gabriel hafif bir telaşla geri çekildi. Ama yüzü, ne zaman tuhaf ya da içten (ya da muhtemelen her ikisi de) bir şey söyleyecek olsa yaptığı o ışıklı şeyi yapıyordu ve Gabriel kendini konuşma dilinin saldırısına hazırladı.

"Büyü her yerde," dedi, bir o yana bir bu yana dönerek etraflarını saran tarlaları ve çalılıkları işaret ederek.

Gerçekten de tuhaftı. "Daha fazla şiir," diye mırıldandı Gabriel.

"*Tsk.*" Elodie, sanki adam ayrıışmış thaumaturgized paleosolleri içeren heterojen kolüvyonun yamaç aşağı kaymadan kaynaklanan bir telestik tehlike olduğu basit gerçeğini kavrayamamış bir birinci sınıf öğrencisiymiş gibi başını salladı. "Ben bilimden bahsediyorum. Bugün şu ana kadar thaumaturjik tezahürlerle, su püskürmeleriyle, ignes fatui ile karşılaştık ve bir mil geride patlayan bir su birikintisi vardı. Ancak bunların hepsi fey çizgisine uymuyor ve dağılma şekilleri hemen bir çıkış noktası olduğunu göstermiyor. Bunların hepsi sadece sekerek dökölme."

Eliyle gelişigüzel işaretler yapıyordu ama daha fazla hassasiyete gerek yoktu. Kadın haklıydı; Gabriel baktığı her yerde sihir görüyordu. Tepelerin kabarık gölgelerinin ardında koyulaşan mavi ufuk, fey ışıklarıyla doluydu. Ağaçların arasında gökkuşakları süzölüyordu. Karısı ışık saçan bir saç telini yanağından uzaklaştırdı. Üç çeyrek mil batıda, Dôlylleuad'ın nehrin yavaş kıvrımının yanında yuvalandığı yerde, baca dumanı tüyleri binlerce dilek gibi sürüklenen karahindiba tüyelerine dönüştü.

Hava istasyonunun göstergeleri olmadan, Gabriel'in çevreyi ölçülebilir herhangi bir şekilde değerlendirmesi, eğlenmeye hazır olmadığı sıfatlara başvurmadığı sürece imkansızdı. Ama lirizm suçlamalarına maruz kalmadan "büyülü" denilebileceğini düşündü. Ancak o daha bunu söyleyemedi, Elodie sanki bir amfideymiş ve o da öğrencisiymiş gibi elindeki dowsing çubuğunu ona doğru uzattı.

"Kaynağın yerini tespit edememiş olmamız, ne kadar çok büyü olduğu düşünüldüğünde çok endişe verici. Dôlylleuad'a vardığımda tüm bu karmaşa yerine thaumaturjik enerjiyi açığa çıkaran tek bir hazineyle karşılaşmayı gerçekten bekliyordum. Çıkarabildiğim tek sonuç, nerede olursa olsun haritalanmamış yatakta basınç oluştuğu. Sızıntı

köy mezarlığı ve bu çamurlu tarlalar gibi coğrafi zayıflıklar yoluyla tüm bu yoğun dökülmeye neden olacak kadar güçlüdür. Her an patlayabileceğinden endişe ediyorum."

"Katılıyorum," dedi Gabriel. "Kaynak çok büyük olmalı." Durakladı, düşünceleri teoriler ve endişelerle kıvılcımlanıyordu. "Platin bile içeriyor olabilir."

"Ya da maden sahasının altındaki orijinal hazinenin enerjisini emmiş olabilir," dedi Elodie, "bu da onun neden tamamen boşaldığını açıklar."

Gabriel bunu düşünerek omuz silkti ve sonra başını salladı. "Bu makul bir hipotez."

"Vampir mineralleri!" Kadın sırttı ve Gabriel de karşılık olarak sırtmamak için kendini zor tuttu. Bu onun için alarm zillerinin çalmasına neden oldu, çünkü o sırtan bir adam değildi. Eğlenceyi anarşinin habercisi olarak gören bir adamdı ve bütün gün buna yakın olması, yakın ve feci bir haysiyet kaybına işaret ediyordu. Neden, en son gülümsediğinde-

Birdenbire bu düşünce, kendini dizginlemenin öncüsü tarafından sessizliğe gömüldü. Yüzü sertleşti ve kalbi de onu takip etti. Yeniden güvende olan Gabriel rahatlayarak sessizce nefes verdi.

Ne yazık ki, nefesi iç çeker gibi hafifçe titredi ve duygular bu cesareti tekrar içeri girmek için kullandı...

Elodie, onun içsel mücadelesinden habersiz, gülümsemeye, parlamaya ve genel olarak varlığıyla dünyayı aydınlatmaya devam etti. "Sözlerime kulak verin," dedi, "beşinci seviyeden bile daha güçlü bir şeyle karşı karşıyayız. Patladığında, fey çizgisini çağlayana dönüştürebilir."

"Hm," dedi.

Biraz ofladı. "Belki bir heceden daha fazla açıklayabilir misiniz?"

"Düşünüyorum." Ve bu doğruydı. Onun bereketli güzelliğini düşündü. Dudaklarının yumuşaklığını ve üzerlerindeki büyüü tatmanın ne kadar muhteşem olduğunu düşündü. Bunu yapmakla ne kadar aptallık ettiğini de düşündü. Bir felaket bölgesi, kişinin karısının cazibesiyle yeniden tanışması için uygun bir yer değildi. Odaklanması gereken

bunun yerine büyülü çayırının ve potansiyel olarak patlayıcı kayaların çok daha ölümcül cazibesine kapıldılar.

Ne zaman bunu yapmaya çalışsa, tek gördüğü Elodie'nin vahşi sarı saçları ve sihirle parlayan fırtınalı gözleriyle güneş ışığında durmasıydı.

Gabriel kendisine neler olduğunu anlayamıyordu. Pek çok kez hayati tehlike arz eden travmatik fırtınalardan iş arkadaşlarıyla birlikte kaçmış ve sonrasında onları öpmek için hiçbir istek duymamıştı (belki de çoğunun yağlı bıyıkları ve pipo dumanı kokusu olduğu için). Ama her ikisi de ne kadar ıslak ve pis olurlarsa olsunlar, fiziksel olarak Elodie'yi öpmekten kendini alamamıştı. Biyoloji okumuş olsaydı, bu durumu soğukkanlı ve bilimsel terimlerle açıklayabilirdi. Hal böyleyken, üretebildiği tek açıklama *aptallıktı*.

"Topografik haritaya bakmak için Dôlylleuad'a dönmeliyiz," dedi Elodie, belli ki onun cevabını beklemekten vazgeçmişti. Bu mantıklı bir tavsiyeydi ve aslında şu anda beynini daha iyi kontrol edebiliyor olsaydı kendisi de bunu önerirdi. Kraliçe Mab'a döndüklerinde hem sabah yaşadıklarının haritasını çıkarıp teorik çalışmalar yapabilirler hem de kirli kıyafetlerini değiştirebilirlerdi. Gabriel bunu hayal etti: net bir harita, parlayan bir açölçer ve Elodie soyunuyor, pamuk ve mum ışığı çıplak teninin üzerinde süzülüyor, bir erkeği hem yumuşatan hem de sertleştiren kıvrımları ortaya çıkarıyor ve *onda... Şimdi konuşurken kadını dinlemek için*, diye sertçe sözünü kesti. Kadın Dôlylleuad'ın potansiyel olarak boşaltılmasından bahsediyordu. Sesi balla ıslatılmış kadife gibiydi. Kadının dilinden yalayabilirdi...

Öhöm, yine sözünü kesti ve kulağının etrafındaki demir ve altın kancayı ayarladı, çünkü belli ki büyü aklını karıştırıyordu.

"Ve İçişleri Bakanlığı'na telgraf çekmek istiyorum," diye devam etti Elodie. "Profesör Jackson'ın bunu yapmayı hatırladığından şüpheliyim ve burada gerçekten daha büyük bir ekibe ihtiyacımız olacak."

Bu düşünce karşısında iç çekti. Gabriel nedenini anlayamadı ve buna neden olacak bir şey yapıp yapmadığını merak etti.

En güvenli yanıt bu gibi görüldüğü için, "Katılıyorum," diye söze girdi.

Elodie başıyla onayladı. Sonra kollarını kendine doladı ve Gabriel'in omzunun üzerinden büyülu ışık gösterisine baktı (*aeriform thaumaturjik materyalizasyonun bolluğu*, çok teşekkür ederim, zekâsı onu öfkeyle düzelitti). Gökkuşakları ve parıldayan mavi-yeşil gölgelerle yıkaniyordu ve Gabriel onun büyülu bir gökyüzünün olabileceğinden daha güzel olduğuna yemin edebilirdi. Keşke onu hayatında bir kez daha öpebilseydi...

Yine de, akşam yemeği arzusunu karısına duyduğu arzuyla karıştırdığına şüphe yoktu ve iyi bir biftek ve patates porsiyonu onu bu onursuz romantik saçmalıktan kısa sürede kurtaracaktı.

"Hadi gidelim," dedi huysuzca, başparmağının eklemine alnına sürterek. Yoluna geri dönmesi, düz bir çizgide yürümesi ve düşüncesini dengeleyecek diğer kartografik metaforları gerçekleştirmesi gerekiyordu.

Uzaktaki köye doğru yürümeye başladılar. "Sence turistler şimdiye kadar geri dönmüş müdür?" Elodie sordu.

Gabriel ilgisizce, "Bunu söylemek imkânsız," diye cevap verdi.

"Belki de bunu bir ders olarak alırlar. Çok fazla insan çevreye zarar veriyor olarak mülk...a kaynak...eğlence, daha ziyade daha Hepimizin ait olduğu bir topluluk. Köylüleri eleştirmek istemiyorum-" "Ben tamamen rahat eleştirmek Onları." Gabriel araya girdi.

"Paraya açlar."

"Ya da sadece açım," diye önerdi.

"Şüphesiz bu tarladaki fareler de açlardı, ta ki thaumaturjik enerji onları ezip geçene kadar."

Elodie yüzünü buruşturdu. "Doğru. Tohumları saçan, toprağı havalandırmak için tüneller açan fareler olmasaydı, insanların ekin ve meyve bahçeleri için istedikleri ortam bu kadar sağlıklı olmazdı. Her şey renkleri eşcinsel olan sihirli bir ağ."

"Şiir," diye mırıldandı Gabriel, bu türün bütün bir eleştirisini üç heceye sığdırmayı başarak.

"O da var," diye cevap verdi ve sonra ona sııttı. Bunu neden bu kadar sık yapmakta ısrar ediyordu? Kasıtlı olarak onun dengesini bozmaya mı çalışıyordu? Eğer onu öperse, duracak mıydı? Denemeliydi!

Hayır, kesinlikle yapmamalıydı. Ona kaşlarını çatmalı, böylece onun bir zorba olduğunu ve tapılan bir adam gibi gülümsenmemesi gerektiğini anlamalıydı.

Kaşlarını çatarak baktı ve sırtışı genişledi. *Genişledi.* "Tennyson göndermesini fark etmene şaşırdım," dedi.

"Evet, 'Shalott'un Kadını'ndan alıntıları yıllardır fakülte toplantılarında ve insanların sessiz olması gereken kütüphane köşelerinde bir coğrafyacının hüznü ses tonuyla okuduğunu duyuyorum. Bu saçmalıkları tanımam kaçınılmazdı."

"Mumbo jumbo!" diye mırıldandı. Tanrıya şükür sırtışı kayboldu. Onu öpseydi, sırtışı geri gelir miydi? Ona Tennyson'ın toplu eserlerinin bir cildini sırf o şiiri gece geç saatlerde okuyup uykusunu kaçırsın diye aldığını söylese, ondan nefret etmekten vazgeçer miydi? "Büyük şiire *saçmalık* diyemezsin," dedi.

"Dalgalı fey çizgilerine *kıpır kıpır* diyorsunuz," diye karşılık verdi. "Bu gayet makul bir eşanlamlı sözcük."

"Ve 'Shalott'un Leydisi' tamamen saçma bir kafiye."

"Kafiye!" Şimdi ağzını öyle sıkı kapattı ki, çenesindeki bir kas sıçradı.

Yan yana, gölgeler birbirine karışarak, aralarında öfkeli bir sessizlikle yollarına devam ettiler. Ancak birkaç dakika sonra Elodie hem huysuz hem de uzlaştırıcı olmayı başaran bir tınıyla sordu: "Tarla farelerinin birbirlerine şarkı söylediğini biliyor muydun?"

"Evet," dedi Gabriel.

Birbirlerine baktılar. Elodie belli belirsiz gülümsedi. Gabriel, harap olmuş ve ağrıyan beyninin onu ifade etmeye zorladığı yüksek perdeden şiirler yerine ona kısaltılmış bir baş selamı verdi. Ve güzel bir an için aralarında sihir uçuştı.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Ooh, bak!" Elodie yıldız rengindeki thaumaturji ipliğine uzanarak şöyle dedi.

Bum!

UFUK GERÇEKTEN GÜZELDİ, diye düşündü Elodie ona bakarken. Al renkli, yumuşak ve çok çok uzak. Keşke içinde olsaydı. Ya da Kraliçe Mab'da. Ya da daha iyisi, Oxford'daki kendi evinde, yatağın altında saklanıyor olsaydı. Burada, nemli çimlerin üzerinde oturup Gabriel'in çıplak ayağını incelemesini izlemek dışında herhangi bir yerde. Utancından oracıkta ölmesini engelleyen tek şey, bu göreve gelmeden önce profesyonel bir pedikür yaptırmış olmasıydı. (Büyülü patlamalarla oraya buraya savrulup ayak bileğini incitmesi ihtimaline karşı hazırlık yapmak için fazla sezgiye gerek yoktu, bunun başına ne kadar sık geldiği düşünülürse).

Gabriel onun önünde diz çökmüş, ağırbaşlı yüzlü, geç gelen altın ışıyla aydınlanmış bir şövalye gibi görünüyordu; ama bu izlenim cık cık *edişiyile* bozulmuştu. Elodie, Lancelot'nun Guinevere'e hiç dilini şaklatmadığından emindi. Yine de Guinevere'in, yakışıklı bir adam yarasıyla ilgilenirken gizlice saçından bir yaprak koparmak zorunda kalmadığından da emindi.

Gabriel, kızın bileğini kırmadığından emin olmak için ayağını dikkatlice hareket ettirirken, "Her zaman arkanda güvenlik kılavuzu ve ilk yardım çantasıyla dolaşan birine ihtiyacın var," diye homurdandı.

"Benim hatam değildi," diye karşılık verdi Elodie hemen, kesinlikle öyle olmasına rağmen.

"Yani çıplak elinle büyüü yakalamaya çalışman tamamen bir kazaydı - yine *ekleyebilir miyim*- patlamasına ve ikimizin de yere düşmesine *neden oldu*?" Ona sert bir bakış fırlattı ama bu bakışta Elodie'nin midesini bulandıran bir şey parıldıyordu.

"Bunun bir kısmı benim hatam, bir kısmı da tesadüfi olabilir." Kadın gülümsedi, adam da başını hafifçe salladı ve yaklaşık on saniye sonra ikisi de gözlerini kırpıştırıp başka tarafa baktılar.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedi, sesi ağlamaklı bir nefesti. Ona bakmak ve bakmamak acı veriyordu. İçinden geçtiği havayı solumak canını yakıyordu ama o yokken daha da çok yakıyordu. O kadar güzel acıtıyordu ki, buna dayanamıyordu ve keşke...

Bekle. Muhtemelen ayak bileğinden bahsediyordu.

"Biraz ağrıyor," diye itiraf etti. "Ama üzerinde yürüyebileceğime eminim."

"Hm." Belli ki Gabriel ondan şüphe ediyordu ama yine de çorabını alıp ayağına geçirdi.

"Bunu kendim de yapabilirim" demesi *gerekirdi* Elodie'nin, hatta başka bir erkek olsaydı böyle derdi. Bunun yerine, tatlı bir sessizlik içinde oturmuş, adamın çorabı bacağının üzerinde açmasını izliyordu. Neyse ki siyah dantel yerine sağlam yeşil yündü, yoksa o anda içten yanarak ölecekti ve Profesör Coffingham her zaman göz diktiği ofisine kavuşacaktı.

Çorabı yerine yerleştirdikten sonra Gabriel botu değiştirmeye geçti. Bu daha güvenliydi; hiç kimse kirli ve eski bir çizmeyi kadının yeşil çoraplı ayağına geçiren bir adamdan erotik bir şey çıkaramazdı. Çizmeyi kadının topuğunun üzerine itti ve düğmelerini iliklemeye başladı.

Küçük, yuvarlak bir düğmeyi kavrayıp ilgili delikten geçirirken parmakları güçlü ama çevikti. Bunu küçük bir tamamlanma hissi izledi ve Elodie o çalışırken kaslarının gerildiğini fark etti. Eteğinin sıkıştığını ve donunun dantel kenarının ortaya çıktığını geç de olsa fark etti ama durumu düzeltmek için kendini harekete geçiremedi. Sonra Gabriel her düğmeyi ilikledikten sonra başparmağını kaydırmaya başladı ve ellerine bakmaktan başka bir şey yapma umudu kalmadı. Kadın büyülenmiş bir halde, sinirleri zevkle titreyerek onu izledi.

"Yapabilirim," demeyi başardı, ancak müdahale etmek için gerçek bir girişimde bulunmadı.

"Sus," diye yanıtladı Gabriel.

Beşinci düğmeye geldiğinde o kadar gerilmiş ve titremeye başlamıştı ki patlayacakmış gibi hissediyordu. Yedincide, Gabriel çizmenin kapağını sabit tutmak için iki parmağını çizme ile çıplak bacağının arasına soktuğunda, kadın nefes almayı tamamen bırakmıştı. Sonunda dokuz düğmeyi de sabitledikten sonra parmaklarını geri çekti ve bunu yaparken baldırını okşadı. Elodie'nin içindeki gerilim aniden koptu ve sinir sistemini bir fey hattı gibi çağılayan haline getirdi. Gözlerini kapattı, nefesi kesildi.

"İyi misin?" Gabriel sordu.

"Pekâlâ," diye cevap vermeyi başardı Elodie. Titreyerek ve yüzünün kızardığını bilerek ona bakmaya cesaret etti. Yüzü eğilmişti, elleri dizini kavradığı için kıpkırmızıydı.

"Yola çıkmalıyız," dedi. "Yakında akşam olacak."

Gabriel boğazını temizledi. "Sadece bir dakika," diye cevap verdi, sesi sertti.

Elodie ona herhangi bir dikenli soruna baktığı gibi bakıyordu: büyülü gül ağacı, patlayıcı kaktüs, kibirli bir koca. Ama adamın gözleri kirpiklerinin altında saklıydı ve omuzları sanki içindeki vahşi bir şeyi kontrol etmeye çalışıyormuş gibi kamburlaşmıştı. Elodie, zeki ve anlayışlı bir bilim insanı olarak, onun çamurlu çizmesinden parmaklarına bulaşan kir yüzünden üzgün olduğu sonucuna vardı. Eteğinin cebinden bir mendil çıkararak ellerinden birini adamın dizinden kaldırdı ve temizlemeye başladı.

Gabriel, sanki kadın ona narin danteller ve çimenler yerine ponza ile saldırmış gibi sarsıldı. "Bunu yapmana gerek yok," dedi ama kadının elinden çekilmedi.

"Saçmalık," diye cevap verdi dostça. "Kıpırdamadan otur."

Emir gereksizdi: o kadar kaskatı kesilmişti ki nefesi bile kıpırdamıyor gibiydi. Elodie ise tam tersine, şimdi kendini sıcak pudinge dönmüş gibi hissediyordu. Belki de Mothers'in onu uyarmaya çalıştığı "diğer sorun" buydu: Galler'in büyülü kırsalının ortasında kocasıyla baş başa otururken, sadece botunu ayağına geçirmesi yüzünden ayrı düştükten dakikalar sonra elini okşarken bulma riski. Böyle olacağını bilseydi, neredeyse kesinlikle... yani, görevi yine de üstlenirdi, ama en azından önce tırnaklarını parlatırdı.

Ellerinin yetenekli olmasına rağmen her zaman çirkin olduğunu düşünmüştü, parmakları çok kördü, tırnakları saha çalışmaları sırasında onları şımartmayı haklı çıkaramayacak kadar sık kırılıyordu. Ayakları sürekli bataklıklarda ve nehirlerde yürüdükten sonra bakıma ihtiyaç duyarken, elleri dayanıklıydı.

Ama şimdi, Gabriel'in güçlü, zeytin tenli ellerine dokunduğunda, parmakları daha önce hiç olmadığı kadar narin ve kadınsı görünüyordu. Ve Elodie, Gabriel'le ilgilenmenin kendisini daha önce hiç hissetmediği kadar

Botunun düğmelerini iliklediği zamanki gibi titriyordu ama *daha da derin* bir tatmin duygusuyla. Sadece vücudu değil, kalbi de tahrik olmuştu.

Gabriel aniden garip, kırık bir ses çıkardı ve elini ondan çekerek aynı anda ayağa kalktı ve dönerek uzaklaştı. Elodie şaşkınlıkla ona baktı.

"Köy hangi cehennemde?" diye sordu, bir elini saçlarının arasından geçirerek.

Elodie hemen cevap vermeye cesaret edemedi, yoksa ne fiziksel olarak mümkün ne de saygın bir yer önerme riskine girecekti. Adama ve onun kendisini aşk ve öfke arasında bu kadar yorucu bir şekilde döndürmesine lanet olsun. Beyninin köşelerinden sakinliği sürükleyerek derin bir nefes aldı, sonra kendini beceriksizce ayağa kaldırdı.

"İşte orada," dedi kısık bir sesle ve Gabriel'in sırtı ona dönük olmasına ve el hareketini görememesine rağmen doğu-güneydoğuyu işaret etti. Dôlylleuad, neredeyse bir mil ötede, nehir kıyısındaki ağaç gölgelerine çömelmişti. Bir peri masalı illüstrasyonu niteliğindeydi: güzel, tuhaf, solmakta olan güneş ışığının saydam sisi içinde biraz bulanık. Ötesindeki gökyüzü gece vaadiyle morarıyordu.

"Şaraba ihtiyacım var," diye mırıldandı Gabriel, yüzü hâlâ ondan yana dönük bir şekilde dönüp köye doğru yürümeye başlarken. Sonra aniden durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Ayak bileği."

Elodie bununla, "*Nasıl?*" demek istediğini tahmin etti.

"İyi," dedi sertçe ve bir adım attı.

Ayağına bir ağı saplandı.

Yani *diğer* ayağına. Aşağı baktığında, sivri bir taş bastığını fark etti. Tıslayan bir lanetle tekrar yukarı baktı-

Ve Gabriel gitmişti.

BÖLÜM ON DÖRT

Yabani otlar yetiştikleri yere ait olan bitkilerdir,
sadece biz onları orada istemiyoruz.

Blazing Trails, W.H. Jackson

"WELL BU iyi bir karışıklık!" Elodie yavaşça dönerken şöyle dedi
daire için onaylayın o Gabriel vardı Gerçekten de
Kayboldu
tamamen gözden kayboldu.

Ses tonunun sinirli değil heyecanlı olduğunu belirtmekte fayda var, çünkü bir karışıklık nadir görülen bir thaumaturjik olaydı - şaşılacak *derecede nadir*, diye kıkırdayarak düşünmekten kendini alamadı - ve bu gerçekten de son derece iyi bir örnekti.

Ellerini dudaklarına götüren Elodie, yanlışıyla bir sihir birikintisine girenin kendisi mi yoksa Gabriel mi olduğunu anlamaya çalışırken saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı. Her iki durumda da bunun onun hatası olduğunu inkâr edemezdi. Güneş ışığının bulanıklığını fark ettiği anda, soğuk bir sonbahar öğleden sonrasında böyle bir şeyin pek mümkün olmadığını ve bunun yerine bir karmaşanın çevresi olduğunu anlaması gerekirdi. Ve Gabriel onu bu kadar çileden çıkarmasaydı, bunu neredeyse kesinlikle yapardı.

Düşündüm de, bu durum *onun* hatasıydı.

"Gabriel!" diye seslendi, başarısız olacağından şüphelendiği bir deneydi bu. Yeterince emin, sadece sessizlik cevap verdi.

Sakince çevresini gözden geçirdi. Ortamdaki yakıcı thaumaturjik maddenin fazlalığı küçük bir su kütesini zehirleyerek büyülü bir enerji baloncuğu gönderdiğinde bir karışıklık meydana geldi. Bir yandan bu, şüphelenilen yeni hazinenin bir sülfür elementi içerdiğine dair heyecan verici bir kanıt sağlıyordu ki Elodie zaten bu elementin yoğunluğundan dolayı yarı yarıya şüphelenmişti.

ve son iki gündeki büyü lü fırtınanın doğası. Büyü lü sü lfü r bu şekilde kararsız olma eğilimindeydi, Elodie öğrenciyken daha fazla kimya dersine katılmış olsaydı bunun nedenlerini açıklayabilirdi.

Öte yandan, *oops!* Karışıklığın zararını fark etmemek temel bir hataydı. Oxford'daki herhangi biri onu şimdi görse, doktorasını almayı nasıl başardığını merak ederdi. Bu durumun tek olumlu yanı Mothers'in göreve katılmamış olmasıydı. Onun çeşitli talihsizlikleri, ornitoloji gibi daha güvenli bir eğitim alması gerektiğini göstermediği sürece, tam olarak iyi bir öğretim fırsatı sunmazdı.

Belki de onun "diğer sorunu" bendim, diye düşündü Elodie ekşiyerek. Belki de "Profesör, unutmayın ki siz bir aptalsınız!" diye bağırarak istemişti. Ve haksız da sayılmazdı. Annesinin düzenli aralıklarla belirtmekten hoşlandığı gibi, Elodie normal düşünceyi aşan ve sık sık gülünçlük bölgesine inen bir zekaya sahipti.

"Gabriel!" diye tekrar seslendi, bu sefer biraz daha vurgulu bir şekilde. Sonuç aynıydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Büyük olasılıkla kapana kısılmış olan kendisiydi, çünkü bu olağan bir durumdu. Ve yine büyük olasılıkla, kocası onun bir karmaşa içinde olduğunu fark etmiş, o kendini bu durumdan kurtarıırken rahatça beklemek için hana geri dönmüştü. Sonuçta insanların çoğu kaçmayı başarmıştı. Susuzluk, hipotermi ya da bitkinlik gibi nedenlerle kendilerini yoldan çıkaran *pwcca* ya da başka bir periyle ilgili çılgın hikâyelerle köylerine geri döndüler. Ancak birkaçı sonsuza dek ortadan kayboldu, o kadar güçlü bulanıklıklar tarafından yutuldu ki, bir thaumaturjik coğrafya uzmanı bile onları fark etmedi.

"Lanet olsun, Gabriel!" diye bağırdı, kızgın ve endişeliydi. Cevap gelmedi. "Sanırım bir sonraki karşılaşmamızda bana homurdanacak," dedi. Yanlışlıkla bastığı taşı bulmak için çimenleri taramaya başladı. "Benimle evlendiğinde gerçekten hayatının en kötü günüydü. Benimkinin en iyi günüydü, ama bunu anlatmama kesinlikle gerek yok-aha!" Taşı bulup kaptı. Düşünceli bir şekilde tartarak avucunun içinde rahat bir açığa getirdi. Sonra topuğunun üzerinde dönerek taşı fırlattı.

Thwack.

İçi boş bir çarpma sesiyle taş aniden gözden kayboldu. "Ooh," dedi Elodie, canlanmıştı, çünkü taş içinden geçerken hava dalgalanmıştı ve bu da onun kısa bir süreliğine bulanıklığın çevresini görmesini sağlamıştı. *Dışbükey* bir şekle sahipti, bu da onun *dışarıda* durduğu anlamına geliyordu. Ne de olsa kapana kısılmış olan o değildi.

Sırıttı. Profesör Mükemmel Tarrant kendini bir karmaşanın içine sokmuştu. Ha!

"*Ahem.*" Ciddiyetle boğazını temizledi ve kendine şunu hatırlattı
Bir yetişkindi ve bırakın kendi kocasını, bir meslektaşının başının belada olmasına gülmek doğru değildi. Üstelik bu gerçekten de ciddi bir sorundu. Fey hattının dengesizliği her türlü alışılmadık sonuca yol açabilirdi, örneğin Gabriel hâlâ içeride kapana kısılmışken karmaşanın kendi üzerine çökmesi gibi.

Bu düşünce Elodie'nin nabzını titretti. Daha fazla uzatmadan (ya da ne yazık ki daha fazla düşünmeden) öne doğru sıçradı. Büyü etrafından soğuk, zengin saten tabakalar gibi aktı. Dünya garip ve güzel bir saniye boyunca sedefli bir parlaklıkla parladı.

Ve işte oradaydı. Ayaklarını iki yana açmış, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış, doğrudan ona bakıyordu.

Vay canına, diye düşündü rahatlayarak... kalbi çılgınca bir teşekkür duası ederken bile... ve koşmaya devam edip kollarını ona dolamak yerine kendini durmaya zorlarken biraz tökezledi.

"Hayır," dedi sohbet edercesine, "düğünüm hayatımın en kötü günü değildi. O gün bu gün olurdu."

Oops. (Yine.) Onu duymuştu. Elodie yüzünü buruşturarak dudağını ısırды.

"Beni kurtarmaya mı geldiniz?" diye sordu, öğrencilerini büyüklüğe teşvik eden (ya da gözyaşları içinde Oxford'dan kaçmalarına neden olan) aynı kibar sorgulayıcı tonda.

Elodie saçlarını geriye doğru salladı, çenesi bir karmaşaya girmeyi kesinlikle ciddi bir şekilde düşünmüş ve hiçbir şekilde paniğe kapılmamış cesur bir kahraman edasıyla yukarı kalktı. "Evet."

"Teşekkür ederim," dedi Gabriel, sinirlerini germeye başlayan o eşit tonda. "İzin verirseniz bir soru daha sorabilir miyim?"

"Hm?"

"Bunu tuzağın *içinden* nasıl yapacaksın?"

Elodie ona göz kırptı. *Oops*'u unut. Bu bir *oh'tu, lanet olsun*. Yapabileceği tek bir şey kalmıştı.

Omuz silkerek gülümsedi.

-

GABRIEL sade bir sessizlik içinde ELODIE'ye baktı. Tüm hayatını büyü üzerine çalışarak, onu mikroskop altında inceleyerek, hakkında dipnotlarla dolu makaleler yazarak ve bir nehir kıyısında parmaklarının arasından süzülüşünü izleyerek geçirmişti. Tüm bu süre boyunca, karısının onu kurtarmak için çamurun çevresinden atlayışını görmekten daha büyüleyici bir şey görmemişti.

"Aptallık ettin," dedi ona sertçe. (O yüceydi. Bir rüyanın gerçekleşmesiydi.)

"Elbette öyleydin," diye cevap verdi alay ederek. "Şimdiye kadar benden bunu bekliyor olmalıydın."

Gabriel ofladı. Ama bu tehlikeli bir şekilde gülmeye yakındı, bu yüzden aceleyle kaşlarını çattı, sadece yaptıklarını onaylamamasına ~~çok aşık~~ olduğu noktayı vurgulamak için - sadece dikkatsizce bir karmaşaya atlamasını değil, aynı zamanda onu ilk etapta bu karmaşaya sürüklemesini de. Çünkü onun güzelliğinden ve parmaklarının altındaki çıplak teninden bu kadar etkilenip rahatsız olmasaydı, nereye gittiğine daha çok dikkat ederdi. Sonuç olarak, bunların hepsi onun suçuydu.

Ve eğer doğruluk konusunda bilgiç olmasaydı, şehvet düşkünü bir aptal gibi davrandığını çok iyi bilmek yerine, buna memnuniyetle inanabilirdi.

"İkimizin de kaçmasını sağlayacak bir planın var mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi hemen, *belli ki* diyen bir ses tonuyla, ama gözlerinde "Şey..." diyen bir gölgeyle... Döndü, düşünceli düşünceli etrafına bakındı. Sonra aniden, "Aha!" dedi, dikkati Gabriel'in suyun kaynağı olduğunu çoktan belirlediği küçük su birikintisine odaklanmıştı.

karışıklık (bilimsel yöntemle yanlışlıkla içine girilerek ulaşılan bir sonuç).

"Hayır," dedi otomatik olarak.

Elodie kızgın bir şaşkınlıkla ona baktı. "Ben hiçbir şey önermedim."

"Ama yapacaksın." Onaylamadığını belli edercesine başını salladı. "Neredeyse bizi öldürecek ama sonunda parlak bir başarıya ulaşacak çılgınca bir fikir bulacaksın."

O kadar parlak sırtıyordu ki tüm karmaşa aydınlanıyor gibiydi -ya da belki de sadece beyniydi, Gabriel'in artık ümitsiz vaka olarak kabul etmeye başladığı organıydı. "Bana zeki dedin," dedi.

"Hayır," diye karşı çıktı, çapraz kolları gerilmişti. "Evet ama ben de sana deli dedim."

Umutsuzdu. Her an uçacakmış gibi görünüyordu. Gabriel söylediklerini unutturmak için onu öpmeyi düşündü ama bunun işleri daha da kötüleştireceğine üzülerek karar verdi.

Eteğinin düğmelerini açmaya başlarken ona, "Aslında parlak bir fikrim var," dedi.

"Ne yapıyorsun?" Gabriel ihtiyatla sordu. "Su birikintisini ıslatmak için eteğimi kullanacağım."

"Lanet olsun." Burnunun kenarını sıktı. "Bu inanılmaz derecede riskli. Ayrıca yine donunla dolaşamazsın. Hava çok soğuk."

Kadın bunu düşünerek duraksadı. "Haklısın," dedi ve Gabriel eteği yeniden bağlarken rahat bir nefes aldı. Sıcaklığı boş verin -İç çamaşırını tekrar bu şekilde ortaya çıkarırsa onuru için endişeleniyordu. Ne de olsa, çıplak ayağına dokunmak bile onun talumatürk bir karmaşanın içine yuvarlanmasına neden olmuştu.

Sonra lanet olası kadın eteğinin altından uzanıp donunu indirdi ve Gabriel'i histeriye kapılmaktan sadece otuz yıllık soğukkanlılık alışkanlığı kurtardı. Yine de bir şekilde kaşlarını kaldırmayı ve aynı anda kaşlarını çatmayı başardı.

"Ne yapıyorsunuz siz? Sadece beklemeliyiz; bu karışıklık eninde sonunda dağılacaktır."

"Hayır, beklemekten sıkıldım," dedi ve bakışlarını ondan kaçırdı, gözleri karardı. "Buna dayanamıyorum."

"Sadece iki dakikadır bu karmaşanın içindesin."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve Gabriel'in gözlerinin alarmla açılmasına neden olan vahşi, oldukça şiddetli bir hareketle çekmeceleri yuvarlamaya başladı. "Sanırım thaumaturjik olarak yüklü sülfürle karşı karşıyayız," dedi, sesi keskin kenarlar ve şaklayan sessiz harflerden oluşuyordu. "Bu istikrarsızlık demek. Büyü üzerimize çökebilir."

"Dikkatli ve hassas davranmak için bir neden daha," diye karşı çıktı Gabriel. "Çevrede bir çatlak olacak, tek yapmamız gereken onu bulmak."

"Bu çok uzun sürer," diye karşı çıktı ve su basmış küçük kovuğa doğru yürüdü.

"Yapma-"

Çekmecelerini suyun içine itti.

Boom! (Tekrar.)

-

ELODIE, bulamacın şiddetle titreyip etraflarında çözülmeye başlamasını kendini beğenmiş bir memnuniyetle izledi. Parlak kabuğu, yüzünü kaldırmak istediği binlerce minik, şekerli öpücük gibi görünen hafif bir arjant büyü su yağmuruna dönüştü. Bunu yapmadan önce (yapacağından değil, tamamen aptal değildi... yine de belki parmak ucunda bir zerre yakalayabilirdi, tadına bakabileceği en küçük lokmalar...), Gabriel bileğini tuttu ve onu güvenli bir yere çekti. Tehlikeli sağanağa karşı eğilerek koştu, saçları kıvılcımlar saçıyor, botları otların arasındaki mavi ateş parıltılarına basıyordu.

Tehlikeli bölgenin ötesinde durduklarında Gabriel, "Çok aptalca," diye yakınıyordu. Onu omuzlarından tutup yüzünü kendisine çevirdi, gözleri öfkeli, karanlık bir fırtınaydı.

Elodie, "Aslında, daha önce kullandığın 'parlak' kelimesinin burada daha uygun olduğunu düşünüyorum," diye itiraz etti ama o bunu duymazdan geldi. Küfürler homurdanarak saçlarındaki ve kollarındaki thaumaturjik pulları temizlemeye başladı. Elodie'nin teninde tatlı bir karıncalanma dans ediyordu, ya onun dokunuşundan ya da başlayan ölümcül büyüden

Gömleğinin belini yakmak için. Sırayla Gabriell'in saçlarını taradı, sonra ceketini üzerinden çekip aldı ve parmaklarını henleyinin dar kollarında ve göğsünde gezdirdi. Ceketin koruyuculuğu sayesinde bu bölgeler büyüden etkilenmiyordu ama bir profesyonel olarak titiz olmanın önemli olduğunu düşünüyordu.

"Sülfür konusunda haklıymışım," dedi çalışırken.

"Öyleydin," diye onayladı Gabriel, parmakları boğazının sütunlarını tarayarak içindeki nefesi ürküttü. "Bu da o karmaşayı *patlatmamanız* için bir düzine nedenden biri."

Elodie öfkelenmişti, ama bu öfkenin nedeni adamın şimdi göğsündeki büyü zerreciklerini fırçalaması değildi. "Bizi dışarı çıkardı, değil mi?"

"Hm."

"Sadece harika olduğumu söyle, bunu düşündüğünü biliyorsun." "Artık ne düşündüğümü bile bilmiyorum."

Acele fırçalama yavaşladı, adamın elleri kadının saçlarını okşuyor, kadının parmak uçları adamın elmacık kemiğini hafifçe sıyrıyordu. Sihirden eser kalmamıştı ama yine de birbirlerine dokunmaya devam ettiler... um... *titiz* olmak adına, elbette... ve *temkinli*, evet!... ve iyi ki çenesi boyunca gelişen kirli sakal parmaklarını parıldattı.

"Benim için kendini böyle riske atmamalıydın," dedi Gabriel. Soğuk bir rüzgârın salladığı çakıl taşları gibi sert çıkmasaydı, bir fısıltı olabilirdi.

"Elbette yapmalıydım," diye yanıtladı Elodie. "Gözlerini kapat."

Adam ona şiddetle kuşkulu bir bakış attı, kadın da ona kızgın bir bakışla karşılık verdi ve sonunda adam itaat etti. Büyük bir nezaketle başparmağını önce bir gözünün, sonra da diğer gözünün bol ve kalın kirpiklerinin üzerinde gezdirdi. Büyünün o cömert karanlığı yakması bir trajedi olurdu; kesinlikle güvende olduğundan emin olmalıydı.

"İşte," diye nefes aldı ve dokunuşunu isteksizce geri çekti. Gabriel gözlerini tekrar açtı, kirpikleri güneşi düşleyen bir gece kuşu gibi dalgalanıyordu. Adam ona o kadar uzun süre baktı ki, kadın kalbindeki karmaşanın çözüldüğünü hissetti. Yakınlaştılar, dudaklar ayrıldı, nefes lezzetli bir beklentiyle durdu...

Ve Gabriel sarsılarak uzaklaştı. Gabriel geri çekilirken Elodie boş gözlerle ona baktı, her zamanki kaşları bir kez daha çatılmıştı.

"Neredeyiz biz?"

Keşke bilseydim, diye düşündü vahşi, acılı bir hayal kırıklığı içinde. Sonra daha gerçekçi bir cevap düşünmek için döndü.

Şaşırtıcı bir şekilde, etraflarındaki alçak tepelere doğru hafifçe yükselen, kayın ve köknar ağaçlarıyla kaplı gölgelere dalan ve gizli yerlerinde tüneyen kuşların melodik şamatasıyla çınlayan sakin yeşil bir arazide duruyorlardı.

Akşam çökmeye başlamış, havayı sakin bir alacakaranlıkla yatıştırmıştı. Tombul bulutlar kalınlaşıyor, kararıyordu. Kuzeybatıda, uçsuz bucaksız kızıl günbatımının bir kısmını bir parlaklık havası sarmıştı ve Elodie buradan yola

çıkarak Aberystwyth'in şehir ışıkları olduğunu düşündü. Bunun dışında yakınlarda herhangi bir uygarlık belirtisi yoktu ve kesinlikle Dôylleuad'a dair de bir şey yoktu. "Karmaşanın patlamasından kaynaklanan enerji onu diğer tarafa itmiş olmalı.

Biz hâlâ içerideyken hatırı sayılır bir mesafe kat etti." dedi. "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Bu kadar heyecanlı görünmene gerek yok," diye homurdandı Gabriel, sihir parçacıklarını temizlemek için paltosunu silkelerken.

"Ama bu büyüleyici bir bilimsel keşif!"

"Bunu sadece bizi öldürmediği için yaptın." "Evet, evet."

Bu noktayı elinin tersiyle itti.

"Dôylleuad'a geri dönmek için uzun bir yürüyüş yapacağız. Karanlıkta. Her yerde büyü patlarken."

Elodie bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Sonra başını salladı ve gülümsedi. "Hayır, buna değer. Bununla *The Journal of Thaumaturgic Sciences*'da bir makale yayınlatacağım."

"Hm." Gabriel ceketini giydi, sonra iç cebinden bir harita çıkardı. Elodie derinleşen güneydoğu ufkuna bakarken kaşlarını çattı, Oxford'a kadar ve coğrafya bölüm başkanının elini sıkıp thaumaturgic simulacrum teorisi üzerine yaptığı çalışma için ona "bir erkek kadar iyi" dediği altı ay sonrasını görebiliyordu.

Bu beklenmedik bir rüyaydı ve küçük melankolik bir iç geçirdi, ancak bunu tam olarak umutlar mezarlığına gömemedi - çünkü bu bir rüyaydı

Çocukluğunun yalnızlığını atlatmasını sağlayan hayalleri kurarken, çoğu zaman kendisini ailesinin yola çıkarmak zorunda kaldığı bir bavul parçası gibi hissetmişti... ve başarısız olduğunu görmek isteyen erkeklerle çevrili üniversitenin yalnızlığını... ve evliliğinin yalnızlığını aklına bile getirmiyordu. Umudunu koruyarak Gabriel'e gülümsedi. Günün son nefesinde gölgelenmiş, kızarmış ve onun gizli dilekleriyle aydınlanmış güzel görünüyordu.

Onun ilgisini hissedince haritasından başını kaldırdı ve gözleri karardı. Kızarması alevlendi.

"Öhöm." Boğazını temizleyerek onun yaptığı gibi güneydoğuya döndü, ama sanki tüm rüyaları kâbusmuş gibi çok daha kasvetli bir ifadeyle. "Söyleyebildiğim kadarıyla," dedi, "Dôylleuad'ın neredeyse iki mil kuzeybatısındaız. Karanlıkta yolculuk etme riskini almamayı tercih ederim. Ayrıca, şu bulutlar yağmur yağdıracak gibi görünüyor. Bu nedenle, önümüzdeki birkaç dakika içinde bir çiftlik evi ya da maden işletmesine rastlamazsak, sabaha kadar kamp yapacak bir yer bulmamızı öneriyorum."

Elodie kabul etti ve yürümeye başladılar. "Ayak bileği mi?" Gabriel kabaca sordu.

"Hâlâ iyi," diye güvence verdi Elodie.

"Burkulmamış." "Hm."

Sessizlik çöktü. Gabriel haritasını okurken, Elodie eteğinin sert kumaşı çıplak tenine sürtünürken kıvrınmamaya çalıştı. Sonra ani bir ruh hali değişimiyle yüksek sesle iç çekti.

"Ne?" Gabriel başını haritasından kaldırmadan ilgisizce sordu. "Özür dilerim," dedi kadın.

"Oh?"

"Karmaşayı benim yaptığım şekilde çökertmek ve bizi bu kadar uzağa götürmesine neden olmak çılgınca bir fikir *olabilirdi*."

Sonra ona baktı, gözlerinde bir eğlence tonu vardı. "Yürümekten yoruldun mu?"

"Hayır ama yiyeceğimiz ve suyumuz yok ve Profesör Jackson'ın köyde başının nasıl bir belaya gireceğini Tanrı bilir."

Gabriel haritasını rulo yapıp elastik bir bantla sabitlerken cevap vermedi. Elodie onun konuşmayı bıraktığını düşündü. Ama sonra şöyle dedi: "Adil olmak gerekirse, çözüldüğünde ortaya çıkan yoğun enerjiyi göz önünde bulundurursak, *herhangi bir* kaçış girişiminin aynı sonuçla karşılaşacağından şüpheleniyorum."

Elodie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra gözleri şüpheyile kısıldı. "Mantıklı olmayı bırak."

Haritayı paltosunun içindeki özel uzun cebine geri koydu. "Kendini eleştirmeyi bırak."

"Hareketlerimin aptalca olduğunu ve bizi öldürtebileceğini söylediniz."

"Kanıtları yeniden gözden geçirdikten ve yeni bir dizi hesaplama yaptıktan sonra-"

"Sadede gelin lütfen."

Kaşlarını çatı. "Yanılmışım."

Elodie'nin çenesi düştü, bu da Gabriel'in kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. "Haksız olmak bazen benim için gereklidir," dedi, "genel olarak haklı olma sicilimi aydınlatmak için."

Ağzını dişlerini çarparak kapattı ve adamın kolayca ayak uydurduğunu görmezden gelmeye çalışarak ondan uzaklaştı. Ama öfkeli bir sessizlik içinde ancak yarım dakika dayanabilmişti ki, "Sen tam bir yazlıksın," diye patladı.

Gabriel ona tuhaf bir bakış attı. "Ben bir yazlık mıyım?"

"Hayır, orada!" Yakın mesafedeki küçük bir ağaç kümesinin arasından görünen küçük bir binayı işaret etti. Penceresinden ışık sızıyor, bodur bacasından duman tütmüyordu ki, Elodie daha önce yerel halkla yaşadığı deneyimleri göz önünde bulundurunca bunu açıkçası cesaret verici buldu. "Haydi!" dedi ve koşmaya başladı.

Gabriel'in onaylamaz bir tavırla başını salladığını *hissetti*. Ama arkasına dönüp baktığında onu takip ettiğini gördü, adımları sakın ve sabitti. Derinleşen gölgelerin içinde, eski Gal efsanelerinin bir tezahürü gibi acımasız, düşünceli bir figür oluşturdu ve Elodie'nin hayal gücü onu hemen kır çiçekleriyle süslenmiş, korkunç ama karanlık bir şekilde romantik kış kralı tarafından takip edilen bir bahar kızına dönüştürdü...

Gabriel kibarca, "Dikkatli ol," dedi.

Dikkatli olmak mı? Perili bir gece yarısı yaratığı olarak yapabileceği en iyi şey bu muydu? Elodie alay etti.

Ve doğruca bir çalılığa çarptı.

-

Elodie kendini bildi bileli bir kulübeye aşırı derecede düşküdü. Belki de bunun nedeni çadırlarda ve karavanlarda geçen bir çocukluktu ya da belki de o çadırlarda romanlar okuyarak geçirdiği çok fazla zamandı. Bay Darcy'yi büyük malikânesinde değil de, fırtınalı hava nedeniyle sığınmak zorunda kaldığı tek yatak odalı şirin bir evde bulduğunu hayal etmeyi severdi. Bay Darcy taş gibi ve düşünceli olurdu, ama bu hoşuna giderdi, kendisi de gerçekte olduğunu bildiği Marianne Dashwood yerine Elizabeth Bennet gibi ağırbaşlı, esprili ve sakin olurdu.

Ne yazık ki, keşke Jane Austen'ın eserlerini de haritaları okuduğu kadar titizlikle okusaydı, bir kulübeyi sevmenin şüpheli bilgeliği konusunda önceden uyarılmış olurdu.

Ağaçların yanındaki küçük ev, kullanılmış bir paçavra yığınının rahat edebileceği şekilde rahattı. Boş olması sürpriz değildi, çünkü kir ve rutubet kokusu makul bir kiracıyı kesinlikle uzaklaştırırdı. Elodie ve Gabriel'in oturma odasındaki birkaç eski püskü mobilyayı tozun kapladığını, ocağı eski küllerin doldurduğunu ve bütün bir örümcek medeniyetinin tavanın her köşesinde örümcek ağı imparatorlukları kurduğunu çabucak görebilmeleri için yeterince gün ışığı kalmıştı. Elodie dudağını çiğneyerek olumlu bir yorum yapmaya çalıştı; ancak Gabriel çıkışa yönelmeden önce içeride üç saniye bile geçirmede.

Orada aniden bastıran sağanak yağmurla karşılaştı. Sonuç olarak, yapılacak tek bir şey vardı: neşeyle en iyisini yapmak! (Elodie) / Acı çek (Gabriel).

Evi daha detaylı incelediklerinde mutfakta konserve yiyecekler, ocağın yanına yığılmış odunlar ve içinde sadece bir yatak bulunan bir yatak odası buldular.

İşte bu daha iyi, diye düşündü Elodie. Öpüşme, kucaklaşma ve ayakkabı giyme ile geçen bir öğleden sonradan sonra Gabriel'in yanında uyuma fikri biraz sinir bozucuydu ama cesur olmaya hazırdı. Yatağın eski bir demir iskeleti, kirden kahverengiye dönmüş başka bir renkten değil de kahverengi yünden yapıldığını umduğu bir battaniyesi ve sarılıp yatmaları koşuluyla iki kişinin yatmasına yetecek kadar genişliği vardı.

"Yatağı alabilirsin," dedi Gabriel. "Ben ocağın yanındaki sandalyede uyuyacağım."

Elodie'nin sinirleri sinirle gerildi. "Ne kadar nazıksınız," dedi alaycı bir ses tonuyla, çünkü adamın yüce gönüllülük göstermediği, yatağın durumundan korktuğu belliydi. Ancak o, bilgiçlik taslayan biri değildi. Tozu görünce bile titremeye başlamadı. "Rahat bir uyku için sabırsızlanıyorum," dedi neşeyle.

"Sanırım hayal gücüne sahip olmanın faydası bu," diye cevap verdi Gabriel, sanki kötü bir şeymiş gibi.

Ayrıca birkaç donyağı mumu buldular ve Gabriel paltosunun cebinden kibrit çıkararak onlara ışık sağladı. Bunun bir şans olup olmadığı tartışılabilir, çünkü bu sayede ne yaptıklarını daha net görebildikleri gibi, yaptıkları yeri de daha net görebiliyorlardı. Şömineyi temizleyip yaktılar ve çok kısa bir süre sonra bir keseli sıçanın bacaya yerleştiğini fark ettiler. Ancak alevleri söndürdükten ve keseli sıçanın intikam almak için dışarı çıkmayacağından emin olduktan sonra huzura kavuştular.

Bu noktada Gabriel'in çenesi o kadar sert sıkılıyordu ki, bir dişçi görse ağlardı. Ama Elodie inatçı tavrıyla moralini yüksek tuttu. Ne de olsa durumun ne kadar korkunç olduğunu kabul ederse Elodie Tarrant olamazdı. Gabriel kaşlarını ne kadar çatarsa, o da o kadar parlak gülümsüyordu. O ne kadar az konuşursa, Gabriel'in sessizliğini "tuhaf", "pastoral" ve (hayal gücünde bile olumlu şeyler tükenmeye başladığında) "ilginç" gibi kelimeler içeren neşeli gözlemlerle o kadar çok dolduruyordu. Dışarıdaki tuvaleti ziyaret ettiğinde bu kararlılığı biraz sarsıldı ama yakındaki bir ağaç da ihtiyacını karşılıyordu ve yağmurda ıslanıp üşümek *ferahlatıcıydı*.

"Peki ya zatürreeye yakalanırsan *bu eğlenceli bir şaka* mı olacak?" Gabriel karşı çıktı.

Kısmen mum ışığından, ama çoğunlukla her ikisi de tartışamayacak kadar yorgun ve konserve sığır eti ve tenekeden şeftali yediklerini umursamayacak kadar aç oldukları için akşam yemeği neredeyse büyüleyici olmayı başardı. Elodie eğlenceli bir sohbet girişiminde bulundu.

"Eğer yeni thaumaturjik hazine sihir yüklü sülfür içeriyorsa, piritten kaynaklanmış olabilir. Bölgedeki madencilik faaliyetlerinin bir haritasını çıkarmalıyız."

Gabriel, "Bende bir tane var, hanın arkasında," dedi.

"Elbette biliyorsun," diye mırıldandı Elodie, sonra midesinin tamamen biftekten kaynaklanmayan bir şekilde sıkıştığını hissetti. "Bunu bir iltifat olarak söyledim," diye ekledi aceleyle. "Her zaman çok hazırlıklısın, bunu çok kıskanıyorum. Senin mükemmel örneğini takip etmek için gerçekten daha çok çalışmalıyım, çünkü en-"

"Sorun değil," diye araya girdi Gabriel. "Ne demek istediğini anladım; alınmadım."

"Ah." Konserve bifteğine hayıflanarak baktı. "Güzel."

Ardından huzurlu bir sessizlik geldi, dışarıdaki yağmur yumuşak

"Alınmadığınıza emin misiniz?" Elodie ağzından kaçırdı. "Çünkü yanlış anlaşıldı, gerçekten olumlu anlamda söyledim."

Gabriel ona sakin ve kararlı bir bakış attı. "Biliyorum."

"Her zaman ayağımı ağzıma sokuyorum. Bu arada, bu konserve sığır etinin tadı da öyle."

"Hımm," diye onayladı Gabriel. Aslında ete pek aldırıyor gibi görünüyordu ama masanın yıpranmış yüzeyinden sandalyesinin eğrilğine, soluduğu havanın donyağı dumanıyla oldukça keskinleşmesine kadar diğer her şeyle mücadele ettiği açıktı.

"Keşke ormanda kamp yapsaydık," diye homurdandı.

"Saçmalık!" Elodie kendisi için bile fazla neşeli bir ifadeyle konuştu. Özel olarak yüzünü buruşturdu, sonra da çenesini dik tutmaya karar verdi. Ne de olsa dünya, insanın ondan yarattığı bir şeydi. "Evet, ev biraz rustik, buna eminim,

ama senin anlattığın kadar kötü değil. Gerçekten, vicdanınızı rahatlatmayı denemelisiniz."

"Eğer yapsaydım, örümcekler aşağı iner ve onları yerdi," diye mırıldandı Gabriel.

Elodie ona bakakaldı. "Bu bir şaka mıydı?"

Öfkeyle çatalını sığır konservesine sapladı. "Ne düşünüyorsun? Hiç şaka yaptığımı gördün mü?"

Onu iyi tanıdığına dair bu rahat kabul Elodie'nin kanını kaynattı. Sessizce yemek yemeye döndüklerinde, Gabriel'le birlikte yemek masasında oturan, bütün gün çalıştıktan sonra biraz yorgun, biraz huysuz ve birbirleriyle bu kadar rahat olan, gerçekten evli bir çift olarak hayalinde romantik bir masal örmeye başladı. İç çekti.

"Ne?" Gabriel sordu.

"Hiçbir şey."

"Yeterince yemeğin var mı? Senin için bir konserve sığır eti daha açabilirim."

"Hayır, teşekkürler." Ona gülümsedi; karşılığında kaşlarını çattı elbette. Buna aldırmadı, gerçekten; bu onun nasıl biri olduğuydu. Kendini savunan, her zaman dünyadan gelen belalardan şüphelenen. Ve bunun ona en çok hissettirdiği şey, kızgınlık itirazlarının altında, bir gün bu savunmaları aşarak onun kalbine giden bir yol kazanabileceği umuduydu.

Birden masanın öbür ucuna uzandı ve şeftali kutusunu muhtemelen onu daha iyi tatmin edecek yeni bir açığa çevirdi. Elodie ona şaşkınlıkla baktı; o da gözlerini kırpmadan karşılık verdi. Bu açıklanamaz titizliğe karşılık kalbindeki kaprisli bir şey alevlendi. Şeftali kutusunu gelişigüzel bir yöne doğru hareket ettirmek için tuttu ve adamın kendisinden en uzağa çevirdiği kenardaki yırtık metali görünce durdu.

Kızardı. "Teşekkür ederim."

"Hm," dedi Gabriel ve konserve bifteği tekrar bıçakladı.

Elodie, Gabriel'in bazı savunmalarının muhtemelen kendisi yüzünden var olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı için sessizlik yeniden garip bir hal aldı. Gabriel ona bir iyilik yapmış, onun incinmemesini sağlamıştı.

yırtık pırtık bir metaldi ve o da otomatik olarak adamın sadece kurnazlık yaptığını düşünmüştü. Gerçekten de adamın ondan nefret etmesine şaşmamalı. Şu anda kendisinden o kadar da hoşlanmıyordu.

"Özür dilerim," dedi ve nedenini açıklamak için cesaretini kaybetti, çünkü sözlerinin yanlış çıkacağından ve işleri olduğundan daha da zorlaştıracığından hiç şüphesi yoktu. "Bu barınağın ideal olmadığını biliyorum," dedi onun yerine. "Ama burayı bulduğumuz için gerçekten çok şanslıyız. Neşelenmeye çalışmalıyız. Biraz toz bize zarar vermez. *Yapabiliriz-aaaggghhhh!*"

Çılgılığı mum ışığını delip geçti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Siz dünyada değilsiniz,
evrendesiniz.

Blazing Trails, W.H. Jackson

GElodie ılık atarken ABRIEL sıçradı, sandalyesi yere çarptı. Bir saniye sonra Elodie onu yakalamış, sandalyesine tırmanmaya çalışıyordu.

Vücut.

Bu, sanıldığı kadar romantik bir durum değildi.

"Sorun ne?" diye sordu, kadının paniğı ve dahası, günün erken saatlerinde yaşadıkları heyecanı yeni yeni atlatan kısımlarına olan yakınlığı karşısında nabzı gümbür gümbür atıyordu.

"Fare!" diye feryat etti.

"Fare," diye yankılandı Gabriel şaşkınlıkla. Kızın tepkisine bakılırsa, *yangın* ya da *bu şeftalilerde küf var* gibi gerçekten vahim bir şey bekliyordu. Kollarını ona doladı ve kıvranmasını durduracağı umuduyla onu sıkıca kucakladı. "Bir fare sana zarar vermez, Elodie."

O da buna eşsiz bir belagatle cevap verdi: "Aaaaghhhh!"

"Siz bir coğrafyacısınız," dedi, saçları yüzünü kapattığı için biraz zorlanarak da olsa. "Hayatınız boyunca yüzlerce fare görmüş olmalısınız."

"Tarla fareleri!" diye karşılık verdi sanki her şey açıklığa kavuşmuş gibi. Kollarını adamın boynuna, bacaklarını da beline dolayarak umutsuzca ona sarıldı. "Dışarı! Çabuk! Hemen!"

"Hala yağmur yağıyor. Seni şunun üzerine yatırayım-"

"Aaaaagghhhh!"

Böylece ikna olan Gabriel onları ön kapıya kadar götürdü ve kolunu biraz eğip bükerek kapıyı açmayı başardı. Yağmur

hafiflemişti ama yine de ıslanacaklardı. Onun korumasını istemesinden duyduğu sevinçle, dışarıdaki gecenin sefil rahatsızlığından duyduğu dehşet arasında bocalayan adam tereddüt etti. "Emin misin-"

"Tanrım, bana bakıyor!" Elodie feryat etti. "Acele et! Gidin!"

Gabriel kapının yanındaki kancadan paltosunu aldı, şömineye bakıp tamamen soğuk olduğundan emin oldu ve geceye adımını attı. Bu noktada Elodie'nin aşağı inmesini bekledi ama Elodie gerçekten de çok sevimli olan bir azimle tutunmaya devam etti. Bu ona kendini güçlü, kahraman ve biraz da gergin hissettirdi ama bunu itiraf edecek değildi. Gerçekten de, kendini daha alışıl gelmiş kaşlarını çatarak aptalca bir gülümsemeyle mücadele etmek zorunda buldu. Paltosunu onun üzerine örterek, bu şartlar altında mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yakındaki bir meşe ağacına yöneldi.

Ama sığınağa ulaştıklarında Elodie fareye çok yakın olduğunu söyledi. Böylece Gabriel, olası takılma tehlikelerini, zatürreyi ve en kötüsü de, sanki bir sürü büyümlü vampir kelebeğı yutmuş gibi midesinde tahribat yaratan umutsuz bir aşk hastalığını göze alarak, çamurlu karanlıkta yoluna devam etti. Sonunda bir karaağacın güvenli olduğunu anladı ve oldukça yorgun bir nefes vererek durdu.

Elodie onu kavrayışını gevşetti ve ayakta durana kadar aşağı kaydı. Bunun talihsiz bir sonucu olarak Gabriel'in içindeki tahribat karnının birkaç santim altına kaydı ve Elodie onu hâlâ esir tutuyor olmasaydı hemen geri adım atacaktı. Kollarını Gabriel'in etrafından çekmişti ama *gözleri* acımasızdı. Gabriel karanlıkta onların güzelliğinin deniz yeşili tonunu göremiyordu ama görmesine de gerek yoktu. Uzun zaman önce ruhunu renklendirmişti.

"Özür dilerim," dedi, kelimesi kakhaha ya da gözyaşlarının habercisi olabilecek bir titremeye. "Biliyorum, 'yıldırım yakalayan kız farelerden korkar' - bu çok saçma."

"İçim rahatladı," diye cevap verdi Gabriel. "En azından artık içinde biraz ihtiyat duygusu olduğunu biliyorum, umarım bu duyguyu bir gün yıldırım yakalamak gibi şeylere de uygulayabilirsin."

Elodie az önce kendisine hakaret edip etmediğini anlamaya çalışırken sessizdi ve Gabriel bu fırsatı değerlendirerek bir tutam saçını

Parmakları yüzünde, teninde gezinirken coşkuyla ısıniyordu. Hava heyecanla soluyor ve bir elini ağzına kapatıyor gibiydi.

Elodie kıpırdamadan durdu. Yanağından bir yağmur damlasını, sonra da şakağından bir diğeri sildi. Ona dokunmaktan, onunla bu küçük şekilde ilgilenmekten vazgeçecek gibi görünmüyordu. Daha fazlasını da yapacaktı, ondan ne isterse yapacaktı. Sonsuza dek onun hizmetindeydi. Ve tüm kalbiyle ona bir kez daha sarılmayı diledi, çünkü artık onsuz fiziksel olarak eksik olduğunu biliyordu.

Ama aynı zamanda orada durup birbirlerine bakarlarsa üşüteceklerini ve ayrı mezarlara gireceklerini de biliyordu. Bu yüzden, bunu yapmak tüm vücudunu acıtsa da geri adım attı.

"Otur," dedi hoyratça. Kadın bunu yaptıktan sonra, ağaçtan dökülen yumuşak, kırmızı-altın yapraklar arasında kendini rahat hissettiğinde, "Bunu al," diye ekledi ve ona ceketini uzattı. Kadın otomatik olarak aldı. Gabriel hızlıca başını sallayarak gitmek için döndü.

"Bekle!" Elodie biraz telaşla konuştu. "Nereye gidiyorsun?"

Kalbinin etrafında uçuşan kelekleri umursamadan, ilgisiz bir şekilde ona baktı. "Başka bir ağacın altında uyumak için, böylece mahremiyetiniz olur."

"Ah." Sesi kederli geliyordu ve Gabriel ne istediğinden emin olamayarak tereddüt etti. "Palton olmadan donarsın," dedi kadın. "Burada kal, paylaşabiliriz."

"Sadece bir ağacın altında mı?" Sanki fakülte sekreterleri dedikodu yapabilecekleri bir şeye tanık olma umuduyla karanlıkta pusuya yatmış gibi etrafına bakındı.

"Bu mantıklı bir çözüm," dedi Elodie.

Onu orada yakalamıştı. Sinirleri titrerken belli belirsiz bir homurdanmayla onun yanına oturdu, aralarında kibar ve güvenli bir on beş santimlik boşluk bıraktı.

(Bir taştan kaçınmak için yer değıştirdikten sonra kaşınan bir yapraktan kaçınmak için tekrar yer değıştirdikten sonra on üç inç).

(Elodie bacak bacak üstüne attıktan sonra on santim.)

(Gabriel paltoyu ikisinin de üzerine bir battaniye gibi serdikten ve kucaklarına sığması için birbirlerine yaklaşmalarını gerektirdikten sonra beş santim).

(İkisi de ellerini paltonun altındaki, mağara gibi sıcak ve kapalı olan boşluğa koyduklarında yarım santim. Küçücük parmakları son küçük mesafe boyunca sürüklendi ve gizli karanlıkta buluştu). Öylece oturdular, sessizdiler, yavaşça damlayan geceye bakarken kollarında tüyleri diken diken oluyordu.

Elodie bir süre sonra, "Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil, zaten o yerde kalmak istemiyordum."

"Biliyorum. Bu yüzden özür dilerim." Ona baktı, gözleri büyük, yumuşak ve duygu doluydu. "Kendini rahat hissetmen gerektiği konusunda ısrar etmek yerine seni dinlemeliydim."

Bu açıklama karşısında şaşkına dönen Gabriel omuz silkmekten başka bir şey yapamadı. Hayatı boyunca hiç böyle bir özür almamıştı ve nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilmiyordu. *Teşekkür etmek önemsiz* görünüyordu; kıyafetlerini çıkarıp onu alnından ayak parmaklarına kadar öpmek ise (her ne kadar keyifli olsa da) muhtemelen aşırı görünüyordu.

"Üzıldüğüm anda bana yardım ettiniz," diye devam etti. "Teşekkür ederim. Keşke ben de sana karşı böyle nazik olabilseydim."

Gabriel ona baktı. *Bir şey söyle*, diye beynini zorladı. Ama hain organ kendini bir aşk kalbine dönüştürmüştü ve artık yanındaki güzel kadından başka hiçbir şeyin farkında değildi.

"O ana kendimi kaptırmak ve daha dikkatli düşünmemek benim için çok kolay," dedi. Sizi incittiysem gerçekten çok özür dilerim."

"Bana zarar vermedin," diye yanıtladı Gabriel huysuzca. Elbette incitmemişti. Böyle şeyler onu incitmezdi. Huysuz bir huysuzdu; rahatlık ihtiyacı insanların onunla ilişkilendireceği en son şeydi, bu yüzden bunu asla düşünmediler. Yarısı akademisyen, diğer yarısı da devlet memuru olan geniş ailesi de "Üst Dudağını Sert Tut "u resmi sloganları olarak benimseyebilirdi. Onlar için rahatlık sadece kreşte olan bir şeydi ve genellikle daha da nişastalı bir üniforma giyen nişastalı bir kadının sırtını sıkıca sıvazlamasından ibaretti. Bir çocuk sert bir bakışın bastırabileceğinden daha fazla duygusallaşmaya cüret ettiğinde, paketlenirdi.

Annesinin ölümünden sonra yeterince hızlı toparlanamayan kuzeni Devon'ın durumunda olduğu gibi Amerika'ya ya da Amelia'nın başına geldiği gibi yatılı okula gitmiş, daha sonra sadece yaz tatillerinde geri dönmüş, artık tam olarak ait olmadığı aile evinde bir misafir olmuştu.

Gabriel, Devon ve Amelia'dan daha iyi, daha çabuk öğrenmişti, belki de sessizlik her zaman onun doğal içgüdüğü olduğu için. Gerçekte *her şey*, tüm gürültülü, kaşıntılı, çarpık dünya, her zaman acı verse de, huysuz bir kaş çatmadan daha fazlasını ifade etmeyerek kendini teselliye ihtiyaç duyma riskinden korudu.

Ama Elodie ona bakmaya devam etti, sanki bu savunmanın içinden, içinde acı çeken bir çocuğun büzülüp kaldığını, sadece... tam olarak bir sarılma değil, ama belki de sarılmaya benzer bir bakış... aslında Elodie'nin ona şu anda verdiği türden bir bakış dilediğini görüyordu.

Kahretsin, onu ağlatacaktı.

"Kulübe bize yemek sağladı," dedi, "ve böylece her şey en iyi şekilde sonuçlandı."

"Konserve sığır etini 'en iyi' ile bir tutabileceğimi hiç sanmıyorum," dedi Elodie, alaycı ama nazikçe gülümseyerek.

Yine lanet olsun, şimdi de onu güldürecekti. Gabriel kendini kontrol etmeye kararlı bir şekilde başını salladı. Ve Elodie, bilge kadın, konunun kapandığını anlayarak başını salladı. Birbirlerinden uzaklaşıp gecenin boşluğuna baktılar.

Tekrar sessizlik çöktü.

On sekiz yaşında bir delikanlının, soluk saçlı muhteşem bir kız kendisine gülümsediğinde kızarmamaya çalışması kadar garipti. Sonra ay bir bulutun arkasından çıktı, incecik ve kırılğan, ışığı karaağacın gölgesini, yağmur damlalarıyla elmas gibi parıldayan kandil altınından bir çatıya dönüştürdü. Elodie o hülyalı iç çekişlerinden birini yaptı.

"Bu bana George Lowbridge ile birlikte Kuzey Yorkshire'da thaumaturjik gümüş yataklarının elma büyümesi üzerindeki etkilerini incelediğimiz zamanı hatırlattı. Yaz olmasına rağmen sürekli yağmur yağıyordu."

George Lowbridge mi? Cambridge'den sürekli koklayan genç profesör mü?

"Öyle mi?" Gabriel, aslında neredeyse yanma noktasına kadar ilgilenen ama bunu göstermemeye kararlı birinin tüm soğuk ilgisizliğiyle sordu.

"Buna çok benzeyen bir ağacın altına sığınmıştık." "Gerçekten mi?"

Gözlerinin parlamasına neden olan bir anıya güldü ve Gabriel, tüm coğrafya bilimine meydan okurcasına, birkaç büyük, keskin kayanın solunum sisteminin içine yerleştiğini hissetti. Elodie'nin istediği ağacın altında başka bir erkekle oturmaya hakkı olduğunu gayet iyi biliyordu ama aynı zamanda *bunun düşüncesinden bile nefret etmeye* hakkı vardı. Elodie onun kızıydı. Sadece yasal olarak öyleydi ve bu iddiayı onun yüzüne karşı yüksek sesle söylemeye *asla cesaret edemezdi*. O kendi kadınıydı ve buna *dolaylı* olarak inanıyordu. Aynı zamanda, derinlerde, namusun vahşi bir ormana dönüştüğü yerde, onun *kendisine* ait olduğuna da inanıyordu. Gerçekten de, bunu *o kadar şiddetli* hissediyordu ki, kendini endişe verici bir italik nöbetinden kurtaramadı.

Yine de, "Peki... bugünlerde Profesör Lowbridge'i nerede bulabilirim? Onunla biraz sohbet etmek isterim."

"Oh, George Avustralya'ya gitti," dedi Elodie, onun yükselen duygularından habersiz.

Umarım George yol boyunca timsahlara yem olur.

"Sorun değil," dedi Gabriel. "Avustralya'ya gidebilirim." Öte yandan, bakışlarını hafifçe sola kaydırıp onun kendisine yönelttiğini *hissedebildiği* sıcak, alaycı gülümsemeyi göremedi. "O kadar yer varken neden orada?"

"Amcam Avustralya yerlilerinin yön bulma yöntemi olan songline'lar üzerine derinlemesine araştırma yapıyor," dedi Elodie, dizlerini yukarı çekip kollarını bacaklarına dolayarak fısıldayan geceye bakarken. "George onunla çalışmaya gitti."

Sesi... melankolik miydi? Arzulu mu? Üşüme belirtileri mi gösteriyordu? Gabriel, "Bu seni üzüyor," diye tahmin yürüttü. Eğer haklıysa, timsahları unutun. *Zehirli örümcekler*. Büyük, siyah, zehirli örümcekler. Daha da iyisi, Elodie'yi üzdüğü için George'u timsahlarla dolu bir çukura atardı,

Sonra da Elodie'yi düşünmeye bile cüret ettiği için zehirli örümcekleri peşine takar.

"Sadece Avustralya'da, Güney Amerika'da ve aslında tüm dünyada okumak istediğim için üzgünüm," diye cevap verdi. "Ama Oxford'dan asla ayrılmayacağım. Öğretmenliği seviyorum." Başını iki yana salladı. "Jasper Amca'nın önerdiği pozisyonu benim yerime George'un kabul etmesi daha iyi oldu. Clifford da bu konuda mutluydu."

"Clifford?" Gabriel konuşmanın yarısında onunla birlikteydi ama sondaki tüm insan isimleri onu şaşırtmıştı.

"George'un özel arkadaşı."

Oh. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. O zaman belki de bu George o kadar da kötü biri değildi. Aslında, Elodie'nin yağmurdan korunmasını sağladığı için ona mükemmel bir adam bile denebilirdi. Gabriel ona ve Clifford'a kahve ısmarlayacaktı, eğer karşılaşırlarsa.

"Tanrım, yıldızlar ne kadar güzel," diye mırıldandı Elodie kayıtsızca, Gabriel kıskançlığın derinden sarstığı iç dengesini yeniden sağlamaya çalışırken bile. Mürekkep mavisini manzarayı hafif bir şüphecilikle inceledi. Onlar konuşurken yağmur durmuştu ve gökyüzü sonsuza kadar açık, mavi-siyah, yıldızlarla dolu bir şekilde uzanıyordu.

"Sanırım bir takımyıldızını işaret edersem, bana arkasındaki tüm mitolojiyi anlatmakta ısrar edeceksin," diye homurdandı.

Elodie başını dizlerine doğru eğerek ona gülümsedi. "Beni iyi tanıyorsun."

Lanet olsun, bir erkek daha fazla baştan çıkarılmaya dayanabilir miydi? *Öp onu, diye* teşvik etti bedeni. Ancak zihni, (1) kadının onu reddedebileceğinden (12) konserve bifteği yedikten sonra dişlerini temizleyememiş olmasına kadar, böyle bir eylemin neden tavsiye edilemez olduğuna dair nedenler sıralamaya başladı.

Yine de öp onu, aptal! Vücudu ısrar etti.

Zihni mırıldandı, kıvrandı ve sonunda *iyi* olduğuna karar verdi, küçük bir öpücük deneyebilirdi...

Ve gözlerini kaçırdı.

Gabriell'in içindeki her şey çöktü. Kaşlarını çatarak gökyüzünü işaret etti. "Pleiades," dedi.

"Yedi kız kardeş," diye cevap verdi Elodie, tam da beklediği gibi. Önce bir masal, sonra başka bir masal anlatmaya başladı, sesi Gabriel'i bir ağacın altında ıslak saçlı ve üşümüş bir halde oturduğunu unutturacak kadar ısıtıyor, yarı rüyadaymış gibi hissettiriyordu. Yavaş yavaş sesi yavaşladı ve yorgunluktan sallanmaya başladı. Gabriel ona yeteri kadar homurdandı ve kadın sessiz bir iç çekişle gerçekliğe geri döndü.

"Köyün bu gece güvenli olduğunu düşünüyor musun?"

diye sordu. "Hiç ateş görmüyorum," diye yanıtladı Gabriel.

"Bir temel oluşturmamız gerekiyor-"

"Yarın," diye araya girdi. Elodie yarı uykulu olmasaydı bile, bu akşam yaşadığı tüm duygular yüzünden kendini tamamen bitkin hissediyordu.

Elodie nefesinin altından acımasız bir şeyler mırıldandı. Kendi adını duyan Gabriel, ona ne dediğini sormak için başını çevirdi. Aynı anda Elodie de şüphesiz ona söylemek için kendi başını çevirdi.

Ve bir şekilde, tamamen tesadüfen ya da belki de kader ve fizik arasındaki bir komplo sonucu dudakları buluştu.

Buna öpücük diyebilir miydi? Ağzların yumuşak dokunuşundan daha fazlası değildi. Yine de güçlü bir his dudaklarından midesinin çukuruna doğru aktı ve orada bir dizi küçük patlamaya yol açtı. Elodie'nin gözlerinin genişlediğini gördü. Kalbinin de aynı şeyi yaptığını hissetti. Şefkatli bir nezaketle öpücük ısınmaya başladı...

Ve ikisi de panik içinde çılgınca göz kırparak uzaklaştılar.

Elodie yapraklara bakarak, "Özür dilerim," dedi.

Gabriel ufka bakarak, "Özür dilerim," dedi. Elodie'nin nefesinin kesildiğini duydu. Nabızı hızlandı. Göz ucuyla kızın kendisine doğru baktığını fark etti. Bir elini kaldırdı...

Ve panik onları tekrar çarptı. Dokuz yıllık utangaçlık ve kadının ondan tekrar tekrar kaçışını izlemek, Gabriel'in elini o kadar sert indirdi ki yere çarptı. Onu o kadar çok istiyordu ki kalbi sıkışıyor, gözleri ağırlaşıyor ve kaşlarını çatmak zorunda kalıyordu. Elodie ise Gabriel'den o kadar uzağa, ters yöne bakıyordu ki, bu çaba boynunu ağrıtmış olmalıydı.

"Yorucu bir gün oldu," diye önerdi.

"Sinirlerimiz aşırı gergin," diye katkıda bulundu

Gabriel. "Uyumalıyız."

"Evet."

Yaprakların arasına sırt sırta uzandılar.

"Bu gerçekten çok rahat," dedi Elodie aşırı zorlamadan dolayı her an kopabilecekmiş gibi görünen bir neşeyle.

Gabriel cevap vermeye cesaret edemedi. Vücudunun yere değen her santimi, hatta giysileri bile tırmalanıyordu. Palto bacaklarının üzerinde eğri büğrü duruyordu ve konserve sığır eti midesinde çalkalanıyordu. Ama başka bir konuşma olmadığı sürece sorun yoktu, her şey yolundaydı...

"Çok mu rahatsızsın?" Elodie sordu.

"Hayır, ben de rahatım," diye cevap verdi cesurca. Bir sopa kaburgalarına battı ve bir küfür yuttu.

"Yalan

söylüyorsun."

"Yalan

söylemiyorum.

"

"Yalan söylediğinde

anlayabiliyorum, Gabriel." "Ben

yalan söylemem, Elodie."

"Seni tanıdığım bunca zaman boyunca 'rahat' kelimesini hiç

kullanmadın." "Çünkü beni bir yaprak yığınının içinde uyurken hiç

görmedin." "Pekâlâ. İyi geceler o zaman."

"Hm."

Tanrı'ya şükür, Elodie cevap vermedi. Birlikte uyumak her koşulda zordu; Gabriel böyle savunmasız olmaktan nefret ederdi. Ama çamurlu kıyafetlerine rağmen menekşe gibi kokan, eteğinin altında donu olmayan, üstelik var olan en güzel kadın olan karısıyla uyumak neredeyse imkânsızdı. Karısı yaprak yığınının içinde kıpırdanıyor, kendini daha da rahatlatıyordu ve Gabriel onun altında çırılçıplak kıpırdanışını hayal etmemek için sessizce matematik formülleri söylemek zorunda kalıyordu.

Ama dudakları tatlı, kazara öpüşmelerinden dolayı yandı ve midesi sıkışmaya devam etti, bu da onu tam anlamıyla aşk hastası hissettirdi. En azından birbirlerine dokunmuyorlardı, sırtları birbirine dönüktü ve aralarında beş santimlik bir güvenlik vardı. Gabriel gözlerini kapattı...

"Mutlu rüyalar," dedi Elodie, hoş bir müzik dizesi gibi.

Ve Gabriel gözlerini tekrar açarak karanlığa baktı, kendi kalbinin içinde tamamen kaybolmuştu.

-

"Bu da ne böyle?!"

Elodie bu ünlem rüyalarını böldüğünde şaşkınlık ve telaş içinde uyandı. Bir an Lyonnaise'de geziniyor, kıyılarını haritalandırıyor, sonra bir adam ona bağırıyordu. Gözlerini açtığında kendini karaağacın altında Gabriel'e sarılmış halde buldu. Gabriel de en az onun kadar yarı uyanık bir halde ona göz kırpıyordu. Birlikte farkındalığa odaklandılar, kollarının onu sıkıca tuttuğunu ve çıplak bacaklarından birinin kalçasına takıldığını fark ettikçe gözleri giderek büyüdü. En azından, bilgi beyinlerinden süzülmeden ve kendilerini bir uzuvlar ve özürler karmaşası içinde fırlatmadan önce yaklaşık 1,3 saniye boyunca durum böyleydi.

"Serseriler!"

Bu noktada, önlerinde bir adamın durduğunu fark ettiler. Daha doğrusu, kendilerine doğru sallanan bir süpürgeyi fark ettiler; süpürge'nin arkasında, süpürgeyi öfkeyle kullanırken hırlayan bir adam vardı. Gabriel ayağa fırladı ve kirli, örümcek ağlarıyla kaplı tellerle ezilme tehlikesi altında olmasalardı Elodie'yi bayıltacak bir centilmenlik gösterisiyle ayağa kaldırıp arkasına çekti.

Adam, "Evimi mahveden hergeleler siz misiniz?" diye sordu.

Şaşkınlık içinde ona baktılar. "Gerçekten o kulübede mi yaşıyorsunuz?" Elodie sordu.

"Elbette!" diye mırıldandı adam. "Bir gece uzağa gidiyorum ve geri döndüğümde yağmalandığımı görüyorum!"

"Tükettiğimiz yemeğin parasını elbette ödeyeceğiz," dedi Gabriel.

"Çok haklısınız! Peki ya masa?"

"Uh..." Elodie ve Gabriel şaşkın bir şekilde hep bir ağızdan söylediler.

"Ona bir şey yaptınız!" Süpürge onlara doğru şiddetle sallandı.

"Biz... temizledik mi?" Elodie önerdi.

"Kafirler!" diye kükredi adam.

"Şimdi, şimdi, iyi dostum." Gabriel'in sesi, yanlılıkla hem mülkiyete hem de hassasiyetlere tecavüz eden ve bu çıkmazdan kurtulmasına yardımcı olacak tek şey Majestelerinin hizmetinin saygınlığı olan bir coğrafyacının kibar, yatıştırıcı tonunu aldı. Elbette böyle bir durumla başa çıkmanın tam yolu buydu. Elodie'ye de ailesi, akıl hocaları ve profesörleri tarafından aynı şey öğretilmişti ve bunun ne kadar işe yaradığını biliyordu. Bu yüzden kibarca gülümseyerek yarım adım öne çıktı.

Sonra-"Aman Tanrım, bak!" diye soluk soluğa adamın arkasını işaret etti.

"Bu da ne böyle?!"

Adam kadının ne demek istediğini anlamak için döndü, bunu yaparken süpürgesini indirdi.

Elodie hemen onu iki eliyle kavradı ve bükte.

Adam dizlerinin üzerine çöktü ve Elodie Gabriel'i gömleğinin kolundan yakaladı. "Koş!" diye ısrar etti, onu çekiştirerek.

Gabriel ona onaylamama ve hayranlık arasında gidip gelen bir kuşkuyla baktı. Elodie onu tekrar çekiştirdi. "Haydi," diye tısladı.

"Holiganlar!" diye bağırdı adam, ayağa fırlayarak.

Koştular.

-

Çamurlu bir yamaçtan aşağıya doğru bir milin ÇEYREĞİNİ kat ettikten sonra nihayet durdular. Öfkeli adam Gabriel'in attığı bozuk paraları bulmak için otların arasında debelenirken çok geride kalmakla kalmamış, birbirlerinin kollarında yeniden uyanmanın garipliğinden kaçmanın mümkün olmadığını da kabullenmişlerdi. Nefes nefese, sessiz ve puslu araziye, Dôlylleuad'ın nehrin kıyısında, baca dumanları arasında yumuşak bir şekilde durduğu yere baktılar.

"Çok uzak değil," dedi Elodie. "Kahvaltı için zamanında orada oluruz."

"Sisin mavi bir tonu var," diye not etti Gabriel, Elodie'nin göğüslerinin nefesiyle nasıl kabardığını izlemeye kalkışmamak için sabit bir şekilde ona bakarak.

"Sanırım bu sadece bir ışık oyunu," dedi. "Her şey sakın görünüyor."

Bakışları karşılaşana kadar bir süre daha manzarayı incelediler. Aralarındaki sessizliği anılar doldurdu: uyandıklarında kendilerini sarılmış halde bulmaları, dünkü öpüşmeleri, dün gecelerinin ertesi sabahı, Gabriel'in dağınık yatağında bağdaş kurup tost ve yumurta yemeleri, en sevdikleri haritalar hakkında konuşuyorlar...

Elodie'nin gözleri bariz bir özlemle karardı. *Kahvaltı için can atıyor olmalı*, diye düşündü Gabriel ve gözlerini kaçırdı.

"Yakında orada olacağız," dedi.

"Asla yapabileceğimizi sanmıyorum," diye cevap verdi yorgun bir şekilde. Dôylleuad'a doğru yürümeye başladılar.

Elodie kendini bir an bile tutamayan bir kadın havasıyla sessizliği bozana kadar üç dakika boyunca kutsanmış bir sessizlik hüküm sürdü. "Ne güzel bir kuş!" diye haykırdı.

Yakındaki bir ağaçta bulunan tüylü bir yaratığı işaret etti ama Gabriel'in içgüdüleri bunun sadece daha derin bir konuşmanın başlangıcı olduğu konusunda onu uyardı.

"Hayır," dedi.

Elodie durdu ve fırtınalı gözlerle ona döndü. "Ne demek hayır?"

"Yani hayır," diye cevap verdi ters bir şekilde. "Ornitoloji son derece sıkıcı bir konu, inanın bana. Bunu tartışmayacağız."

Şaşkın bir kahkaha attı ve gözlerindeki fırtına şimşek hızındaki öfkesiyle parladı. "Bana neyi tartışacağımı söyleyemezsin."

"Tabii ki yapabilirim."

Çenesi düştü. Gabriel, yıllarca öğretmenlik yaparak mükemmelleştirdiği şekilde ona baktı: amansız, anlaşılmaz, bir kompozisyonun teslim süresinin uzatılması veya kuşlar hakkında bir konuşma yapılması gerektiğine ikna olmak istemiyordu. Ama Elodie'nin bakışlarındaki sıcaklık kalbinde bir delik açtı. Ona gerçekten nasıl hissettiğini söyleyebilmeyi diledi. Onun her abuk sabuk konuşması, her fırtınalı bakışı, onu kendisinden daha çok sevmesine neden oluyordu.

mümkün olduğunu düşündü. Yine de, bir keresinde onun laboratuvara girdiğini görünce pencereden atladđđđnı düşünürsek, gizli hayranlıđđđnı itiraf etmesi, řansđđnı bildiği için, etobur bir ağaç veya nehir tsunamisiyle karřılařacađđ vahřđ doğaya kaçması için neredeyse kesinlikle ilham verecekti. Bu yüzden kendini kaşlarını atarken buldu, çünkü başka ne yapacađđđnı bilmiyordu.

Aniden enesi kapandı. "*Vay canına.*" Böylece Tanrı bilir neyi ileterek, fareler ve insanlar hakkında homurdanarak ve belli bir eşi içinde boğmak istediği sıcak bir banyoyu nasıl dört gözle beklediđđđnı söyleyerek onun önünde tepindi.

Gabriel konuşmadan kaınıldđđđ için minnettar, onu takip etti. En azından sakın bir sabahtı ve yakđnda Dlylleuad'a geri döneceklerdi, aralarına girecek başka insanlar da olacaktı. Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun! Böyle düşünerek adımlarđđnı hızlandırdı, bir yandan da karısđđnı güneş ıřđđđyla aydınlanan büyüsüne umutsuzca bakıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir ağaçta gördüğümüz şey, onun altında
yatandır. Toprak onun gökyüzüdür ve ışık
onun rüyasıdır.

Blazing Trails, W.H. Jackson

TWO MİLLER VE on iki saatler Daha sonra, onlar Sonunda geldi
geri Dôlylleuad'da.

Yorgun ve ağırlı bir halde Kraliçe Mab'ın lobisine girdiklerinde Algernon ve Profesör Jackson'ı Algernon'ın bavuluna sahip olmak için güreşirken, Tegan da onları eğlenerek izliyordu. Gabriel kapıyı anlamlı bir gümbürtüyle kapattığında, her iki adam da şaşkınlıktan donakaldı, bavul aralarında yere düştü.

"Yine mi gidiyorsun Algie?" Elodie sordu, sesi yorgunluktan kurumuştı. "Öldüğünü sanmıştık!" Profesör Jackson haykırdı. "*Algie?!*" Algernon aynı anda hiddetlendi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Elodie, "kendimi biraz ölü hissediyorum."

Tegan, kibarlık ile *aman Tanrım, saçındaki inek gübresi mi?* arasındaki ince çizgide dengede durmayı başararak, "Değirmenden geçmiş gibi görünüyorsun," dedi.

"Değirmenden ziyade fırtına," dedi Elodie ona acımasızca. "Patlayan ağaç," diye ekledi Gabriel.

"Çamur bombaları ve sihir delisi bir boğa." "Ve volkanı unutma."

"Yüce Tanrım!" Profesör Jackson haykırdı ve merceksiz gözlüklerini çıkarıp hayretle onlara baktı. "Dôlylleuad'ın dışında bir yanardağ mı?"

"Bir metre yüksekliğinde bir yanardağ," diye açıkladı Elodie. "Ama fark etmediğimizi ve neredeyse üzerine bastığımızı düşünürsek..."

"Bir yanardağı nasıl fark etmezsin?" Tegan şaşkınlıkla sordu.

"Dikkatimiz başka bir şeyle meşguldü."

Gerçekten de, sakın bir sabahtan aniden ateşli, ölümcül bir büyüün girdabına dönüşen şeyin içinde saatlerce yol aldıktan sonra, fey hattının zaten çağılayan mı yoksa sadece çılgınlık mı yaptığı... ve Gabriel'in buna bir tartışma konusu olarak izin verip vermeyeceği... ve dahası Elodie'nin bir bilim sözlüğünde "çılgınlık" kelimesine işaret edip edemeyeceği... üzerine tartışmakla o kadar meşguldüler ki, etraflarındaki başka hiçbir şeyi fark etmemişlerdi. Aniden ortaya çıkan hidrojen sülfür kokusundan rahatsız olan Gabriel tam zamanında yanardağı görmeseydi, Elodie magmanın etkileri konusunda son derece eğitici bir pratik yapmış olacaktı.

Elodie'nin anlayamadığı bir nedenle onu belinden tutup omzunun üzerine kaldırmış ve iki dakika sonra onu yere bırakması için ikna ettikten sonra (Elodie özel bir güçle ısrar etmemişti) yanardağın kendi kendine söndüğünü ve böylece tartışma ya da başka türlü herhangi bir konuşma kurma yeteneklerinin de yok olduğunu fark etmişlerdi. Yürüyüşlerinin geri kalanını derin bir sessizlik içinde geçirdiler.

Açıkcası, Elodie artık fey hattının durumunu ya da Dôlylleuad için arz ettiği tehlikeyi umursamıyordu. Ayrıca, çevredeki kırsal alanın seken büyüler tarafından rahatsız edilmesine rağmen, köyün kendisi huzurluydu ve şimdi tek düşüncesi banyo yapmaktı. Soğuk suda güzel, uzun ve sessiz bir banyo. Buz gibi suda. O kadar soğuk bir su ki, Gabriel'in "aşırı heyecan" olarak adlandırmakta son derece haklı olduğu omuz üstü taşımalar, kucaklaşmalar ve öpücükler konusunda, bunların kendisi üzerindeki süregelen etkisi düşünüldüğünde, tamamen kayıtsız bir şekilde ortaya çıkacaktı. Büyülü kaosu içinde geçen bir günlük zorlu yolculuk bile onları bilincinden söküp atamamıştı.

Gabriel, endişeyle mırıldanan Profesör Jackson'a, "Dökülmenin derecesi, artan thaumaturjik basıncı gösteriyor, ancak tüm okumalarımız bir kaynağı saptamak için çok dağınık," dedi. "Yakınlarda *bir yerde*; yoğun faaliyetten bu kadarını anlıyoruz. Ama bulabilirsek lanet olsun. Burada herhangi bir büyü faaliyeti oldu mu? Herhangi bir yaralanma var mı?"

Profesör Jackson "Yok," diye teminat verdi. "Belli ki hazine Dôylleuad'ın içinde değil."

"İşleri Bakanlığı'na telgraf çektiniz mi?"

"Jennings'i burada kaçmak üzereyken yakaladığımda bunu yapmaya gidiyordum."

Gabriel, Jackson'ı o telgrafi bir buçuk gün önce göndermekle görevlendirdiğini belirtme zahmetine girmede. "Takviye kuvvet çağırmanız gerekiyor," dedi. "İşler daha da kötüye gitmeden bu kesintinin kaynağını bulmamız şart. Ayrıca yakındaki köy ve kasabaları da riske karşı uyarmamız gerekiyor."

"Ve burada, Dôylleuad'da halka açık bir toplantı düzenlemek istiyorum," diye ekledi Elodie, "birileri dönüşmeden önce turist faaliyetlerini caydırmak için-oh, bekle, bu zaten oldu, değil mi?" Gecikmiş bir endişeyle Tegan'a döndü. "Amerikalılar formlarına geri mi döndü?"

Tegan, "Evet," dediğinde bile içki salonundan gelen kahkaha tufanı ona cevap verdi. Gabriel bu ses karşısında irkildi ve sanki acı çekiyormuş gibi parmak uçlarını alnına bastırdı. Elodie başını salladı ama gülümsemek için yeterli enerjisi yoktu.

"Banyo yapacağım," dedi, "ve akşam yemeğini yatak odamda yiyeceğim."

"Ben de öyle," dedi Gabriel. Sonra kirpikleri titredi ve Elodie'nin nabızı da aynısını yaptı, ortak odaları ve tek yatak gerçeğini hatırladı. "Bay Jennings," dedi hızlıca, "madem gidiyorsunuz, yatak odanızı ben alayım."

"Gidemez," diye karşı çıktı Profesör Jackson. "Bulabileceğimiz her bilim adamına ihtiyacımız var."

"Ama ben bilim adamı değilim!" Algernon feryat etti. "Ben bir muhasebeciyim."

Gabriel ona, "Sen de artık yatak odası olmayan bir adamsın," dedi ve diğerlerini şaşkın bir sessizlik içinde birbirlerine bakmaya bırakarak üst kata doğru yürüdü.

"Bir de iyi tarafından bakın," dedi Elodie. "Siz iki beyefendi aynı odayı paylaşabilirsiniz. Çok iyi arkadaş olursunuz."

"Hiç arkadaşım olmadı," dedi her iki adam da, profesör özlemle, Algernon ise arkadaşlığın çok pahalıya mal olduğunu düşündüren bir homurdanmayla.

"İşte böyle," dedi Elodie. "Mükemmel." Ve konuşma tehlikeli bölgeye, yani kocasının neden geceyi onunla geçirmek istemediği bataklığına girmeden kaçtı.

Uzun, parfümlü bir banyo bedensel ağrılarını dindirdi, akşam yemeği boş hissinin en azından bir kısmını iyileştirdi ve yatak odasında yerde otururken Dôlylleuad'ın çevresinin topografik haritalarını incelediği bir akşam, Gabriell'in kapısını çalmasını ve "canlılığı" olduğunu söylediğinde ne demek istediğini sormasını engelledi. Sonunda, ertesi gün için iyice dinlenmiş olmak için kendini emekli olmaya zorladı.

Ancak daha önce çok küçük olan yatak şimdi acınacak kadar büyük görünüyordu ve odanın sessizliği sadece düşüncelerini gök gürültüsü kadar gürültülü ve rahatsız edici hale getirmeye yaradı. İki kadeh şarabın da yardımıyla Elodie "kaygının kolunu örten uykunun" tadını çıkarmayı başardı, ancak uyandığında kendini boğulmuş hissediyordu, sanki sadece kol değil, tüm kaygı hırkası şu anda bir deli gömleği gibi üzerine sarılmıştı.

Sinirli bir şekilde kıvrandı, sonra bir anda doğrulup buruşmuş saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı.

"Lanet olsun," dedi odayı yumuşatan soluk ışığa. Tam olarak neyi karıştırdığı kendisi için bile belirsizdi; esasen, kalbini, mesleki durumunu ve dokuz yıldır yaptığı ve nihayetinde onu bu odaya, bu saate, duvarın diğer tarafında uyuyan kocasına götüren hemen hemen her seçimi çevreleyen genel bir karışıklık atmosferi vardı.

Yorganı arkaya atarak ayağa kalktı ve köyün durumunu kontrol etmek için otomatik olarak pencereye doğru ilerledi. Şafak, arduvaz çatıları ve kırmızı-altın ağaçları boyunca açılıyor, onlara gecenin kalan gölgesini örten soğuk, narin bir ışıltı veriyordu. Doğru ufku, kendisine tapan bir eşin öpücüklerine yeni uyanmış bir kadın gibi kızarmıştı ve nehrin üzerinde sürüklenen buhar sisi, Elodie kendini mecazlardan yarı yarıya bıkmış bulmasaydı, gelin duvaklarını ya da yuvarlanan beyaz çarşafı çağırabilirdi.

En önemlisi, gölgeli pencere camında kendi yansımasından başka hiçbir felaket görmüyordu. Beyaz pamuklu geceliği ve dağınık, taranmamış saçlarıyla hayalet gibi, kaybolmuş ve yası tutulmamış görünüyordu.

Ya da daha açıkçası, dün geceki şaraptan dolayı biraz akşamdan kalmayım.

"Romantik" kelimesi şimdiye kadar onu hiçbir yere götürmediğinden, günün sırasının "yavan" olması gerektiğine karar vererek, uyuyan köyün huzurlu manzarasını terk etti ve banyoya gitti. Döndüğünde giyinmek üzereydi ki pencereden yumuşak bir titreşim gözüne çarptı. Durakladı ve dikkatle izlemeye başladı.

Rüzgârla savrulan yapraklar dışarıda uçtu ve dünya, Elodie'nin kendi kalbinde hissettiklerini yansıtan bir iç çekti. Otomatik olarak hava istasyonuna uzanan Elodie, hafif bir endişe titreşimi hissetti. Genel değerler normaldi ama thaumometrenin ibresi garip bir şekilde titriyordu. Bu kesinlikle bir şey değildi... ve yine de, ne yaptığını bilmeden, kendini aşağıya doğru yürürken buldu, yalınayak ve hala geceliğiyle, saçları aşağı akıyordu. Ön kapıya ulaştığında, o endişe titreşimi kalbinde sert bir vuruşa dönüşmüştü. Muhtemelen çok fazla hayal gücüydü. Ya da belki de uzmanlığını uyaran küçük bir ipucuydu - beklenmedik bir esinti, titreyen bir iğne. Durum ne olursa olsun, bir şeyler kesinlikle tuhaf hissettiriyordu... ürpertici... *rhyfedd*.

Kapıyı açarak alacakaranlık sabaha baktı. Köyün ıssız evleri toprağın bir parçası gibiydi, dik açıları gölgelerle bulanıklaştırılmış küçük taş tepecikler. Hafif esinti Keats'in yazabileceği bir şiir gibiydi. Ve hanın dar, aydınlık bahçesi bir coğrafyacının cenneti gibi kokuyordu, balçık zengini ve hafif bir çürük kokusu vardı. Elodie kendini dışarı çekilirken buldu. Beyaz parmaklıkları kapıdan geçip sokağa çıktı ve şafağa doğru yürüdü.

Sis etrafında dönüyordu, garip bir şekilde sıcaktı, banyodan çıkan buhar gibi. *Sis ve yine de bir esinti*, diye düşündü endişeyle. Sokağın parke taşları da ayaklarının altında sıcak hissediyordu. Bu tuhafılık onu yavaşlatıyor, adımlarını ağırlaştırıyordu. Geniş bir meşe gölgesinde durdu ve ellerini kalbine bastırıp gözlerini kapatarak sessizliği içine çekti.

Yanlış bir şey yok, dedi kendi kendine. Bir hat çağlayanı olasılığı sinirlerini geriyordu, hepsi bu. Burada üşüyerek dolaşmak yerine hana geri dönmeli ve Gabriel'den kendisini tekrar öpmesini isteyerek haritalarına tekrar bakmalıydı.

Ama soğuk değildi, değil mi?

Elodie yüksek sesle, "İyi ve sert bir kahve isteyecek kadar soğuk," diye homurdandı.

Geri döndü.

Ve hareket edemedi.

İrkilerek yere baktı ve içinde durduğu şeyin meşe gölgesi olmadığını fark etti. Quirksand'dı.

Bataklık gibi ama çok *çok* daha kötü.

Kalın, amansız büyüğü bacaklarına yapışmış, her adımını bir ıstıraba dönüştürüyordu. Kurtulmak için muhtemelen beş dakikadan az zamanı vardı, yoksa sonsuza dek yere yapışacaktı.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı.

-

GABRIEL gece boyunca zar zor uyudu, karısının yatak odasının duvarının diğer tarafında yattığının bilincindeydi ve içindeki her kas ona tekrar sarılmak için ağrıyordu. Şafak sökerken pes etti ve kalktı, sinirli, huzursuz ve kendini canlandırmak için iyi, tempolu bir yürüyüş arzusundaydı.

Gerçek olan da buydu zaten. Ancak daha da doğru bir gerçek vardı: Yatak odasının duvarı (ve daha da önemlisi karısının ondan hoşlanmaması) bunu imkânsız kılmasaydı, çok daha ilginç bir egzersiz tarzı arzuluyordu.

Ama bu, bundan böyle sağduyunun hüküm süreceğini ilan eden beyni tarafından hızla ve kararlılıkla bastırıldı. Elodie'nin yanında geçirdiği iki gün onu duygusal bir karmaşaya sürüklemişti ve Gabriel karmaşaya tahammül edemezdi. Kanını kaşındırıyordu. Sonuç olarak, öz disiplini ve öz saygıyı (ve muhtemelen uykusuz kalmasına katkıda bulunan umutsuz bir öz eğlenceyi) yeniden tesis etme zamanı gelmişti.

Bir gömlek, sahra pantolonu ve en yumuşak yünden yapılmış kahverengi bir süveter giydi ve botlarını bağlama aşamasındaydı ki, ani bir arjantil parıltısı pencereyi kapladı ve loş odaya ışık saçtı. Gabriel anında tepki verdi, dışarı fırlamadan önce yatağı toplamaya bile ara vermedi. Elodie'nin odasını boş bulunca koşarak aşağı indi ve şafağa çıktı.

Neredeyse bir anda, tepesinde ay ışığıyla parlayan büyü şeritlerinin oluştuğunu ve köyü pusulalarına bağladığını gördü. Ancak *neredeyse* bir anda, çünkü fark ettiği *ilk ve en önemli* şey yolun ilerisinde duran Elodie'ydi; gökyüzüne bakarken saçları ve geceliği dalgalanıyordu. O vahşi bir tanrıçaydı. Onu yalnızlığın yavaş ve soğuk kaderinden kurtarmak için gelmiş bir melekti.

Kendini öldürtecek olan lanet olası bir baş belasıydı! Öfkelenen Gabriel ona doğru koşmaya başladı.

Thaumaturjik enerji, Shalott'un Leydisi'nin ağı gibi onun üzerinde örülüyordu. Küçük esintiler onu ürpertti ve titretti. *Büyüleniyorum*, diye düğündü Gabriel, kulağındaki demir kancaya uzanırken, aceleyle onu komodinin üzerinde unuttuğunu hatırladı. Elodie'nin nehirde sürüklenen bir teknede yattığı, kendisinin de onun yanında yattığı, kapalı gözlerini ve yumuşak ağzını öptüğü ve Elodie'nin hafifçe kabardığı görüntüler görmeye başladı.

"Hipotenüsün karesi, dik açılı bir üçgenin diğer iki kenarının karelerinin toplamına eşittir," diye mırıldanarak zihnine barikat kurmaya çalıştı. Aynı anda durumu değerlendirdiğinde, ölçecek hiçbir şey bulamadı, sadece Dôylleuad'ı çevreleyen bir halka oluşturan sonsuz sihirli iplikler. Hiçbir yere işaret etmeyen kapalı bir sistem.

Burada, diye fark etti birden, kanı donmuştu. *Aradığımız thaumaturjik yatak tam burada, köyün içinde.*

Tam o sırada Elodie ona baktı, gözleri parlıyordu. Gabriel onun da kendisiyle aynı sonuca vardığını anlayabiliyordu ve aralarında bir heyecan fırtınası koptu. Onu kaldırıp bu heyecanla etrafında döndürmek istedi - ki bu yıllardır aklına gelen en saçma, en onursuz fikir olmalıydı. Bu kesinlikle başına gelen felaketin derecesini gösteriyordu. Boş ver.

patlayıcı toprak büyü; yarı vahşi ve çileden çıkarıcı güzellikteki karısı tarafından tamamen büyülenmişti.

Ama adam koşarak ona yaklaşıırken, Elodie elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Dur!" diye bağırdı.

Tavrı ciddi ve profesyoneldi ve Gabriel hemen itaat etmeye çalıştı. Ama bacakları garip bir şekilde ağırlaşp tökezlemesine neden olsa bile momentum onu devam ettirdi...

Sonra durdu; o kadar hızlı ve o kadar büyük bir sarsıntıyla durdu ki, Elodie'nin kollarına doğru devrildi. Elodie onun ağırlığının etkisiyle sendeledi. Gabriel onu yakalayarak ikisini de dengeye getirdi, sonra bir özür mırıltısıyla onu bıraktı. Geri adım atmaya çalıştı ama bacaklarını hareket ettiremedi.

"Quirksand," dedi Elodie ona, hem de tam vaktinde. "Kahretsin," dedi.

Elodie, "Biraz yapışkan bir küçük kapı," diye onayladı. (Gabriel, ona doğru koştuğu süre boyunca bu şakayı düşünüp düşünmediğini merak etti). "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

Ve sonra lanet kadın gidip ona tekrar gülümsedi.

-

GERÇEKTEN, DURUM komik değildi. Son derece ciddiydi. Ama Gabriel kendiliğinden kılınırken Elodie kendini çaresiz, endişeli bir kahkahanın eşliğinde hissetti. "Rahatsız olmuyorum," diye açıkladı.

"Hayır, hayır, elbette hayır," dedi başını hararetle sallayarak. Gabriel onun sözde anlaşmasından hiç etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını çattı, sonra da öfkesini ayaklarının altındaki büyüye yöneltti.

"Eee?" Elodie sordu.

Yüzü, bacaklarının etrafındaki büyüün kavrayışından daha sıkı bir şekilde ona baktı. "Panik yapma," dedi, tıpkı bir öğrenciye tüm ders notlarını kaybettiği için panik yapmamasını söyleyebileceği gibi: sanki ileriye giden yol önemli ölçüde zorlu hale gelmemiş gibi.

"*Panik yapmayın?*" Sadece daraltıcı büyü Elodie'nin ağırbaşlı bir çıkış yaparak uzaklaşmasını engelledi. Onu çömezlerinden biri mi sanıyordu?!

Yoksa şimdiye kadar kibirlenmiş en küstah herif miydi? "Paniklediğimi görüyor musun?" diye sordu ellerini kalçalarına koyarak.

Gabriel cevap vermedi, sadece dikkatini yanında bir kasın seğirdiği sol gözüne yöneltti.

"Peki, o zaman benim ruhum biraz kırıldı," diye kabul etti. "Ama sen de aynı şekilde hissediyorsun, bunu biliyorum." Parmağıyla onu işaret etti; adam tek kaşını kaldırdı. "Sen de bir o kadar kızgınsın! Ne de olsa tuhafliklardan kaçmanın tek bir yolu var."

"Hm," dedi. "Vals."

"Hm," dedi tekrar.

"Walt. Zing." *Romantizmin dansı*. Gerçek olsaydı düğünlerinde yapacakları dans. "Seni durman için uyarmıştım."

"Zaten girecektim," dedi. "Sen beni bu karmaşadan kurtardın, şimdi de ben seni kurtarma onuruna sahibim."

Etkileyici ifadeler söz konusu olduğunda, bu ifadeyi bu kadar hazırlıksız bir tonda kullanmamış olsaydı, bu gerçekten de oldukça hoş olurdu. Belki de durumun ciddiyetinin farkında değildi. "Vals yapıyoruz," diye tekrarladı. "*Birlikte.*"

Gabriel cevap vermedi, öylesine soğukkanlı bir sakinlik sergiliyordu ki, bir kara tahtanın önünde durmuş, akşamdan kalma yetmiş lisans öğrencisine izotumları kullanarak bir fey çizgisinin vektörü içindeki thaumaturjik yoğunluğun göreceli derecelerini nasıl haritalandıracaklarını öğretmek üzere olabilirdi. Yine de, Elodie sol elini ilerlettiğinde, nefes alma mekaniğini unutmuş gibi görünüyordu.

"Vals yapmayı biliyor musun?" diye sordu.

"Her acil durum coğrafyacısı nasıl yapılacağını öğrenir," diye sertçe cevap verdi. "Çünkü eğer-"

Küstah bir bakışla onu susturdu. Elodie'nin elini avucunun içine alarak sıkıca kavradı ve diğer elini sırtının üst kısmına koydu. Elodie'nin içinden hoş bir ürperti geçti, şüphesiz etrafındaki sihirden kaynaklanıyordu. Bunu görmezden gelmeye çalışarak sağ elini Gabriel'in omzuna koydu.

"Bunu yapabiliriz," dedi dişlerini sıkarak. "Yavaş, istikrarlı hareketler."

Crrrack! Yakındaki zemin büyüünün baskısı altında yarıldı. Thaumaturjik enerjinin korkunç sivri uçları dışarı fırladı, gölgeleri yaktı ve sıcak siyah yaralar bıraktı.

Crrrack! Tekrar, yaklaş.

"Aslında," diye düzeltti Elodie, "belki de oldukça hızlı hareketler, ne dersiniz?"

Gabriel cevap vermedi. Gabriel sol ayağını ileri doğru hareket ettirdi, Elodie de kendi ayağını geri çekti ve bu çabanın yakıcı acısı karşısında irkildi. Sıcak bir öğleden sonra beton dökmeye ya da sıkıcı bir dersin içinden geçmeye çalışmak gibiydi. Kendilerini bir adımdan dışarı ve yana sürüklediler, sonra prosedürü tekrarlamak için döndüler. Bir, iki, üç... Bir, iki, üç...

Elodie titrek bir nefes verdi. Kocasıyla dans ediyordu ve kalbinde hiçbir kırıma belirtisi yoktu. (Ancak ayak bilekleri farklıydı.) Gerçekten de nabzının atışı o kadar güçlüydü ki, içinden öyle bir duygu girdabı geçiyordu ki - mutluluk, sersemlik ve geceliğiyle giyinmiş olmaktan duyduğu utanç-yıldızları görmeye başladı.

Gümüş ve mavi yıldızlar, erken güneş ışığının pembe sırlarında parlıyor.

Gözlerini kırıştırarak, danslarının quirksand'ın thaumaturjik bağlarını gevşettiğini ve onlardan parçaları havaya saçtığını fark etti - yüzlerce parlak, küçük büyü yıldızı.

"Çok güzel," dedi iç çekerek.

"Evet," dedi Gabriel. Sesi o kadar sertti ki, Elodie neredeyse ruhunda merak duygusu olmadığı için onu azarlayacaktı. Sonra onun yıldızların büyüüne bakmadığını fark etti. Gabriel ona bakıyordu.

Gökyüzü renginde kızardı.

Crrrack! Ayaklarının birkaç santim ötesinde bir yarık açıldı. Kavurucu thaumaturjik elektrik, kırılan toprağın içinden tıslayarak küçük böcekleri mücevherlere dönüştürdü.

Gabriel başka bir şey söylemedi, sadece onları güvenli bir yere doğru ağırlı, süzülen adımlarla götürmeye devam etti. Valsin her dönüşü bir öncekinden daha kolaydı, ta ki Elodie'ye kusursuz bir rüyada hareket ediyorlarmış gibi gelene kadar. Ve belki de sihir değişmişti, çünkü birbirlerinden gözlerini ayıramıyorlardı.

Gabriell'in gözleri evlilik cüzdanlarını imzalarken kullandıkları mürekkep kadar karaydı. Her göz kırpışında Elodie'nin nabızı tekliyordu. Tuhaflıkları unuttu, Dôlylleuad'ı unuttu. Onun için dünyanın karmaşasında ilerlerken kocasıyla aralarındaki nefes kesen sessizlikten başka hiçbir şey yoktu.

"Bayan Hughes olasılıkları tahmin etmede daha iyidir," demişti bir keresinde, öğrenciyken ve profesörleri bir grup görevi için sorumlulukları paylaştırırken. Sesi donuktu ve sınıfın öbür ucundan ona o kadar kısa bir süre bakmıştı ki, aslında sadece göz kırpıyor olabilirdi, ama yine de Elodie bu iltifata değer vermişti.

"Son çay poşetini Bayan Hughes'un kullanması için bırak, Fotheringay," diye emretmişti fakülte salonundaki bir öğretim görevlisi arkadaşına, Elodie'yi o kadar heyecanlandırmıştı ki, o poşetten yaptığı çayı içememişti (muhtemelen o sabah zaten dört bardak içtiği için).

"Yapacağım," demişti mihrapta, onunla evlenirken.

Elodie böyle bir düzine mükemmel anın hatırasını her zaman yanında taşıdı, hüzünlü günlerde onu koruyan özel küçük sevinçler. Ancak hiçbirisi Gabriel'le sessizlik içinde vals yaptığı bu anın mükemmelliğine yaklaşamamıştı.

Sıcak bir büyü rüzgârı ayak bileğine dolanarak onu aşağıya bakmaya teşvik etti...

"Oh," dedi usulca.

Quirksand tamamen parçalanmıştı. Parçalanmış cadde ayaklarının altında sessiz bir şekilde uzanıyor, büyü yıldız kalıntıları arasında yavaş, opalesan dalgalar halinde dönüyordu.

"Panik yapma," dedi Gabriel.

"Paniklemiyorum," diye güvence verdi Elodie. "Kendi kendime konuşuyordum."

Elodie şaşkındı. "Büyü bozuldu. Güvendeyiz. Şimdi neden panikliyorsun?"

"Çünkü seni öpeceğim."

"Ah." Panik hemen onun da içine işledi.

"Hiç şüphesiz büyüünün sinirlerimi hassaslaştırmasının bir sonucu," dedi. "Ya da belki de uzun zamandır beni büyüleyen ruhunuzun ısıltılı coşkusu, ona karşı direncimi zayıflattı." Adam yoğun bir sıkıntıyla kaşlarını çattı, sanki kadın bir yandan sallanan bir masa, kendisi de diğer yandan sallanan bir sandalyeydi ve onları düzgün hale getirmek için katlanmış küçük kâğıt parçaları tükenmişti. "Buna mecburum, Elodie. Sürüklendim. Her düşüncem dönüp dolaşıp sana geliyor. Her nefesim seni öpmek istiyor. Beni hor gördüğünü biliyorum ve bu sözleri bir daha asla söylemeyeceğim, o yüzden korkma. Ama ben-" Yüzünü buruşturdu. "Saçlarını seviyorum. Ve topografik haritaları çizme şeklini. Ve, şey, *seni*."

"Ah." Elodie, geceliğinin altından esen ve onu gerçekliğin varlığıyla yakından tanıştıran taze bir esinti olmasa rüya gördüğünü sanacaktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Oh," dedi yine. "Ama neden seni küçümsediğimi düşünüyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Beni her gördüğünde kaçıyor ya da saklanıyorsun."

Utanmış bir halde adamın ellerinde biraz kıpırdandı. "Çünkü senden hoşlanıyorum ama benden nefret ettiğini biliyorum."

Gözleri büyüdü. "Benden *hoşlanıyor* musun?"

Omuz silkti, başını salladı ve Gabriel'in omzunun üzerinden geçen son derece büyüleyici bir hava parçasına baktı. Ama Gabriel onun çenesini parmaklarının arasına aldı ve tekrar kendisine dönmesi için nazıkçe yönlendirdi.

"Senden hiç nefret etmedim, Ellie."

Bu hayat değiştiren bilgiye sadece tek bir yanıt vardı: "Tanrım."

"Gerçekten de öyle," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Panik bu yüzden."

"Ama Tanrı aşkına, buna hiç gerek yok," dedi Elodie ona. "Dün çiftlik evinde oldukça kapsamlı bir şekilde öpüştük."

"Sinirsel aşırı heyecan." "Ve ağacın altında," diye ekledi. "Bir kaza."

"Ve düğün günümüzde," dedi biraz da kızgınlıkla. "Gerçekten de o iki gün boyunca öpüşmekten çok daha fazlasını yaptık..."

"Bu farklı."

"Anlıyorum." Aslında hiçbir şey anlamamıştı ama şimdi düşünmenin sırası değildi. "Önce seni öpsem yardımı olur mu?"

"Muhtemelen hayır. Sadece bu işi halletmem gerekiyor."

Gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Tanrım, ne romantik bir cümle. Bunu günlüğüme kaydetmem gerekecek."

Gabriel kaşlarını çattı, kızmaktan çok kafası karışmış gibiydi. "Şirin bir köyün üzerinde güneş doğarken büyülü yıldızların arasında dans ediyoruz. Bu senin için yeterince romantik değil mi?"

Elodie kuru bir sesle, "Ağza alınmayacak yerlerimde tüylerim diken diken olmaya başladığına göre," diye cevap verdi, "işleri 'yeterince romantik' hale getirmek için çok kapsamlı bir öpücüğe ihtiyacım olacak. " Bu doğru değildi; kalbinin bu sabahın muhteşem romantizminden asla kurtulamayacağını düşünüyordu (tuhafliklar içinde ölme riski bir yana).

Gabriel ona o heyecan verici bakışlarından birini attı. "Bu işte iyiyimdir," dedi ve bunu kanıtladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mantıklı bir coğrafyacı her zaman en güvenli yolu bilir, o yolu kullanmasalar bile.

Blazing Trails, W.H. Jackson

E Gabriel dudaklarını yavaşça onun kılere bastırırken LODIE gözlerini kapadı. Öyle bile olsa, içini ılık, zengin ve zevkle parıldayan bir ışık doldurdu. Dünkü ilk öpüşmeleri bir tutku fırtınası, ikincisi ise tatlı bir kazaydı. Bu ise daha çok evliliklerinin ilk günlerinin vaat ettiklerinin gerçekleşmesi gibiydi, şefkatli ve derindi, Gabriel'in onu hayatlarının geri kalanında boş zamanlarında öpmeye niyetli olduğunu düşündüren ilahi bir yavaşlıktaydı.

Yerçekimi kalbinin altına yerleşti. Gabriel'in gücüne yaslandı ve Gabriel de onu öylesine sakın, öylesine kesin bir kucaklamayla sımsıkı tuttu ki, etraflarını parıldayan bir büyü sararken ve ayaklarının etrafında altın rengi gölgeler salınırken, çatlak bir yolda değil de taş duvarlı bir odanın içinde güvenle duruyor olabilirlerdi. O an aşkıydı. Öpücük koyu kahve gibiydi, pürüzsüz ve zengindi, dilleri buluştuğunda şekerli bir karıncalanma hissediliyordu. Elodie bunun güzelliği karşısında ağlayabilirdi.

Sonunda birbirlerinden ayrıldılar. Elodie biraz sersemlemiş bir halde etrafına bakındı, yarı yarıya sabahın aşkın büyüyle aydınlanmasını bekliyordu. Ama güneş hâlâ ağaçların üzerinden zar zor yükseliyordu. Köy sessizliğini koruyordu. Dünyadaki tek insanlar onlar olabilirdi - Elodie'ye göre bu oldukça büyük bir şans, çünkü herkesin içinde öpüşmek muhtemelen düzgün bir profesyonel davranış sayılmazdı.

"İyi misiniz?" Gabriel ayaklarına bakarak gerçekten de tuhaf kumdan kurtulduklarından ve zarar görmediklerinden emin olmak için sordu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Elodie doğru İngiliz tarzıyla. Ancak Elodie'nin Fransız yarısı tekrar adama uzandı, adam da ona uzandı ve dudakları öyle bir özlemle buluştu ki, sanki en son öpüşmelerinin üzerinden yıllar geçmiş gibiydi.

"Mehheehhhh!"

İrkilerek arkalarına döndüler. Kraliçe Mab'ın keçisi Baby, sanki birdenbire önlerinde belirmişti. Sadece tehlikeli boynuzları ve kabarık ponponlu şapkası olan bir yaratığın yapabileceği türden kötü niyetli bir kayıtsızlıkla bakıyor, bir yandan da gürültülü bir şekilde bir yığın yaprak ve çiçeği çiğniyordu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Gabriel, yüzü höpürdetme seslerine tepki olarak ağarmıştı. Baby de başını eğdi ve sanki "*Sözlerine dikkat et, genç adam!*" der gibi baktı.

Elodie güldü. Ne de olsa az önce kocası tarafından kapsamlı bir şekilde öpülmüştü ve bonus olarak büyülu tuhaflıklar tarafından kalıcı olarak yere kelepçelenmemişti. Dünyada her şey yolundaydı, en azından şimdilik - ve bir felaket uzmanı için "şimdilik" güvenilebilecek tek andı. Ayrıca, Bebek'in gerçekten de çok sevimli olduğunu kabul etmemek için taş kalpli olmak gerekirdi.

Gabriel sert bir onaylamazlıkla kollarını kavuşturarak, "*Şeytani yaratık,*" diye mırıldandı.

Elodie onu azarlarcasına dilini şaklattı. Sonra eğildi, elini Bebeğe doğru uzattı. "Burada ne yapıyorsun, seni aptal şey?" diye sordu ikna edici bir sesle.

Bebek bakışlarını ona doğru çevirdi ve Elodie bir solukla geri çekildi. Gabriel onu sabitlemek için hemen bir kolunu sırtına doladı ama Elodie bunun farkına bile varmadı, çünkü hayvanın gözleri vahşi, cadı mavisiiyle yanıyordu ve kuyruğunun keskin fiskei Elodie ve Gabriel'in şimdi büyülenmiş ve aynı zamanda normal bir keçinin çifte tehlikesiiyle karşı karşıya olduklarını gösteriyordu - her iki durum da tehlikeyle doluydu.

Gabriel hafifçe, "Bu ilginç," dedi.

"Meehh," diye cevap verdi keçi. Ağzındaki salya yumağı yere düştü ve orada yeşil alevlere dönüştü.

"Bu kesinlikle ilginç," diye kabul etti Elodie. "Belki bunu daha fazla tartışabiliriz..." İki eliyle sol tarafı işaret etti. "Orada, değil mi?"

"Hm," diye onayladı Gabriel. Yan yana yürümeye başladılar.

"*Meehh!*" Bebek şaha kalkarak itiraz etti. Ağzından kötü kokulu bir ateş püskürdü ve bu Elodie'nin tercih edeceğinden biraz daha ilginçti.

"Acele et!" diye Gabriel'i kolundan çekiştirdi.

Keçi iki toynağı üzerinde durup onlara bağırırken etraftan soluk soluğa geçtiler ve hemen Kraliçe Mab'a doğru koşmaya başladılar. Birkaç saniye sonra Bebek de peşlerine düştü.

Saçlarının girdabından geriye bakan Elodie, keçinin toynaklarının yere çarparken çıkardığı kobalt kıvılcımlarını gördü ve zavallı yaratığa karşı bir sempati duydu. Vücudunda dolaşan thaumaturjik güç yüzünden canı yanıyor olmalıydı. Ancak bu, onu alıkoyabilecekleri ya da yok edebilecekleri yolları acilen düşünmesini engellemedi - tabii onun öldürücü niyetinden kurtulmayı başarabilirlerse. Çünkü Bebek korkunç derecede hızlıydı ve çok geçmeden arkalarından havayı öyle bir ısırmaya başladı ki Elodie dişlerinin çarpışını duyabiliyor ve büyüünün iğrenç sıcaklığını hissedebiliyordu.

Yıllar boyunca sahadaki tehlikeleri atlatarak ve pahalı laboratuvar ekipmanlarını bir kez *daha* havaya uçurduğu için onu azarlamak isteyen kararlı bursiyerlerden aldığı güçle Elodie, yaratıkla aralarındaki mesafeyi açarken Gabriel'le birlikte hızla koştu. Çıplak ayaklarına vuran acı onu irkiltti ama yavaşlamaya cesaret edemedi.

Kraliçe Mab'a yaklaşan Gabriel bahçe kapısının mandalıyla boğuşurken, Elodie onun sırtını sıvazladı ve hiç şüphesiz son derece ilham verici bir tavırla, "Çabuk, çabuk," diye ısrar etti. Bebek bir kez daha yaklaşıyordu, burun deliklerinden alevler fışkırıyor, ponponları şiddetle sallanıyordu.

Elodie huysuzca, "Bırak da açmayı deneyeyim," dedi ve bir anda kendini hızlı ve güçlü bir hareketle kapının üzerinden kaldırılırken buldu. Bu hareketin romantik mi yoksa son derece saldırgan mı olduğuna karar verecek zamanı bile olmamıştı ki, diğer tarafta yere yığıldı. Gabriel'e vermek için aceleyle geri döndü.

Kendisi de daha ağırbaşlı bir atlama için yer açtı ve Baby son hızla kapıya çarpmadan sadece yarım saniye önce bunu başardı.

Çat! Keçinin boynuzlarına çarpan ahşap bir kazık kırıldı.

"Meeehh!" Bebek meledi, açık bir savaş ilanıydı.

"Zavallı şey," diye mırıldandı Elodie. Gabriel ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Ne?" dedi savunmacı bir tavırla. "Sihirle vurulması onun suçu değil."

Çat! Bebek kapıya tekrar çarptı ve kıymıklar uçuştı. Elodie ve Gabriel hanın kapısına doğru ilerlediler.

"Öyle miydi?" Gabriel söyledi. "Hm." Ellerini kalçalarına dayamış, başını bir yana eğmiş, düşünceli bir şekilde keçiye bakıyordu. Elodie onun aynı pozu özellikle çirkin bir haritanın önünde verdiğini görmüştü ve kalbinden midesine doğru küçük bir sevgi titremesi geçti. O çok... çok *Gabriel*'di.

"Böylesine güçlü bir sihir darbesinin nispeten küçük bir hayvanı tamamen öldürmesi gerekmez miydi?" dedi.

"Belli ki bir şekilde büyülenmiş," diye itiraz etti Elodie, "huysuz davranışlarına bakılırsa."

"Elodie, Profesör Lipovsky çok huysuz. Sürekli tebeşir tozundan ve saat 10'un öğrencilerle yüzleşmek için çok erken olduğundan şikayet ediyor. *Bu* kavgacılıktır."

Onu haklı çıkaran Bebek geri çekildi ve başını eğip burun deliklerini buğulandırarak yeni bir saldırıya hazırlanmak için yerde tepinmeye başladı. Elodie ön kapıya baktı ve kapı kırılırsa Gabriel'le birlikte kapıya ne kadar hızlı ulaşabileceklerini hesapladı. Keçiden daha hızlı, diye tahmin etti ve Baby'nin hücumu başladığını görmek için tam zamanında arkasına baktı.

Çat! Kapıya çarptı.

Güm. Cılız uzuvları ve ponponlarıyla bir karmaşa içinde yere yığıldı.

"Meh," diye acınası bir şekilde mırıldandı ve sonra sustu.

Elodie nefesini tuttu ve yumruk yaptığı ellerini ağzına bastırdı. "O öldü mü?"

"Hiç sanmıyorum." Gabriel daha yakından incelemek için kapıya doğru eğildi. "Bilinci yerinde değil, hâlâ nefes alıyor. Uyanmadan önce onu sabitlemek için biraz ip bulmalıyız."

"Tamam." Elodie kapıya doğru döndü ama Gabriel o çıkamadan kolunu yakaladı.

"Bekle."

Sesi Pasifik Kıyıları'ndaki fay hattından daha titrek geliyordu ve Elodie ona döndüğünde bakışlarını indirdi, bir elini saçlarının arasından geçirdi, bunun tek bir olası yorumu vardı: *Sana boşanma teklif etmek üzereyim*. Elodie hazırlık olarak hem dudağını ısırdı hem de gülümsedi, bu da onu hissettiğinden daha çekingen ve heyecanlı gösteriyordu. "Trepidation" daha iyi bir tanımlama olurdu. "Dehşet" en iyisi olurdu.

Gabriel kirpiklerinin arasından ona baktı. Gülümsemeyi fark edince kendi ağzını hafifçe kaydırды; sadece bir kenarda küçük bir kıvrım, utangaç bir duygu hayaleti.

Elodie derin derin yutkundu. Adamın yüzünde aynı ifadeyi daha önce bir kez görmüştü: onu tanıdığı neredeyse on yıl boyunca gülümsediğı tek an. Mihrapta durmuş, kızın kilise koridorunda tek başına ilerleyişini izlerken (çünkü bir kızın düğün gününde en azından bu kadarına ihtiyacı vardır), kızın eğik, ışıltılı bir güneş ışığına adım attığı ana kadar ifadesi tamamen nötrdü.

Ve sonra ağzını hafifçe çarpıttı. Yıllarını ona hayranlık duyarak geçirmemiş biri bunu fark etmezdi. Elodie'ye göre, parlıyordu. Yine de bu bir zevk gülümsemesi ya da şaşkın bir hayranlık değildi. Basitçe, "*Elbette*," demişti.

Sanki onu hep gün ışığında görmeyi bekliyormuş gibi.

Elodie'nin tüm anıları arasında bu en güzeliydi. O anda kalbinin yerinden çıkacak gibi olduğunu hissetmişti, bir adım daha atabilmesi bir mucizeydi. Bir yıl sonra bile, bu hatıra ona hâlâ bir şeyler hissettiriyordu; kibar bir paragrafta yeri olmayan, hoş, tiksindirici şeyler.

Ve şimdi buradaydı, ona tekrar gülümsüyordu. "Evet?" diye nefes aldı.

Saçlarını ikinci kez geriye itti. (Elodie, her şeye rağmen kusursuz bir şekilde yeniden yerleştiğini fark ederek bir an için kıskançlık duymayı başardı). "Bir felaketin ortasında olduğumuzu biliyorum," dedi, "ve yer

Her an ayaklarımızın altında patlayabilir, bizi ve çok sayıda insanı öldürebilir. Ama sormak zorundayım..."

Elodie'nin sinirleri ıgıllık atarak çırpınırken durakladı ve boğazını temizledi. Gülümsemesi gitmişti; şimdi patlamanın eşiğinde gibi görünüyordu.

"Evet?" diye temkinli bir şekilde tekrarladı.

Gabriel başını salladı. "Boş ver." Topuklarının üzerinde dönerek bahçede kaşlarını çattı. "Nerede bu halat?"

Elodie bıkkınlıkla içini çekti. "Gerçekten," dedi sertçe, "başkalarını öpen insanlar isterlerse onlara sadece soru sormalılar."

"Soruları olan insanlar bunları nasıl soracaklarını bilemeyebilirler," diye yanıtladı Gabriel, ses tonu soğukkanlıydı. "İnsanlar kişisel konuşmalara alışık olmayabilir. Neden bu bahçede kanlı bir ip yok?"

"Ben giyineceğim," diye homurdandı Elodie ve tekrar kapıya yöneldi.

"Bekle."

Durdu. "Ne var, Gabriel?"

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Teorik olarak, bir insanla evli olmak ona kur yapmayı engeller mi sizce?"

Elodie'nin nabzı öyle bir attı ki, bir an için cevap veremeyecek kadar başı döndü. "Um," dedi sonunda, böyle bir durum ortaya çıkarsa diye yıllardır prova ettiğı cevap bu değildi. "Hayır, sanırım kabul edilebilir. Teorik olarak."

"Kabul edilebilir," diye tekrarladı

ciddiyetle. "Cesaretlendirici."

"Hm." Yanından geçen bir buluta öylesine şiddetle gözlerini kısarak bakıyordu ki Elodie gözüne bir zarar gelmesinden korktu. Ona acıdı.

"Çiçekleri severim."

Bu onu gökyüzünden geri getirdi, ancak yine de bakışlarını tam olarak karşılayamadı. "Evet, *Zantedeschia aethiopica*'nın bataklık ortamlarındaki varlığının akut thaumaturjik emisyonları nasıl engellediğine dair makalenizi okudum. Çok aydınlatıcı."

"Teşekkürler. Kahveyi ve şiiri de severim ve özellikle Thames Nehri boyunca mehtaplı yürüyüşleri severim."

"Nehirdeki thaumaturgic sazanının biyoluminesan fenomenini incelemek için mi?"

Elodie sırtıttı. "Evet, kesinlikle Gabriel. Balıkları incelemek için."

Konuşmadan ona baktı, yüz ifadesi düşünceli bir hal almıştı (muhtemelen geceliği gün ışığında şeffaflaşmaya başladığı için). "Gerçekten giyinmeliyim," dedi. "Keçiyle sen ilgilenir misin? Çok centilmence bir davranış olur."

Ve işte oradaydı, yüzünü çimdikliyor ve omurgasını daha da dikleştiriyordu - çok iyi bildiği ve hatta sevmeye başladığı huysuzluğu, karakterindeki bir kötülük değil, onun için çok gürültülü, parlak ve kaba kenarlı bir dünya tarafından yaralandığını gösteren bir kırılmanlık olduğunu fark etti. Onunla biraz fazla dalga geçmişti.

"Özür dilerim," dedi aceleyle ve ortalığı daha fazla karıştırmadan kaçtı.

-

Yatak odasının gölgeli sessizliğinde Elodie, çantasından çıkardıklarına pek dikkat etmeden giyindi (bu da nasıl olup da uzun ekose bir etek; dantelli, mavi noktalı bir gömlek ve tavus kuşu işlemeli yeşil ipek bir opera paltosu giydiğini açıklıyor). Saçlarını orantısız bir örgüyle tutturdu. Sonra haritaları, bir meteoroloji istasyonunu ve bir saha defterini kapığı gibi odadan çıktı.

Birkaç saniye sonra da çoraplarını ve ayakkabılarını giymek için geri döndü.

"Dalgın olmam benim suçum değil," dedi boş odaya savunmacı bir tavırla. Ne de olsa hayallerindeki adam... karanlıkta parlayan balıklardan bahsederken hiçbir kadın kıyafet gibi önemsiz şeyleri umursamazdı.

"Ah canım," diye mırıldandı. "Belki de benimle aşk yaşamak istemiyordur. Belki de gerçekten sadece teorik olarak konuşuyordu. Hayal gücümün beni ele geçirmesine izin vermiş *olabilirim*."

Oda her zamanki *gibi kendini beğenmiş* bir sessizlikle cevap verdi.

"Hayır, o beni öptü," diye itiraz etti. Bunu kesinlikle hayal etmemişti.

Ruhen çok sarsılmış hissediyordu ve aşağı inmeden önce biraz kendine gelmesi gerekiyordu, pencereye doğru gitti ve dışarı baktı. Kraliçe Mab'ın aşağıdaki küçük bahçesinde, Tegan Parry elinde bir iple endişeyle etrafta dolarken, Gabriel Bebeği çimlerin üzerinde taşıyordu. Gabriell'in yüzü, maruz kaldığı genel gaddarlık karşısında tiksintiyle buruşmuştu ama yine de Bebeği nazik bir ilgiyle tutuyordu. Elodie'nin kalbi eridi ve pencerenin çerçevesine yaslanıp öyle bir duygusallıkla iç geçirdi ki kendinden utandı. Coğrafyacı olmayı unutun; bu bir *kadın* için ya da en azından kendine saygısı olan biri için onur kırıcı bir davranıştı. Doğruldu, manzarayı coğrafi tehlikeler açısından değerlendirdi ve hatta asıl amacının bu olduğuna kendini ikna etmeyi başardı.

Thaumaturjik parlama, bu durumu karakterize eden rastgele parlama ve sonra sönme şeklinde dağılmıştı ve gördüğü en ilginç şey, ~~Bebek'i onunla karşılaştıklarında keçinin çiğnediği aynı çiçeklerden oluşan parçalanmış bir çalıyı yere koymak için çömelirken Gabriel'in pantolonunun kıkma doğru gerilmesi~~ydı.

"Neyse ki dünya kendi kendini yok etmenin eşiğinde değil," diye mırıldandı, "ben olsam bile."

İçki salonuna gitti. Birkaç turist çoktan oturmuş, kahvaltı menülerini inceliyordu. Barda, iş kıyafetli iki yerli bey Bay Parry ile sohbet ediyordu ve onun odadan geçişini izlerken sessizleştiler, tavırları o kadar şüpheliydi ki Elodie dikkati ondan uzaklaştırmak için bir şeylerin patlamasını diledi.

Yerlilerin görebileceği bir masaya oturup Dôlylleuad'ın haritasını çizerken onların "*Twll dyn pob Sais*" diye mırıldanmalarını yarı yarıya dinledi. Ses tonlarından, onun olağanüstü moda anlayışı hakkında yorum yapmadıkları anlaşılıyordu. Gerçekten de, Gabriel yeni bir kazak giymiş ve elleri parlayacak kadar temizlenmiş olarak geldiğinde, kendini kesinlikle rahatsız hissetmeye başlamıştı.

Adam yanına otururken, "Sanırım misafirliğimizi fazla uzatıyoruz," diye fısıldadı. "Bay Parry ve arkadaşları bana acımasızca bakıp duruyorlar."

"Sabahın erken saatleri," dedi Gabriel, sandalyesini masayla aynı hizaya gelene kadar altından kaydırarak. "Herkes gaddar

bu saatte. Ne çiziyorsun?"

"Köyün haritasında farklı temaları bir araya getiriyorum ve thaumaturjik malzemelerin en olası yerini belirlemeye çalışıyorum. Bu kaosa neyin sebep olduğunu bulmak için zamanımız azalıyor." Elindeki kalemi, tüm göstergeleri kıyametin yaklaştığını haber veren hava istasyonuna vurdu.

Gözlüklerini takan Gabriel, meteoroloji istasyonunu kasvetli bir şekilde inceledi. "Devam etmeli ve köyü tahliye etmeliyiz."

"Aynı fikirdeyim. Ama hangi yönde?"

Haritasına kaşlarını çatarak baktılar. "Hmm," diye mırıldandılar hep bir ağızdan.

Tam o sırada Bay Parry masanın yanında belirdi. "Tahliye dediğinizi mi duydum?" diye sordu alçak ve sıkıntılı bir sesle. "Ne demek istiyorsunuz?"

Gabriel gözlüklerinin kenarından yukarı baktı. "Güvenlik amacıyla bir bölgeden çekilmek. Ayrıca bağırsakları boşaltmak için de kullanılır ama bu durumla ilgisi yok."

Elodie aceleyle bir kahkahayı öksürüğe çevirdi. Sonra hancıya gülümsedi. "Henüz hiçbir şeye karar verilmedi. Lütfen iki pişmiş kahvaltı ve kahve sipariş edebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Bay Parry, ama çıkarken kaşları çatıktı.

Harita üzerinde birlikte çalıştılar, bunu yaparken de dalgın dalgın kahvaltı ettiler. Fikirlerini paylaştılar, çeşitli özelliklerin ölçeğini tartıştılar ve genel olarak, yakın zamanda iki ilginç sinirsel aşırı heyecan dönemi geçirmiş olabilecek, ancak gerçekten evli olmak bir yana, başka türlü romantizmle meşgul olmayan meslektaşlara yakışır bir şekilde davrandılar.

Bununla birlikte, elleri masanın üzerinde yan yana dururken Gabriel'in en küçük parmağının Elodie'ninkine, bunun tesadüfi olduğu fikrine biraz şüphe uyandıran bir yavaşlıkla dokunduğu doğrudur. Ancak ikisi de nefeslerinin titremesinin ötesinde bir tepki vermedikleri için, bu durum göz ardı edilebilir.

Ve Elodie dizini Gabriel'inkine çarptığında, bunu yakınlıklarının basit bir sonucu olarak kabul edebilir, sabahki efordan sonra dizini çekemeyecek kadar yorgun olduğunu anlayabilirdi.

Dahası, Cebrail elini masadan çekip o dizin üzerine koyduğunda... aslında bunun sıradan bir yorumu yoktur, ancak gözlerden uzakta, masanın altında gerçekleştiği için sayılmasına gerek yoktur.

Profesör Jackson kapitone bir sabahlık içinde, saçlarının bulutu başının üzerinde toplanmış ve bir dowsing çubuğu ile delinmiş olarak geldi. Yorgun gözlerle bakan Algernon arkasından ayaklarını sürüyerek geldi. Elodie ve Gabriell'in karşısına oturdular ve Algernon hemen önce Elodie'nin, sonra da Gabriell'in fincanını alarak içinde kahve olup olmadığına baktı. Gabriel'inkinde biraz tortu bulunca, onları hijyenik olmayan bir çaresizlikle içti ve Gabriel dehşete düşmüş bir halde bakakaldı.

Elodie elini kaldırarak, "Size kendinizinkini alacağım," dedi. "Eminim İçişleri Bakanlığı bu masrafı karşılayabilir."

Algernon itiraz etmedi. "Profesör Jackson bütün gece bana haritacılık sanatı hakkında ders verdi," dedi yüzünü ovuşturarak.

"Neden ona durmasını söylemedin?" Elodie sordu. "Uyuyordu."

Profesör omuz silkti ve pişmanlık duymadan sırtıttı. "Benimki kadar büyük bir zihin hiç dinlenmez," diye açıkladı, Algernon inleyerek yüzü masaya değene kadar eğilirken bile.

"Bir dahaki sefere bana bir saha görevi teklif ettiklerinde," diye mırıldandı tahtaya, "onları vuracağım. Bir arbaletle. Alevli bir sürgü kullanarak. Sonuçları bu hafta olduğundan daha hoş olacak."

"Hazineyi bulabildiniz mi?" Profesör Jackson, Elodie'nin haritasına dokunarak sordu. O bunu yaparken havada soluk mavi bir leke belirdi ve üç coğrafyacı da kıpırdamadan durdu. Ama bir saniye sonra tekrar kayboldu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Elodie. "Ama sanırım nehrin aşağısında. Büyü su buharında yükseliyor ve güneyden esen rüzgârla köye taşınarak atmosferde bozulmalara neden oluyor olabilir."

"*Bakın!*" diye ani bir sevinç çığlığı geldi odanın uzak tarafından. Herkes başını çevirdiğinde ıslıl ıslıl parlayan mavi bir kürenin tavan kirişlerine doğru nazikçe yükseldiğini gördü. Bayan Trevallion kıkırdadı ve onu yakalamak için uzandı. Biri neredeyse başarıyordu, ancak bir balon gibi patladı. Işık parçaları gökyüzünün kanatlı hayalleri olarak uçup gitti.

Elodie haritaya geri döndü. "Ya da köyün dışındaki tarlalarda, uygun drenaj eksikliğinin yol açtığı yerlerde olabilir-" Zemin titreyip masayı sallayınca ve Algernon bir çığlık atarak doğrulunca durakladı. "Yeraltı suyundan ve çürüyen bitki maddelerinden sızan büyü," diye sonuca vardı. "Ama orayı aradık ve hiçbir şey bulamadık. Bu çok garip. Ayrılmamızı ve mümkün olan en kısa sürede her iki yeri de gözden geçirmemizi öneriyorum."

Gabriel tartışmaya meyilli görünüyordu, ama o bunu yapamadan Tegan ortaya çıktı, yüzü mutlulukla parlıyordu. "Bebek uyandı," dedi, "ve büyülediğine dair hiçbir belirti göstermiyor. Ama toynaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyor."

"Zavallı küçük sevgilim," diye cevap verdi Elodie mecburen. Gabriel en iyi kazağına yeşil çamur bulaştıran canavar hakkında mırıldandı ve Elodie *ona* zavallı küçük sevgilim demek üzereydi, ama tam zamanında kendini durdurdu - sonra tamamen durdu, Profesör Jackson ve Algernon arasındaki orta mesafeye geniş gözlerle baktı.

"Ne?" Algernon omzunun üzerinden kontrol ederek endişeyle sordu.

"Aptal!" dedi. Algernon'un yüzü düştü ve kadın irkildi. "Oh, seni kastetmedim, Algie! Aptal olan benim." Gabriel'e döndü. "Bebeğin çiğnediği çiçekler ve yapraklar onu büyüledi."

Gabriel bunu düşündü, sonra başını salladı. "Mantıklı. Ateş soluyordu, bu da büyü yuttuğunu gösteriyor."

"Kraliçe Mab'ın bahçesindendi." Gözleri büyüdü. "Emin misin?"

"Onları kopardığı çalıyı fark ettim. Bu demek oluyor ki..." Kelimeler konuşmak için çok ağır geldi. Başını sallayarak onları yuttu. "Profesör Jackson," dedi onun yerine, "dowsing çubuğunuzu kullanabilir miyim?"

Profesör çubuğu saçından çekti ve beyaz buklelerin hafifçe patlamasına neden oldu. Elodie çubuğu alarak ayağa kalktı ve üç adam da yakın ilgi (Gabriel), ihtiyat (Algernon) ve opera paltosuna hayranlıkla (Profesör Jackson) Elodie'nin çubuğu içki salonunun zeminine doğrultmasını izledi.

Avucunun içinde titremeye başladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dünyalar içinde dünyalar ve bir kadının
kalbinde tüm evrenler vardır.

Blazing Trails, W.H. Jackson

WMasaya geri dönen Elodie sırttı. "Onu buldum! İşte burada!" dedi heyecanlı bir fısıltıyla. Sonra kelimelerin anlamı Gecikmeli olarak ona çarptı ve sırtışı kayboldu.

"*Burada*," diye tekrarladı dehşet dolu bir ses tonuyla. "Kararsız hazine. Hanın altında."

"Ne?" Profesör Jackson ve Algernon heyecan ve dehşet içinde haykırdılar.

"Bay Parry binayı yakın zamanda genişlettiğini söyledi," diye hatırladı Elodie, cevap nihayet bir araya geldiğinde nabızı hızlandı. "Arazinin altındaki bir büyü yatağına zarar vermiş olmalı - uzun süredir uykuda olan, hiç keşfedilmemiş bir büyü yatağı. Ama bir kez aktive edildiğinde, maden kuyusunun altındaki hazineden enerji emdi ve..." Ellerini açtı, parmakları çağrışım yapan bir hareketle açıldı.

Gabriel ayağa kalktı, sandalyesinin yere nasıl sürtündüğünü fark etmedi bile. "Tahliye zamanı," dedi ısrarla. "Tüm köyün boşaltılmasını istiyorum."

"Evet," dedi Elodie. "Güney mi?"

"Muhtemelen en iyisi bu. En önemli şey insanları sakın tutmak, yoksa-"

"*Aaagghh, hepimiz öleceğiz!*"

Algernon ayağa fırladı, sandalyesi yere çarptı. İçki salonundaki herkes şaşkınlıkla ona bakarken, o feryat ederek kaçtı.

"Bebeğim!" Tegan bağırdı (neredeyse kesinlikle keçiye atıfta bulunuyordu, adama değil) ve onun peşinden koştu.

"Zili ben çalacağım!" Profesör Jackson anlaşılmaz bir şekilde anons etti ve sabahlığını savurarak dışarı fırladı.

Elodie ve Gabriel yorgun bir ifadeyle birbirlerine baktılar. "Tahliye Planı A mı?" Elodie önerdi.

Gabriel, "Dördüncü seviye bir geri çekilme ile," dedi.

Başlarını sallayarak onayladılar ve yola koyulmak üzere döndüler, ancak önlerinde üç iri yarı, çatık kaşlı adamı görünce aniden durdular. Bay Parry ve arkadaşları konuşmak için gelmişlerdi. Özellikle: "*Tahliye mi?!"*

"Böyle bir aşırı tepkinin yol açacağı mali zararı hiç takdir ediyor musunuz?" Bay Parry öfkeyle tısladı, ardından kimsenin onu duymadığından emin olmak için müşterilerine yan gözle baktı.

"Bu aşırı bir tepki değil," dedi Gabriel, kollarını kavuşturup gözlüklerinin kenarından kaşlarını çatarak, üniversite öğrencisi olsalardı adamların hüngür hüngür ağlamasına neden olacak bir tavırla. Ama ne yazık ki, onlar gerçek dünyanın sert ısırılmış sakinleriydi ve korkmaları gerektiğini anlamıyorlardı. Gabriel yine de, "Sizi dinlemeye çağırıyorum," diye devam etti. "Bizler, kapsamlı enstrümantal ve deneyimsel verileri derleyen ve yakın, önemli bir thaumaturgic eructation tehlikesi olduğu sonucuna varan profesyonel bilim adamlarıyız."

Çatık kaşlar şaşkınlığa dönüştü.

"Bizler zekiyiz," diye tercüme etti Elodie, "ve sizi uyarıyoruz, işler patlamak üzere. Herkesi buradan çıkarmanız gerekiyor."

Bay Parry, "Öyle diyorsanız öyledir," dedi. Arkadaşlarına döndü. "Haydi beyler, yola koyulalım!"

-

"BU GERÇEKTEN BİR FELAKET!" Elodie durumlarını gözden geçirirken haykırdı.

"İdeal değil," diye onayladı Gabriel.

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Her an patlayabilecek son derece güçlü bir thaumaturjik enerji kaynağının hemen üzerindeki bir mahzende kilitli kaldık."

"Farkındayım." Mahzenin kapısını kırmaya ya da yeraltı odasındaki raflar ve kutular arasında başka bir çıkış bulmaya çalıştıkları sırada ellerinde oluşan bir çizgi ovuşturdu. Ama Bay Parry ve arkadaşları onları mahzene çekip merdivenlerden zorla indirdikten ve akılları başlarına gelip insanların gelirleriyle oynamayı bırakana kadar orada kalmalarını söyledikten sonra, adamlar bunu yaptıklarından emin olmak için kapıyı sürgülemişlerdi. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Yani, altlarındaki sihir kaçınılmaz olarak patladığında nihai çıkış dışında.

Elodie bunu düşünmek istemiyordu. Ne yazık ki vücudu bunu unutmasına izin vermiyordu. Nabızı ona durmadan "*Öleceksin!*" diye bağıırıyordu ve sinirleri, evdeki gaz lambalarını kapatmadığını hatırlamadan önce Edinburgh'a kadar trenle gittiği zamankinden bile daha fazla gerilmişti.

"Bizi hapsettiklerine inanamıyorum!" dedi çılgınca el kol hareketleri yaparak.

Aslında Bay Parry böyle bir şey yapmadıkları konusunda ısrar etmişti. "Size ücretsiz meditasyon yapabilmeniz için özel bir fırsat sunuyoruz!" diye açıklamıştı kapıyı çarparak kapatmadan önce yardımsever bir kıkırdamayla. Ama Elodie kendini meditatif hissetmiyordu.

"Zemin ısınmaya başladı," dedi ayağını kaldırım taşlarına vurarak. "Ve homurdanıyor."

"Evet," diye onayladı Gabriel, o kadar gergindi ki anlamsal tartışmaya bile girmedi. "Burada öleceğiz."

"Evet."

Elodie kıkırdamadan durdu. Gabriel'in bunu söylemesi her şeyi bin kat daha gerçek hissettirdi ve bir anda bırakın konuşmayı, nefes almaya bile zor dayanır hale geldi.

Loş fener ışığı ve küflü gölgeler arasından birbirlerine baktılar. Korku ve pişmanlık, keder ve yoğun özlem aralarındaki boşluğa doldu, Elodie'nin sıcaklığını tüketti, Gabriel'in gözlerini bir fırtınanın çekirdeğinden daha karanlık hale getirdi. Mahzenin duvarları titreyerek toz döktü,

Ama ikisi de fark etmedi. Elodie birlikte yürüyebilecekleri güneşli tarlaları, birlikte verebilecekleri dersleri, eğer dileklerini umuda, sonra da güzel bir gerçeğe dönüştürecek kadar zamanı olsaydı doğabilecek çocuklarını düşündü. Kalbi kırıldı, kırıldı ve kırıldı.

Gabriel'in elleri sanki zamanı durdurmaya çalışıyormuş gibi kenetlendi. Elodie, aşkın gökten düşen bir kuş gibi boğazından midesinin çukuruna doğru süzüldüğünü hissetti. Etrafındaki tüm oda sanki onlar da korkmuş gibi titremeye başladı. Bir konserve kavanozu raftan yuvarlanarak gürültüyle taşın üzerinden bir köşeye yuvarlandı ve orada asık suratlı, gümüşü bir büyüyle alev aldı. İnce çatlaklar bir yaprağın damarları gibi zemine yayıldı. Ölümcül büyü'nün acı kokusu havayı doldurdu.

Elodie aniden Gabriel'e doğru üç adım attı, Gabriel ona doğru ilerlerken bile. Loş bir ışık ve parıldayan mavi toz girdabında karşılaştılar; aralarında hiçbir şey kalmayacak şekilde uzandılar, kavradılar.

O farkına varmadan öpüşüyorlardı.

İkisi de konuşmuyordu ama bedenleri çok etkileyiciydi: kollar birbirine sarılmış, dudaklar birleşmiş, kan hararetle haykırıyordu. Aşırı tutkudan mı yoksa zeminin titremesinden mi bilinmese de sendelediler. Elodie bir an durup biyoloji ders kitabıyla sessizce otursaydı, tehlikenin hormonları üzerindeki etkisini anlayacak ve sonuç olarak hiç şüphesiz ders kitabını bir kenara fırlatıp Gabrieli öpmeye devam edecekti. Hal böyleyken, ondan başka hiçbir şey düşünmüyordu. Onu saran gücü, saçlarını kavrayan elleri. Kazağı istediği şeye engel oluyordu. Kadın kazağı çekiştirdi ve Gabriel de ona yardım etmek için onu serbest bıraktı. Sonra birlikte opera paltosunu sıyırıp tozlanmasına izin verdiler. Elodie, Gabriel'in askılarını omuzlarından indirdi; Gabriel onun uzun eteğini çözdü; Gabriel onun pantolonunun düğmeleriyle uğraştı; Gabriel tek bir hamlede onun eteğini ve donunu indirdi. Adam onu kaldırıp sırtını taş duvara yasladığında, kadın can havliyle adama tutundu. Ayak bilekleri adamın sırtına kilitlendi. Adam hiç tereddüt etmedi. Ve sonra aniden, *nihayet*, birlikteydiler.

Durdular ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Elodie'nin nefesi titredi, kelimeler kifayetsiz kaldı. Gabriel'in gözleri ağırlaştı. Yavaşça onu öptü, her zamankinden daha derin, daha yoğun bir öpücüktü bu, sanki ayakta kalabilmek için ona ihtiyacı varmış gibi. Gabriel onun içinde hareket etmeye başladı ve tıpkı Elodie'nin hatırladığı gibiydi, güçlü ve istikrarlıydı, her zaman oraya ait olduğunu kanıtlıyordu. Gelgitli bir his dalgası onu boğdu. Elodie onun ağzına doğru inledi, adam da diliyle bu sesi kovaladı ve her şey daha sıcak, daha hızlı, daha umutsuz bir hal aldı; uzun, sefil bir özlem yılı tutkuya dönüştü ve ardından titreyen, buharlı zeminin aniden sona ereceğini vaat ettiği şeye doğru hızla ilerledi.

Gabriel onu tutmaya devam ederek döndü ve hasır bir erik sepetini büfeden alıp yerine koydu. Çıplak teni ahşap yüzeyle buluştuğunda Elodie elektrik çarpmış gibi hissetti. Nefes alabilmek için başını geriye doğru eğdi ve Gabriel hemen boğazını öpme fırsatını yakaladı. Ama tam nabızı onunla buluşmak için hızla atarken durdu ve Elodie'yi hayatında hiç olmadığı kadar yoksun bırakarak ondan tamamen çekildi. Bir protesto mırıldandı. Adam cevap vermeden onu yavaşça büfenin üzerine yatırdı.

Yatakların en rahatı değildi ve Elodie kibarca şikâyet etmeyi düşündü ama sonra Gabriel çıplak karnının yumuşak kıvrımlarını öpmeye başladı ve güneye doğru göz alıcı bir rota çizdi. Elodie hemen sırt ağrısının (ve kalçasında kıymık gibi hissettiği şeyin) böyle bir zevk için ödenecek küçük bir bedel olduğuna karar verdi.

Çok şefkatliydi ama yine de sanki kanında yangınlar çıkıyor gibiydi. Elodie, Gabriel'in ağzının altında cırılçıplak yattığı için sevinçten mi güleceğini yoksa şaşkınlıktan mı ağlayacağını bilemiyordu. Gabriel onun dışında hiçbir erkeğin ulaşmasına izin vermediği o gizli yere ulaştığında, öpücükleri daha da özenli bir hal aldı ve Elodie bir elini gözlerinin üzerine, diğerini de yaptığı şeyi bırakmamasını sağlamak için Gabriel'in başına bastırdı. Bu sırada büfe altında titriyor ve tavandan toz yağıyordu ama Elodie'nin umurunda değildi. Bırakın dünya patlasın! Hayat zaten bu andan daha iyi olamazdı.

Sonra Gabriel başını tekrar kaldırdı, onu her şey gibi hissettiren bir şeyin eşliğinde bıraktı ve ona küfretti. Gabriel sakince başını kaldırdı.

Gabriel onu kaldırıp büfenin kenarına götürdü ve Elodie'nin nefesini kesen hızlı ve heyecan verici bir hareketle yeniden bir araya geldiler. Gabriel bu kez parmaklarını da ağzıyla aynı şekilde kullanarak işleri kızıştırdı ve Elodie'nin nefesi bir fırtına gibi geri döndü. Alev alev yanıyordu; herhangi bir thaumaturjik patlama onu öldürmeye fırsat bulamadan yok olacaktı. Ölmek için onursuz bir yol olacaktı ama Tanrım, buna değdi.

"Beni bekle," diye fısıldadı Gabriel, yarı emir, yarı yalvarış.

Elodie'nin boğazından alaycı bir kahkaha döküldü, bunca yıldan sonra, hem de hiç zamanları kalmamışken böyle bir şey söylemesi. "Acele et," diye ısrar etti.

"Hayır."

İnatçı, kibirli herif. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudakları acı verici bir aciliyetle buluştu. Bu hem bir kavuşma hem de bir veda gibiydi ve bunun dokunaklılığı Elodie'nin içindeki alevleri öylesine körükledi ki sonunda bir hıçkırıkla öpüşmeyi kesmek zorunda kaldı. Yine de Gabriel acele etmedi.

"Sen benimsin," diye hırladı. "Zamanın seni benden almasına izin vermeyeceğim."

"Tam bir zorba," diye yakındı ve onun çenesini, şakağını ve güzel yüzünde uzun zamandır hayalini kurduğu her yeri öptü. Korku ve keder kayboldu. Etraflarını saran felaket bir sise, çingiraklı bir şarkıya dönüştü. Birbirlerinden başka hiçbir şey umurlarında değildi. Gabriel'in hareketleri sonunda hızlandı ve Elodie'nin gözlerine öyle bir hürmetle baktı ki, sanki onun ruhunu görüyordu. Onun için parladığını hissetti.

Seni seviyorum, diye düşündü ve parlak, şarkı söyleyen yıldızlardan oluşan bir dalgayla dağıldı.

Aynı anda Gabriel hareketsiz kaldı, nefesi kesildi. Elodie içinden sihir aktığına yemin edebilirdi, tüm sinirleri tepki olarak aydınlanmıştı.

Bunu yumuşak, titrek bir sessizlik izledi (yani, takırtılar ve gümbürtüler ve raflardan düşen kavanozların cam kırıkları izledi, ama bu kalplerinin ötesindeki evrendeydi). Gabriel onu kendine doğru çekti ve güçlü bir şekilde kucakladı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar, gözleri kapalıydı, nabızları hızla atıyordu, sonlarını beklerken parmakları birbirine kenetlenmişti.

BANG!

Daha da sıkı sarıldılar, her kasları gerildi.

Ama sadece kapı çarparak açılmıştı. "Hâlâ içeride misin?" diye bağırdı Bay Parry'nin sesi yukarıdan.

Sanki bir harita ters çevrilmiş ve diğer tarafta yepyeni bir dünya gösterilmişti. Elodie anında Gabriel'i geri iterek dolaptan aşağıya indi, botları yere çarptığında mavi toz bulutları saçıyordu. Sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştıran Gabriel, Bay Parry'nin görüşüne karşı bir kalkan olarak kendini onun önünde konumlandırdı -kendi çıplaklığının ne yaptıklarını açıkça göstermesine aldırmadan. Ama sahanlıktaki Bay Parry sadece bir kez daha, "Merhaba, orada mısınız?" diye seslenince Elodie gölgelerin ve yükselen thaumaturjik sisin onları gözden gizlediğini fark etti.

"Başka nerede olabilirdik ki?" Gabriel hancıya doğru bağırdı. "Bizi içeri kilitledin!"

Bay Parry pişmanlıkla, "Evet, bunun için üzgünüm," diye cevap verdi. "Sonuçta haklıydınız. Özür olarak faturanızda indirim yapılacaktır. Ama şimdi çıkıyoruz. Acele edin!"

Elodie'nin sinir sistemi histerik bir şekilde patladı. Gülse mi, çılgılık mı atsa bilemiyordu. Az önce kocasıyla vedalaşmak için umutsuz, acil bir seks yapmıştı ve şimdi *lanet kapı açıktı!*

Bu da tabii ki iyi bir şeydi.

Gabriel giysilerini düzeltmek için yarı yarıya ondan uzaklaşırken bir yanı karanlık bir şekilde, *belki* de iyi bir şey, diye karşılık verdi. Thaumaturjik patlamayla ölmek, yaşamak üzere olduğu panikten kaynaklanan kesin ölümden daha rahat olurdu. Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Ne-ne-ne ne?! Sadece tehlike, gürültü ve yaklaşmakta olan ölüm mü kışkırtmıştı onu? Mutlak bir aşırı heyecan mı? Yoksa Gabriel için de kendisi için olduğu kadar içten miydi?

Aslında iyi ki kapı açıktı, çünkü donunu giyer giymez kaçmaya niyetliydi.

Aceleyle giyindiler ve oda, kokuya bakılırsa, tamamen karşılıklı heyecanlarından kaynaklanmayan bir sıcaklıkla doldu. "Sülfür,"

Elodie burnunu kırıştırarak, "Biliyordum," dedi. "Biliyordum."

Birden yüksek bir raf devrildi ve içindeki kavanozlar şiddetli bir cam patlamasıyla yere düştü. Gabriel Elodie'yi koruyucu bir şekilde kendine doğru çekti, kalp atışları birbirine çarpıyordu. Kırılan camlardan alevler yükseliyor, döşeme tahtalarındaki çatlaklar genişliyor ve işkence görmüş toprağın içinden sıcak buhar fişkırmaya başlıyordu.

"Git!" Gabriel bağırarak Elodie'yi merdivenlere doğru itti. Arkalarındaki basamaklar alev alıp dökülen meyveler bükülmüş siyah ağaçlara dönüşürken bile hızla yukarı çıktılar. Yukarıdaki koridora ulaştıklarında, titreyen döşeme tahtaları üzerinde tökezlediler.

Gabriel bir elini duvara dayayarak, "Ben binayı boşaltacağım," dedi. "Siz de köyü boşaltmaya başlayın."

Elodie başıyla onayladı.

"Dikkatli ol." "Sana da."

Dokunaklı bir vedalaşma için oyalanmadı. (Ne de olsa bu mahzende tamamıyla başarılmıştı.) Profesyonel içgüdüleri, nezaketin isteyeceğinden on dakika kadar sonra devreye girdi. Döndü ve koştu, giderken zeminde açılan yarıkların üzerinden atladı.

-

GABRIEL, titreyen duvarları ve döşeme tahtalarının yardımıyla Queen Mab'ın tahliyesini dakikalar içinde tamamladı. Çeşitli kıyafetler içindeki korkmuş konuklar, onları kurtarmaya geldiğinde onu bir kenara ittiler ve kendi inisiyatifleriyle kaçtılar. Her odanın boş olduğundan emin olduktan sonra, içerdikleri hayati şeylerin hatırına paltosunu ve acil durum çantasını almak için kendi odasına koştu ve ardından sokağa fırladı.

Kilise çanı çalıyor, hüzünlü sesi köyün içinde yankılanıyordu. Yerli halk ve turistler binalardan dışarı akın ediyordu. Bir süredir thaumaturjik faaliyetlerle yaşayan insanların etkinliğiyle güneşe, tarlalara doğru bir göç oluşturdular. Gabriel onların arasında koşarak Elodie'yi aradı.

İşte, dedi kalbi ve bir saniye sonra onu bir kulübeden çıkarken gördü. Bir anda, sıkığının farkında olmadığı kaslarını serbest bıraktı. Kadın kulübedekileri sokağa çıkardı, sonra da güneyi işaret etti. Kaçışan kalabalığa katıldılar ve Elodie komşu eve doğru döndü. Gabriel dikkatini ondan çekti ve düşen yaşlı bir adama yardım etmek için koştu.

Havayı çürük yumurta gibi kötü bir koku kapladı. Kraliçe Mab'dan yayılan şok dalgaları kaldırım taşlarını çatlattı ve ağaçlar tehlikeli bir şekilde eğildi. Sonunda köy bomboş kaldığında, çan başka türlü uğursuz bir sessizliğe bürünerek çaldığında, Gabriel sokağın ortasına doğru yürüdü ve hana baktı. Pencerelelerinden ve bacalarından buhar çıkıyordu.

"En azından sonunda kaynağı bulduk," dedi hafif bir ses ve Gabriel, Elodie'nin yanına geldiğini görmek için bir kenara baktı. Midesi sanki onu ilk kez görüyormuş gibi sıkıştı, dağınık bir kurbağa hayatına girip güzelce düzenlenmiş şemasını bozmuştu. Otomatik bir savunmayla kaşlarını çatı. Ama kız ona tam olarak bakmıyordu, yanakları alışılmadık bir utangaçlıkla kızarmıştı. Gabriel onu suçlayamazdı. Tüm vücudu aynı nedenden dolayı kızarmış gibi hissediyordu.

Belki tüm vücudu değil. Bazı kısımları tekrar ona uzanmak, onunla birlikte olmak, onu tekrar öpmek ve onunla uzun, boğucu bir gece geçirdikten sonra sabah yatağını yapmak için can atıyordu. Ama bir de ilişkileri olan felaket vardı... yani *Dôlylleuad'ı saran felaket*.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi sertti.

Başını salladı. "Profesör Jackson kilise çanını çalıyor. Diğer herkes-"

BOOM!

Eğildiler. Kraliçe Mab'ın çatısı parçalandı, taş ve toz uçtu. Altından kükreyerek devasa bir kaynar su fişkırdı. "Huh," dedi Gabriel.

"Tanrım!" Elodie nefes aldı.

"İşte ben buna sihir derim!"

Bu bağırıyla birlikte doğruldular ve Profesör Jackson'ın kendilerine doğru koştuğunu gördüler, sabahlığı açılmıştı ve pijamasının eksikliği rahatsız edici bir şekilde ortaya çıkmıştı. Algernon koşarken sinerek onu takip etti. Gabriel muhasebecinin iniltilerini uzaktan bile duyabiliyordu.

Gayzer neredeyse iki yüz metre yükseğe fırlayıp hanı ve komşularını buhar bulutlarıyla kaplarken adamlarına "Geri çekilin!" diye bağırdı. Sıcaklığın ve daha da önemlisi parçalanmış taş parçalarının hızlanması, Gabriel ve Elodie'nin yoldan geri çekilmelerine, Profesör Jackson ve Algernon'la bir meşe ağacının şüpheli sığınağı altında buluşmalarına neden oldu.

"Dünyanın sonu mu geliyor?" Algernon sandığın arkasına saklandığı yerden feryat etti.

Profesör Jackson ona neşeyle, "Belki," dedi.

"Elbette değil," dedi Elodie. Kendinden emin tavrı, o konuşurken sokağın kaldırım taşlarından sivri kayalar fırlamaya başlamamış olsaydı, genç muhasebeciyi rahatlatmak için bir yol kat edebilirdi. Toprak ve yanan çakıl taşları uçtu. Gökyüzü bir çılgınlığın rengi gibi mavi mavi parlıyordu. O anda Algernon dini buldu (ve Profesör Jackson sabahlığının cebinde yarım bir çörek buldu, ama bu daha az etkileyiciydi).

Elodie Gabriel'e döndü. "Bu büyüklükte bir patlamanın fey hattını çağlayana dönüştüreceği kesin," diye fısıldadı Algernon'un çılgınca dua edişinin altında onu duymaması için.

Gabriel omzunun üzerinden, doğuda mavi bir duman gibi yükselen ve kül olarak tekrar dağılmadan önce sabah ışığında süzülen ve spiral çizen kuşlara dönüşen havalandırma büyüsunün olduğu yere baktı. "Sanırım çoktan oldu," dedi acımasızca.

Acil durum çantasından bir harita çıkararak Elodie'nin de onunla birlikte okuyabilmesi için haritayı açık tuttu. Zihinsel olarak 5-SEQ hattını bir dizi renk ve kontur çizgisiyle izlediler.

"Elan Vadisi'ndeki Bronz Çağı'na ait mağaralar ve taş çemberler onu durdurabilir," dedi Elodie haritadaki o bölgeye dokunarak.

Gabriel *hayır* anlamında, "Belki," dedi. Thaumaturjik enerji sağa o eski taşların üzerinden geçecek, Hereford ve

Cheltenham'a, oradan da büyülü eserlerle dolu kütüphanelerin, müzelerin ve büyülü kuşlarla dolu kuşhanelerin, dehşet verici bir etkiyle ateşlenecek geniş bir thaumaturjik rezervuar oluşturduğu Oxford'a çarptı.

Ve sonra bu enerji devam edecekti, yanarak, hırlayarak, büyüü yeryüzünden sökerek...

"Londra," diye nefes aldı Elodie.

Harita üzerinde şehrin gri yayılımına baktılar, sonra gözlerini tekrar doğuya kaldırdılar. Şimşek sihirle lekelenmiş gökyüzünü yırttı.

Gabriel, "Amelia Hereford'da, Magna Carta'nın eski bir kopyası üzerinde çalışıyor," dedi.

Elodie onun kolunu güven verici bir şekilde okşadı ve sinir sistemine elektriksel uyarılar göndererek ~~hoş bir karıncalanma~~ yarattı. "İyi olacak, eminim."

"Onun için endişelenmiyorum," dedi. "Sihirle nasıl başa çıkılacağını bilen biri varsa o da kız kardeşimdir. Tüzüğün parşömeninin Ullswater'dan su içen bir koyunun derisi olduğunu düşünüyorum."

Elodie'nin nefesi kesildi. "Bu, Nimue'nin Excalibur'u Kral Arthur'a verdiği yer olduğu iddia edilen göllerden biri! Altıncı seviye bir düğüm."

"Aynen öyle. Amelia'ya göre, parşömen son derece yüksek bir thaumaturjik yüke sahip. Bu yeni hazine şu anda 5-SEQ boyunca haritalanmış olanlardan o kadar da uzak değil ki..." Çok hafifçe yüzünü buruşturdu. "Fey çizgisinde bir kıpırdanma. Magna Carta'yı çizgi boyunca bir noktaya, basamaklı enerjinin önüne yerleştirirsek, yansıtıcı bir kalkan gibi davranabilir ve enerjinin geri tepmesini sağlayabilir."

"Aah," dedi Elodie onaylayarak. "Çağlayanı tersine çevir ve büyüü bastır." Gabriel ona baktı, on beş dakika önce ona yaptığı şeylerden dolayı biraz buruşmuş, gözleri güneşin aydınlattığı gayzerden gelen büyüü yansıtıyordu ve başını salladı. Konuşma diline teslim olmak, sırf onun karşılık olarak gülümsediğini görmek için bile değerdi.

"Köyde büyük bir patlama riskini göze almış olursunuz," dedi Profesör Jackson bir lokma tereyağlı çörek yerken.

Gabriel, "Aslına bakarsanız, ekibimle birlikte birkaç yıl önce Sheffield'da benzer bir şey yaptık," dedi, "ancak daha küçük ölçekte ve sonuç bir patlamadan ziyade bir susturma oldu."

"Bu iyi bir plan," dedi Elodie. "Bu yüzden son sürat Hereford'a ulaşmamız gerekiyor."

"Bisikletim hâlâ buralarda bir yerde," dedi Profesör Jackson. Sanki bisikletin ağaca yaslanmış olmasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

"Buna gerek yok," dedi Gabriel ona. "Bizler saygın profesyonelleriz. Bisikletlerin bu görevde yeri yok. Aberystwyth'e gitmek için at kiralayacağız ve oradan trene bineceğiz."

"Ve umarım çağlayanı geride bırakırız," dedi Elodie.

Profesör Jackson parmaklarındaki yağı yalayarak, "Ben de geleceğim," diye teklif etti.

Gabriel ona, "Hayır, başka bir sorun çıkma ihtimaline karşı burada kalman gerekiyor," dedi. "Bay Jennings, siz de kalın."

Algernon ağacın arkasından ciyakladı. "Ne? Burada mı? Delirdin mi sen?! Leicester'a, güvenli olan eve gidiyorum."

"Mükemmel." Gabriel haritasını dürdü, sonra doğrudan Elodie'ye baktı. Elodie de ona bakınca, aralarındaki sessizlik mahzendeki o çılgın, güzel deneyimin anısıyla titreşir gibi oldu.

Seni seviyorum, felaket kız, diye düşündü.

Sonra ondan uzaklaştı, ufka bakarken ifadesi sertleşti.

"Hadi gidelim."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Philomel'in usturası, eğer rasyonel bir neden
doğal fenomenler için bulunamaz, büyüğü olmalı.
ya da çok fazla bira içmişsinizdir.

Blazing Trails, W.H. Jackson

LİKİ SAAT SONRA Aberystwyth İstasyonu'ndaydılar ve sabırsızlıkla bir sonraki treni bekliyorlardı. Elodie soğuk deniz rüzgârında titrerken Yakınlarda duran Gabriel'e gizlice baktı. Gabriel de bir ara ona bakmış olabilirdi ama eğer öyleyse bile Gabriel onu yakalayamamıştı. Daha çok, kaşlarını çatarak kol saatine baktı. Hereford'daki kız kardeşine durumu bildiren bir telgraf göndermişti ama tek bir tarihçi bir sihir çağlayanı ile baş edemezdi ve Gabriel her an ona ulaşmak için tren rayları boyunca koşmaya başlayabilirmiş gibi görünüyordu.

Onun ötesinde Algernon sinirli sinirli volta atıyor ve en ufak gürültüde irkiliyordu. Genç muhasebecinin ötesinde ise Pimmersby, Hapsitch ve Numbers, Bayan Trevallion'un yanında çeşitli erkeklik halleriyle poz veriyorlardı. Turistler "eğlenceyi takip etmeye" o kadar kararlıydı ki Gabriel'in onlara kaşlarını çatması bile yeterince caydırıcı olmamıştı. Aberystwyth'e doğru çılgınca dörtlüyle koşarken aralıklarla, " 'Yarım fersah, yarım fersah, yarım fersah daha ileri!" diye bağırarak geçiren adam, şimdi "O vahşi hücum!" diye haykırıyordu. "Bayan Trevallion, Elodie'nin *asla* yapmayacağı bir şekilde hayranlıkla iç çekerken, Aberystallwy'ye doğru koşuyordu.

Grubun en ucunda Tegan Parry duruyordu. Görünürdeki görevi atların dönüşünü organize etmektir ama onları düzgün bir şekilde uğurlamak için beklemekte ısrar etmişti - Elodie'nin şüphelendiği gibi, herhangi bir sevgi duygusundan çok, dramatik acının her anını yaşamak için. Babası onlara köyde sadece kısa bir veda etmişti, hanının yıkılmasından dolayı yoğun duygular içindeydi. (Sevinç duygusu,

Çünkü sadece sigortası daha da iyi bir tesis için ödeme yapmakla kalmayacak, aynı zamanda artık mülkünde Llandrindod Wells'tekilerden bile daha önemli bir büyümlü sülfür suyu kaynağına sahip olacaktı ve yaratacağı kaplıcanın hayalleri dikkatini çekiyordu).

"Büyünün ne kadar tehlikeli olabileceğı konusunda senden şüphe ettiğim için özür dilerim," dedi ve atlarını eyerlerken mahcup bir şekilde gülümsedi.

Gabriel cevap olarak ona baktı.

Parry, "Az kalsın seni öldürttüğüm için de özür dilerim," diye ekledi. Bakışlar daha da yoğunlaştı.

"Sevgili eşinize de selamlar, efendim." Elodie'nin önünde eğildi ve Gabriel sonunda uzuvlarına hâkim olmaya devam ederek geri çekilmesine izin verdi.

Neyse ki gayzer ve depremler onlar ayrılmadan önce yeterince yatışmıştı da Elodie Dôlylleuad'da neden olabilecekleri ölüm ve yıkım hakkında endişelenmeyi bırakıp fey hattı boyunca meydana gelebilecek ölüm ve yıkıma odaklanabilmişti - donma nedeniyle kendisinin yaşayacağı ölümden bahsetmiyorum bile.

Gabriel tam o sırada başını çevirdi ve Gabriel onun gözlerinde paltosunu verişini okudu. Midesi parıltılara dönüştü. Gabriel'in kalçalarını sıkkan ellerini hâlâ hissedebiliyordu ve ona yaptığı şeyler, şiddetle patlayan büyümlü süper gayzerin yanında sönük kalıyordu. Ama o zamandan beri işle ilgili olmayan tek bir kelime bile konuşmamış olmaları kafasını karıştırmıştı. "*Sen benimsin*" gibi ilginç iddialara rağmen, Gabriel'in sadece (yine) sinirsel bir aşırı heyecan yaşayıp yaşamadığını ya da bilincinde bir seferde sadece bir şey için yeterli yer olup olmadığını ve dünyanın potansiyel sonunun onu ele geçirip geçirmediğini merak etti. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir odaklanmayı kendisi de yapabilirdi. Düşünceleri felaketler, öpücükler ve hamile olma ihtimali arasında gidip geliyordu -ki bu da onu tekrar felaketlere geri götürüyordu- ta ki baş ağrısı çekmeye başlayana kadar. Belki de kafa karıştıran Gabriel değil de kendisiydi, diye düşündü yorgun bir iç çekişle.

"Ne kadar kederli bir ses, Bayan Tarrant," dedi arkasından cilalı bir ses. Elodie döndüğünde Bay Numbers'ın romantik bir şekilde rüzgârla savrulmuş ve

Kafiye arayan bir şair gibi gülümsüyordu. "Korkarım bu esinti sizi üşütmüş olmalı," dedi ve ceketini çıkarmaya başladı.

"Affedersiniz," diye bir ses geldi, kibarlığın tam tersiydi. Acımasız ve sertti, keskin bir kış gökyüzüne karşı granit bir dağ gibiydi.

Elodie arkasına döndüğünde Gabriel'in geldiğini gördü, "ortakların" kibarca izin vereceğinden sadece bir santim daha yakındı. Ceketini çıkarmaya başladı. Elodie dudağını ısırды, kendini iki şövalyenin arasında kalmış bir genç kız gibi hissediyordu ama silah yerine kaşmir giysiler kullanıyorlardı.

"*Bayan Tarrant'ın iyiliğini düşündüğünüz için teşekkür ederim,*" dedi Gabriel sert bir nezaketle Bay Numbers'a. Diğer beyefendi, Gabriel'in asıl kastettiğinin *karımdan uzak dur yoksa seni o çürük omuzlarından eğri büğrü sarkan ucuz paltoyla boğarım* olduğunu çok iyi anlayarak yüzünü buruşturdu.

Elodie alay edip oradan uzaklaşmayı düşündü ama bunun yerine, açıklanamaz bir şekilde kıpkırmızı oldu. Bu cesur ve zeki bir kadın kahramana yakışan bir davranış değildi ve çıkarabileceği tek olası sonuç, seksin sinir sistemini bozmuş olduğuydu.

İşin tuhafı, gençliğinde başka erkeklerle öpüşmeleri ve çeşitli küçük kaçamakları bu soruna hiç yol açmamıştı. Gerçi neredeyse on yılını o erkeklerin hayalini kurarak geçirmemişti. Ve Gabriel kesinlikle beceriksizce davranmamıştı; doğrudan konuya girmişti. Onu ayaklarından kaldırdığında, dünyayla tek bağlantısının onun güçlü ve kuvvetli dokunuşu olduğunu hissetmişti...

Birden gözlerini kırptırdı, Bay Numbers'ın gittiğini ve Gabriel'in sabırlı bir sessizlik içinde paltosunu uzatarak durduğunu fark etti. *Odaklan Elodie,* diye homurdandı kendi kendine paltoyu alırken.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.

"Hm," diye cevap verdi Gabriel ve bilet görevlisine trenin ne kadar süreceğini sormaya gitti.

Sonunda uçak geldi ve Tegan gözlerinde oldukça kederli bir ifadeyle el sallarken grup aceleyle uçağa bindi. Elodie koşup kıza sarılmak ve yüksek öğrenim konusunda cesaretlendirici son bir söz söylemek istedi ama buna zamanı yoktu. Binmeye çalışırken kendini itilip kakılırken buldu. Tam da kadınlara yakışmayan bir dirsek atma ve kalça itme hareketi yapmayı düşünürken

Gabriel onun arkasına geçerek etkili bir koruma görevi üstlendi. Tren kompartımanına girerken ona teşekkür etmek için döndü.

"Hereford'da görüşürüz," dedi o daha konuşmadan. Geri adım attı-

"Bekle!" Elodie şaşkınlıkla ona baktı. "Sen gelmiyor musun?" "Elbette geliyorum," diye cevap verdi.

"Ama neden?"

"Kendime birinci sınıf bir bilet aldım. O turistler ve Jennings ile saatlerce birlikte olmaya tahammül edemezdim."

("Hey!" diye bağırdı Algernon arkasından öfkeyle).

Elodie, kocasının başka tek kelime etmeden trenin ön tarafına doğru gidişini şaşkınlıkla izledi.

Tüm bu kafa karıştırıcı davranışların! Tüm bu küstahlıkların! Elodie öfkeyle kendini bir koltuğun köşesine attı ve etrafına yerleşen diğerlerini görmezden geldi. Orta mesafeye öylesine yoğun bir şekilde bakıyordu ki, tren hareket etmeye başladığında Algernon'un Bay Numbers'a "Dr. Tarrant parlak bir bilim adamıdır ve felaketler hakkında düşünürken onu rahatsız etmemek en iyisidir" diye görkemli bir şekilde öğüt verdiği duyulabiliyordu.

"Felaketler hakkında düşünmek" Elodie'nin hayal dünyasında olup bitenleri gayet iyi özetliyordu. Tren daha Aberystwyth İstasyonu'ndan ayrılmadan Gabriel'i boşanmış, Bow Street'ten geçerken evsiz kalmış ve Bay Numbers herkesi sessiz sinema oyununa yönlendirirken üzerine solucan yağdıran bir fırtına sırasında bir İskoç bataklığında mahsur kalmıştı.

Ama bir kadın sıkılmadan önce kocasına *fantazide* ancak *bu* kadar işkence edebilirdi. Sessiz sinema dikkatini dağıtacak bir şey sunmuyordu (gerçekten de katılmaktansa quirksand'e atlamayı tercih ederdi) ve pencereden dışarıyı görmesi Bayan Trevallion'un şapkası tarafından engellenmişti. Böylece eğlenceden yoksun kalan Gabriel'in ceketinin ceplerini karıştırdı ve orada küçük, yassı ve beyaz keten bir mendile sarılı bir şey keşfetti.

Anında canlanarak küçük pakete baktı. Mendil o kadar iyi ütülenmişti ki, bir butik mağazasının dolabından yeni çıkmış olabilirdi, ama

Gabriel'e her zaman eşlik eden temiz, serin sabun kokusunu taşıyordu. Kıvrımlar o kadar özenle yapılmıştı ki, üzerinde uzun uzun düşündüğü belliydi. Elodie bunun bir tür hazine olduğunu hissetti -belki de küçük bir yaprak koleksiyonu, verdiği hisse bakılırsa- ve kendi kendine bunu hemen cebine geri koymasını söyledi.

Ne yazık ki parmakları bunu duymadı ve onları durduramadan mendili açtılar.

İçinde özenle istiflenmiş birkaç yırtık pırtık kâğıt parçası vardı. Meraktan ziyade merak (*Evet, arada bir fark var*, dedi dehşete kapılmış tavırlarına) Elodie'nin ilk parçayı kaldırıp açtığını gördü.

Nabızı bayıldı. Parçayı yeniden katladı, bir kenara koydu ve bir başkasını çevirdi. Şimdi nefesi de bayılmakla tehdit ediyordu.

Bunlar *onundu*. Chipping Norton'un dışındaki bir çiftlikten geçen nehrin akışıyla ilgili notlar... eski bir alışveriş listesi... Thaumaturgy Teorisi dersi sırasında öğrencileri tahtadan denklemleri kopyalarken yazdığı peynirle ilgili bir şiir... Oxford çevresinde yetişen kır çiçeklerinin eskizleri. Onları Dôylleuad'daki mezarlığın dışında kendi cebinden çıkarmış ve şemsiyesini saran ateşi söndürürken Gabriel'e vermişti. Onları geri almayı unutmuştu. Belli ki onları saklamıştı.

Hayır, onları saklamaktan fazlasını yapmıştı. Kırıksıklıklarını düzeltmiş, nazıkçe katlamış, ketene sarmış ve... *aman Tanrım...* ikisinin arasına yabani bir menekşe sıkıştırmıştı.

Elodie sersemlemiş bir halde parmaklarının, sanki minik çiçek hiperventilasyon geçirdiğinin bir işareti değil de sihirle aşılanmış gibi karıncalandığını hissetti. Gabriel'in cebindeki döküntülere hazine muamelesi yapmasının romantizmini ve Aberystwyth tren istasyonundaki soğuk davranışını uzlaştırmaya çalışırken, kendini şeytanla güzel, pırıl pırıl, masmavi bir deniz arasında, ona yol gösterecek bir pusula olmadan sıkışmış gibi buldu.

Mendili notların etrafından olabildiğince düzgün bir şekilde katladıktan sonra küçük paketi Gabriel'in ceketinin cebine geri koydu ve hayal gücünü yeniden devreye soktu.

Tren Shrewsbury'ye ulaştığında, Gabriel'i ve kendisini Oxford'un eteklerinde, yeşil kadife bir kanepede, muhteşem bir kütüphane, duvarlarda birkaç ayrıntılı harita ve büyük, rahat bir yatak bulunan güzel bir şehir evine yerleştirmişti ve bunu o kadar iyi kullanıyordu ki, bir kez daha orta mesafeye bakarken gözlerinin parlaklığını gören Numbers, "Dr. Tarrant gerçekte bir fırtına gibi düşünüyor gibi görünüyor!" dedi. Aslında bu gerçektlerden o kadar da uzak değildi.

Shrewsbury'deki tren değişimi, yağmur sonrası sakin bir ortamda on beş dakika beklemeyi gerektirdi. Güneş, bir alyansın üzerinden yansıyan ışığın rengindeydi. Beyaz dilek güvercinleri, havada dalgalanan sihirli kurdeleleriyle istasyonun etrafında kanat çırpıyordu. Elodie, bir felaketten çıkıp başka bir felakete doğru hızla ilerlediklerini düşününce, bu sessiz dinginliği oldukça ürkütücü buldu. Ayağını dinlendirici bir şekilde yere vurarak, sanki bir belanın izini görebilecekmiş gibi güneye baktı. Yakınlarda Gabriel de aynı şeyi yapıyordu. Ama gökyüzü masum masmavi bir maviydi ve içinde bacalardan daha ölümcül bir şey yoktu.

Diğerleri istasyonda çay içmeye çalışırken, Elodie Gabriel'e yaklaştı ve kendisini neden ikinci sınıf vagonda bıraktığını sormaya niyetlendi. Yaklaşan büyülü tufanda en azından bu kadar cesur olmadan ölmek çok can sıkıcı olurdu. Ama yüz ifadesi o kadar temkinliydi ki, sanki onu yağmalamaya gelmiş yağmacı bir Viking grubuyla eşdeğermiş gibi, yüzleşmeye cesareti kalmamıştı. Bunun yerine, içinde gizli not hazinesiyle birlikte ceketini çıkardı ve ona geri verdi.

"Artık üşümüyor musun?" diye sordu.

"Oldukça sıcak, teşekkür ederim." Yalan dudaklarından beceriksizce döküldü ve bunu telafi etmek için gülümsemeye çalıştı. Ancak ağzını yüzünü buruşturur gibi geriye, bu yüzden onun yerine ciddiyeti denedi. Ama sonra suratının asıldığını hissetti, bu yüzden uzaklara baktı - bu da yardımcı olmadı, çünkü manzara gerçekten güzeldi, huzurluydu, son yağmurdan sonra gümüş ışık damlalarıyla süslenmişti; ve dahası, çok kısa bir süre önce ölümün yakınlığını beklerken, onun içinde yaşıyordu. Gözleri yaşlarla doldu.

Gabriel telaşla bir adım geri çekildi. "İyi değil misin?"

"Güzel dünya için aşk hastasıyım," dedi ona.

Görünüşe göre bu zayıf bir güvenceydi. "Tek görebildiğim bir sürü bina," diye mırıldandı. "Ve istasyonun penceresinden ay gibi bakan Bay Numbers. Sanırım ikiniz yolculuk boyunca çok fazla ilişkiye girdiniz."

Elodie neredeyse nefessiz kalıyordu. "Hayır, hiç konuşmadık," dedi. "Grup çoğu zaman sessiz sinema oynadı."

"Aman Tanrım." Adam şaşkınlıkla ona baktı.

"Evet, baş ağrımı oldukça kötüleştirdi."

Kaşları daha da çatıldı. "Size birinci sınıf bir bilet de alırdım ama sosyalleşmek isteyeceğinizi düşündüm."

Elodie ona göz kırptı. Ya da en azından sağ kulağına. O ağır, koyu gözlere bakmak artık çok daha samimi geliyordu. "Neden böyle düşündün ki?"

"İnsanları seviyorsun."

"İnsanlarımı seviyorum. Rastgele yabancılardan pek hoşlanmıyorum." Senden *hoşlanıyorum aptal adam*, diyecekti eğer cesareti içinde bir yerlerde bulabilseydi.

Gabriel ona bakarken başını öne eğdi, ne yapacağını bilemez gibiydi. "Ama onlara her zaman gülümsüyorsun."

"Ve kaşlarını çatıyorsun," diye cevap verdi.

"Ah." Anlayış yüzünü aydınlattı. "Burada bekle," dedi ve daha fazla tartışmadan istasyonun iç kısmına doğru yola çıktı. Döndüğünde elinde birinci sınıf bir biletle gelmişti. "Yanlış anlaşılma için özür dilerim," dedi ve bileti ona uzattı.

"Oh, Tanrım." Elodie tehlikeli bir şekilde kirpiklerini kırıştırmaya yaklaştı. "Oxford'a döndüğümüzde sana borcumu ödeyeceğim."

"Gerek yok," diye cevap verdi huysuzca.

"Ah," dedi tekrar, zekâsı bilete sarılmasını engellemek için duygularıyla boğuşmakla meşgul olduğundan ancak bu kadarını başarabildi. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin. İçişleri Bakanlığı ödüyor."

Bu romantik notun ardından arkasını döndü, çünkü güneye giden tren gelmek üzereydi. Trene doğru ilerlediler ve Gabriel Elodie için bir kompartımanın kapısını açtı. Elodie içeri girdi.

Komşu kompartımana dönmesini şaşkınlıkla izledi. "Hereford'da görüşürüz," dedi. "Biraz dinlenmeye çalış, uzun bir öğleden sonra olacak." Kompartımana girip kapısını kapattı ve Elodie kendini onun kaybolduğu boşluğa gözlerini kırıştıtırırken buldu.

Kompartımanın zarif kadife boşluğuna doğru, "Hay aksi," diye homurdandı. Şimdi yalnız olduğu için cesareti yeniden ön plana çıktı ve peronda Gabriel'le konuşurken yapması gereken her türlü zekice cevap ve cesur ifadeyle donandı. Tedirgin bir şekilde adım atmaya çalıştı ama yeterince yer yoktu. Güzelce oturmaya çalıştı ama bacakları titriyor ve düşünceleri sinirli fikirler karmaşasına dönüşüyordu. En azından kaşlarını çatabileceği insanların olduğu ikinci sınıfa dönmeyi bile düşündü ama tren hareket etmeye başladı.

Elodie birkaç uzun dakika (iki dakika) daha kara kara düşünmeye devam etti, sonra ayağa fırladı, kompartımanın iç kapısını açtı ve Gabriel'in kapısını çalmak için koridorda hışımla ilerledi. Adam şaşkınlıkla okuduğu haritadan başını kaldırdı ve neredeyse ciyaklayarak saklanmak için kaçacaktı. Ama kendini kalmaya zorladı, çünkü Galler'de geçirdiği zaman onu daha güçlü bir kadın yapmamış olsa da, en azından Gabriel'in herkesin sandığından daha nazik bir adam olduğunu göstermişti. Kibirli, evet. İğrenç, soğuk, esrarengiz ve sinir bozucu... ama kesinlikle nazikti de. Kaşlarını çatmadığı, homurdanmadığı ve taleplerde bulunmadığı zamanlarda yani...

Giderek yararsız hale gelen bu düşünce tarzını çabucak terk eden Elodie, enerjik bir hareketle kompartımana girdi ve Gabriel'in karşısına oturdu.

"Ee?" dedi.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu, kollarını kavuşturup ona ters ters bakarak.

"Um?"

"Um' bir cevap değildir," diye ters bir şekilde onu bilgilendirdi. "Bana neden kızgınsın?"

Okuma gözlüklerini çıkardı, böylece ona tam bir şaşkınlık içinde daha iyi bakabildi. "Ben değilim."

"O zaman neden benden kaçıyorsun?"

"Senden kaçmak mı?"

Gözlerini devirdi. Adamın her türlü üniversite diploması vardı; elbette bir konuşmayı daha verimli bir şekilde yürütebilirdi! "Mahzende olanlar yüzünden mi?"

Kıpkırmızı oldu. "Hayır."

"Bunu tartışacak mıyız?" "Hayır."

Vay canına, diye düşündü, zaten ritmini ancak koruyabilen kalbi. "Peki. Ama en azından ayrı bölmeleri açıkla."

Gabriel kaskatı kesildi, ifadesi donuklaştı. "Başınızın ağrıdığını söylemişsiniz. Rahatınız için size özel bir kompartıman satın aldım. Görevliler size yemek arabasından kremalı tavuk çorbası, bir kilim ve yastık getirecekler."

"Ah." Elodie yutkundu. "Kremalı tavuk mu dediniz?"

"Uh-huh."

"Bu benim favorim."

"Biliyorum."

"Ve bir yastık?" "Hm."

Beceriksizce ayağa kalktı ve iki eliyle kapıyı işaret etti. "Ben sadece -Hereford'da görüşürüz, değil mi? Çorba için çok teşekkürler. Güle güle."

"Elodie."

"Evet?" Kapı aralığında durakladı ama ona bakamayacak kadar mahcuptu.

"İstersen burada kalabilirsin."

Teklif sert bir tonda yapılmıştı ama Elodie onun isteksizce konuştuğunu düşünmedi. Aslında adamın sertliğinin kendi gerginliğine benzeyip benzemediğini, mahzen macerasından sonra onun da kendisi gibi utangaç ve beceriksiz hissedip hissetmediğini merak etti.

"Başın çok ağrımıyorsa, Hereford'un bu haritası ve çağlayana karşı nerede savunma yapabileceğimiz konusunda fikrini almak isterim," diye ekledi Gabriel, huysuz, soğuk... ve evet, *utangaç*, Elodie bundan emindi. Farkına vardığı şey çok derindi ve tahmin ettiği her şeyi sorgulamasına neden oldu.

Son yıllardaki davranışları hakkında. Bu huysuz dış görünüşün altında yumuşak bir kalp olabilir mi?

"*Tsk,*" dedi tam o sırada. "Demiryolu şirketinin bu koltukları daha az rahatsız edici hale getirmek için biraz çaba harcayabileceğini düşünürdünüz."

Elodie dudaklarını kapattı ve alnını kompartımanın kapısının cam paneline dayayarak kahkahalarını engellemeye çalıştı. Belli ki, huysuz dış görünüşü tüm yol boyunca devam etmişti. Tanrı'ya şükür. Yumuşak kalpli bir adamla ne yapacaktı ki? Onun sevgili Gabriel'i olamazdı.

Gülümseyerek kompartımana geri döndü. Gabriel onun yanına oturabilmesi için yerini değiştirdi (baş ağrısı için pencereye en yakın yere oturması konusunda ısrar etti) ve Hereford'un coğrafi çevresini tartıştılar (sessizce, aynı şekilde). Öğle yemeği servis edildiğinde, yemek için haritayı bir kenara bıraktılar ve sohbet Oxford'un kışında en iyi çorbayı nerede bulabileceklerine... karın şehri nasıl "harikulade" (Elodie) ve "beyaz" (Gabriel) gösterdiğine... ve Hilary döneminde vermekten en çok keyif aldıkları derslere döndü. Her ikisinin de "büyülü haritacılık" cevabını vermesi üzerine Gabriel konuyla ilgili son çalışmalarının özünü Elodie ile paylaştı.

Ama thaumaturjik teodolitlerdeki son gelişmeleri anlatırken aniden durdu ve yüz ifadesi sıkıntılı bir düşünceyle kendi içinde kamburlaştı. Sonra daha yavaş bir şekilde yeniden başladı. "Gerçekten de mercek, sihirli bir dünyayı gözler önüne seren gümüş zarafetinde büyülmüş bir aynadır."

Elodie şaşkın bir kahkaha attı. "Ne?"

Gabriel rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Şu Mumbars denen adam gibi genç bir adamdan ders alamayacak kadar bağınaz değilim. Daha lirik bir dili takdir ettiğinizi biliyorum."

Elodie ona inanamayarak baktı. "Hayır. Senden şiir istemiyorum, Gabriel."

Gözleri karanlıkla kapandı. "Bilmiyor musun?"

Koluna hafifçe vurarak kırılganlığının kırışmasına ve nefesinin kesilmesine neden oldu. "Zekân ve titiz kelime dağarcığınla zihnimi canlandırıyor sun. Başka bir şey olmaya çalışma, sana yalvarıyorum."

"Zihnini mi canlandırıyorum?" diye tekrarladı ihtiyatlı bir şaşkınlıkla.

"Elbette," dedi neşeyle ve adamın tabağından bir parça ekmek çaldı.

Tren personeli gelip bulaşıkları kaldırdıktan sonra Gabriel halıyı Elodie'nin kucağına serdi. Ama Elodie'nin yastığa ihtiyacı yoktu: Trenin ritmik hareketi ve Gabriel'in alçak sesle açılardan ve ölçülerden bahsetmesiyle uyuşmuş, oturduğu yerde, başı Gabriel'in omzuna yaslanmış halde uyuyakalmıştı.

-

GABRIEL dindar bir adam değildi, ama o anda cenneti biliyordu.

YIRMINCI BÖLÜM

Elma ağaçtan uzağa düşmez... Tabii eğer
thaumaturjik bir esinti tarafından alınmazsa,
yarım mil taşındı ve sonra bir muza dönüştü.

Blazing Trails, W.H. Jackson

THEY Hereford'a çok geç geldi.

Turistler bile kaosa baktıklarında dehşete kapıldılar şehri yerle bir etmişti. Yollar parçalanmış, ağaçlar savrulmuş, binaların çatıları sökülmüştü. Nehirden soğuk mavi alevler yükseliyor ve bembeyaz gökyüzüne, ölümcül parıltılar saçan dolu yağdıran kötü niyetli bulutlar gibi sihirli sarmallar gönderiyordu. Siren sesleri ve bağırışlar Dôlylleuad'dan çok daha korkunç ve kasvetli bir hikâye anlatıyordu.

Bayan Trevallion, birkaç damla gözyaşını engellemek için eldivenli elini yüzünün önünde nazikçe sallayarak, "Bu hiç hoş değil," dedi.

Algernon, "Bu hasarların maliyeti büyük olacak," dedi.

" 'Ah, bu hüznü gökyüzü, bu korku gösterisi! " Numbers, şapkasını coşkulu bir hareketle savurdu, eğer sürüklenen bir sihir şapkayı elinden alıp küçük siyah bir tavşana dönüştürmeseydi daha etkileyici olabilirdi. Bayan Trevallion sevinçle ciyakladı.

Gabriel, acil durum çantasını omuzlarken Algernon'a, "İçişleri Bakanlığı'yla bağlantı kurmak için istasyonun telgrafını kullan," diye emretti. "Onlara hemen bir acil müdahale ekibi göndermelerini söyle."

Algernon, "Ama Leicester trenim on beş dakika içinde kalkıyor," diye sızlandı.

"O zaman hızlı yaz." Gabriel cevap beklemeden adımlarını hızlandırdı.

"Güle güle, Algie canım!" Elodie, muhasebecinin ellerinden birini iki elinin arasına aldı ve böylece onu Hereford'un harabe binalarının yaptığından daha fazla dehşete düşürmeyi başardı.

"Bayan Tarrant," diye nişastalı bir vedayla cevap verdi, onu hâlâ Gabriell'in karısından daha fazlası olarak görmediğini belli eden bir bakış attı. "Size ve Dr. Tarrant'a raporumun bir kopyasını göndereceğim."

"Muhteşem!" Elodie, okumaya hiç niyeti olmamasından kaynaklanan rahat bir neşeyle, "Harika!" dedi. Delikanlının yanağını sırf onu rahatsız etmek için öptü, sonra da onun öfkeli homurtuları arasında Gabriel'in peşinden koştu.

Hereford Katedrali'ne doğru hızla ilerlerken, ekipler acil tehlikeleri bertaraf etmeye çalışırken hasarlı binaların önünde toplanan çaresiz halkı görünce kalbi sıkışmaya başladı. Durup yardım teklif edebilmeyi diledi ama bu onu daha kötü bir felaketin yaşanmamasını sağlayabilecek bir uzman yerine sadece bir çift el haline getirecekti. Bu yüzden katedrale doğru baktı ve Gabriell'in tren yolculuğu sırasında belirlediği verimli rota boyunca molozların arasından ve büyüünün sıcak noktalarından geçerek onu takip etti.

İnanılmaz bir şekilde, büyük taş kiliseye dokunulmamış, tek bir pencere bile kırılmamıştı. Gabriel ve Elodie'nin sorguladığı gardiyanlara göre bu tamamen Profesör Tarrant (yani Amelia olan) sayesinde olmuştu.

Bir beyefendi soluk soluğa, "Binayı savunmak için hepimizi yönlendirirken son derece etkiliydi," dedi.

"Etkileyiciydi," dedi diğeri, gözleri kocaman.

"Korkunç bir kadındı," diye ekledi ilki ve ikisi de başlarını salladı.

"O şimdi nerede?" Gabriel sınırsız bir sabırsızlıkla sordu.

"Güney transeptinde," diye cevap geldi, "şehirden buraya getirilen yaralıları için hazırlıklara yardım ediyor. Ama onu görmek istediğine *emin* misin? 'Dehşet verici' derken abartmıyordum. "

"Sana inanıyorum," diye cevap verdi Gabriel acımasızca. "O benim kız kardeşim."

Birkaç sempati mırıltısından sonra, Amelia'yı bir grup rahibeyi koro sırasına yönlendirirken buldukları söz konusu transept'e yönlendirildiler

Yerdeki minderleri yatak, rahiplerin cüppelerini yırtarak sargı bezi olarak kullanıyordu. Büyük vitray pencereden içeri süzülen ışık, koyu renk saçlarını parıltıyan mavi bir aura ile aydınlatıyor, onu büyülenmiş gibi gösteriyordu. Gabriel ve Elodie'nin geldiğini fark edince, dekanın altın işlemeli cüppesini parçaladıkları için cehenneme gideceklerine inandıkları belli olan ama onu reddetmeye cesaret edemeyen bir çift titrek çömeze son bir emir verdi ve sonra topuklarını taş zemine, bir öğretmenin ibresini tahtaya vurması gibi vurarak yürüdü.

"Buradasınız," dedi, ikisini de incelerken sert ve soğukkanlıydı. "Zarar görmediniz mi?"

"Zarar görmemiş," dedi Gabriel aynı soğuk tonda.

Vücudundaki gerginlik hemen azaldı ve rahat bir nefes aldı. Onlara parlak ve gerçekten çok güzel bir gülümseme verdi ve Elodie bu kadının nasıl olup da korkutucu olduğunu düşünebildiğini merak etti.

"Ve sen de yaralanmadın mı?" Gabriel sordu. Soru hafifçe tereddüt etti; ona bakan Elodie, kız kardeşine bakarken gözlerinde sıcaklık ve endişe gördü. Neredeyse aynı anda kendini toparladı ve kızgınlıkla kaşlarını çattı ama olan olmuştu. Aile sevgisi açığa çıkmıştı.

"Ben iyiyim," dedi Amelia. "Fey hattından gelen kinetik thaumaturjik enerji yaklaşık otuz yedi dakika önce Hereford'a çarptı." Durakladı ve bileğindeki narin gümüş saate baktı. "Otuz sekiz dakika. Telgrafınız sayesinde olabildiğince hazırlıklıydık. Nüfusun büyük bir kısmı kuzeye doğru tahliye edildi ve katedral, tavsiye ettiğiniz gibi çevresindeki kilit noktalarda bazı demir ve altın eşyalarla korundu. Personel ilk başta talimatlarıma uyma konusunda isteksiz davrandı ama bu kısa sürede giderildi."

O kadar keskin konuşuyordu ki, Elodie gardiyanların neden bu kadar tedirgin olduklarını şimdi anlıyordu. Amelia ağabeyi gibi sert ve bilgiç değildi; daha ziyade verimliliğin kişileşmiş hali gibiydi, bu özellik kadınlarda genellikle "dehşet saçmak" ile eş tutulurdu. Elodie bu özelliğin biraz da kendisinde olmasını diledi.

"Ne yazık ki savunmamız bir yerde aşıldı," diye devam etti Amelia, "bunun sonucu olarak Kral Ethelbert'in hayaleti şu anda

Piskoposluk Manastırı'nda dolaşıp kemiklerini bulamadığından yakınıyor." Sanki hayalet kral yaramazlık yapan aptal bir çocukmuş gibi gözlerini devirdi. "Bunun dışında, katedraldeki eserlerin hiçbirisi tetiklenmedi. Magna Carta'yı sizin için aldım. Şu deri çantanın içinde."

Yakındaki bir sandalyenin üzerinde duran büyük bir çantayı işaret etti. Gabriel başını sallayarak, "Hm," dedi.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," diye ekledi Elodie daha coşkulu bir şekilde. "Tüzük çalışmanıza müdahale ettiğim için özür dilerim."

"Hiç de değil," diye Amelia onu rahatlattı. "Dürüst olmak gerekirse, bu çalışma beni katedrale sokmak için uydurulmuş bir hikâyeydi. Uzun zamandır kayıp olan bir şeyi arıyorum... Neyse, boş ver. Çantada Magna Carta'nın 1217 tarihli nüshasını, ona eşlik eden bir Kral Yazısı ve on dördüncü yüzyıla ait, thaumaturjik altınla tezhiplenmiş bir dua kitabı bulacaksınız. Birlikte müthiş bir büyü gücü içeriyorlar ama korkarım ki onlar bile bir çağlayanı durduramaz."

"Açıkçası, deneyecek başka bir seçeneğimiz yok," dedi Gabriel. "Zamanımız kalmadı. Aslında çağlayanın önüne geçebilirsek şanslıyız. Şimdiye kadar Hereford'a ulaşmış olacağını sanmıyordum."

"Şey, buradan çok uzak olmayan bir pagan ibadet alanında eski bir porsuk ağacı var, bu da ilerlemesini yavaşlatabilir," dedi Amelia, onlara umut verdi ama aynı zamanda şüpheci tonuyla umutlarını da aldı. "Sanırım yine de İngiliz demiryolu sistemine güvenmeniz gerekecek."

Bunu gergin ve acı verici bir sessizlik anı izledi, sonra Amelia'nın ifadesi değişti ve Elodie'nin Gabriel'de çok sık gördüğü bir ifadeye dönüştü: işgüzar, kararlı. "Ben de sizinle geleceğim," diye kesin bir dille açıkladı.

"Hayır," dedi Gabriel hemen. "Sana burada ihtiyaçları olduğu çok açık. Ve enerji geri tepmesinin şehirde daha fazla soruna yol açması ihtimaline karşı bizim de size burada ihtiyacımız var."

"Hm. Çok iyi." Amelia açıkça memnun olmamıştı ama yine de onun mantığını anlamıştı. Elodie, çok mantıklı yetiştirilmiş olan bu Tarrant çocuklarına acımaya başladı. Eğer Amelia'nın yerinde olsaydı, ne kadar

sağduyu onu istediğini yapmaktan alıkoyardı. Ee... ki bu da muhtemelen kendi karakteri için pek de iyi bir tavsiye sayılmazdı...

"Kendinize dikkat edin," diye tembihledi Amelia onları. "Ve sakın o belgelere zarar vermeyin. Onlar büyük hazineler ve katedralin arşivcisi zaten bana yeterince kızgın."

"Neden sana kızgın, Amelia?" Gabriel sesine şüphe karışmış bir halde sordu.

"Çünkü o hazineleri senin için çalabilmek için onu bağladım ve bir dolaba koydum," diye cevap verdi, tıpkı başka birinin "*Çünkü yanlışlıkla ayağına bastım*," diyeceği gibi.

Elodie ve Gabriel bakıştılar, sonra omuz silktiler. Arşivci, dünyayı kurtardıktan *sonra* İçişleri Bakanlığı'na şikâyetle bulunabilirdi.

"Onları güvende tutmak için elimizden geleni yapacağız," diye söz verdi Elodie, son birkaç gün içinde çevresinde patlayan galonlarca suyu düşünmemeye çalışarak.

"Ve sakın öldürülme," diye ekledi Amelia, Gabriel'e Elodie'nin Tarrant tarzı sevgiyi temsil ettiğini anlamaya başladığı sert bakışını atarak. "Mary Teyze bu Pazar için oldukça güzel bir akşam yemeği hazırlıyor ve eğer aile senin yerine cenazene katılmak zorunda kalırsa çok şikayet eder."

Gabriel ona, "Mary Teyze'nin kızarmış kuzusu uğruna dünyayı kurtaracağım," dedi. Ağabey ve kız kardeş, neredeyse Elodie'nin gözlerini yaşartacak kadar yoğun ve dokunaklı bir an boyunca birbirlerine kaşlarını çatarak baktılar. Sonra Gabriel sandalyeden deri çantayı alarak uzaklaştı, şüphesiz Elodie'nin de onu takip etmesini bekliyordu. Ama daha bir adım atmıştı ki, Amelia ona doğru tısladı.

"Profesör, bekleyin."

Elodie arkasını döndüğünde, kadın *yaklaş* işareti yaptı ve Elodie oldukça gergin bir şekilde itaat etti.

Amelia, Elodie'nin omzunun üzerinden Gabriel'in gidişine baktı, sonra da hayretle Elodie'ye baktı. "Neredeyse *neşeli* görünüyor. Ona ne yaptınız böyle?"

"Şey..." Elodie kızarak şöyle dedi.

"Anlıyorum." Amelia'nın burnu kardeşçe bir hoşnutsuzlukla kırıştı. "Sorduğum için özür dilerim. Ama söylemeliyim ki, size hayranlık duyuyorum Profesör. Gabriel bana sizin olağanüstü bir kadın olduğunuzu söylediğinde, kariyerinizdeki başarınızdan bahsettiğini sanmıştım. Şimdi aslında ne demek istediğini anlıyorum. Grouchyboo'muzu böyle gülümsetebilen biri gerçekten de olağanüstüdür."

Elodie bu konuşmadan oldukça etkilendiğini hissetti. *Olağanüstü kadın! Huysuz!* Ama en önemlisi: "Gülümsüyor muydu?" Gözünü kırpmış ve kaçırmış mıydı?

"İçeriden," diye açıkladı Amelia. "Bir kız kardeş bunları ayırt edebilir. Lütfen ona iyi bakın."

"Yapacağım," diye söz verdi Elodie ve ikisi de ilerleyen büyü dalgasının Elodie'nin tüm çabalarını alt edebileceğini bilmiyormuş gibi davrandılar.

"Şimdi izninizle," dedi Amelia. "Rahibelerden birinin dekanın ipek etolünü saklamaya çalıştığını görüyorum..."

Onu kendi haline bırakan Elodie, düşünceleri ~~Oxford ve Londra'yı tehdit eden felaketle ve~~ Amelia'nın söyledikleriyle çalkalanırken Gabriel'in peşinden ~~aceleyle~~ koştu. Bu bilgi onu o kadar etkilemişti ki, dokuzuncu seviye bir thaumaturjik düğüm olarak tanımlanabilirdi.

"Sırada Cheltenham mı var?" diye sordu Gabriel'e, koridorda ilerlerken.

"Çağlayan buraya sadece dört saatte ulaştı," diye yanıtladı Gabriel. "Bu hızla giderse, biz oraya varamadan Cheltenham'ı geçmiş olacak. Doğruca Oxford'a gitmeli ve zamanında varmayı ummalıyız. Bir sonraki tren..." Kol saatine baktı ve kaşları çatıldı. "Yirmi üç dakika."

Elodie'nin dönüp duran düşünceleri durma noktasına geldi. "Hereford demiryolu tarifesini ezberledin mi?"

"Elbette," dedi sanki çok açılmış gibi. "Hızlı bir geri dönüş yapmak zorunda kalmak her zaman bir olasılıktı. İnsan hazırlıklı olmalı."

"Biri size En İyi Coğrafyacı rozeti vermeli."

"1887 Mercator Coğrafya Biliminde Mükemmellik Ödülümü mü kastediyorsunuz?"

Güldü. "Bu olur, evet."

Ona ödülü kabul ederken neler hissettiğini, ödülü ofisinin duvarına asıp asmadığını ve en sevdiği rengin ne olduğunu sormak istedi ama hiç şansı yoktu. Kiliseden çıkıp Hereford'dan tren istasyonuna doğru hızla geri döndüler.

Neyse ki, hızlı koşmanın resmi bir ödülü olmamasına rağmen, bu acil durum coğrafyacılarının, genellikle peşlerinde bir sel ya da öfkeli bir gül ağacı bulduklarında olduğu gibi, üstün olma eğiliminde oldukları bir beceriydi. Sonuç olarak, Oxford'a giden trene kalkmadan önce binmek için tam zamanında istasyona ulaştılar.

Sonraki üç saat trenin birinci sınıf yemek vagonunda geçti; burada bir masanın üzerine haritalar ve notlar koydular, bol miktarda çay içtiler ve dünyayı bir kez daha metodik (Elodie Gabriel'e gözlerini devirdi) ve güvenli bir şekilde (Gabriel Elodie'ye kaşlarını çattı) kurtarmayı planladılar. Gabriel kibardı, Elodie'nin tüm önerilerini dinledi. Gabriel de kibardı, çayını doldurdu ve ona Bay Huysuz demedi.

Gerçekten de davranışları o kadar kibardı ki, Elodie sanki sabahki buluşma hiç yaşanmamış ve *"her düşüncem sana dönüyor, her nefesim seni öpmek istiyor"* sözleri hiç söylenmemiş gibi hissetti. (Gabriel tren tarifelerini ezberleyebiliyor olabilirdi ama Elodie *önemli* şeyleri hatırlıyordu). Oxford'a yaklaştıkça, Gabriel gerçek, çok heceli kelimeler yerine "hm" kullanmaya devam edene ve Elodie alt dudağını o kadar çok çiğneyip kanatana kadar konuşmaları daha da kesildi. Belli ki tutkulu bir seks yapmak ve ardından ölümden kıl payı kurtulmak ilişki sorunlarını otomatik olarak çözmüyordu. Elodie bundan sonra ne yapacağını şaşırmıştı.

Yavaş yavaş, belirsiz bir sessizliğe gömüldüler. Gabriel pencereden dışarı baktı. Elodie gümüş çaydanlığa bakıyordu. Aslında ikisi de diğerinin penceredeki ve demlikteki yansımasını izliyordu.

Sabır benim pusulam olacak, diye karar verdi Elodie sonunda, Dôlylleuad tarlalarında verdiği kararı hatırlayarak. Eğer dikkatli ve nazik bir şekilde ilerlerse, Gabriel'in kalbindeki gizli hazineleri ortaya çıkarabilirdi. Bu oldukça şık kelime oyunundan etkilenerek ona döndü

alışılmış bir rahatlıkla. "Umarım Profesör Jackson Dôylleuad'da başka patlamalara neden olmamıştır," dedi.

Sohbet başlatıcı olarak umut vaat ediyordu ama Gabriel yine sadece "hm" ile karşılık verdi. Sessizlik tekrar kenetlendi.

Tren Evesham'da durakladığında, "Acaba Bebek yuttuğu büyü'nün etkisinden tamamen kurtuldu mu?" diye düşündü.

"Muhtemelen," diye cevap geldi.

Sessizlik aralarındaki boşluğa bir çukur kazdı ve beton temeller atmaya başladı.

"Bu çok uzun bir yolculuk," diye yorumladı Elodie, Moreton-in-Marsh'tan geçerken belki de isteyebileceğinden biraz daha az sabırla. Gabriel cevap vermek amacıyla nefes aldı... Elodie kendi nefesini tuttu...

Sonra başını salladı ve pencereden dışarı bakmaya devam etti. Bu noktada Elodie şeker kutusuna uzandı ama elini geri çekti, çünkü onu kocasının sersem kafasına fırlatmak gerçekten de onursuz bir davranış olurdu.

Ama hiç kimse Elodie Hughes Tarrant'a dönek dememişti (belki de ona skandal demekle çok meşgul oldukları için). Oxford'un dış mahalleleri görüldüğünde, "Kız kardeşin ilginç biri," dedi dikkatle ve hazırlıksız bir şekilde.

Bunun üzerine Gabriel başını kaldırdı, çay fincanı dudaklarına doğru asılı duruyordu. *Ne kadar öpülesi dudaklar*, diye düşündü Elodie sessiz bir iç çekişle ve kendi fincanı elinde o kadar sallandı ki çay tabağa sıçradı. Gabriel, Elodie'nin fincanı aceleyle yere bırakmasını ifadesizce izledi.

"Ailemizdeki en ilginç kişi her zaman o olmuştur," dedi. "Bilim yerine tarih okumayı seçtiğinde, bu genel bir kargaşaya neden oldu ama o ısrar etti. Teyzemizin evindeki iki hayaleti kovmayı başarmış olması da ona yardımcı oldu."

Elodie bu açık sözlü yanıt karşısında heyecanını dizginlemekte zorlandı. Gabriel ailesi hakkında hiç konuşmamıştı ve Gabriel de bu konuyu kurcalamaya cesaret edememişti. Ama şimdi, Gabriel'in açıklamalarından cesaret alarak

Dirseklerini masaya dayadı, çenesini onların üzerine koydu ve iri gözlerle ona baktı. "Peki, başka kardeşin var mı?"

"Hayır." Adam peçetesini katlamaya başladı ve Elodie bu kadar olduğunu düşündü. Adamın kendisiyle ilgili hiçbir şeyi paylaşmayı reddetmesine sinirlenen Elodie tekrar çay fincanına uzandı. Ama sonra, "Benim için kardeş gibi olan bir kuzenim var," dedi.

Bir kez daha çay sıçradı ve çay kaşığı fincan tabağından yuvarlanarak masaya çarptı ve yakındaki yemek yiyenlerin onaylamayan mırıltılarına yol açtı.

"Gerçekten mi?" Elodie sordu, sesindeki kayıtsızlık tabaklarıyla yarattığı kargaşaya ihanet ediyordu.

"Devon. Şu anda Yeni Zelanda'da balayında." "Ooh, orada harika manzaralar var."

"Hm."

Konuşmanın bir kez daha sona erdiğini düşündü. Gabriel peçetesini yere bıraktı ve mükemmel bir şekilde düzeltmek için büyük çaba sarf etti. Ama sonra derin bir nefes aldı ve "Kardeşin var mı?" diye sordu.

Her ne kadar ketene hitap ediyor gibi görünse de, Elodie sorunun kalbine kadar ulaştığını hissetti ve panik içinde sarsıldı. Konuşma gerçekten de ilerliyordu! Ateşle oynamıştı ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydı! Nasıl cevap vermeliydi? Hafifçe mi? Alaycı mı? Tanrım, ya her şeyi berbat ederse? Gabriel'in sorusunu sormasının üzerinden beş saniye geçmişti ve gerçekten ama gerçekten bir yanıt vermesi gerekiyordu...

"Sadece benim," dedi gülümseyerek.

Gabriel tekrar ona baktı. Yüzü önce gölgelendi, sonra altın rengine büründü ve vagonun penceresinden içeri ışık girip çıktıkça tekrar gölgelendi ama ifadesi bir hanın mahzeni gibi karanlık ve hareketsiz kaldı. Elodie ağır ağır yutkundu, gözlerini kaçıramadı.

"Asla *sadece* sen değilsin," dedi.

Elodie sadece mecazi anlamda da olsa hemen ve kendiliğinden yanmaya başladı. Gerçekte, sıcaklık çekirdeğinde toplanırken hareket etmeye cesaret edemedi. Önünde, trenin hareketiyle titreyen çay kaşığı masanın kenarına doğru ilerliyordu. Arkasında, yarım düzine yolcu

sessiz bir sohbeta dalmışlardı. Ve orada, Hereford ile Oxford arasında bir yerde, bir fey hattı dehşet verici bir şekilde çağlıyordu. Ama Elodie bunların hiçbirini fark etmedi. Hayalinde (olması *çok* daha hoş bir yerdi), Gabriel onu yataklı kompartımanlardan birine çekmiş ve onunla keyifli bir şekilde küstahça oynuyordu.

Bakışlarındaki amansız derinliğe bakılırsa o da aynı fikri paylaşıyordu.

Tam o sırada tren yavaşlamaya başladı, bu da yakında Oxford İstasyonu'na varacağını gösteriyordu. Elodie normal hayata dönme düşüncesiyle (tabii büyüünün üniversiteyi paramparça etmemesi şartıyla) içten içe çöktü. Ancak Gabriel ona bakmaya devam etti. Gözlerini kırpmıyor, taviz vermiyor, onu özgür bırakmıyordu. Arabadaki tüm hava yok olmuş gibiydi. Elodie başının döndüğünü hissetmeye başladı, nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. Rahatlamak için aşağı bakmaya çalıştı ama Gabriel'in ilgisi her zaman kendi kişisel yerçekimi olmuştu. Bunu inkâr edemezdi. Nefes bile alamıyordu. Masaya doğru eğilip onu öpecek miydi? Gözleri bunu öneriyordu. Dudakların fırçalanmasından, dillerin okşanmasından ve eteğinin altından kayan bir ayaktan bahsediyorlardı.

Ne yazık ki bunların hiçbirisi gerçekleşmedi. Ama Gabriel'in bakışları yoğunlaştı ve Elodie birdenbire onun gözlerinin gerçekten de bir şeyler ima ettiğini fark etti. Sözsüz de olsa onunla iletişim kuruyordu. Kalbi o sert bakışların içindeydi.

-İfşa edilmiş, dürüst ve özgürce ona sunulmuş. *Seni istiyorum, diyordu* açıkça. *Seni düşünmeden duramıyorum. Biraz fazla çay içtim ve bunun etkilerini yaşıyorum ama yine de boğazını ve muhteşem göğsüne kadar her yerini öpmeyi arzuluyorum.*

Belki de bu son kısım ona aitti, çünkü Gabriel'in hayatı boyunca "göğüs" kelimesini kullandığından şüpheliydi; ama öyle bile olsa, büyülenmişti. Kocasının suskun doğasını sevgiyle kabullenmenin yeterli olmadığını şimdi anlayarak utandı da. Sessizliğindeki dil zenginliğini öğrenmek için çok düşünmek gerekecekti. Elodie her zamanki pozitifliğiyle, kendini bu işe adayacak bir ömrü olacağına inanıyordu - özellikle de Gabriel'in bakışlarının şu anda gömleğinin önünü okşadığını ve sonra sanki gömleğin içini görebilecekmiş gibi durakladığını düşünürsek

cambric. Böyle bir belagat, kendi dilini parıldayan bir kargaşaya soktu ve neredeyse inliyordu, ancak çay kaşığının nihayet yere atlamasıyla bu aşığılamadan kurtuldu.

Kaşığın yere dūşerken çıkardığı takırtı ve skandala uğrayan garsonun soluğı Elodie'yi Gabriel'in esaretinden kurtardı. Kaşığı almak için öyle bir hızla eğildi ki, bütün kan kafasına hücum etti; bu da en azından neden yüzü kızarmış ve başı dönmüş olduğuna dair mükemmel bir mazeret oluştıuruyordu. Doğrulurken Gabriel'i sanki ilginç bir şey olmamış gibi haritaları toplamakla meşgul buldu.

"Hazır mısın?" diye sordu, hızlı ve profesyonelce. Ama kirpiklerinin arasından ona baktı ve kız onun gözlerindeki sıcaklığı gördü. Artık sıcaklık ya da hiddet değil, onu sarıp sarmalayan, ilk kez gerçekten ona ait *olduğunu* hissettiren yumuşak ve sevimli bir sıcaklık... Daha doğrusu, evliliklerinin ötesinde, ayrı kalmaya çalıştıkları aylar boyunca bile birlikte yetişkinliğe adım attıkları uzun yıllara uzanan bir ortaklık içindeydiler.

"Hazır," dedi sırtarak ve çay kaşığını neşeli bir *ınlamayla* masaya fırlattı.

BÖLÜM YIRMI BİR

Yukarı çıkan aşağı inmelidir,
sadece aynı biçimde olması gerekmez.

Blazing Trails, W.H. Jackson

I Oxford'da trenden indikten hemen sonra Gabriel ve Elodie kuzeybatı ufkuna döndüler. Yolcular etraflarında koşuştururken

birlikte gergin bir sessizlik içinde durmuş, büyüü izliyorlardı.

Gökyüzü ağarmış ve soğuktu, solgun, şişmiş bir güneşin üzerinde sürüklenen saydam sirrus bulutlarıyla kaplıydı. Beyaz-altın ışık dünyayı kuşatmış, onu yavaşça bir rüyanın içinde eritiyordu.

Tanrım, diye düşündü Gabriel dehşet içinde. *İşte bu kadar. Şiirsel düşünmeye başladım. Onu asla öpmemeliydim. O sevgili dudaklar beni öyle tatlı bozdu ki...*

"Tanrı aşkına," diye homurdandı. Belki de doktorasından vazgeçmeli ve onun yerine romanlar yazmalıydı.

"Ne oldu?" Elodie biraz telaşla sordu. "Rahatsız edici bir şey göremiyorum."

"Hiçbir şey yok." Gabriel topuklarının üzerinde dönerek şehrin çeşitli çatılarını inceledi. En azından onlar sönüktü. Kimse Oxford hakkında şiir yazmak istemezdi, özellikle de Ekim ayında. "Her şey normal görünüyor. Çağlayanı atlatmayı başardık."

Elodie, sesi kuşkulu çıksa da, "Belki de bitmiştir," diye önerdi.

"Bu riski almak istemiyorum." Kol saatine bakarak aceleyle bazı zihinsel hesaplamalar yaptı. "En fazla bir saatimiz var. Planımıza güveniyor musun?"

Bu soru ona bakmak için iyi bir bahaneydi ama baktığı anda zihni yıldız ışığı saçlarını ve çenesinin yumuşak kıvrımlarını düşünmeye başladı. Onun yerine dikkatini yakındaki bir ağaca yöneltti. Ağaç, esinti olmamasına rağmen, sanki kara gözlü bakışları onu korkutmuş gibi titriyordu.

"Kendime güveniyorum diyemem," dedi Elodie, "ama umarım biz... Neye bakıyorsun?" Omzunun üzerinden endişeyle baktı.

Gabriel alçak ve acımasız bir sesle, "Geliyor," dedi. "Ağaçlar biliyor."

Elodie görüş alanındaki birkaç ağacı düşünürken gözleri büyüdü.

Hepsi titremeye başlamıştı, kuru kırmızı ve altın yaprakları keskin havayı tırmalıyordu.

Gabriel, bir üniversite öğrencisinin özelliklerini taşıyan genç bir adamla göz göze geldi: eski püskü bir takım elbise, akşamdan kalma bir solgunluk, güneş ışığının yansıttığı kadar parlak bir pomatla parlatılmış saçlar. "Sen!" diye bağırarak genci işaret etti.

"Ne? Ben mi?" Genç kendini tuttu, gözleri tıp okuyor olsa da Profesör Tyrant hakkında her şeyi duymuş bir öğrencinin içgüdüsel dehşetiyle şişti.

"High Street'teki polis karakolunu biliyor musunuz?"

Genç kız kıpkırmızı kesildi. "Ne demek istiyorsun? Neden bileyim ki? Balliol'un dekanının ofis camını ben kırmadım."

Gabriel sabırsızca nefes verdi. "Yapıp yapmaman umurumda değil. Karakola koşup Profesör Tarrant'ın Protokol D'ye başvurduğunu söylemeni istiyorum."

"Ama-ama yakalamam gereken bir tren var!"

"Haydi delikanlı," dedi Elodie cesaretle. "Jeremy Bentham'ın senin hayırseverlik görevin hakkında neler söyleyeceğini bir düşün!"

"Bentham?" Şaşkınlık genç adamın dehşetini perdeledi. "Kürek takımının kaptanı mı?"

Gabriel ona ters ters baktı.

"Eep! Evet, efendim. Hemen gidiyorum, efendim. Protokol D. Teşekkürler efendim." Ve sanki hayatı ve daha da önemlisi kaydı buna bağlıymış gibi hızla uzaklaştı.

Gabriel tekrar Elodie'ye döndü. "Profesörleri bulmak için Coğrafya Okulu'na gitmememiz gerektiğine emin misin?"

"Noughth Haftası'nda bir öğleden sonra mı?" Elodie bir kahkaha attı. "Kesinlikle olmaz. Öğrencilerin gelme riski çok fazla. Barda olacaklar, benden söylemesi."

"Hm." Gabriel fakültede içki içilen yerlere gidileceğine dair fısıltılar duymuştu ve onları duyup gelmeyi istemesin diye fısıldadıklarını anlamıştı. Bunun için *minnettardı*. Hem de incinmişlik ve mutsuzluk duygularının üstünü örten türden bir minnettarlık değil. Barlar gürültülüydü. Kokulu. Okumayı imkânsız kılan amansız bir neşeyle doluydu. Gabriel, Minervaeum Kulübü'nün sessiz salonlarından birinde bir yudum konyak içmeyi tercih ederdi, çünkü orada kimse ona yaklaşacak kadar aptal değildi.

Öte yandan, profesörler Elodie'yi bu bar toplantılarına davet ettiler mi? Onunla güldüler mi, anekdotlar paylaştılar mı? Eğer öyleyse, tek bir mantıklı sonuç vardı.

Bu tür toplantıları yasaklatması gerekiyordu.

Ya da çılgınca bir düşünce - belki bir gün o da katılabilirdi. Ne de olsa Elodie için dünyanın öbür ucuna bile giderdi; bir barda yarım saat geçirebilirdi.

Tabii Oxford'un bu öğleden sonra yanıp kül olmaması şartıyla. "Hadi gidelim." Elodie'nin elini tutarak koşmaya başladı.

"Bekle," dedi, durması için onu çekiştirerek. "Daha iyi bir fikrim var."

Adam ona sorgulayan bir bakış attığında, Elodie öyle bir sırıttı ki adamın kanı korkudan titredi. Elodie böyle sırıttığında, saçmalıkların ortaya çıkacağı neredeyse kesindi...

-

Toot!

Elodie velocipede'in kornasına basarak öğrencilerin yoldan dağılmasına neden oldu. Titreyen motordan buhar bulutları yükseldi ve arkasında

Kollarını beline dolayan Gabriel, saygınlığı yerle bir olurken inledi. Elodie güldü.

"En mantıklı seçenek buydu!" dedi ama aletin şangırtısı ve tıkırtısı arasında bağırarak zorunda kaldığı ve zaten onlara bakmayan yoldan geçenleri de bunu yapmaya teşvik ettiği düşünülürse, "mantıklı" kelimesinin sahnenin tanımında gerçekten yeri olmadığını kabul etmek gerekir. Bunun yerine "Koşmaktan daha hızlı!" demeyi dener.

"Sadece hayatta kalırsak!" Gabriel cevap olarak
bağırdı. "Merak etmeyin, tamamen güvenli."

Ne yazık ki Elodie, yaya geçidinden geçmeye çalışan bir klasik profesörüne çarpmamak için direksiyonu hızla kırarken Gabriell'in onu sıkıca kavrayıp nefesini kesmesi nedeniyle bu güvenceyi tamamlayamadı. Onları takip eden "*Cruentum stulti!*" kükremeleri eşliğinde, iyi şöhretlerini çok gerilerde bırakarak şehir boyunca hızla ilerlediler.

Dakikalar sonra Beaumont Sokağı'na vardılar; burada Oxford'un fen bilimleri profesörlerinin tercih ettiği (çoğunlukla Oxford'un fen bilimleri öğrencileri nefret ettiği için) halka açık bir bar olan Bacon Butty vardı. Gabriell'in saçlarını toparlamaya çalıştığı, Elodie'nin ise yolculuk boyunca kocasının kollarını üzerinde hissettiği için yıldızlarla dolu olduğu, oldukça dengesiz bir şekilde içeri girdiklerinde, balık ve patates kızartması tabaklarıyla dolu bir masanın etrafında kümelenmiş yarım düzine cimri coğrafyacı buldular. Adamlar Descartes'ın Eratosthenes'ten etkilenip etkilenmediği konusunda gürültülü (Gabriel yüzünü buruşturdu) ve neşeli (Gabriel kaşlarını çatı) bir tartışmanın tadını çıkarırken, masalarının arkasındaki duvarda asılı duran Roger Bacon'ın büyük portresi can sıkıntısı içinde onları izliyordu. Hepsinin elinde *lager majus* olarak bilinen büyüklükte bira bardakları vardı ve belli ki "Kartezyen denklemler" ifadesini kulağa oldukça kaba gelen bir şekilde geveleyecek kadar boşaltmışlardı.

Onları gören Elodie, bu adamlarla karşılaştığında her zaman yaptığı gibi, hakaret ya da şehvet düşkünü bakışlar bekleyerek gergin bir nefes aldı. Gabriel sanki bunu hissetmiş gibi elini uzatıp cesaretle sıktı; şaşırان Elodie ona minnettar bir gülümseme fırlattı. Gabriel de kısa bir süre için gülümsedi ve Gabriell'in içindeki yıldızlar parlayıp söndü.

"Herkes!" diye seslendi onlar masaya yaklaşırken. Ama boşuna ydı : Sulak bir arazide metan gazı da olabilirdi.

"Ahem." Gabriel gizlice boğazını temizledi. Profesörler bir anda sessizliğe büründü, tankardlar jestin ortasında durdu, egolar savunma alarmına geçti.

"5-SEQ kademeli olarak çalışıyor!" Elodie, konuşmak için acele ederken kelimelerin yuvarlandığını söyledi.

Yarım düzine gür kaş havaya kalktı.

"Bu tarafa doğru geliyor!" diye detaylandırdı, aslında kuzeydoğuya bakan pencereyi işaret ederek, ama bu önemli değildi. Ayrıca kimse pencereye bakmadı bile. Bunun yerine birbirlerine eğlenen bakışlar attılar.

Gabriel, "Durum çok vahim," diye ekledi.

"Öyle mi?" Son on beş yıldır Oxford'dan ayrılmamış olmasına rağmen oşinografi konusunda uzman olan Profesör Diggle sırttı - ya da en azından tüylü beyaz bıyığı, altından sırttığını düşündürecek şekilde eğildi. "Önümüzde daha ilginç bir durum olduğunu söylemeliyim genç adam."

Hem Elodie hem de Gabriel sabırsız bir şaşkınlıkla ona baktılar. Bir parmağını onlara doğru salladı. "Bu, işte."

Elodie bütün profesörlerin dikkatinin şimdi vücudunun alt kısmına yöneldiğini fark etti. Aşağı baktı ve Gabriel ile hâlâ el ele tutuştuklarını fark etti.

Dehşete kapılarak elini çekmek istedi. Ama Gabriel onun elini daha sıkı kavradı.

"Beyler," dedi o kadar otoriter bir tavırla ki, profesörlerden birkaçı kendilerine onlarca yıl önce mezun olduklarını hatırlatmak zorunda kaldı. "Profesör Tarrant ve ben Wytham Köyü'nün ötesinde bir savunma kuracağız. Başarısız olursa, ikinci bir savunmaya ihtiyaç duyulacak."

"Siz Profesör Tarrant değil misiniz?" Profesör Coffingham sarhoş bir kıkırdamayla Gabriel'e sordu.

Ne yazık ki, zavallı adam, Gabriel'in bakışlarının yol açtığı zihinsel yaralanmadan kurtulması üç hafta sürdü.

Coffingham'ın hakareti karşısında öfkelenmekle Gabriel'in cevabı karşısında bayılmak arasında kalan Elodie, bir fıçı içkisi olmasını dilemekle yetindi.

Bira da. Şansım yaver giderse, bu konuşma daha fazla stresli hale gelmeden önce Oxford'u vuracaktı.

"Ne tür bir savunma önerirsiniz?" diye sordu Profesör Abness, İskoç kökenli yaşlı bir beyefendi ve doğrudan konuya girme eğiliminde olduğu için dersleri sadece yirmi dakika sürüyordu. Elodie ona minnettarlıkla gülümsedi.

"Demir ve altın barikatların bu özel enerji imzasına karşı işe yaradığı kanıtlandı" dedi.

Profesörler hep birlikte başlarını Gabriel'e çevirdiler. Gabriel kaşlarını çatı. "Neden bana bakıyorsunuz? Az önce size cevabı verdi."

"Fark etmez," diye mırıldandı Elodie.

Adamın kaşları çatıldı. "Evet, önemli."

"Hayır, gerçekten öyle değil." Yıllarını bu adamların kendisi hakkında ne düşündükleri konusunda endişelenerek, onu yüzüstü bırakmalarına neden olmamak için geceler boyu çalışarak, kendisine (daha doğrusu göğsüne) burun kıvrımalarını engelleyeceği umuduyla Gabriel'le evlenerek geçirmişti. Kariyerinde onlara rağmen ve kendisi sayesinde başarılı olmuştu. Çünkü azimliydi, zekiydi ve büyük finansman kaynaklarına sahipti. Ve şimdi burada, afet yönetimi konusunda bir uzman olarak Oxford'un kaderi onun ellerindeydi ve onlar, sırf bir kadından geldiği için hayati bilgileri göz ardı eden bir grup yaşlı aptaldan başka bir şey değildi. Onların aptallıklarıyla bir an daha vakit kaybetmeye niyeti yoktu.

"Savunma için en uygun yer gözlemevinin yanı," dedi onlara soğukkanlı ve profesyonel bir ses tonuyla ve eteğinin cebinden Gabriel'le birlikte tren yolculuğu sırasında yaptıkları hesaplamaları içeren bir harita çıkardı.

Abness bir an tereddüt etti, sonra haritayı aldı ve başını sallamadan önce dikkatle inceledi. "Bu mantıklı," diye itiraf etti (en azından bunu itiraf etmeyecek kadar zekâsı olmasına rağmen haritadaki Gabriel'in el yazısını tanıdığı için). "Hemen işe koyulmalıyız."

Bu açıklama diğer profesörleri canlandırmışa benziyordu. Tankardlarını bıraktılar, bıyıklarını düzelttiler ve ayağa kalkmaya başladılar. Sandalyeler

Elodie, Gabriel'in gürültü karşısında irkilmemeye çalışmasını izlerken, sempatiyle onun elini sıktı.

"Ne kadar zamanımız var?" Profesör Dunning sordu.

"Bir saatten az," dedi Gabriel ona.

"Doğru!" Ellerini hızlıca birbirine vuran Abness meslektaşlarına baktı. "Mezun öğrencileri çağırın! Maçaları getirin! Biri de bu yiyecekler için bir kutu getirsin. Eğer dünyayı kurtarıyorsak, atıştırmalıklara ihtiyacımız olacak!"

Görünüşe göre bu Gabriel için yeterliydi; Elodie'yi kızarmış balık ve bıyık ağdası kokularının birbirine karıştığı kesin ölümden kurtarırcasına başka bir şey söylemeden bardan çıkardı. Parlak gün ışığı görüşünü bastırdı ve gözlerini kapattığında, akranlarının önünde durup Gabriel'in elini tutarkenki görüntüsünü gördü.

Aman Tanrım. "Mahzende seks yaptık!" diye bağırsalar daha açık olamazlardı. Akademideki dedikodu ağı, tetiklenmiş bir fey hattından daha çılgın bir hal alacaktı. Elodie titrek bir nefes verdi ve yanı başındaki Gabriel de aynısını yaptı. Elleri birbirlerini sıkıca kavradı. Sonra kuzeybatıdaki gökyüzünü değerlendirmek için döndüler, çünkü mantıklı bir yetişkin ilişkisini yürütemeyen kafası karışık ahmaklar olabilirlerdi, ama onlar da hâlâ profesyoneldi.

"Henüz bir şey yok," dedi

Elodie.

"Yine de acele etmeliyiz. Wytham'a yürümek en az yarım saat sürer."

Elodie, "Velocipede'de değil," diye gözlemledi ve Gabriel, o şeytani makineye tekrar binerek kendini küçük düşürmektense, büyülü bir tufanda gerçekten ölmeyi tercih ettiğine dair bir şeyler mırıldandı. Söz konusu felaketin eşiğinde olmasalardı Elodie gülerdi. Ama Elodie onu çekiştirince Elodie de onunla birlikte gitti ve savaşta kendini feda etmeye hazırlanan bir şövalye edasıyla garip bir şekilde Velocipede bindi.

Şehirden ayrıldıktan sonra, tarlaların arasından Wytham Köyü'ne doğru kıvrılan dar bir patikayı takip ettiler; velosipet toprak ve çakıl taşlarının üzerinde gürültüyle sallanıyordu. Serin esintiler, nehir suyunun tınısı ve çimenlerin taze tatlılığıyla kokan tarlaların üzerinden geçti. Güneş ışığı ılık ılık parlıyordu.

ve Elodie'nin yüzünde yumuşacıktı. Çevredeki her şeyi etkisi altına almış gibi görünen yaklaşan kıyamet duygusu olmasaydı güzel bir öğleden sonra olabilirdi. Elodie ne kuş sesi, ne çiftlik gürültüsü, ne de çayırlardaki sarhoş oyunlarından dönen öğrencilerin kahkahalarını duyuyordu. Wytham'dan geçerlerken, sanki orada yaşayanlar fırtınalı bir hava sezmiş gibi pencerelerin kapatıldığını fark etti. Gökyüzü bile kaçmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu, bulutlar yükseklerde hızlı rüzgarlar tarafından ince ince süpürülüyordu.

Köyü geçtikten sonra, tarım arazileri yaklaşık yarım mil ötedeki ormanın kuzey kenarına kadar uzanıyordu. Burası çeşitli üniversite derslerinde çokça çalışılan bir alandı, bu yüzden çimenlerin arasında şurada burada sıriklar, yağmur ölçerler, çemberle çevrili kareler ve birinin geride bıraktığı sarı bir yağmurluk görülebiliyordu. Elodie ve Gabriel velosipedden indiler ve Gabriel pantolonunun koltuğunu ayarlarken Elodie'ye kaşlarını çatarak kışkırtıcı bir yorum yapmaması için uyarıda bulundu. Elodie yine de ona takılmayı düşündü ama aslında Gabriel'in saygınlığını yitirdiği için oldukça acı çektiğini görebiliyordu ve onu daha fazla incitmek istemiyordu. Bu yüzden, tüm profesyonel canlılığı ve eş şefkatiyle, ufkı değerlendirmek için tekrar arkasını döndü.

"Duman," diye rapor verdi. "Witney yakınlarında bir yerde diyebilirim. Alakasız olabilir."

Gabriel sırtındaki acil durum kitini çıkarırken, "Mavi olduğu düşünülürse kesinlikle bağlantılı," dedi. "Ve esinti de artmaya başladı." Kitten ona bir dowsing çubuğu fırlattı, sonra da kendisi için bir thaumometre çıkardı. Kiti bir kez daha omuzlayarak manzarayı seyrederken rüzgârda savrulan saçlarını alnından geriye doğru itti. "Neyse ki burada kimse yok."

Tarlayı geçmeye başladılar. Her ikisi de öğrencilere doğal ve thaumaturjik özelliklerini araştırmaları için saatlerce rehberlik etmişti; sonuç olarak, kesin bir kesinlik içinde ilerliyorlardı. Ancak Elodie'nin kendine güveninin altında endişe yatıyordu. Bu çılgın plan başarılı olacak mıydı? Yoksa ölüm giderek yaklaşıyor muydu? Her zamanki kararlı iyimserliği soğuk ve tedirgin edici rüzgârda sarsılmaya başladı. Dikkatini dağıtmak için hafifçe, "Burada biri olabilir. Uzun otların arasına uzanırsanız görünmemeniz mümkün."

Gabriel ona soran gözlerle baktı.

"Üzerime birden fazla kez basıldı," diye açıkladı.

"Neden çimlerin üzerinde yatıyordun ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

Omuz silkti. "Sadece dünyayı hissediyorum."

"Dünyayı hissetmek," diye yineledi Gabriel, açıkça bu kavramı kavrayamamıştı. "Bunun sonuçlarını nasıl ölçüyorsunuz?"

"Hissetmiyorum. Sadece... *hissediyorum*."

Yüzü şaşkınlıkla karıştı. "Bu kulağa serbest şiir okumanın coğrafi karşılığı gibi geliyor."

Elodie güldü. Aralarında, daha fazla soru ve daha tatlı tartışmalar (eğer önümüzdeki bir saat içinde ezici bir büyü gücüyle öldürülmezlerse) olasılığıyla hafifçe titreyen dostane bir sessizlik oluştu. Sonra Gabriel aniden durdu.

"Fey çizgisi," dedi ayağını yere vurarak.

Altlarındaki dikkat çekici olmayan çimenlere baktılar. Elodie dowsing çubuğunu oraya doğrulttu ve gümüş dallar titredi.

"Aferin," dedi. "Sanırım adımlarınızı saydınız."

"Tabii ki hayır," dedi Gabriel küstahça. "Öğleden sonra bu noktada ormanın gölgesi ile kilise kulesinin konumunu ve 5-SEQ-107 yatağını işaretleyen söğüdü dereye yakın bir yerde üçgenledim. Bunu nasıl buldunuz?"

"Oh, aynı şekilde, kesinlikle," dedi Elodie, ısrarla başını sallayarak.

Gabriel thaumometreyi kontrol etti. "İki bin elli büyü.

Elli bir... elli iki..."

"Geliyor," dedi Elodie. Kolları boyunca tüyleri diken diken oldu.

Çantasını yere bırakan Gabriel, içinden Hereford'un eserlerinin bulunduğu deri çantayı çıkardı. Elodie opera paltosunu çıkarıp yere bıraktı ve kollarını sıvamaya başladı.

"İşte." Gabriel ona bir mala uzattı. Kadın da ona kuyu kazma çubuğunu uzattı, sonra diz çökerek malayı toprağın olabildiğince derinine sapladı.

"Kendimi Merlin gibi hissediyorum," dedi. "Ama kılıç yerine küçük bir kürekle. Ve taş yerine toprak. Bir daha düşündüm de, beni görmezden gel."

"Doğru," dedi Gabriel dalgın dalgın. Thaumometreyi deri çantanın üzerinde tutuyordu. Tek kaşı kalktı.

"İyi okuyor musun?" Elodie sordu. "Ölçeğin dışında."

Böylece cesaretleterek, artan bir gayretle kazmaya başladı ve fey hattının yüzeyini kesen bir hendek oluşturdu. Yeterince derine indiğinde elleriyle toprağı ve kökleri temizledi. Gabriel çömelerek tüzüğü, fermanı ve dua kitabını yarattığı boşluğa dik bir şekilde yerleştirdi, mütevazı ve beklenmedik bir barikat kurdu.

"Süperşarjlı bir toprak büyüsü selini durduracak kâğıt," dedi inanmayarak.

"Büyülü kâğıt," diye hatırlattı Elodie ona neşeyle.

"Bu ya işe yarayacak ya da durumu ölçülemeyecek kadar kötüleştirecek." "Bu noktada kaybedecek bir şeyimiz yok."

Gabriel kaşlarını çattı, dudağını ısırıldı. "Ashmolean'dan altın eserler getirmeliydik."

"Zamanımız yoktu," dedi Elodie. "Eminim diğer profesörler de ikincil savunmaya bazı eklemeler yapacaklardır."

Aslında, profesörlerin hiçbirinin acil durum uzmanı olmadığı, hatta felaket deneyimlerinin genellikle sabah sekizdeki dersler ve fakülte salonundaki çayın bitmesi olduğu düşünüldüğünde, bu savunmanın etkili olup olmayacağı konusunda şüpheleri vardı.

"Ayrıca," dedi, her şeyden çok kendini cesaretlendirmek için, "Oxford'un kendi eşyalarını kullanmak büyüü geri püskürtmek yerine şehre çekebilir. Bu kâğıtlar Hereford'a ait, yani Lazaar'ın sempatik çekimle ilgili teorisi doğruysa, büyüü o tarafa geri gönderecekler ve sonra momentum Dôylleuad'a devam etmesini sağlayacak."

Gabriel, Elodie'nin geçen yıl Lazaar'ın fikirlerini çürüten bir konferans verdiğine işaret etmek yerine, "Hm," diye karşılık verdi.

Omuz silkti, çünkü bu koşullar altında yanıldığının kanıtlanmasından mutluluk duyacaktı ve dahası Profesör Lazaar'ın elini sıkıp resmi bir özür dilemek için Fas'a doğru yola çıkacaktı. Ne de olsa, Hereford eserleri başarısız olursa, Oxford'a doğru hızla ilerlemeden önce güçleri çağlayana eklenecek, üniversitenin thaumaturjik eşya yığınlarını emecek ve Londra'ya doğru hızla ilerleyecekti. Şu anda o büyük şehirde pervasızca dolaşan insanlar... çocuklarıyla oynayanlar... sevgilileriyle el ele tutuşanlar... tehlikede olduklarını bile anlamadan yok edileceklerdi.

Karnı guruldadı ve içgüdüsel olarak Gabriel'e baktı. Aynı anda Gabriel'in bakışları Magna Carta'dan kalkıp onunkilerle buluştu. Birbirlerine baktılar, aralarındaki dar alanda endişe, umut ve yorgunluk birbirine karışıyordu. Gabriel'in gözleri Elodie'nin son birkaç gündür aklına gelen tüm karanlık eşanlımlıları barındırıyordu. Kendi gözlerinin de parladığını hissedebiliyordu. Gülümseyerek kaşlarını oynattı.

"Her şey hazır."

Gabriel kaşlarını çatarak, "Hm," diye cevap verdi.

Barikattan birkaç metre uzaklaşarak ayağa kalktılar. Her biri sol kulağına altın işlemeli bir demir taktıktan sonra hep birlikte dönüp sıraya baktılar.

Witney'in üzerindeki duman, gökyüzünü korkuyla lekeleyen cerulean bir pusun içine dağılmıştı. Rüzgâr dünyayı salladı.

Elodie birdenbire, "Sana bir özür borçluyum," dedi.

"Öyle mi?" Gabriel bakışlarını ufuktan ayırmadan cevap verdi.

"Düğün günümüzde söylediklerimde ciddi değildim."

Birkaç sinir bozucu saniye boyunca sessiz kaldı, sonra görünürde bir kayıtsızlıkla "Yeminleriniz?" diye sordu.

Aman Tanrım, işte bu yüzden konuşurken gözetimsiz bırakılmamalıydı! Elodie hemen başını salladı. "Hayır! Hayır, hiç de değil. Anlaşmamızdan istediğimi aldığımı söylediğimde. Sadece evi kaybettiğin için sana acımak istemişim."

"Ah." Gabriel gözlerini kırptırdı, omuzları gevşedi. "Merak ettim."

"Öyle mi?" Elodie kaşlarını çatmamaya çalışarak ona baktı, kıyamet bir an için unutulmuştu. "Peki neden çekip gitmek yerine sormadın?"

"Korkuyordum," diye itiraf etti hafifçe omuz silkerek. "Aramızdaki ilişkinin bitmesini istemedim ve kişisel tartışmalarda pek iyi değilimdir. Her şeyi mahvedebileceğimi düşündüm." Bunun nasıl sonuçlandığına dair kuru bir şekilde ofladı.

"Her şeyi mahvettiğimi düşündüm," dedi Elodie, göğsüne biraz fazla hararetle vurarak ve kalbinde küçük keskin bir acıya neden olarak. "Ve işleri daha da kötüleştiririm diye seninle bu konuda konuşmaktan çok korkuyordum."

Gabriel sonunda ona baktı, gözlerinde karanlık, alaycı bir pişmanlık vardı. "Görünüşe göre ikimizin de biraz cesarete ihtiyacı var," dedi.

Elodie'nin nabızı hızlandı ve boğazından alaycı bir kahkaha fırlattı. "Cesaret ya da temel bir iletişim yeteneği. *Tek bir konuşmayla* her şeyi çözebilirdik."

"Görünüşe göre."

"Vay be. İnsanlar bize ne diyordu?" "Yani 'dahiler' mi?"

Gabriel önerdi.

"Hm," dedi karanlık bir

sesle. "Hm," diye onayladı.

Şaşkın bir sessizlik içinde, fey hattı boyunca bakmak için geri döndüler. Wytham Ormanı'nın ötesindeki gökyüzü camgöbeğine dönüyordu; parlak mavi, sanki onlara gülüyormuş gibi göz kamaştırıcı gümüş ve altınla beneklenmişti. Elodie de kendi içinde aynı şeyi hissetti.

"Pırıltılar," dedi.

Gabriel onu otomatik olarak, "Patlayıcı thaumaturjik sintilasyonlar," diye düzeltti.

"Güzel," diye karşılık verdi.

Ona baktı. "Evet," dedi. Ve sonra gülümsedi.

Elodie büyülenmiş bir halde ona baktı. Gülümsemesi gerçek, sevgi dolu ve korkusuzdu. Yüzünü yumuşattı ve gözlerini kalbinin sıcak bir yansımasıyla aydınlattı ve bal gibi eriyen bir zevk ve yavaş öpücükler gönderdi.

Elodie. Uzanıp dokunmak istedi ama parmakları hendeği kazmaktan kirlenmişti ve Gabriel'in onları ağzında görmekten hoşlanmayacağını biliyordu. *Onu* tanıyordu. Yüzünün her çizgisi ona tanıdaık geliyordu, yıllar boyunca güçlenmesini izlediği her pürüzsüz düzlem.

Sen benimsin, diye düşündü. Göz ucuyla ormanın örtüsünden patlayan yaprakları görebiliyordu. Ayaklarının altında yerin titrediğini hissetti. Ve zihninin bir kısmı, hat  ağlayanının kâğıt barikatlarına çarpmasına saniyeler kaldığını mantıklı bir endişeyle not etti.

Ama geri kalanı, tüm yetişkinlik hayatı boyunca manyetik kuzeyi olan gerçeğe dalmıştı. Ve eğer bu an yaşadığı son an olacaksa, o anın bu gerçekle dolu olmasını istiyordu.

"Seni seviyorum," dedi.

Gabriel gözlerini kapadı ve gecenin yerini şafağa bırakması gibi tekrar açtı. Gülümsemesi duygusallıkla biraz dalgalandı, sonra derinleşti.

Ve sihir geldi.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Zaten gitmek istediğiniz yerdesiniz.
Oraya ulaşmak, orada olmanın bir
parçasıdır.

Blazing Trails, W.H. Jackson

(T) Fey hattının üstündeki toprak, sanki devasa bir yeraltı yılanı tarlada ilerliyormuş gibi büküldü ve inledi. Çimen ve toprak thaumaturjik enerjiyle kıvılcımlar saçarak patladı. Rüzgâr çığlık atmaya başladı.

Elodie ve Gabriel gerilmiş, nefes almaya bile cesaret edemezken, giysileri ve saçları yapraklarla kaplı rüzgârda savruluyor ve yer ayaklarının altında sallanıyordu. İki buçuk mil arkalarındaki Oxford, Elodie'nin kalbini sızlatan bir sakinlik içinde duruyordu. Küçük kâğıt barikata doğru koşan güç muazzamdı. Eski ve güzel şehri tamamen harabeye çevirebilirdi.

Plan başarısız olacak, diye düşündü Elodie ani bir dehşetle. Önümüzdeki üç saniye içinde daha iyi bir çözüm bulması gerekiyordu.

Ama o kadar bile zaman yoktu. Çağlayan barikata çarptı.

İçi boş bir kükreme ile hava titredi. Ham büyümlü enerjinin yarı saydam alevleri belgelere çarptı; toprak çatladı, çimenlerde yarıklar oluştu.

Elodie sakin ve profesyonel bir nefes almaya çalıştı ama nefes boğazından aşağı sıcak ve vahşi bir şekilde süzüldü. "Barikat dayanmayacak!" diye uyardı Gabriel'i, rüzgârda savrulan saç tellerinin arasından bağırarak.

"Olacak!" diye bağırdı cevap olarak, elindeki thaumometre duman çıkarmaya başlarken bile. Küfrederek onu fırlattı ve metal parçaları alevden kanatları olan siyah yusufçuklara dönüşerek havada parçalandığında ikisi de irkildi. Çağlayan yanıt olarak uludu. Devasa otlar fışkırmaya başladı

Çatlamış topraktan yükselen sivri yaprakları yusufçuklara çarpıyor ve uzun sapları havayı yarıyor.

"Tutmayacak!" Gabriel kabul etti.

Elodie çaresizce etrafına bakındı, belki yakınlarda bir şey yardımcı olabilirdi. Ancak otlar ve tahta işaret direkleri hiçbir umut vermiyordu ve sarı yağmurluk bir işe yarayabilirdi ama Elodie hemen ne olduğunu düşünemedi. Dua kitabı siperden yükseliyor, sayfaları dalgalanıyordu. Kral'ın Yazısı alev alev yanıyordu.

Elodie bir parmak eklemeni dişlerinin arasına sıkıştırdı ve kemirmeye başladı. Ama büyülü ışıltılar alyansına çarpınca irkildi ve elini çekti... sonra tekrar kaldırıp gözlerini dikerek yüzüğe baktı. Ya da daha spesifik olarak, thaumaturjik altın yüzüğe.

Gabriel onun düşüncelerini tahmin ederek hemen, "Hayır," dedi.

"Evet," diye karşı çıktı Elodie, yüzüğü çekiştirerek. "Ya da, en azından, belki. Denemeye değer! Ne de olsa Dôlylleuad'ın dışındaki thaumaturjik bombayı durdurdu."

"Ignis fatuus bunun yanında hiçbir şey!" diye bağırdı. Siyah saçları öfke gibi alnını çiziyordu; rüzgâr sesini parçaladı. "Bu çok büyük bir risk, Elodie!"

"Yaklaşmama gerek yok. Siperin içine atabilirim." Elini göstererek salladı.

Ve büyü onu yakaladı. Elodie ayaklarından o kadar hızlı çekildi ki, dünya etrafında bulanıklaştı. Şokla haykırdı, kolları havayı avuçlayıp kendini durdurabilecekmiş gibi çırpındı. Ama thaumaturjik güç kaçınılmazdı. Acımasızca onu çağlayana doğru sürükledi.

"Ellie!"

Kan ve büyülü rüzgâr kulaklarında gürlerken Gabriel'in telaşla attığı çılgığı zar zor duydu. Bacaklarını yakaladı, kollarını bacaklarına doladı ve onu sabitlemek için topuklarını yere gömdü. Ama büyü ikisini de savurdu, uğuldadı, burktu ve Gabriel'in kibirli, kararlı gücü bile başarısız oldu. Şiddetle küfrederek tökezledi. Ve sonra o da tehlike bölgesine çekildi.

"Bırak!" Elodie bağırdı.

"Hayır!" Çaresizliğin verdiği güçle geriye doğru bir adım attı ve sonra bir adım daha atarak onları geri çekilmeye zorladı. *Sen benimsin*, demişti ve Elodie onun gerçekten bunu kastettiğine inanmaya başlamıştı. Ve belki de inanılmaz bir şekilde, çağılayan halindeki bütün bir fey hattının gücüne karşı koyabileceğini düşündü.

Ama yer ayaklarının altından yarıldı, saf, vahşi büyü rüzgârları yayarak onu dengesini bozdu ve hemen havaya çekildi. Elodie'nin sadece inatçılık gücü olduğunu tahmin edebileceği bir şey kullanarak onu tutmayı başardı ve birlikte titreyen barikata çarpan ve çarpan öfkeli büyüye doğru sürüklendiler.

Şimdi Elodie kızgındı. Hiçbir aptal, zıpır taş onun Gabriel'ini alamayacaktı! Evlilik yüzüğünü kavrayarak çekip çıkarmaya çalıştı. Ama Gabriel yüzüğü parmağına taktığından beri hiç çıkarmamıştı ve şimdi de parmak eklemine geçmiyordu. Umutsuzca çekiştirdi ve бүktü, bu çaba sırasında parmağının kırılabileceğini düşündü. Elbette bu, sorunlarının en küçüğüydü; aslında parmağını kasten kırabilseydi ve böylece yüzüğü çıkarabilseydi, bunu tereddüt etmeden yapardı. Ama bunu başarmanın hiçbir yolu olmadığından, yüzüğü ağzına götürüp emmeye karar verdi. Ne de olsa, Gabriel'e de söylediği gibi, bir felakette saygınlık öncelikli değildi.

Taktik işe yaradı: yolu böylece yağlanmış olan yüzük sonunda serbest kaldı. Elodie onu bir adak gibi uzattı ve büyü onu kapıp götürdü.

Sanki bir ip kopmuş gibi, Gabriel'le birlikte çağılayanın barikata çarptığı yerden sadece bir metre uzakta yere düştüler.

BOOM.

Bir şok dalgası onlara çarptı. Elodie titreyen toprağa, Gabriel de ona yapıştı ve eğer Gabriel'in ayaklarına giden kan akışını kısıtlayacağından korkuyorsa, bu şikâyet etmek için uygun bir an değildi. Dünya acı içinde çılgılık attı. Sonra aniden-

Sessizlik.

Elodie bir an için *kıpırdamadan* durdu, büyüünün dönüp "*Seni kandırdım!*" dedikten sonra üzerinde patlaması ihtimaline karşı. Ama keskin, boş sessizlik yerini yumuşak bir sessizliğe bıraktı ve sonunda güvende olduğunu anladı. Nefesi ciğerlerinden sendeleyerek çıktı ve yorgunluk ve rahatlamayla dramatik bir şekilde yere yığıldı.

Gabriel kendini onun yanına sürükledi. "İyi misin?" diye sordu, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. Elodie yan dönerek ona zayıfça gülümsedi.

"Ben iyiyim," dedi. "Ama sadece İngiliz anlamında. Her zerrem ağrıyor."

"Zavallı kız," diye mırıldandı, hâlâ kızın saçlarını okşuyordu. "Ya sen?"

"İyi," dedi. Kız kuşkulu bir ifadeyle bakınca da, "Çağlayan bir fey hattının ortasında değilim; başka bir şey kesinlikle sorun değil," dedi.

"İyi noktaya değindin. Bitti mi?"

İkisi de başlarını eğdiklerinde hiçbir şey göremediler. Öğleden sonra güneşiyle yıkanan bir çim tarlası. Sakin batı ufkuna karşı gölgelerle dolu uyusuk bir ormanlık alan. Yakınlarda bir yerden, çayırın küçük kuşları neşeli bir melodiyi yeniden başlatıyor.

"İşe yarayacağını biliyordum!" Elodie zafer kazanmışçasına konuştu. Gabriel alay etti ve Elodie bakmadan onun koluna vurdu. "Beyler hanımların küçük abartılarına dikkat çekmezler."

"Bayanlar düpedüz yalanlara 'abartı' demezler," diye cevap verdi, ama sesine mizah karışmıştı ve Elodie'nin kısa, çılgın bir an için büyüden tahmin ettiğinden daha fazla etkilendiğini ve şu anda işitsel halüsinasyonlar gördüğünü düşünmesine neden oldu.

Başka bir patlamanın olmayacağından emin olmak için yarım dakika bekledikten sonra daha önemli konulara geri döndüler: her biri başını bir elinin üzerine koyarak diğerine baktı, gözlerinde duygular filizlenirken büyülenmiş bir şekilde izlediler.

"Tekrar söyle," diye emretti Gabriel, sözleri karanlık, boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "İşe yarayacağını biliyordum," diye tekrarladı Elodie.

"Hayır, diğer şey."

Nazik parmaklarıyla yanağını okşadı, bu çok hoştu ama aynı zamanda onu net düşünmekten alıkoydu. "Başka ne var?"

"Biliyorsun."

Oh. *Şu* şey. Sırıttı. "Seni seviyorum."

Adam tatlı tatlı kızararak kirpiklerini indirdi ama kadın sözünü bitirmemişti. "Seni en başından beri seviyorum, Gabriel Tarrant. Seni ilk gördüğümde seni o kadar çok istedim ki kendi ayaklarıma takılıp düştüm ve her şeyi berbat ettim."

Uzun, düşünceli bir süre onu düşündü, sonra aniden ayağa kalktı. Elodie'nin yoksunluk hissetmesi için yeterli zamanı olmamıştı ki, adam uzanıp Elodie'nin ellerini tuttu ve onu güçlü, kolay bir hareketle yukarı çekti. Elodie sallanıyor, saçları etrafına savruluyor, kalbi hangi yönün yukarı olduğundan emin olamıyordu. Ellerini tutmaya devam eden Gabriel, sanki Elodie'nin aniden kaçabileceğini düşünmüş gibi bir adım daha yaklaştı. Ve Elodie nabızı hızlanıp gözleri büyürken Gabriel'in pek de haksız olmadığını kabul etmek zorundaydı. Hayatının büyük bir kısmı kaçmakla geçmişti, rüyalarda, kitaplarda ve pencerelerden dışarıda, nasıl kalacağını tam olarak bilmiyordu.

Ama Gabriel sanki yerini bulmuş, bir hak iddia etmiş ve asla ayrılmaya niyetli değilmiş gibi orada öylece duruyordu. "Ortalığı batırmadın," dedi ona, sert ve sade bir şekilde, yılın ilk dersinde her zaman olduğu gibi, öğrencileri onlara öğrettiklerine güvenebileceklerini bilsinler diye. "Evet, yaptın ama bu taze bir esinti gibiydi. Her zaman güvenlik, mükemmel okul notları ve her adımımın haritasını çıkarmakla geçen bir hayatta bana vahşi bir neşe getirdin. Ellie, güneş ışığım, seni kalbime girdiğin o ilk gün sevdim ve o günden beri her an sevdim."

"Oh," dedi.

"Benim için her zaman sen vardın. Başka hiç kimse, asla. Şehirlerin ve tarlaların üzerinde doğuşunu izlediğim her şafakta sen varsın. Yaptığım ve hayal ettiğim her şeyde sen varsın. Sen benim için dünyanın kalbisin."

Sevinç Elodie'nin içine aktı ve boğazından gergin bir kahkaha olarak döküldü. "Aman Tanrım, Profesör Tarrant. Gerçekten de şiirsel konuşabiliyorsunuz."

"Düşerken başımı çarpmış olmalıyım," diye homurdandı.

Sırıttı. "Sen *benimsin*, Gabriel. Seni tüm ruhumla seviyorum."

Bu onunki kadar muhteşem bir açıklama değildi ama daha iyi kelimeler bulamıyordu. Hepsi *aşka, aşka, aşka* dönüşmüştü.

Bunun yerine, kocasına duyduğu şiddetli hayranlıkla, tamamen, tarif edilemez bir şekilde sevdiği adama baktı. Ve sanki bunu kendisi istemiş gibi, kocasının ciddi ifadesinden nazik ve büyüleyici bir gülümseme fışkırdı. Adam başını eğdi, kadın da başını kaldırdı ve büyülu patlamanın yıkıntıları arasında öpüştiler.

"Elodie Tarrant, çok güzelsin," diye fısıldadı Gabriel onun dudaklarına. Sanki net bir görsel hiyerarşi taşıyan bir harita hakkında yorum yapıyor gibiydi: tutkulu, yoğun, onu nefessiz bırakan. "Bu gerçek, bir şiirden çok daha gerçek."

"Tanrım," diye iç geçirdi herhangi bir Bayan Trevallion gibi hülyalı bir şekilde. Kendi sesini duyunca bıkkınlıkla gözlerini devirdi, sonra etraflarını çevreleyen çimenlere baktı. "Zekamı buralarda bir yerde bıraktığıma yemin edebilirim."

Ancak topraktaki uzun siyah yara izlerini görünce neşesi kaçtı. "Lanet olsun, hayatta kaldığımız için şanslıyız."

"Hm," diye onayladı Gabriel.

Aralarında sadece birkaç santim olsa da yer değiştirdiler ve fey hattını değerlendirmek için döndüler. Sessizdi, sadece birkaç dakika önce şiddetli bir şekilde aktif olduğunu gösteren kömürleşmiş ve kırılmış bir toprak parçası vardı. Ağaçlar kıpırdamıyordu. Ve kuzeybatıda, alçak güneş ışığının ufku kararttığı yerde duman ya da büyüden e s e r yoktu.

Yine de Elodie şu anda hatta geri tepmekte olan enerjiyi düşündü. İlerledikçe zayıflıkları bastıracak mıydı, yoksa daha da fazla türbülansa mı neden olacaktı?

"Bir telgraf istasyonuna gitmemiz gerekiyor," dedi Gabriel, o da aynı şeyi söylemeden bir saniye önce. "İşler beklediğimiz gibi gitmezse, Dôlylleuad'ın Profesör Jackson'ın verebileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacı olacak."

"Ve eğer beklendiği gibi giderse, yeni bir kargaşaya neden olmadan önce köyün ondan kurtulmak için yardıma ihtiyacı olacak," diye ekledi Elodie, Gabriel'in homurdanmasına neden olarak

eğlenerek. "Bizimkilerin savunma inşa etme çabaları sırasında gözlemesini yakıp yıkmadıklarını da kontrol etmeliyiz."

Velocipede'in tarlanın kenarında durduğu yere doğru döndü ama Gabriel bileğini yakaladı. Kız ona sorgulayan bir bakış attığında kaşlarını çatı.

"Her şeyden önce yapmam gereken bir şey var," dedi.

"Ah evet, Hereford eserlerini unutmuşum." Elodie çimlerin üzerine saçılmış kâğıtlara bakarken suçlulukla dudağını ısır.

"Bundan daha önemli."

"Terminal noktasının sağlamlığını teyit ediyor musunuz?" "Hayır."

"Kırılan thaumometrenizdeki çöpleri temizleyin-"

"Ellie." Burnunun kenarını sıktı, sonra kısa süreliğine kaybettiği sabrını yeniden kazanmış olacak ki ona gülümsedi. "Sadece orada kal, tamam mı?"

Elodie başını salladı ve onun o tatlı, utangaç, kalp eriten gülümsemelerine kesinlikle alışabileceğini düşündü. Adamın barikatı geçip çömelerek toprak ve yanmış ot yığınına incelemesini izledi. Harap olmuş dua kitabı biraz ötede açık duruyordu, Kral'ın Yazısı yanmış deri kılıfının içinde yakındaydı. Magna Carta'nın parşömeni parçalanmış hendeğin içine yarı gömülmüştü. Gabriel onu çekip çıkardı, muhafazasının hâlâ sağlam olup olmadığını kontrol etti, sonra da tarihin ağaç halkaları ve nehir tortuları anlamına geldiği bir coğrafya bilimcisinin tüm dikkatsizliğiyle bir kenara fırlattı. Sonra ayağa kalktı, avucunun içindeki küçük bir şeyin üzerindeki kiri fırçaladı.

Evlilik yüzüğü. Elodie'den isyan dolu bir nefes döküldü ve Gabriel ona baktı, yüz ifadesi Elodie'yi kaçmaya cesaretlendiriyordu.

Elodie anında çenesini kaldırarak ve ona muhteşem bir kibirle bakarak karşılık verdi. Adamın ağzı seğirdi ve ona doğru geri yürürken bir parça kasılma gördüğüne yemin edebilirdi. Bu onun sırtmasına neden oldu. Tanrılar adına, onu seviyordu, bencilliği ve her şeyiyle.

Bir kol boyu ötede, sanki sert bir sınırla karşılaşmış gibi durdu ve yüzüğü önüne uzattı. Yıkıcı derecede ölümcül bir büyü çağlayanını bloke ettiği için tamamen zarar görmemişti; gerçekten de

thaumaturjik altın daha da görkemli bir Őekilde göz kamaŐtırıyor gibiydi. Elodie daha önce hiąbir mücevher parąasının bu kadar kendini beąenmiŐ grndąn görmemiŐti.

"DüŐünsene," diye geąirdi iąinden, "bir yüzük dünyayı kurtardı." "Őey, Oxford," diye düzeltti Gabriel.

"Ve Londra," diye ekledi.

Sanki büyük Şehrin kaderi onun vicdanında ne burada ne de orada önemliymiŐ gibi omuz silkti. "Yani..." dedi.

"Yani," diye kabul etti Elodie.

"Diz ąkmemi isteyeceksin." Sanki niversite bahąesinde ąıplak dans etmesini ve ona olan aŐkını söylemesini istiyormuŐ gibi konuŐmuŐtu.

"Ben böyle bir öneride bulunmadım," dedi. "Uygun olan bu."

Şimdi omuz silkecek olan Elodie'ydi. "Sadece kendin ol, Gabriel."

"Hm." Bunun bilgeliąi konusunda Őüpheli görünüyordu. "Zamanla beni dzeltebileceąine eminim."

BaŐını ciddiyle salladı. "Düzeltilmeye ihtiyaąın yok."

"Katılıyorum."

Elodie ona küstah dememek iąin dilini ısırarak zorunda kaldı, ne de olsa romantik bir sahnenin tam ortasıındaydı. Bu en azından onun iąin haysiyetsizlik olurdu ve en fazla da her Őeyi berbat ederdi...

"*Küstah* herif," dedi, kendi ayaąıyla adamın ayaąını dürterek.

Adam kayıtsızca ona baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve Elodie kendini tuttu. İŐte bu kadar. İmkânsız rüya gerąek oluyordu.

Ama adam durakladı ve Elodie onun ąenesinin kasılmasını izledi. Herkesin genel bir sıkıntı olduąunu varsayıdıąı ama kendisinin acı verici bir hassasiyet olduąunu anladığı Őeyden onu koruyan dikenliąe karŐı sessiz, iąsel bir savaŐ verdiąini hissetti. Bu sevgili huysuz adamın gerąekten de mikro bir yaŐam alanında var olmaya ihtiyaąı vardı ve büyük dünyada insanlara bir Őeyler ąretmek, konferanslarda konuŐmak ve

Hassas ruhuna yapılan sürekli saldırılara rağmen gerektiğinde velosipedlere binmek onu onun gözünde kahraman yapıyordu.

"Diz çökme," diye ısrar etti bir duygu patlamasıyla. "Büyük bir jest istemiyorum. Ben *seni* istiyorum."

Kirpiklerinin arasından, gece yarısı ve sırlarla dolu o yıkıcı bakışıyla ona baktı. "İşte," dedi aniden, yüzüğü uzatarak. "Karım olur musun?"

Bunu düşünmeye gerek yoktu. "Evet," diye cevap verdi ısıltılı bir gülümsemeyle. Gabriel zarif bir nezaketle onun elini tuttu ve yüzüğü ait olduğu yere kaydırды. Sonra, Elodie'nin kalbi zekâsını coşkulu bir valsine içine çekerken, Gabriel elini kaldırdı ve öptü.

Aman Tanrım, diye düşündü, sıcak ve ısıltılı. Bir erkek böyle şeyler yaptığında kimin büyük jestlere ihtiyacı olurdu ki?

"Umarım çok fazla eşyaya sahip değilsindir," diye homurdandı, sanki sade altın kordonda dışa dönük olması gereken kesin bir yer varmış gibi yüzüğü titizlikle çevirerek. "Kaldığım yer çok geniş değil."

"Benim evimde yaşamalıyız," diye cevap verdi, kelimeleri adeta şarkı gibi söylüyordu, o kadar neşeliydi ki. "Oldukça büyük bir ev ve sadece bir komşum var, yaşlı ve saygıdeğer bir hanımefendi, o kadar sessiz ki onun-"

Gabriel aniden onu kollarının arasına aldı ve yıllarca bu anı beklemiş bir adamın tüm coşkusuyla öptü: aşk ve sessiz bir konaklama! Yumuşak bir esinti sanki bir kutsama gibi etraflarında dönüyordu. Üzerinde eski ıslıklı kâğıtlar sürükleniyordu ve bir tanesi Elodie'nin bacağına değdiğinde Elodie öpücükten koparak kâğıdın çimenlerin üzerinde yuvarlanıp gitmesini endişeyle izledi. "Ah canım, Amelia çok kızacak."

Gabriel, "Lütfen seni öperken kız kardeşim hakkında konuşma," dedi ve kararlılıkla Elodie'nin ağzına tekrar sahip oldu. *Tam bir zorba*, diye düşündü Elodie ve kendini bunun zevkine bıraktı.

"Aman Tanrım, hasta olacağım!"

Bu ani haykırış, sinirli bir şekilde etraflarına bakmalarına neden oldu. Yirmi metre kadar ötede, bir elinde şarap şişesi, saçları yüzünün yarısına kadar dökülmüş genç bir adam uzun çimlerin üzerinde oturuyordu. Elodie onu Dinamik Coğrafya dersinden (alt başlığı İşler Patladığında) bir öğrenci olarak tanıdı.

Sarsıldı, boğazı bulantıyla düğümlendi, sonra iki üniversite profesörünün yakınında durup onu izlediğini fark edince sarsıldı. Anında ayılırken yüzü bembeyaz kesildi.

"Dr. Tarrant!" dedi, sesi tetiklenmiş bir fey hattı gibi titriyordu. "Burada ne işiniz var?"

Gabriel'in, "Oxford'u kurtarıyorsun, genç adam," diye homurdandığı anda Elodie, "Kocamla oynaşıyorum," diye cevap verdi. İkisi de birbirlerine öfke dolu bir bakış fırlattı ama gözleri parlıyordu.

"Gördün mü, sana söylemiştim," dedi Elodie sırtarak. "Uzun otların arasında yatarsan kimse seni fark etmez."

"Dünyayı hissetmek," diye mırıldandı Gabriel onaylamayarak.

Omuz silkti. "Öğrencilerden saklanmak."

Bunun üzerine, beklenmedik bir şekilde, Gabriel güldü.

Ve tüm dünya bu sesle hülyalı bir şekilde iç çekti.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ev kalbin olduğu yerdir" derler, ama aslında ev yemeğin olduğu yerdir. Ama, Tanrı adına, iyi bir patates için çok fazla kalbe sahip olabilirsiniz!

Blazing Trails, W.H. Jackson

(") (T)

BÜTÜN DÜNYA hülyalı hülyalı iç çekti" aslında Gabriel'in yükselen bir rüzgâr" olarak tanımlaması daha mantıklı olurdu. Süpürüp geçti

Oxford, yağmur vaat ediyor. Bu, kızlarla akşam yemeğinde buluşmadan önce nihayet saçlarını mükemmel bir görünüme kavuşturan genç beyler için bir felaketti ama Gabriel'le birlikte şehre geri dönerken Elodie'ye hoş bir ferahlık hissettirdi; üniversite öğrencisi, kolları paha biçilmez ama oldukça yırtık pırtık tarihi belgelerle dolu velocipede'in yanında koşuyordu.

High Street'teki polis karakoluna giderek Protokol D'nin sona erdiğini bildirdiler (mesajı zaten hiç almamış olan sorumlu çavuşun şaşkınlığına rağmen), ardından istasyon telgrafına el koyarak hat üzerindeki kasaba ve şehirlere mesaj gönderdiler. Sandviçlerden oluşan bir akşam yemeği getirildi, çaydanlık kaynatıldı ve Galler'den haberler gelmeye başladığında, çavuşun ofisindeki eski püskü kanepede birbirlerine yaslanarak yarı uykulu bir haldeydiler.

Telgraf yığınının incelerken Elodie memnuniyetle, "Sadece hafif depremler," dedi.

Gabriel, "Ve Much Marcle'daki o kurbağa yağmuru," diye ekledi.

"Evet, ama bu sadece sıradan, günlük bir kurbağa yağmuru olabilirdi. En önemlisi, Dôlylleuad'daki hazinenin tamamen susturulması." Elodie parmağıyla köyden gelen telgrafa dokunurken sııttı. "İkinci ekip oraya ulaşmakta mükemmel zaman geçirdi. Başlarında Dr. Ngoma olduğu için hattın stabilize olduğuna dair verdikleri güvenceye güveniyorum. Profesör Jackson'ı bile eve dönmeye ikna ettiler."

"Ev," dedi Gabriel, sıradan bir gözlemcinin kızgınlık olarak adlandıracağı ama Elodie'nin özlem olduğunu bildiği bir ifadeyle kaşlarını çatarak. Gözlerinin altında gölgeler vardı ve Elodie onun son fincan çayına şeker eklediğini bile fark etmişti. Adam neredeyse bitmek üzereydi. Telgrafları bir kenara bırakarak onun elini tuttu.

"Benimle gel, kocacığım."

"Her zaman, karıcığım," diye cevap verdi, beceriksizce ama açıkça onun iyiliği için romantik olmaya hazırdı. Elodie'nin kalbi eridi. Ayrıca, konuşarak flört etmedeki eksikliğini sessizliğiyle telafi etti: ona attığı bakış o kadar ateşliydi ki, Elodie erimekten buharlaşmaya geçti.

Birlikte koltuktan kalktılar, hâlâ el ele tutuşuyorlardı ve gözlerini birbirlerinden ayırmadan ofis kapısına doğru ilerlediler (bunun sonucunda Elodie koltuğun kenarına çarptı ve Gabriel yan masaya vurarak çay fincanını tabağından fırlattı). Elodie kapının koluna uzandı...

"Burada olduklarını biliyorum!"

Durdular, gözleri büyüdü. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Elodie. "Bu Profesör Slummery!"

Coğrafya bölümü başkanının onları karakola kadar nasıl takip ettiğini kimse tahmin edemezdi ama Elodie şahsen doğaüstü telepatinin her yerde üniversite bölüm başkanlarının sahip olduğu bir yetenek olduğundan şüpheleniyordu.

"Neredeyse bir profesörü eziyordunuz!" diye bağıırıyordu adam. "Gözlemevi çalışanlarını taciz etmeleri için sarhoş coğrafyacılara gönderiyorum! Ve Hereford Katedrali'nin arşivcisini bütün öğleden sonra telefonla aradım! Bana nerede olduklarını söyle, memur bey!"

"Çabuk!" Elodie fısıldayarak Gabriel'i odanın diğer ucuna doğru çekti. "Pencereden çıkacağız!"

"Neden?" Gabriel şaşkınlıkla sordu. "Onunla konuşamaz mıyız? Bizi gördüğüne sevinecektir; ne de olsa şehri kurtardık."

Elodie pencerenin kilidini açarken durakladı ve ona panikle baktı. "Şey, görüyorsunuz-"

"*Ve ben buradayken,*" dediği duyulabiliyordu Slummery'nin, "*sizlerden yepyeni deri sandalyemi kimin çaldığını ve Radcliffe Camera'nın kubbesinden sarkittiğini bulmanızı istiyorum!*"

-

AMA sonunda Elodie, Gabriel'e huzur getirerek onu şaşırttı. Bir polis karakolunun penceresinden tırmanarak... loş yağmurda koşarak... gizli ön kapı anahtarını bulana kadar şehirdeki evinin önündeki çeşitli saksı bitkilerinin arasında avlanarak, her an bir öğrencinin ya da öğretmen arkadaşının yanlarından geçip onları görebileceğini umursamadan... Öpüşürken, öpüşürken ve birbirlerinin kıyafetlerini çıkarırken dağınık, ışıksız odalarda dolaşmak... yatak çarşaflarının sıcak karmaşasına, onun sevimli yumuşak çıplaklığına karşı çıplak kaldığında hepsi zihinden kayboldu.

Bu ana kadar çok yorulmuştu. Uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Yine de Elodie ona sokulup *sevgisini* mırıldanırken, sesi *Grouchyboo'nunkine* çok benziyordu ve kendini olağanüstü bir şekilde yeniden canlanmış hissetti. Ve vücudu nasıl ilerleyeceği konusunda net fikirlere sahipti:

- (1) ona tapın,
- (2) ona tapın ve
- (3) ona istediği her zevki vereceğim.

Gabriel, büyülü bir patlamada kelimenin tam anlamıyla ölmek gibi herhangi bir son tarihten muaf olarak, keyfine bakabilir ve Elodie'ye kendisinin de bir hayal gücü olduğunu gösterebilirdi. Yarım saat boyunca kalbinin en sevdiği hedefe giden her yolu araştırdı: Elodie'nin mutluluğu. Sonra sıra Elodie'ye geldi ve Elodie dudakları ve parmaklarıyla Elodie'nin vücudundaki tüm hassas noktalarda geniş çaplı bir keşif gezisine çıkarken, Elodie tamamen teslim olmuş bir halde sessizce uzandı. *Güzel*, diye mırıldandı Elodie, ve *lezzetli*, ve *aman Tanrım, kibirli olmana şaşmamalı, ta ki Elodie kendini sevinçten gülerken bulana kadar*.

Daha önce hiç kimse ona bu kadar özel olarak odaklanmamıştı (doktora tezini inceleyen ve şu anda düşünmek istemediği kıdemli bilim adamları dışında) ve Gabriel uyanırken gördüğü zevk rüyasından daha aşkın bir şeye doğru kaymaya başladı. Sonunda faaliyetin ana unsuruna geldiklerinde, hiçbir pusula onu tekrar duyarlılığa yönlendiremezdi. Dünya hakkında bildiği tek şey altındaki Elodie ve onun gülümsemesiydi. Ve Gabriel'in beyninin hâlâ çalışan son parçasını büyüleyen bir eşzamanlılıkla ortak hedeflerine ulaştıklarında, sanki birlikte tüm evrenmişler gibi hissetti. Karanlık ve aydınlık, taş ve fırtına, aşk.

Daha sonra birbirlerine sarıldıklarında Elodie, "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. "Bunu her gün yapabilecekken yıllarımızı boşa harcadığımızı düşünmek."

"Ziyan değil," dedi Gabriel, sersemlemiş yorgunluğuyla cümlesinden parçalar düşürerek. "Sen vardın - bu benim için her zaman yeterliydi."

"Yarın ilk iş bir kitapçıya gideceğim," dedi Elodie, "ve yarım düzine şiir kitabı alacağım, böylece sana nasıl böyle muhteşem şeyler söyleyebileceğimi öğreneceğim."

"Yarın üçüncü şey," diye düzeltti Gabriel onu. "İlk iş, seninle tekrar sevişeceğim."

"Kabul edilebilir. Peki ya ikinci şey?" diye sordu uykulu bir şekilde.

"Aslında bu daha çok sonsuza dek sürecek bir şey. Sana kur yapacağım, Elodie. En azından bir huysuzun yapabileceği kadarıyla. Bizi ve bu ilişkiyi ileriye taşıyacağım."

"Bunu yapmana gerek yok, Gabriel," dedi, onun sıcak, yavaş atan kalbine sokularak. "Ben tam olmak istediğim yerdeyim."

"Tam da ait olduğun yere," diye homurdandı huysuz bir kibirle.

Elodie uykuya dalarken gülümsedi.

-

"PROFESÖR TARRANT!" MOTTERS'in kapıdan gelen sesi amansızdı. "Seni kastediyor," dedi Elodie, sesi uyuşukluktan gür çıkıyordu. O Gabriel'i dürttü.

Gabriel yastığa doğru, "Burası senin evin," diye mırıldandı.

"Bizimki," diye homurdandı Elodie, ama sonunda yataktan kalktı ve Motthers'ın aralıksız kapıyı çalmasına cevap vermeye gitti.

Elodie kapıyı açtığında yüksek lisans öğrencisinin gözleri o kadar büyümüşü ki, Elodie bir an onun sağlığı için endişelendi. Ama sonra onun kıyafetlerine bakmamaya çalıştığını (ve bunu başaramadığını) fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu, saate rağmen (aslında sabahın onuydu) toplayabildiği kadar kibar bir şekilde.

"Sen... sen bir erkek gömleği giyiyorsun," diye ciyakladı Motthers, söz konusu giysiye ya da belki de altındaki çıplak bacaklara, onları örten uyumsuz bir çift çoraba bile acıyla gözlerini kısarak baktı. Elodie ona sabit bir şekilde bakmakla yetindi, çünkü bu saatte profesörlerinin kapısını çalan öğrenciler (tekrar ediyorum, öğlenin yarısıydı) her şeyi hak ediyorlardı. Motthers gözlerini kırıştırarak kendini ve daha da önemlisi Elodie'nin onun amiri olduğunu hatırladı. "Özür dilerim Profesör. *Bir felaket oldu* demek istemişim!"

"Bir tane daha mı?" Elodie bitkin bir halde sordu.

"Korkarım öyle. Leicester'da. Thaumaturjik bataklıklar şehrin her yerinde kendiliğinden yanıyor."

"Başka biri gidemez mi?" Elodie saçlarını geriye doğru iterken esnedi. Bugün bataklık olsun ya da olmasın Leicester'da dolaşmak istemiyordu. *Planları* vardı ve bunlar kesinlikle bundan daha yataydı. (Çoğunlukla yatay. Ne de olsa Elodie'nin çok iyi bir hayal gücü vardı).

"Özür dilerim Profesör," dedi Motthers, bir telgrafı gözlerine kalkan gibi tutarak. "İçişleri Bakanlığı'ndan bir muhasebeci..." Gözlerini kısarak telgrafa baktı. "Bay Jennings... bataklıklardan birinde mahsur kaldı ve özellikle Profesör Tarrant'ın yardımını talep etti."

Elodie gülmemeye çalışarak, "Ah canım, zavallı Algie," dedi.

"Hangi Profesör Tarrant olduğunu söyledi mi?" diye homurdandı arkasından bir ses. Elodie omzunun üzerinden bakınca Gabriel'in pantolon, süveter ve çıplak ayaklarla odadan geçtiğini gördü, saçları dağınıktı. *Karışık!* Bu manzara karşısında kalbinin kabardığını hissetti ve kaderinin bu olacağından şüphelendi.

Bunun üzerine: Kocasına tekrar tekrar aşık olmak, tıpkı bir bilim insanının dünya hakkında her zaman yeni bir harikulade şey keşfetmesi gibi.

"Hangimizin gittiğinin bir önemi yok, değil mi?" dedi ona. "Sen gidersen, ben de seninle gelirim."

"Ve eğer sen gidersen, ben de geleceğim," diye kabul etti kaşlarını çatarak.

"Aman Tanrım," diye mırıldandığı duyulabiliyordu Motthers'ın. Ancak Elodie ona döndüğünde, profesöründen sağ kurtulduğu sürece o yıl yüksek lisans derecesini almayı uman birinin tüm vakarıyla doğruldu. "Tren biletleri," dedi ve bir zarf uzattı. "Ve ilgili tüm bilgiler."

Elodie ona teşekkür etti ve kapıyı kapatmaya gitti. Ama sonra durdu, Motthers'a öyle keskin bir bakış fırlattı ki bıyıkları titredi.

"Galler'e gitmeden önce beni bir sorun konusunda uyarmaya çalışmıştın. Ne oldu?

Bu mu?"

"Ah." Genç adam dehşet içinde Gabriel'e baktı ve sonra yüz ifadesi teslimiyetle gevşedi. "Bazı Merton öğrencileri (tabii ki ben değil!) evliliğinizle ilgili bir bahse girmişler. Ve onlardan bazıları -şimdi çok ama çok üzgünler-" Gabriel'e tekrar baktı ve yüzünü buruşturdu. "*Çok üzgünler- belki de gelecek yıl için tüm fonlarını tedbirsizce bahse yatırmış olabilirler.* Bu nedenle size 'Ne yaparsanız yapın, kocanıza aşık olmayın' demek istedim. "

Sanki kadın ona tren biletleriyle tokat atacakmış gibi irkildi. Elodie gözlerini kapattı. Arkasından Gabriel güldü.

Sonra öğrenciyi dışarı çıkardılar ve birlikte başka bir felakete doğru yola koyuldular.

TEŞEKKÜR

TBU, birdenbire ortaya çıkan, tamamen şekillenmiş ve nasıl yazacağımı bilmemi bekleyen hikayelerden biriydi. Bulmakta biraz zorlandım. Ancak hikaye, Elodie'yi saçma velosipediyle hayal gücümün içinde bir yola gönderdi ve o andan itibaren geriye kalan tek şey, Gabriel'in onun dağınık yollarıyla nasıl başa çıkacağını merak ederek peşinden koşmak oldu. Endişelenmeme gerek yoktu. Ben saçının rengini bile bilmeden çok önce onu seviyordum.

Bu tarihi bir fantezi romanı olduğundan, 1890 Britanya'sındaki yaşamın çeşitli yönlerini doğru bir şekilde tasvir etmek için her türlü çabayı gösterdim (tarih kısmı), ancak aynı zamanda önemli ölçüde sanatsal lisans da aldım (fantezi kısmı). Dôylleuad gerçek bir haritada yer almıyor, ancak onu yerleştirdiğim nehir kenarındaki çayırlar gerçek. Ayrıca, Oxford Üniversitesi Coğrafya Fakültesi bu hikayeden dokuz yıl sonra, 1899 yılında kurulmuştur. (Büyülü manzaralarla ilgilenmek zorunda kalsaydı eminim daha erken olurdu!) Ve 1887'de Oxford'un ilk coğrafya öğretim görevlisi olarak atanan ancak burada hiç görünmeyen Halford John Mackinder'den içten özürlerimi sunuyorum.

Kristine, Taylor, Mary, Jasmine, Anika, Kalie, Stephanie, Stacy, Katy ve sahne arkasındaki herkese sonsuz teşekkürler. Rebecca, Jorgie, Kallie ve Michael Joseph Books'taki herkese ve yabancı yayıncılarıma da teşekkürler. PRH ses ekibine ve Elizabeth Knowelden'a eserlerimin mükemmel sesli kitap yorumları için içten şükranlarımı sunuyorum. Ve Dubai Uluslararası Havaalanı'nda bana mutluluk gözyaşları döktüren Katie Anderson'a özel teşekkürler.

bu kitap için yarattığı güzel kapak. Elodie ve Gabriel'in Britanya'sında seyahat ederken, bu kapak telefonumun duvar kağıdı olarak benimle birlikte geldi.

Kitaplarımı alan herkese ve günlerimi aydınlatan ve sizler için neşe dolu hikayeler yazmaya devam etmem için bana ilham veren güzel mesajlar gönderenlere de kucak dolusu teşekkürler.

Ve her zaman olduğu gibi, sevgili aileme sonsuz sevgiler.

India Holton'ın Aşkın Akademisi serisinin bir sonraki kitabından bir alıntı için okumaya devam edin...

ANTİKACININ ARZU NESNESİ

Tarihte tek bir başlangıç noktası yoktur.

Ben, geçmişte, Cornelius Ottersock

Akşam saat henüz altı olmuştu ve henüz hiçbir şey patlamamıştı. Bu, Londra'nın önde gelen bilim merkezi Minervaeum çalışanları için iyi bir haberdi.

Tartışmaların ve deneylerin sık sık kaosa dönüştüğü akademisyenler kulübü. Yine de rahatlamaya cesaret edemediler, çünkü gece daha yeni başlamıştı ve kütüphane tarihçilerle doluydu. Hiç kimse gelecekle çok az ilgilenen insanlardan daha tehlikeli olamaz.

Elli kadar beyefendi kitaplarla kaplı kasvetli odayı doldurmuş, şeri, atıştırmalıklar ve pipo dumanının tadını çıkarıyordu. Birkaçı deri koltuklarda uyukluyordu, çünkü ertesi sabah başlayacak bir sempozyuma hazırlanmak için akademik anlamda on ikinci yüzyıldan beri ayaktaydılar.

Sadece bir kadın vardı, köşedeki bir masada tek başına oturuyordu. Önünde birkaç kitap açık duruyordu ve sayfalarca not yazarken onlara danışıyordu. Yakındaki bir pencereden sızan yağmur gölgeleri, koyu kahverengi saçları ve beyaz elbisesi üzerinde titreşerek onu, hayata geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışan bir hayalet gibi uçucu bir hale getiriyordu.

"Kim bu büyüleyici yaratık?" diye sordu, sempozyum için Paris'ten gelen genç profesör Bay Beaulieu. Kadının zarif bir porselen fincandan yudumlarkenki sessiz duruşunu incelerken, özellikle de alyansının olmayışına dikkat ederken, daha önce sadece vize araları ve Brie peyniri olan kalbinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti.

British Museum'dan Bay Dummersby ona, "Bu Amelia Tarrant," dedi. *Bu, bize doğru gelen bir Viking gemisiyle aynı sest.*

Beaulieu'nün gözleri büyüdü. "Oxford Üniversitesi'nden antikacı profesör mü?"

Dummersby ciddiyle başını salladı. "Doğru."

"*Mon Dieu!*" Beaulieu haç çıkararak geri çekildi. "Fransa'da biz ona *La Érudite Terrifiante* deriz."

"İngiltere'de bizi duyar diye ona hiçbir şey dememeye çalışıyoruz."

Pipolarının güvenliğinin arkasından kadına baktılar. Çay kaşığı peçetenin üzerine koyup bir yudum daha almadan önce karıştırmak için çayını bıraktı. Tadı karşısında gözleri kapandı.

Beaulieu hüzünle, "Çok kibar görünüyor," dedi.

"Görünüş aldatıcı olabilir," diye uyardı Dummersby. "Bir keresinde ona iltifat etmişim ve o zamandan beri benimle çalışmayı reddediyor."

"Hayır!"

"Evet. Size soruyorum, hangi kadın bir meslektaşının güzel dudakları olduğunu söylemesinden hoşlanmaz? Geçen hafta da büyülu bir şamdan yüzünden Profesör Sterling'le tartıştı ve neredeyse Ashmolean Müzesi'ni kül edecek bir yangına neden oldu."

"*Mon Dieu!*"

Dummersby, *antikacılardan beklenebilecek tek şeyin bu olduğunu* açıkça belirten bir omuz silkme *hareketi* yaptı. Gerçek tarihçiler gibi sessizce drama hakkında okumak yerine büyülu antikalarla sürekli drama yaratıyorlardı.

Beaulieu, "Sterling," diye düşündü. "Jane Seymour'un kayıp hayaletini bir mücevher kutusunda bulan o değil miydi?"

"Bu o. O ve Tarrant azılı düşmanlar."

Beaulieu bir kez daha Amelia'ya bakarak, "Büyüleyici," diye mırıldandı. Sonra kütüphanenin kapısı açıldı, koridordan gelen parlak ışık Beaulieu'nün gözlerini kamaştırdı. Beaulieu döndüğünde bir adamın içeri girdiğini ve yürürken kitap okuduğunu gördü.

Beaulieu'nün nefesi kesildi, çünkü yeni gelen adam çıplak olmaya skandal derecesinde yakındı. Pantolon ve açık yakalı bir gömlekten başka bir şey giymemişti, sarı saçlarında pomat yoktu, hiçbir yerinde bıyık izi bile yoktu ve daha da kötüsü tırnakları kırmızı bir renkle parlatılmıştı. Beaulieu böyle birini daha önce hiç görmemişti ve rahatsız edici bir şekilde ilgisini çekmişti.

Adam kitabından başını kaldırdı ve bir tarihçi kalabalığının kendisine baktığını görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Aman Tanrım," dedi.

hafifçe belirtti. "Mutfağa ne yaptınız?"

"Bir *sonraki katta*," diye seslendi biri.

"Ah." Biraz beklerse kütüphanenin mutfağa dönüşeceğini umar gibi durakladı. Sonra gözüne büfe masası ilişti ve omuz silkerek oraya yöneldi. Tarihçiler onun yolundan dağıldılar.

"Kim o?" Beaulieu oldukça endişeli bir şekilde fısıldadı.

"Bu," dedi Dummersby, "Profesör Caleb Sterling."

Clink.

Küçük, keskin bir sesle her iki tarihçi de sarsıldı. Amelia Tarrant elindeki fincanı tabağına bırakmıştı. Gözlerini odanın öbür ucundaki Sterling'e dikti.

THUD.

Sterling kitabını kapattığında tüm toplantı sarsıldı. Gözlerini Amelia'ya dikti.

Beaulieu, Sterling'in gözlerindeki ifadeyi görene kadar kendisini Kara Ölüm konusunda uzman sayıyordu. Amelia ise gözünü bile kırpmadı.

"Ah canım," diye mırıldandı Dummersby. "İşte yine başlıyoruz..."

-

AMELIA, Caleb'in yaklaşmasını soğukkanlılıkla izledi. Acele etmiyor, ara sıra durup kalabalıktaki insanlarla sohbet ediyordu ama sırf kötü adam olduğunu kanıtlamak için ona karanlık bakışlar fırlatıyordu. Kadın cevap olarak kaşlarını çatı.

Ashmolean olayından beri onu görmemişti. Alevler söndürüldükten ve müzenin küratörleri çay ve bisküvilerle yetindikten sonra, Oxford'un Maddi Tarih fakültesi başkanı Profesör Ottersock tarafından çağrılmış ve ona tavrını açıkça belirtmişti.

"O adamdan nefret ediyorum," diye açıkladı, nefretin sadece mahremiyet içinde ifade edilebileceği iyi yetiğmiğ bir hanımefendinin kibar ve nazik ses tonuyla. "Onunla gece müzede karşılaşmak gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. Tartıştık, şamdan da bu yüzden düştü. Sizi temin ederim ki bir daha olmayacak."

Buna karşılık Ottersock, ani migreni için içmek üzere olduğu bir bardak afyon ruhu üzerinden ona *bakmakla* yetindi.

"Sterling bir alçaktır," diye ekledi iyi bir önlem olarak. Ve sonra, çok ileri gittiğinden endişelenerek, "Aynı zamanda mükemmel bir tarihçi ve değerli bir meslektaş tabii ki," diye ekledi.

"Otur Tarrant," dedi Ottersock yorgun bir ifadeyle, masasının önündeki sandalyeyi işaret ederek. "Sana neler olduğu hakkında konuş benimle."

Yüce Tanrım. Amelia *sohbet* ederek yirmi altı yaşında uzman bir antikacı ve profesör olmamıştı. "Ben iyiyim," dedi, bu da bir İngiliz'in verebileceği kadar kesin bir sondu.

Ottersock içini çekti. "Başka bir şekilde ifade edeyim. Aklından ne geçtiğini bilmek istiyorum, genç bayan! Thaumaturjik bir şamdanı yanlış kullanıp yangına sebep olmak neyse de, bir kız karanlık çöktükten sonra müzede tek başına çalışmamalı, hele hele bir erkek meslektaşıyla şakalaşmamalı!"

"Tartışmak," diye düzeltti Amelia onu.

"*Özel ilişkiye girmek*," diye düzeltti onu, bir fakülte başkanı ve yaşlı bir beyaz erkeğin tüm otoritesiyle.

Amelia bu tanım karşısında o kadar telaşlanmıştı ki neredeyse yüksek sesle soluk soluğa kalacaktı. Bu yılın başlarında Caleb Sterling yüzünden Oxford'daki pozisyonunu kaybetmekten kıl payı kurtulmuştu. Yatılı okulda sekiz yaşındayken tanıştıklarından beri arkadaş olmalarına rağmen, Ortaçağ Tarihi'nden Profesör Throckmorton onları sarılırken yakaladığı anda bu imkansız hale gelmişti. Throckmorton, Caleb'ın büyükbabasının ölüm haberini aldıktan sonra onu sadece teselli ettiğini umursamadan öyle kötü niyetli dedikodular yaydı ki, resmen ya Caleb'la evlenmesi ya da profesörlüğü bırakması söylendi. Ne de olsa, yüz yıl önce Kraliçe Charlotte'un talebiyle kadınların yükseköğrenime kabul edilmiş olması, onların *erkekler gibi davranmakta* özgür oldukları anlamına gelmiyordu. Tanrım, eğer kadın akademisyenler erkek meslektaşlarına ister istemez (tabiri caizse) dokunmaya başlarsa, sırada ne olurdu? Pantolonlar bayanlara mı?!

Skandaldan evlenmeden ve çalışarak kurtulmuştu, çünkü bugünlerde kimse Caleb ve onu arkadaş olarak görmüyordu. Gerçekten de, onlar

düşman modeli. Yine de işinin tehlikede olduğunu hissediyordu.

"Korkarım bu konuyu tartışacak zamanım yok," dedi Ottersock'a. "Katedraldeki hazineyle ilgili bir ipucunu takip etmek için Hereford'a gidiyorum." Aslında bunu yarın için planlamıştı ama bu konuşmadan kaçınmanın tek yolu şehirden hızla uzaklaşmak gibi görünüyordu. "Trenim iki saat içinde kalkıyor."

Ottersock afyonunu yudumlarken boğuldu. "Ne? Öylece kaçıp gidemezsin! Seni terbiye etmeye çalışıyorum! Otur yerine!"

Çaresizlik içinde kalan Amelia kol saatine baktı, sonra da yalvaran gözlerini fakülte müdürüne dikti. Ottersock'un yüzünde ağlamaya başlayabileceğine dair bir korku parladı.

"Peki," diye homurdandı. "Git! Ve Tanrı aşkına, hiçbir şeyi havaya uçurma!"

Gitmiş, ancak bu öğleden sonra sempozyum için geri dönmüştü ve Caleb'in de Minervaeum'da kaldığının *kesinlikle farkında* değildi. Gerçekten de, Profesör Jemeson onu koridorda durdurup bu konuda bilgilendirdiğinde ("*Şimdi kulübü yakıp yıkma küçük hanım, ha ha... söyle bakalım, benimle yemeğe gelmek ister misin?*"), Amelia tamamen şaşırdığını ifade etmişti.

Ne yazık ki Jemeson ona sempozyum öncesi kütüphanede düzenlenen içkilerden bahsetmemişti ve şimdi Caleb burada, hikâye anlatmak için eğitilmiş insan kalabalığının arasından ona doğru yürüyordu. Amelia tavandaki boyalı gökyüzüne baktı, ama oynaşan melekleri ona ilham vermedi. Tekrar aşağı baktığında Caleb masanın diğer tarafında duruyordu, sanki ona ulaşmak için sihirli bir şekilde uzayı ve zamanı katlamıştı.

"İyi akşamlar Bay Sterling," dedi ilkel bir sesle.

"Bayan Tarrant," diye seslendi. "Gördüğüm kadarıyla bir köşede tek başınıza oturuyorsunuz." "Tatsız misafirlerden kaçınmayı umuyorum," diye cevap verdi.

Adam sıırttı. Kız bakakaldı. Ortam neredeyse dayanılmaz derecede gerginleşti (belki de kütüphanedeki herkes nefesini tuttuğu için).

Sonra Caleb dramatik bir iç çekiş yaptı. Amelia'nın karşısındaki sandalyeye çökerek öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve çenesini bağlı olduğu koltuğun üzerine koydu

Parmaklarını. Mavi gözlü bakışları, dağınık saç tellerinin ardında parıldıyor gibiydi. "Hey, Meely," dedi.

Amelia arkasındaki tarihçilere baktı, onlar da sanki bu konuşmayla hiç ilgilenmiyorlarmış gibi aceleyle başka tarafa bakıyorlardı. "Lütfen gidin Bay Sterling," diye cevap verdi. "Çalışmaya çalışıyorum."

"Yalnızken bana Bay Sterling demene gerek yok." Dehşet verici bir çekicilikle sırttı. "*Profesör* iyi olur."

Böylesine saygın bir unvanın kulağa nasıl uygunsuz gelebildiğini Amelia bilmiyordu. "Yalnız değiliz," diye belirtti. "Odada elli kişi daha var."

"Seninleyken sanki dünyanın geri kalanı yok oluyor." Amelia gözlerini devirdi.

"Kaybolmaktan bahsetmişken," diye devam etti, "Ashmolean yangınından sonra kaçtınız-"

"Hereford'a gittim," diye düzeltti onu.

"Çok endişelendim."

"Saçmalık. Günün yarısını uyuyarak ve kitap okuyarak geçiriyorsun-"

Başını kitabın adını görecektir şekilde eğdi ve burnu kırıştı. "Byron." "Tabii ki Byron okuyorum," diye karşılık verdi, sanki çok açılmış gibi.

"En iyi arkadaşım sonsuzlukta kayboldu!"

"Ş!" Amelia kalabalığa tekrar baktı ama onlar skandaldan umutlarını kesmiş ve sohbetlerine geri dönmüşlerdi. "Sadece birkaç günlüğüne şehir dışına çıktım. Romantik şiire kapılmak için iyi bir neden sayılmaz."

"Kaşlarımı aldırıldığım ve güzelliğinden etkilendiğin için mi?" diye sordu içtenlikle.

Amelia dudak *büktü*. "Hayır, ben-" Kadın durakladı, adamın kaşlarına baktı ve adam sırttı. Kadın onu gerçekten incitme ihtimaline karşı kısa bir süre için de olsa kaşlarını çatı. "Alçak herif. Hayır, Profesör Ottersock çok fazla soru sormaya başladı ve benim de kaçmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Aslında düşman olmadığımız gerçeğini fark etseydi beni hemen kovacağını biliyorsun. Bir erkek ve kadın profesörün kanka olmasının Oxford'un itibarını zedeleyeceği düşüncesinden vazgeçmiş değil."

"Eğer 'can ciğer arkadaş' gibi bir ifade kullanacaksan, onu suçladığımı söyleyemem," dedi Caleb, sonra kızın kaşları çatılınca tekrar gülümsedi. "Yani bu gece burada buluşmak için bana bir not gönderdiğinde, bana sonsuza dek veda etmeyi planlamıyordun, öyle mi? Hem de herkesin içinde, olay çıkaramayacağım bir yerde?"

Amelia bir kahkahayı bastırdı. "Sanki halkın içinde olmak seni olay çıkarmaktan alıkoymuş gibi. Hayır, veda etmeyi düşünmüyorum. Oxford'u terk etmezdim." Bir an duraksadı, sonra ekledi: "Mary halam çok yalnız kalır."

"Ah evet, zavallı Mary Teyze, yanında sadece kocası, kardeşin, kuzenin, onun karısı ve annenle baban var." Kıkırdadı ve kalabalıktaki bir düzine kafa ne olduğunu ve bunun yakın bir patlamaya işaret edip etmediğini görmek için etrafına bakındı.

"Sen bir baş belasısın!" Amelia bir anda sert bir sesle ilan etti.

Caleb doğruldu ve saçlarını geriye doğru salladı. "Ve sen de zehirlisin!"

Mırıldanan kalabalık tekrar arkasını döndü. Amelia ve Caleb birbirlerine eğlence, kızgınlık ve eski hatıraların karışımından oluşan bir bakış attılar - ancak birini hayatınızın çoğunda tanıdığınızda mümkün olan türden bir bakış. Caleb sandalyesinde arkasına yaslandı ve ayaklarını masaya dayadı. Amelia, onun ayakkabılarından sıçrayarak kitaplarını dolduracağına şüphe olmayan mikroplar hayal ederek kaskatı kesildi.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu.

"Yarınki sempozyum için konuşmam."

"Hereford Katedrali'nde bulduğun inanılmaz hazine hakkında mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bir şey bulduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum."

Birden Amelia'nın içi parladı, sanki hücreleri yıldızlara dönüşmüştü. "Bu sadece bir biblo, önemli bir şey değil," dedi. (Olağanüstüydü.) "Tartışmaya bile değmez." (Bu yılki Petrarch Tarih Araştırmalarında Mükemmellik Ödülü'nü kazanmadıysa da Kral 8. Henry örnek bir kocaydı).

"Görebilir miyim?" Caleb sanki notları uzaktan, baş aşağı okuyabilecekmiş gibi başını eğdi.

Amelia elini sayfanın üzerine koydu. Kaba bir taslaktı ve Caleb'in bile dilbilgisi hatalarını görmesine izin verilmemişti. "Bunu yarın öğreneceksin."

Caleb'in gözleri gerçek bir şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten sempozyuma katılacağımı düşünmüyorsun değil mi? Tanrım, bir grup tarihçinin gevezeliklerini dinlemekten daha sıkıcı bir şey olamaz."

"*Sen bir tarihçisin.*"

"Ben bir antikacıyım. Duymadın mı, bu-"

"Tamamen farklı," diye koro halinde konuştular ve kısa, alaycı bir gülümsemeyi paylaştılar - sonra biri izliyor olabilir diye aceleyle sildiler. "Yani..." Caleb ayaklarını ileri geri sallayarak şöyle dedi. "Hazineniz ilginç bir şey yapıyor mu? Ottersock'u bir kurbağaya dönüştürür mü? Lütfen evet deyin."

"*Caleb,*" diye mırıldandı alaycı bir sesle.

"Üzgünüm," diye yalan söyledi. "Hadi, bella luna, göster bana."

Amelia cevap vermek için nefesini tuttu, sonra dondu kaldı, yakındaki bir tarihçinin onlara kulak misafiri olmaya çalıştığını fark etti. British Museum'dan Dummersby'ydi bu, akademinin en kötü gevezesi olarak Profesör Throckmorton'dan sonra ikinci sıradaydı. Hemen Caleb'a ters ters baktı.

"*O çay kaşığına dokunmayı aklından bile geçirme!*"

Bakışlarını anlamlı bir şekilde Dummersby'ye doğru kaydırıp ve bir anda Caleb'in ayakları yere indi ve öne doğru eğilerek çay kaşığını fincanın yanındaki peçetenin üzerinde durduğu yerden kaptı.

"Dur!" Amelia emretti ama o çoktan sandalyede arkasına yaslanmıştı bile.

"Bu mu?" dedi çay kaşığına inanamayarak bakarak. "Bu senin muhteşem hazinen mi? Gerçekten mi? Ne işe yarıyor, çayı şaraba mı dönüştürüyor?"

Evet, gerçekten! Rol yapıyor olsalar da, Amelia bir bıçak darbesi hissetti. Ayağa kalkarak, Fransa'nın Dişi Kurdu Kraliçe Isabella'yı inceleyerek öğrendiği kararlılıkla masanın etrafında döndü. Caleb ayağa kalktı, sandalyesi yere sürtündü, sırtışı temkinli bir yüz buruşturmasına dönüştü.

"Sen ilkesiz bir düzenbazsın," dedi Amelia ona. "Mm

hm," diye başını sallayarak kabul etti.

"Ver. Ver. Geri ver."

Çay kaşığına uzattı. "Bana ne işe yaradığını göster. Sana meydan okuyorum."

Amelia alaycı bir tavırla, "Madem bana meydan okuyorsun," diye karşılık verdi. Çay kaşığına uzanmadı - Amelia onu böyle bir tuzağa düşmeyecek kadar uzun zamandır tanıyordu - ve Amelia öne doğru bir adım atarak sol kaşının üzerindeki küçük, soluk yara izini görebileceği kadar yaklaştı. Diğer tarihçiler içkilerini bırakmaya, kanepelerini ceplerine doldurmaya ve kapıya doğru yönelmeye başlamışlardı ama Amelia bunu fark etmemişti. Caleb'in bakışları yoğun bir şekilde odaklanmıştı. O yokken parfümünün markasını değiştirmişti ve odunsu tazelik Amelia'nın nefesine bir yaz sabahı gibi işlemişti. Birbirlerine değmeseler de gülümsemesinin sıcaklığı dudaklarına değiyordu.

"Sana iki kere meydan okuyorum," dedi, sesi derin ve gölgeli.

Amelia'nın midesinden küçük çırpınışlar geçti. *Korsemi çok sıkı bağlamış olmalıyım*, diye düşündü. Ne de olsa Caleb için çırpınmazdı. Aralarındaki ilişki tamamen platonikti, dokunuşları masumdu -örneğin, yıllar içinde kolları kaslanan Caleb'in kolundaki bir kırıntıyı fırçaladığında; ya da eteğinin cebinde sakladığı limonlu şekerlerden birine uzandığında ve yanlışıyla pamuk ve dantel katmanlarının arasından kalçasını okşadığında...

"Burası ısınıyor mu, yoksa bana mı öyle geliyor?" Beaulieu kendini yelpazeleyerek sordu.

Biz sadece arkadaşız, diye tekrarladı Amelia kendi kendine. İtibarını korumak için sahte nefret eden arkadaşlar.

Çırpındı, çırpındı, midesi cevap verdi.

Caleb'e daha da sert bir şekilde baktı ve o da ona karşılık verdi. Bir profesör yüksek sesle fısıldayarak, "Biri gidip binanın itfaiye müdürünü getirsin, çabuk!" diye bağırdı.

Caleb gözlerini ondan ayırmadan çay kaşığına kaldırdı ve dilinin ucunu yavaşça yukarı doğru çekti.

Daraldığı her halinden belli olan korsesinin kendisini ezmesinden korkan Amelia kaşığı adamın elinden kaptı. "Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Bu çok hassas ve tehlikeli bir eşya."

"Tadı şeker gibi," dedi. "Çayını onunla karıştırmışsın." Adam başını eğerek ona hayranlıkla gülümsedi ve Amelia onun bir kadını öpmeden önce böyle gülümsediğini hayal ederek kızardı.

"Bu thaumaturjik gümüş," dedi. "Anarşi sırasında, Hereford'un bir papazı bunu katedralin mahzenine sakladı, binaya saldırılması durumunda son savunma olarak kullanılmak üzere. Günlüğünde bununla ilgili belli belirsiz bir not bırakmış, ben de deşifre ettim."

Caleb hâlâ gülümseyerek, "Tamam," dedi.

Çay kaşığı Amelia'nın elinde ısınmaya başlayınca onu daha da sıkı kavradı. "Bu *büyülü* bir şey."

"Kanıtla."

Yakınlarda bir lamba çıtırdadı.

"Lütfen," diye ekledi kirpiklerini kırıştırarak. Amelia onun kirpiklerini kozmetikle koyulaştırıp koyulaştırmadığına karar vermeye çalışırken, adam çay kaşığını tekrar almak için uzandı. Kadın otomatik olarak onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Adam da onunkini tokatladı.

Bu noktada, her ikisi de akranlarının gözü önünde durduklarını hatırladılar ve buna göre hareket etmeye başladılar.

Başka bir deyişle, bir el çırpma maçı patlak verdi. Saniyeler içinde çay kaşığı yere düştü, görmezden gelindi.

"Ruffian!" Amelia haykırdı.

"Persnickitator," diye karşılık verdi

Caleb. "Bu gerçek bir kelime değil!"

"Ne demek istediğimi anladın mı?"

Kaşığın sapı boyunca küçük mavi büyü alevleri titremeye başladı. Buna karşılık kitaplar raflardan yuvarlandı ve lambanın cam gölgesi eridi.

"Çok çirkinsin!" Amelia bunu ilan etti. Neredeyse çay kaşığının üzerinde kayacaktı ki Caleb onu bir dirseğinden yakalayarak sabitledi. "Sen iğrençsin!" diye ekledi Amelia, Caleb'ın elinden çekerek. "*Aşırı inatçısın!*"

"Ve belli ki beni tanımlamak için eşanlamlılar sözlüğüne başvurmuşsun. Oldukça müstehcen." Kaşlarını kaldırdı ama Amelia kaşlarını çatarak indirince geri çekildi. Bunu yaparken de yanlışlıkla

ay kaşığı. Yerde sekerek ilerledi, kıvılcımlar saçtı ve tarihçilerin yolundan sıçramasına neden oldu.

"Eşanlamlılar sözlüğünün *amacı* düşündürücü olmaktadır," dedi Amelia. "Bunun yerine şiiri denemelisin."

ay kaşığı tıkırdadı. Sosisli ekmekler açık büfe masasından havalanmaya başladı.

"Sen böcek kafalı, kepçe kulaklı bir düzenbazsın!" Amelia Shakespeare'in hakaret seviyesine ulaşarak bağırdı.

Güm güm güm. Daha fazla kitap raflarından düştü ya da sayfaları uçuşarak duvara çarpmak üzere odanın bir ucundan diğetine uçtu. Tarihçiler koltukların arkasına saklandılar ya da masaların altına sinmişlerdi. Beaulieu tiz bir çığlık attı ve Dummersby'nin kollarında bayıldı.

"Sokan bir eşek arısından daha iyidir!" Caleb karşılık verdi.

Amelia ona, genellikle bir yıl içinde üç büyükannesinin cenazesine katılan öğrencilere ayırdığı en sert bakışını fırlattı. Her zamanki düşmanlık numarası kontrolden çıkıyordu, tıpkı Ashmolean'da bir küratör şamdanı incelerken yan yana durduklarını gördüğünde olduğu gibi. Nedenini anlayamadığı gibi, durdurmayı da başaramıyordu. Caleb'la tartışmak, kralların ilahi hakkının Britanya Parlamentosu'nda yarattığı etkinin aynısını yaratmaya başlamıştı ve sakın kafasını bir türlü toparlayamıyordu.

ay kaşığı aniden havaya sıçradı, sanki havayı karıştırıyormuş gibi dönmeye başladı. İçinden mavi ışık ve ateş patlamaları çıktı. Tarihçiler çıkışa doğru koşarken bağırma ve birbirlerini itmeye başladılar. Sonunda fark eden Amelia dönüp kaşığa korkuyla baktı. Onun yanında Caleb da aynısını yaptı.

"Gücü nedir?" diye sordu ağzının kenarından.

Amelia, "evresel uyumsuzluğa tepki olarak yoğun yanma," dedi.

Sessiz bir *oh çekerek* birbirlerine baktılar, *kahretsin...*

-

PATLAMA Minervaeum'da g mb rdeyince, çalışanlar yorgun bir şekilde i  geçirdi ve her zaman hazır bulunan su kovalarını getirmeye gitti.

India Holton Yeni Zelanda'da yaşıyor ve burada ormanlarda dolaşmak, adalarda çıplak ayakla yaşamak ve teknelerde dolaşmak gibi tipik Kivi yaşam tarzının tadını çıkardı. Şimdi deniz kenarında bir kulübede yaşıyor, sıradışı kadınlar ve büyüleyici düzenbazlar hakkında kitaplar yazıyor ve çok fazla çay içiyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

